

KARANLIK BİR AŞKERİ ROMANTİZM

"SEN GERÇEKTEN KİMSİN?"

SIRTINDAKİ HANÇER

K. M. MORONOVA



PUKKA

KIRILMIŞ. KAYBOLMUŞ. APTEDİLEMEZ.

Yeraltı Denemeleri'nden sağ kurtulan Emery Maves, bir ay sonra kendisini tanımadığı bir dünyanın içinde bulur. Soğuk bakışları, Emery'nin hatırlayamadığı sırlarla dolu bir adam olan Mori ile karşı karşıyadır. Hafızasını kaybetmiş olan Emery tehlike, ölüm ve aldatmacayla dolu kâbuslarla boğuşurken değişmeyen tek şey vardır: *Zihnini parçalamış olsa da onu neredeyse yenilmez kılan deneysel ilacın etkisi ve Mori'ye karşı hissettiği tehlikeli çekim.*

Cameron Mortem, çoktan kaybettiğini düşündüğü bir savaşın içinde mücadele vermektedir. Emery'yi hayatına kabul etmenin ikisini de mahvedeceğini bilse de onun yaşadığı hafıza kaybı, kaçamayacakları lanete döndürür. Felaketle sonuçlanma ihtimali taşıyan gizli bir görevde birlikte çalışmak zorunda kaldıklarında, kendilerini beklenmedik bir düşmanla karşı karşıya ve yeraltı karaborsa dünyasının derinliklerinde bulurlar.

Aneak eski yaralar açıldıkça ve gizli entrikalar ortaya çıktıkça, Emery sandığından çok daha fazla bu dünyanın içinde yer aldığını keşfeder. Cameron ise en çok korktuğu kişiyle yüzleşmek zorunda kalacaktır: *Kendisiyle.*

**SADAKATLER SINANACAK, SIRLAR BİRER SİLAHA DÖNÜŞECEK.
BİR ZAMANLAR KANLA KURDUKLARI BAĞ,
HAYATTA KALMALARINI SAĞLAYABİLECEK TEK ŞEY OLABİLİR.
ELBETTE ÖNCE BİRBİRLERİNİ VE KENDİLERİNİ
KAYBETMEMELERİ GEREKİR.**

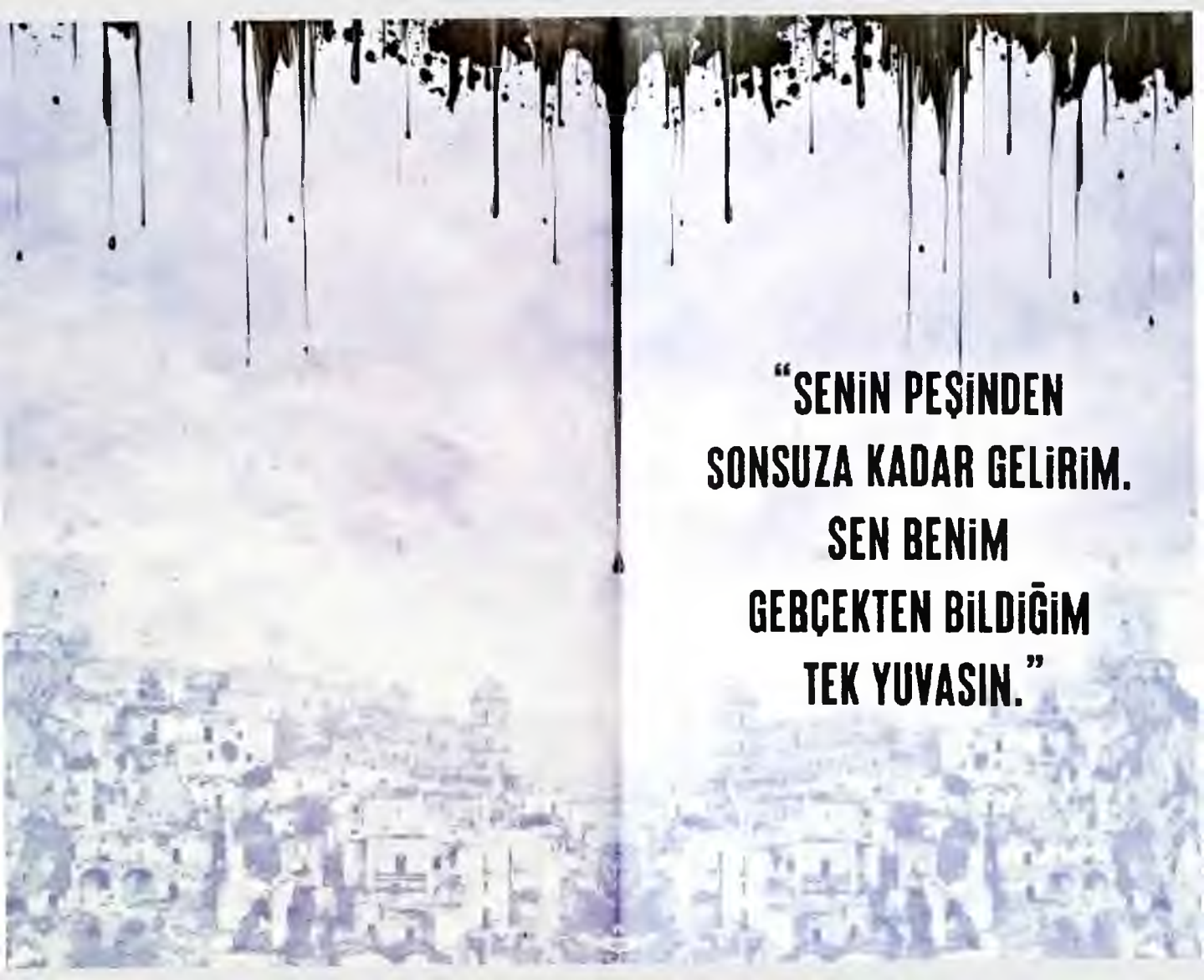
YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

 /pukkayayınları

Çeviren: Damla Çağrı


PUKKA
YAYINLARI





**“SENİN PEŞİNDEN
SONSUZA KADAR GELİRİM.
SEN BENİM
GERÇEKTEN BİLDİĞİM
TEK YUVASIN.”**



**“HER ZAMAN
SENİ SEÇERİM, EM.
SEN HER ŞEYDEN
ÖNCE GELİYORSUN.”**

SIRTINDAKİ HANÇER

Orijinal Adı: My Blade, Your Back (Dark Forces #2)
K.M. Moronova

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Damla Çağlı
Editör: Dila Öz
Düzeltili: Gülsena Karaca
Son Okuma: Zeynep Işıklar
Kapak Tasarımı: Nicole Lecht / Sourcebooks
Kapak İllüstrasyon: © K.M. Moronova
Sayfa İllüstrasyon: Pınar Nur Güven
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Şubat 2026
ISBN: 978-625-8718-08-9
Sertifika No: 73186

Copyright © 2025 by K.M. Moronova
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk* No: 20/A
Daşkırıan Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

Baskı Hünkar Ofset Topkapı/İstanbul
Sertifika No: 47656



SIRTINDAKİ HANÇER

K. M. MORONOVA

Düzenleme
Ny.özlem

Çeviren: Damla Çağlı

Yaralı ruhlara karşı zaafî olanlar için...

İÇERİK UYARISI

Kitabın içeriği okuyucuların bazıları tarafından rahatsız edici ve tetikleyici bulunabilir. Bu, kurgusal bir ortamda geçen karanlık bir asker romantizmi. Gölge Birlikler, benim tarafımdan uydurulan gizli bir operasyondur ve gerçek askeri operasyonlarla hiçbir ilgisi yoktur. Belirli konumlar ve üsler kurgusal olsa da olaylar gerçek dünyada geçmektedir.

Aşağıdaki konulardan herhangi birine karşı hassasiyetiniz varsa ya da kolayca rahatsız oluyorsanız, o halde lütfen bu kitabı okumayın.

Kitap bu içerikleri barındırmaktadır: Fiziksel şiddet, sansürsüz seks sahneleri, kara mizah, ayrıntılı şekilde ele alınan şiddet sahneleri, ölüm, argo, cinsiyetçi davranışlar, savaş travması/bazı askeri görev kısımları, Travma Sonrası Stres Bozukluğu, cinayet, akıl sağlığı bozuk karakterler, kendine zarar verme, madde bağımlılığı, zorla madde kullanılması, cesetlere yönelik kötü muamele.

CALMA LISTESI

Dear Agony - Breaking Benjamin

Dark On Me - Starset

Taking Over Me - Evanescence

Tourniquet - Evanescence

Bring Me To Life - Evanescence

Broken - Seether & Amy Lee from Evanescence

Legends Never Die - League of Legends
(feat. Against the Current)

How to Save a Life - The Fray

Teeth - Fall Out Boy

Never Let Me Go - Florence + The Machine

Revenge - XXXTentacion

GİRİŞ

Bilinmiyor

Kim olduğunu hatırlamıyor da ne demek?” Telefonu daha sert tuttum. Bir şeyler tarafından nadiren tetiklenirdim ve bu benim planımın bir parçası değildi. Yedek planlarımın içinde bile yoktu.

“Bütün duyduğum bu kadar, efendim... Başka bir emriniz var mı?”

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldım. “Hayır. Haber verdiğin için teşekkür ederim, Jayce.” Kapattım ve telefonumun başka birinin eline geçme ihtimaline karşı Jayce’in kullandığı geçici numarayı sildim.

Parmaklarımı öfkeyle altımdaki metal sıraya vuruyordum. Göreve çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Uğraştığım başka işler de vardı, bu sebeple en azından birkaç hafta daha burada olmak zorundaydım. Yoksa Emery’nin durumunu kendim incelerdim.

Bu sorunu nasıl çözeceğimi düşünürken çenemdeki kaşlar gerildi.

Bu gerçekten boktan bir durum. Ellerimi yüzümde dolaştırırken inledim.★

SIRTINDAKİ HANÇER

Aslında çok daha kötü şeyler de olabilirdi. Emery'yi tamamen kaybedebilirdim ve bu da her şeyi altüst ederdi. En azından hafızasının geri gelme şansı vardı.

Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım ve düşünmeye başladım. Endişe dalgası yavaş yavaş dindi ve kayboldu. *Evet, bu işe yarayabilir.* Nasıl olsa Mori'ye sahipti. Her ne kadar Mori'nin, onu öldürmesi riskini göze almak istemesem de Emery'ye âşık olacağını biliyordum. Mori onun hafızasını bir şekilde yerine getirmeyi başarırdı. Aralarındaki kimya elle tutulabilir düzeydeydi, birbirlerinden uzak duramazlardı.

Tanrım. Elbette bütün ortaklarını öldüren kişi, eninde sonunda her şeyi mahvedecekti. Bir aylık cezasına gönderilmesi için daha kötü bir zamanlama olamazdı, tam da Emery'nin Gölge Birlikler'e dahil edildiği döneme denk gelmişti.

Zorlukların hepsi peş peşe geliyordu. Dişlerimi sertçe sıktım. Sorun yoktu, ben sabırlı bir adamdım.

Nolan'ın o lanet haplarından birine ulaşmak için ne gerekiyorsa yapardım. General tarafından sıkı koruma altındalardı ve Mori şişesini ne zaman atsa içi boş oluyordu.

Yeniden düzenlemem gereken birkaç şey vardı. Belki Nolan'ı, ilacı direkt Emery'ye vermesi konusunda ikna edebilirdim. *Tatlı, güvenilir Emery.* İçimdeki bir parça ona gerçekten üzülüyordu.

Onu cidden önemsiyordum ama her şeyin bir bedeli olurdu. Ve ben ödeme yapmaktan hiçbir zaman kaçmazdım.

BÖLÜM I

Cameron

Emery'nin uyanıp bugüne kadar duyduğum en korkunç sözleri söylemesinin üzerinden otuz beş gün geçmişti. "*Kim olduğunuzu bilmiyorum.*"

Gözlerinin sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakması, bir insanın yaşayabileceği en kalp kırıcı şeydi. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.

Yaptıklarının karşılığını en sonunda alırsın. Böyle söylüyorlardı, değil mi?

Sefalet şu anki durumumun yanında hiçbir şeydi. Damarlarımın içinde dolaşan o saf acı, sülfürik asit gibi hissettiriyordu. Günlerimin hepsini çabalayarak ve onun beni... birlikte yaşadıklarımızı hatırlamasını umarak geçiriyordum. Ama bir yanımda bizi, geçmişte kalan parçalarımızı asla bulmamasını istiyordu. Bu şekilde Emery'yi güvende tutmak çok daha kolay olurdu.

Ona tekrar zarar vermeyi *asla* istemiyordum.

Bu, benim zarar göreceğim anlamına gelse bile...

Kaliforniya'nın ılık kış havasını derin bir nefesle içime çektim ve banka yaslanıp Emery'nin teke tek dövüşte Gage'in hakkından gelmesini izledim.

SIRTINDAKİ HANCER

Gözlerim Emery'nin üzerine kaydı. Her zamankinden daha iyi dövüşüyordu çünkü artık odaklandığı tek şey buydu. Yeraltı Denemeleri'ndeki zamanın aksine, onu kütüphanede nadiren görüyordum. Ayrıca antrenmanlar sırasında yaralananlara yardımcı olduğuna da pek rastlamıyordum.

Değişmeyen tek kısım, inanılmaz şekilde çekici olan kişiliğiydi. Korkarım ki giderek daha fazla hastalıklı bir mizah anlayışına sahip oluyordu. Bunu, unuttuğu trajik geçmişine bağlıyordum. Ayrıca onun yanındayken yüzümü ifadesiz tutmak neredeyse imkânsızdı. Sanırım bu timin içine sıkışıp kalınca epey şey öğrenmişti. Yüzünde henüz samimi bir gülümseme görmemiştim. Bunu da Gage'den öğrenip öğrenmediğini merak ediyordum. Aramızda sahte sırtmaların arkasına en çok saklanan kişi oydu. Ben zaten asla insanları neşeli bir piç kurusu olduğuma inandırmaaya çalışan biri olmamıştım.

Rol yapmak, olması gerekenden daha fazla çaba istiyordu.

Emery'nin gözleri bana döndüğünde ona dik dik baktım. İrkilip dikkatini tekrar hızlıca dövüşe çevirdi. Bu, göğsümde rahatsız edici bir sızlamaya neden oldu.

Kimse ona mesafeli davranmamı ya da onu kendimden uzaklaştırmamı söylememişti. Ama denemelerin son aşamasında yaşananların tekrarlanmasına izin veremezdim. Ben ne kadar sınır koyarsam, Emery de o kadar güvende olurdu. Göğsümdeki acının içimde gittikçe artmasına izin vermek daha iyiydi.

Thomas ayaklarımızı koymak için kullandığımız kasaya bacaklarını uzatıp matarasından büyük bir yudum aldı. Viskinin kokusu, gülüşünden daha önce geldi. Matarasını kaldırıp içkinin son yudumunu içerken, "Siktir," dedi düşünceli bir sesle. "Bu kız bir erkeği fena halde dövebiliyor, değil mi? Hâlâ Fury Timi'nde *pembe saçlı* birinin olduğuna inanamıyorum."

Tekrar Emery'ye dönmeden önce gözucuyla ona baktım. "Saçlarını seviyorum," dedim önemsiz bir ayrıntıdan bahse-der gibi. Emery'nin Gage'i kolayca alt etmesini izliyordum.

Dudaklarımda ufak bir sırtış belirmek üzereydi ama kendimi tuttum.

Yüzbaşı Erik, diplerini düzeltebilmesi adına Emery'ye boya vermişti. Kayden da nasıl saç boyanacağını bilen tek kişi olduğu için ona yardımcı olmuştu.

Herkes Emery'ye hızlıca alışmıştı. Yeraltı'ndaki yeteneklerini ve ikimizin birlikte ne kadar uyumlu çalıştığını gösteren görüntülerin ardından öldürmeyeceğim yeni bir takım arkadaşı bulmuş olmaktan memnunnlardı.

Ama neredeyse ölüyordu. Yanağımın içini ısırp zihnimin o kısmını susturdum.

Thomas homurdanarak ayağa kalktı ve ellerini kahverengi deri ceketine sokup botuma ayağıyla hafifçe vurdu. "Evet. Eminim öyledir, Mori. O yüzden mi kızın beynini dağıttın?"

Her ne kadar öyle kalmasını istesem de bu, sır değildi. Timin içindeki herkes yaşananları biliyordu. Önceki üç takım arkadaşımızı öldürdüğüm göz önüne alındığında ne yazık ki yaşananlardan utanmaktan öte bir durumdaydım. Onlar, Emery'nin hayatta kalmasını bile kutlama sebebi olarak görüyorlardı. Keşke eskiden olduğu gibi benimle daha fazla dalga geçselerdi.

O zamanlar kendimi bir yere ait hissederdim; emirleri yerine getirmesi gereken bir silah değil, bir insandım.

Thomas'a ters bir bakış attığımda bana sadece kayıtsız bir şekilde bakmakla yetindi. Thomas ekibimdeki açık ara en büyük pislikti. Açık kahverengi saçları ve vahşi gözleriyle alanda ölecek olan ilk kişinin o olacağı düşünülebilirdi ama bu zamana kadar çalıştığım en iyi muhabereciydi*.

Onu görmezden gelmek en doğrusuydu. Beni kızdırmayı seviyordu ve ne kadar tepki verirsem, bundan daha fazla zevk alıyordu. Derin bir nefes aldım ve Gage ile Emery dövüş antrenmanlarını bitirirken ayağa kalktım. Takım arkadaşım Emery

* Askeri birliklerde haberleşme ve iletişimden sorumlu kişiye verilen addır.

SIRTINDAKİ HANÇER

tarafından kısıpaca alınmıştı, durmaksızın onun koluna vuruyordu. Yanakları kıpkırmızıydı.

Kısa süreliğine Emery'nin Gage'in gitmesine izin verip vermeyeceğini sorguladım. Gözleri tekrar bana kaydı, bu defa bakışları buz gibiydi. Tüylerimin ürperdiğini hissettim. Çenemi sıkarak görmesine izin vermediğim duygularımı bastırdım. Neden beni böyle meraklı gözlerle izliyordu? Onu nasıl durdurabilirdim? Ellerimi yanlarımda yumruk haline getirdim.

Emery'nin iyiliğı adına böyle davranmak zorundaydım.

Taktik ceketimin fermuarını açıp onu arkama fırlatırken, "Benim sıram," diye mırıldandım.

BÖLÜM 2

Emery

Mori. Eğer başka bir ismi varsa da ben bilmiyordum. Tanrım... Bu adam tüylerimi ürpertiyordu. Sadece tek bir bakışıyla bile dağları dümdüz edebilirdi. Ama öylesine kasvetli bir havası vardı ki... Bu onun eşsiz, olağanüstü yüz hatlarını daha ilgi çekici hale getiriyordu.

O, ceketini çıkartırken gözlerim kaslarına takılıp kaldı. Altında yalnızca vücuduna tamamen oturan siyah bir tişört vardı, dövmelelerinin çoğunu ortaya çıkartıyordu. Bir nedenden ötürü, göğsünde yara izini kapatan uzun bir dövmesinin olduğunu hayal ediyordum. Hatta onu rüyamda bile görmüştüm.

General Nolan, en büyük korkularımızı rüyalarımızda görmenin kaçınılmaz olduğunu söylemişti. İşin gerçeği, her gece tekrar tekrar gördüğüm kâbuslardan dolayı beni sürekli sakinleştirmek zorunda kalmıştı. Mori kesinlikle fazla yaklaşmak istemediğim biriydi fakat bütün bunlar, onun hakkında neden böyle detaylı rüyalar gördüğümü açıklamıyordu.

Sanki güvenilmez biriymişim gibi sürekli bana bakıp duruyordu. Varlığım fazlasıyla canını sıkıyor gibiydi. Onun bana ifadesiz şekilde bakması da beni rahatsız ediyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Mori'de duygu kırıntıları gördüğüm tek an, denemelerin hemen ardından ilk uyandığım zamandı. Acı ve suçluluk duygusu onu yiyip tüketiyordu. Birkaç gün sonra sağlık biriminden taburcu edildiğimde buz gibi soğuktu ve beni pek tanıımıyormuş gibi davranıyordu.

İnsanın kim olduğunu ve ne yaptığını hatırlamaması gerçekten korkutucuydu. Özellikle de tıpkı Mori gibi sizinle konuşmayı reddeden biri olduğunda durum daha beter hale geliyordu. Benim için problem olacağına anında karar vermiştim. Yalnızca ateşe doğru giden bir güve misali ona çekildiğim için değil, aynı zamanda Mori tehlikeli olduğu için de.

Bana söylenenlere göre üçüncü denemede rakibimi öldürdükten sonra beni kurtarmış ve sığınağa götürmüştü. Minnet duymam gerektiğini bilsem de içimdeki bir parça o gün ölmüş olmayı diliyordu. Bu his iliklerime kadar işleyen, uzaktan çağrı yapan korkunç bir rüya gibiydi.

Eskiden bir suçluydum, şimdiyse gizli bir askerdim. Hafızanızın tamamını kaybettiğinizde bu durumu kabullenmek o kadar da kolay olmuyordu.

Kendimi, amacı veya bir varış noktası olmadan hareket ettirilen bir satranç taşı gibi hissediyordum. Bedenim yalnızca öldürmek için kullanılan bir oyuncağa dönüşmüştü ve görünüşe göre bu işte epey iyiydim.

Buna rağmen kendimi tanıımıyordum. Tanıyıp tanımayacağımı da hiç bilmiyordum.

Mori ellerini ceplerine sokup bana ilgisiz gözlerle baktı. Her zaman böyle yapıyor, ringin içinde kimse tarafından tehdit edilmiyormuş gibi davranıyordu. Kibri karşısında öfkelenerek sert bir nefes verdim. Tek kaşını kaldırırken yüzüne ukala bir sırıtış yayıldı. Mutluluktan değildi, daha çok *seni mahvedeceğim* tarzında bir gülümsemeydi.

Eğer beni görmezden gelmiyorsa, bana işkence çektiriyordu.

Etrafında yavaşça döndüm. Ona doğrudan saldırmaya kalkışmak hiçbir zaman işe yaramamıştı, o yüzden deneyebileceğim birkaç şey bulmaya karar verdim. Mori bir adım daha atarken bundan şimdiden sıkılmış gibi gözlerini kapattı. Bandajla sarılmış ellerimi yumruk haline getirdim ve yanına ulaştığım anda ona doğru fırladım.

Normalde rakiplerim benim iki katım olduğu için onları yere serebilmek için bacaklarını hedef alarak darbeleri alttan yapardım. Ancak Mori bunu biliyordu, yani tam da bunu yapmamı bekleyecekti. Beni bu kadar iyi tanımasına rağmen yine de benden kaçmayı seçmesinden nefret ediyordum.

Ona çelme takıp düşürmeye çalışacağımı belli ederek bacağımı genişçe açtım. Mori de ağırlığını diğer ayağına verip yana kayarak tepki verdi. Daha önce defalarca yaptığı gibi karşı saldırıya geçip ayağıyla göğsüme çarpmak üzereyken arkaya doğru zıpladım ve bacağını kaldırdığı sırada topuğunu tuttum.

Yakaladım seni, piç kurusu.

Gözleri hızla bana doğru kaydığında kendi kendime güldüm. Ama yüzünde endişe yerine sinsi ve ukala bir ifade vardı. O anda öne doğru fırlayıp bileğimi yakalayınca dudaklarımdan şaşkın bir nefes kaçtı ve ikimiz de yere düştük.

Mori beni hızla yana döndürüp göğsünü sırtıma dayadı ve başımı kollarının arasına hapsetti. Çırpınarak kurtulmaya çalışıyordum ama tutuşunu sıkılaştırıp ben pes edene kadar baskısını arttırdı.

Siktir. Koluna iki defa vurunca beni serbest bıraktı.

O ayağa kalkarken birkaç defa derin nefesler alıp ona ters ters baktım. Bakışlarındaki soğukluk her zamanki gibi mesafeli ve sabitti. Gözlerim, onun sol gözünden dikey olarak inen yara izine takıldı. Mori yüz hatlarını incelediğimi fark edince kaşlarını çattı. Ardından parmaklarını o hoş dalgalarının arasından geçirdi ve bana tek kelime bile etmeden diğer ikisinin yanına döndü.

SIRTINDAKİ HANÇER

Pislik. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Benimle daha çok konuşmasını, bana bazı tavsiyelerde bulunmasını ya da her ne olursa *bir şeyler* yapmasını isteyen bir tarafım vardı.

Omzunun üzerinden, “Bu acınasıydı,” diye bağırdığında ateş sırtımdan yukarı doğru tırmandı.

Tamam, boş ver. Mori siktirip gidebilir.

Beni öfkelendirmeye çalışmadan, medeni şekilde sohbet edebilsek hoş olurdu. Mori mesafeli davranmaya devam etse de onu daha yakından tanımak istiyordum. Benim kim olduğum hakkında bildiği *bir şeyler* olmalıydı.

Kollarını yukarı doğru kaldırıp esnetince bakışlarım kısa süreligine omuz kaslarına takıldı. Kendimi zorlayarak gözlerimi başka tarafa çevirdim, onun gibi biriyle ilgilenmeyi düşündüğüm için kendime kızıyordum.

Gage umursamaz bir tavırla yanıma gelip elini omzuma attı. “Başının kısılcaca alınması pek de iyi hissettirmiyor, değil mi, Morphine?” diye sordu alayla. Terden sıırıslıklam olmasına rağmen kısa, kum rengi saçları hâlâ dümdüz duruyordu.

Koluma vurup beni göğsüne doğru çektiğinde gözlerimi devirdim. Mori ile aynı boydaydı, yani bu onun da kahrolası bir dev olduğu anlamına geliyordu. Hepsi öyleydi ama Mori ve Gage, timimizdeki en yapılı askerlerdi.

“Her neyse. Toplantı için geri dönmemizin zamanı gelmedi mi?” diyerek onu uzaklaştırdım. Gage, yere attığımız ceketleri bize fırlatan Thomas’a sıırıtarak baktı. Benimkini yüzüme çarpmadan hemen önce yakaladım.

“Evet, akşamın geri kalanını sıınav çekerek geçirmek istemiyorsak acele etmeliyiz.” Gage esnerken ensesini ovaladı.

“Yüzbaşı Erik bizi hayatımızın geri kalanında koşturup durmaya fazlasıyla hevesli, değil mi?” diye mırııldandım. Timimizin lideri, diğđerlerinden daha acımasızdı ama bana kalırsa bu iyiye

işaretti. Bize önem verdiğini gösteriyordu, en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Gage ve Kayden ise onu sinirlendirdiğimiz için bize acı çektirmek adına böyle yaptığını söylemekten hoşlanıyorlardı.

Mori'nin de tıpkı benim gibi Erik'e oldukça saygı duyduğunu biliyordum. Durmadan yüzbaşımızın onayını almaya çalışıyordu. Bunu geri kalanımıza göre limitlerini epey zorlamasından ve Erik onu övdüğünde sadece o zaman biraz da olsa rahatlamasından anlıyordum. Gage, Mori'nin umursadığı tek şeyin rütbesinin yükselerek çavuş olmak olduğunu söylemişti.

Thomas ve Mori kışlaya giden yolda önümüzden yürürken onları takip ettim. Kaliforniya üssünde ilerlediğimiz sırada aklım başka yerdeydi. Burası, Alaska'dakiyle hemen hemen aynı olsa da her bakımdan daha büyük ve on kat daha sıcaktı. Bu da eklemelerim için resmen bir lütuftu.

Riöt haricindeki Gölge Birlikler timlerinin hepsinin merkez üssü burasıydı. Duyduklarıma göre Riöt, doğu kıyılarında bir yerlerde varlıklarını devam ettiriyordu. Bildiğim kadarıyla bizden birileri kuralları çiğnerse onları avladıkları için de diğerleriyle pek iyi geçinemiyorlardı. Bu sadece bizimle sınırlı değildi, yüksek rütbeli askerlerle de araları iyi değildi. Hainleri ortadan kaldırmak onların uzmanlık alanıydı.

İşte bu yüzden bizden uzak duruyorlardı. Çoğumuz onların nasıl göründüğünü bile bilmiyordu. Bu, muhtemelen bilinçli bir şekilde böyle ayarlanmıştı. Onların kim olduğunu öğrendiğimizde artık çok geç olacaktı.

Timlerin geri kalanını oluşturan Fury, Warsaw ve Malum burada; Kaliforniya'daydı. Yeraltı'nda geçirdiğim zamandan tanıdık bir yüz olup olmadığını anlamayı isterdim ama özellikle gözüme çarpan kimse yoktu.

Alt kattaki kışlalara doğru yürürken Deniz Kuvvetleri'nden birkaç subaya başımla selam verdim. Gözleriyle beni takip ettiklerinde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yüzlerine yumruk

SIRTINDAKİ HANÇER

atmak gerçekten çok hoşuma giderdi ama başımı *tekrar* belaya sokmak istemiyordum.

İçlerinden biri öfkeyle, “Hey. Siz pislikleri onun pembe saçlarıyla ortada dolaşmasına izin verilecek kadar özel kılan şey nedir? Ayrıca şuradaki piç kurusu da çenesinin altına dövme yaptırabiliyor, öyle mi?” diye sordu.

Eh, çıkıp açıkça, “*Çünkü biz azılı suçlularız ve dış görünüşümüzle ilgili istediğimiz her şeyi yapabiliriz,*” diyemezdik, değil mi?

Dişlerimi sıkıp ilerlemeye devam ettim ama Mori aniden durdu ve topuklarının üzerinde döndü. Tam göğsüne çarptım ve hızla nefes alıp geriye doğru bir adım attım. O soğuk, açık yeşil gözleri bir saniyeliğine benim üzerimde kaldı ve gözlerini kırparak arkamızdaki adamlara odaklandı.

Gölge Birlikler askerlerinin, *yukarıdaki* askerlerle herhangi bir bahaneyle iletişim kurmaması gerekiyordu. Özellikle de kavga etmek için.

Mori hafifçe sırtarak, “Buraya gel ve sana bizi özel yapan şey neymiş göstereyim,” dedi. Kötü günlerini anlamak gerçekten kolaydı çünkü o günlerde diğerleriyle kavga etme olasılığı çok daha yüksek oluyordu. Aslında genelde bu saldırganlığını Thomas ile birlikte paylaşırdı. İlk haftanın büyük kısmı kan dökülene ya da Gage ile Kayden onları ayrına dek kavga etmelerini izleyerek geçmişti. Ardından da bütün tim ceza almış, gece boyunca koşu yapmıştık.

Kavga, timimizin dışındaki biriyle yapılırsa bunun sonuçlarının daha ağır olacağının farkındaydım.

Adamlar gerçekten bu tarafa gelip Mori’yi sınamak istermiş gibi kaşlarını çatı.

Thomas, “Ne halt ediyorsun sen?” diye mırıldandı.

Gage, Mori’yi yürümeye devam etmesi için ittirirken, “Yalnızca şaka yapıyor,” dedi sahte bir gülümsemeyle.

Mori yerinden bir milim bile kıpırdamadı. Bana baktı, gözlerindeki sabırsızlığın giderek arttığını fark etmiş olmalıydı çünkü iç çekip en sonunda gevşedi. Thomas ona uyarı dolu bir bakış atsa da Mori görmezden geldi.

Yanımızdan geçip koridora ilerlerken, “Bütün ekibin başını belaya sokacaksın,” dedim öfkeyle. Mori yalnızca homurdanarak karşılık verip bana gözücuyla bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Thomas, etrafta Erik olmadığı zamanlarda sorumluluğu alan ikinci kişiydi. Çoğunlukla mantıklı davranırdı ve kurallara katı şekilde bağlıydı. Ekibin kesinlikle hem en planlı hem de en zeki üyesiydi. Saçının arkasındaki uzunluk onun farklı bir espri anlayışı olduğunu gösteriyordu ki gerçekten öyle biriydi. Ama tıpkı Mori gibi duygusuz gözlere sahipti.

İkisi de Fury Timi’nin içinde en uzun süredir hayatta kalan kişilerdi. Neler görmüş olabileceklerini tam anlamıyla kavrayamıyordum. *Kendi gördüklerimi* bile tam anlamıyla kavrayamıyordum ve kolayca unutmuştum. Benim gözlerim de onlarınkiler gibi soğuk muydu? Kalbim buza mı dönüşmüştü?

“Eğer geçen yıl yaptığın gibi bizi deliğe tıktırırsan Kayden çok sinirlenecek.” Gage’in sesindeki o cazibe yok olmuştu.

Kaşlarımı çattım. “*Delik* mi?” Bunu ilk defa duyuyordum.

Gage gülümsemeye devam ediyordu. “Güven bana, ne duyduysan tam olarak onu kastediyorum. Yüzbaşı bütün gün bizi orada oturtuyor.” Bunun komik bulunacak tarafının ne olduğunu anlayamadığım için kaşlarımı daha da çattım.

Thomas da sırtıp omzunu silkti. “Düşündüğünden daha derin olduğunu söyleyebilirim.”

Mori kaşları hâlâ çatılmış haldeyken kimseye cevap vermedi. Onu öfkeliendirmek için dirseğimle yan tarafını dürtsem de yalnızca bana boş boş bakmakla yetindi. Nasıl arkadaş edinileceğine dair pek fikrim yoktu. Timimdeki arkadaşlarımın birbiriyle nasıl etkileşime girdiğini, birbirlerini nasıl terslediklerini

SIRTINDAKİ HANÇER

izlemiştim fakat ne yaparsam yapayım Mori'nin bana karşı olan ilgisizliği sürüyordu.

Bu durum ona daha da yaklaşmamı sağlıyor, kabuğunu kırmam için beni daha çaresiz hale getiriyordu. Bu kadar çekici olmasının da işleri kolaylaştırdığı pek söylenemezdi. Adaçayından oluşan bir ormanı andıran gözleri, dişleriyle yolduğu dudakları, sol gözünden geçen ve dokunmam için bana yalvaran yara izi...

Hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordum. Derinlerimde bir şey Mori'ye sesleniyordu.

Ne yazık ki birbirimizi tanımak için artık zamanımız tükenmişti. Mori benim ortağım ve gelecek hafta birlikte ilk görevimize çıkacaktık. Bunun, sabah toplantısındaki konumuz olacağını tahmin ediyordum.

Gölge Birlikler'de hiçbir şey hızlı ilerlemezdi. Görevleri planlamak ve uygulamaya geçmek de kesinlikle bu kategorinin dışında kalmıyordu. Onay ve strateji bizim için her şeyden önce geliyordu.

Tabii bir de komutanından aldığı emre asla, hiçbir şekilde karşı gelmemek vardı. Bizler, hatta bazılarımız diğerlerine kıyasla kolayca gözden çıkarılabilir varlıklardık. Kim olduğumla alakalı hatırladığım hiçbir şey yoktu ama gözden çıkarılabilir olduğumun farkındaydım.

Söylenenlere göre doğrudan verilen emre itaatsizlik etmek, o kişileri Riør'un listesine sokuyordu. Belki de daha da kötüsüydü. Mori'nin takım arkadaşlarını öldürme konusunda hiç de yabancı olmadığını biliyordum. Deliliği bahane edilerek başkalarını öldürmesi için emir verilmesi beni hiç şaşırtmazdı. Yine de bir askerin o listeye dahil edilmesine neden olacak şeyin kapsamını tam olarak hâlâ anlayamamıştım.

Bu, herkesin hakkında konuştuğu bir konu değildi. Ayrıca Mori, ben hava durumu gibi saçma konulardan bahsetmeye başladığım anda beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Gölge

Birlikler'in politikaları kadar karmaşık bir konuyu açmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştim.

Yan tarafında kilit bulunan kapıya varmadan önce merdivenlerden iki kat aşağıya indik. Thomas arkamızdan gelmeden önce şifreyi girip içeri geçmemiz için bekledi. Şifreyi yalnızca tim liderleri ve ikinci komutanlar biliyordu. Gerçek dünyada yukarıya çıkmamıza izin verilen tek zaman buydu. O da tıpkı bir hapishane gibi gözetim altında oluyordu.

Hayatımın buranın dışında nasıl olduğunu hatırlayabilmeyi dilerdim.

Alaska'dan Kaliforniya'ya giden tekneye bindiğimizde gördüğümüz tek manzara genellikle uçsuz bucaksız deniz ve kıyı şeridiydi. Dünyadaki manzaraları, hatta şehirleri bile hatırlayabiliyordum fakat bu resmin neresinde durduğumu bir türlü gözümün önünde canlandıramıyordum. Nereden gelmişim? Hepsi tamamen kaybolmuş ve asla bulunamayacak gibiydi. Bir ailem var mıydı? Buraya düşmeme neden olacak kadar iğrenç ne yapmıştım? Ellerimin kana bulandığını biliyordum, sadece ne kadar kirlendikleri hakkında bir fikrim yoktu. Gerçi bulunduğum yeri göz önüne alırsak, mantıklı bir tahminde bulunabilirdim.

Yüzbaşıyı beklerken yatağımın üstüne uzanıp derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

Bugün sabah egzersizlerine katılmamaya karar veren tek kişi Kayden'di. Zaten çoğu zaman yalnız olmayı tercih ediyordu. Gelen tıkırtı ve metalin birbirine sürtme sesi, yatağımın karşısına bakmama neden oldu. Kayden her gün tabancasını ve MK-17 tüfeğini parçalarına ayırıyordu, tek alışkanlığı buydu.

Tıpkı Thomas'ın bütün kıyafetlerini mükemmel hale gelene dek katlaması, Gage'in de parmaklarını tişörtlerinin uçlarında gezdirmesi gibi.

Mori ise eline fırsat geçtiği anda okuyordu. Kitaplarına, kendime itiraf edemeyeceğim kadar fazla bakmıştım. Onun gibi biri

SIRTINDAKİ HANÇER

zamanını nasıl şeyler okuyarak geçiriyordu ki? Silah kullanım kılavuzu gibi şeyleri okuyacak biri gibi görünüyordu ama sayfaların kenarlarına yıpranmış kurşunkalemiyle not alması, şair ruhlu biri olabileceğine dair bir izlenim veriyordu.

Artık programını en ince ayrıntısına kadar öğrenmiştim, bu yüzden dikkatini her zaman çeken o şeyi bulmak için kitaplarından birini ödünç almayı planlıyordum. Belki bu sayede Mori hakkında daha fazla şey öğrenebilirdim.

Tanrım... Eğer onu gerçekten tanımak istediğimi bilse, kesinlikle dehşete düşerdi.

“Çek şu küçük ayaklarını.” Gage komodine uzandığı sırada botlarımın altına vurup onları yatağa çekmemi ve yolundan uzaklaştırmamı sağladı.

Kayden gözlerini devirdi. “Ayakları benimkilerden neredeyse beş santim daha küçük.”

“Hıhım.” Gage sanki bir şey ima eder gibi alçak sesle güldü.

Timde diğerlerinin devasa boylarıyla kıyaslandığında benden yalnızca birkaç santim uzun başka birinin daha olmasından dolayı mutluydum. Kayden, kahverengi saçları ve buğday teniyle diğer iyi askerlerle birlikte yukarıda görmeyi bekleyebileceğim kadar normal bir adamdı. Bakışlarında çoğunun sahip olduğu o soğukluk yoktu.

İzlendiğim hissi etrafımı sardı ve dikkatimi arkadaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, tek elinde kitap tutan Mori'ye çekti. Bakışlarımız kitabının üzerinden birbiriyle buluştuğunda gözlerini kaçırmadı ama çenesini sertçe sıktı.

Benden neden bu kadar nefret ediyor? Geçmişte ona kötü bir şey yaptığımı hayal bile edemiyordum. Başlıca sebebi de Mori'nin korkutucu olmasıydı. Teke tek dövüşte ona karşı hiç şansım yoktu. Onu zehirlemeye mi kalkmıştım? *Hayır, bu çok saçma.* Gözlerimi tekrar kapatırken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Belki de bu konuyla ilgili yüzleşmemiz gerekiyordu.

Yüzbaşı Erik kapıya vurmada önce birkaç dakika geçti. “Beyler.” Gözlerini bana çevirip imalı bir şekilde sırttı. “Ve Morfine. Savaş odasına gidin. General Nolan ve Albay Hans Bridger da orada olacak. O yüzden bugün, hepinizin düzgün davranmasını istiyorum.” Erik’in bakışları Mori’ye kaydı. İçimden *hiç de şaşırıcı değil* diye düşündüm.

Kayden, “Biz yürümeye yeni başlayan bebekler değiliz,” diye homurdandı.

Albay Bridger da mı katılıyordu? Ortak kullandığımız bandoda Malum askerlerinden onun hakkında bazı şeyler duymuştum. Bu üsse geldiğimiz zamandan beri iyileşmekten başka yapacak bir şeyim olmadığından, zamanımın büyük kısmını bulduğum yer ve kim için çalıştığım konusunda bilgi toplayarak geçirmiştım. Diğer timler etrafta olduğunda öğrenecek çok şey oluyordu ama bu durum nadiren yaşanıyordu. Askerler sürekli değişiyor gibi görünüyorlardı.

Albay temelde Nolan’dan daha üst rütbedeydi ama Bridger’in bizzat kendisi bize bilgi verecekse mesele oldukça önemli olmalıydı. Huzursuz bir şekilde ayaklarımı kıpırdattım.

Mori hiçbir tepki göstermeden Erik’in bakışlarına karşılık verdi.

“Öyle değilsiniz, değil mi? Hadi gidelim.” Yüzbaşı Erik hepinizin yüzüne sertçe bakarken mırıldandı. Ardından arkasını döndü ve bizi koğuşlardan dışarıya, bir kat aşağıya yönlendirdi. Gölge Birlikler’in savaş odası tamamen karanlığa gömülmüştü. Odanın ortasında kocaman bir toplantı masası vardı, etrafında da siyah deri sandalyeler sıralanmıştı. Bizim küçük timimiz bile bu odayı doldurmaya yetmiyordu.

Oda, kriz toplantıları ya da benzeri durumlarda bütün timlerin toplanmasına ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı herkesin sığabileceği büyüklükte yapılmış gibiydi. Bildiğim kadarıyla şu

SIRTINDAKİ HANÇER

ana dek böyle bir durum yaşanmamıştı. Bunun ne zamana kadar süreceğini merak ediyordum.

Gage'in yanındaki sandalyeye oturdum. Mori, Thomas ve Kayden karşımıza, Erik de uzun toplantı masasının en başındaki sandalyeye geçti.

İki adamın içeri girmesi için uzun süre beklememize gerek kalmadı. Nolan'ı, açık kahverengi gözleri ve kahverengi saçlarıyla anında tanıdım. Gülümsediğini henüz görmemiştim, içimden bir ses bu konuda aciz olduğunu söylüyordu. Belki de ilk başladığında o da benimle aynı noktaydı. Hikâyesini merak ediyordum.

Şimdi düşününce... uyandığımdan beri ben de *gerçekten* gülümsemiş miydim, hiç emin değildim. *İkiyüzlü* diyerek kendime kızdım. Timdekilerin yanında durmak bana, kırılmış insanların mizaha nasıl sıkıca sarıldığını göstermişti. Her ne kadar gülümsemeler zoraki olsa da hepimizin içinde diğerini gülümsetme arzusunun nasıl büyüdüğünü de böyle görmüştüm. Mori'yi gerçekten mutlu görmek için her şeyi yapabilirdim. Bakışlarımı önüme çevirmeden önce gözlerim tekrar ona kaydı.

İkinci adamın gri saçları jölelenmiş, arkaya doğru taranmıştı. Ayrıca bugüne kadar gördüğüm en koyu gözlere sahipti. Burnu, yan tarafından geçen yara izi yüzünden yamuktu. Hafifçe topallıyordu, muhtemelen önceki bir yaralanmadan kaynaklıydı. *Albay Bridger*. O da bir zamanlar Gölge Birlikler'de askerlik yapmış mıydı? Bütün bunların ne zaman başladığını henüz öğrenmemiştim fakat daha fazlasını bilmek için sabırsızlanıyordum. Hayatımın diğer noktalarının tamamında gölgede kaldığımı düşünürsek, üzerinde az olsa kontrol sahibi olabileceğim konularda karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmıyordum.

Erik ayağa kalkarak Albay Bridger'ı selamladı. "Albay. Sizi burada görmek büyük onur, efendim."

Bridger elini kayıtsızca sallayarak masanın başına geçti, Nolan da onun karşısına oturdu. Albay öksürerek boğazını temizledi.

“Yüzbaşı, sizi görmek de her zamanki gibi güzel. Mori’yi evcil-
leştirmeyi bir şekilde başarmış gibi görünüyorsunuz.” Gözleri,
Mori’nin umursamaz duruşunu dikkatle inceledikten sonra yavaş
yavaş bana kaydığında irkildim. “O da meşhur canavarımızı kont-
rol altına alabilen yeni askerimiz olmalı. Morphine, değil mi?”

Başımı yavaşça salladım, bu adama gerçekten bir şeyler söyle-
mek istemiyordum. Bakışları ağırdı. Dikkatliydi. Dünyanın en
karanlık sırlarına sahip olduğuna emindim. Bizim gizli askerler
olarak bildiğimiz şeylerin en az beş katını ve onların tüm ayrıntı-
larını biliyordu.

Uyandığımdan bu yana geçen sürede anladığım kadarıyla
dünya, gerçekten karanlık ve dehşet verici bir yerdi. Bunu
yalnızca Gage bana iğrenç savaş filmlerinin hepsini izlettiği için
söylemiyordum. Gölge Birlikler askerlerinin yapmasını bekle-
dikleri bütün o rezil şeyleri duyup öğrenmiştim. *Öldür. Soru
sorma. Öldür.*

Göğsümün derinlerinden gelen ve her şeyin görüldüğü gibi
olmadığını söyleyen o sesi dinliyordum. *Dikkatli ol.* Örtülerin
altına ne kadar uzun süre bakarsan, yanında olduğunu fark et-
tiğin canavarların sayısı da o kadar artardı. Daha da kötüsü, o
canavarlar insanın içindeydi. Bir insan, beş farklı yüze bürünebi-
lirdi. *Hangisi canavarı ortaya çıkarır?* Merak ediyordum.

“İyi iş başardın. Şimdi asıl konumuza dönelim, Fury Timi,
dünya çapında dağıtımı yapılan yasadışı maddelere ilişkin bir
operasyonu durduracağınız, siyah seviye görevimiz var. Bu gö-
rev iki aşamadan oluşuyor. Birincisi, Büyük Havza’da bulunan
sığınakları keşfetmek ve oradan istihbarat toplamak. İkincisi de
bütün bunları elde ettikten sonra operasyonda infaz aşamasına
geçmek.” Bridger’in sesi ciddiye. Kalbim *infaz* kelimesini duy-
duğum anda sıkıştı.

Bu da ne böyle? Ellerimi yumruk haline getirip dizlerimin
üzerine koydum. Albayın önünde dikkatleri üzerime çekecek
bir şey yapmak istemiyordum. *Tanıdık geliyor.*

SIRTINDAKİ HANÇER

Parmağını şıklatmadan önce, “İyi haber şu ki sıcak bir yere gidiyorsunuz. Kötü haber ise bulup getirmeniz gereken parça küçücük ve onu ele geçirmeniz gerçekten zor olacak. *Kesinlikle* hata yapma şansınız yok,” dedi karanlık bir ses tonuyla.

Odanın çift, kahverengi kapısı açıldı ve zayıf bir kadın içeri girdi. Kumral saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, mor ruju buğday teniyle olağanüstü bir uyum içindeydi. Büyük, kırmızı çerçeveli gözlükler takmıştı ve sağ elinde ufak bir not defteri tutuyordu. Giydiği lacivert takım elbise onu önemli biriymiş gibi gösteriyordu. Bizim gibi bir asker olmadığı açıkça belliydi.

İçeriye girip kapıya en yakın duran masanın başına geçti. Albay Bridger eliyle onu gösterdi. “Bu Mikah. Gölge Birlikler’deki en iyi *hacker*ımız. Öncelikli hedefiniz onu güvenle veri odasına götürmek olacak. Kapılardaki kilitler, erişim kodu elle açılmadığı sürece aşılamaz. Mikah dünyadaki her güvenlik ağına sızıp birkaç dakika içinde bütün tesisi etkisiz hale getirme yeteneğine sahip. Ama bunu yapabilmesi için zamana ihtiyacı var. Mikah kapıları devre dışı bırakıp *usb* kartı aldığı sırada onu koruması için Fury Timi’ne güveniyoruz.”

Thomas’ın irileşmiş gözleri Erik’e kaydı. “Siz ciddi misiniz? Siyah seviyedeki eskortluk görevi intihar demektir... hatta daha da *fazlası*. Normalde böyle bir görevin olacağından daha yüksek risk taşır. Fark edilmeden oraya girip nöbetçileri *dakikalarca* ondan uzak tutmamızı nasıl bekliyorsunuz? Aktif olarak çatışırken o süre, kahrolası *bir saate* bedeldir!” Thomas ayağa kalktığı sırada ellerini sertçe masaya vurdu. Ani hareketiyle irkildim. Normalde o kadar sakin biriydi ki şimdi böyle sinirlenmesine şaşırmıştım.

Yüzbaşı Erik dudaklarını sertçe birbirine bastırdı ve Thomas’a kibir dolu bir bakış attı. “İşte tam da bu yüzden Fury Timi görevlendirildi. Üst rütbeli subaylarımız bu işin üstesinden gelebileceğimizi biliyor-” Mori masanın altından bacağını tekmelediği için birkaç saniye boyunca söylediklerinin geri kalanını duyamadım. Bakışlarım onunkilere kaydı, yanaklarımdaki kızarıklık öfkemle birlikte daha da arttı.

Gözlerimi kısarak, “*Ne var?*” dercesine baktım. Zamanlamasından hiç etkilenmediğimi göstererek kaşlarımı çatmıştım.

Çenesini gevşetirken dudaklarını kalp atışlarımın hızlanmasına yetecek kadar araladı. Eline yaslanarak öne doğru eğilirken dudaklarını hızla kapattı. Gözleri bariz şekilde, “*Lanet olası çeneni kapat,*” diyordu.

Ağzımı hemen kapattım. Az önce kucağımıza bırakılan bu boktan görev yüzünden şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığının farkında değildim.

Mori’ye dik dik baktığımda yara izi olan gözünü kırparak bana karşılık verdi. Bunun esprili bir hareket mi olması gerekiyordu? Gülümsemiyordu bile ama bakışlarında eğlendiğini belli eden bir şeyler vardı.

Erik sert bir sesle, “Ayrıca ben de orada olacağım. Bu görevde en ufak bir hataya yer yok. O *usby* ele geçirene kadar eve dönmeyeceğiz,” diyerek devam etti. Çenesini sıkma şekli, herhangi bir itiraza yer olmadığını belli ediyordu.

Bakışlarım timin geri kalanın bu durumu nasıl karşıladığını görmek için odanın etrafında dolaştı. Yüz ifadeleri cesaret kırıcıydı, bu da midemde huzursuz bir kıpırtıya neden oldu.

Her nedense böyle bir görevin düşüncesi, bende onlardaki gibi hisler uyandırmıyordu. Belki de sebebi tutunacak hiçbir şeyimin olmamasıydı. Ne geçmişim ne geçmişten gelen bir yüküm ne de sevgiyle hatırladığım birileri vardı.

Bu, aslında şu an yaptığım gibi zorlukla ilerlemekten pek de farklı değildi. Sadece daha fazla aksiyon vardı. Biraz değişiklik iyi olabilirdi, belki de anılarımın geri gelmesine yardımcı olurdu. Heyecan, beyindeki kimyasalları harekete geçiriyordu, değil mi? Seks de aynı etkiyi yaratıyordu. En azından Gage’den duyduğum buydu.

Seksin düşüncesi kafamın içinde aniden Mori’nin görüntüsünün canlanmasına neden oldu. Bu kadar devasa bir adamın o uzvunun büyüklüğünü ancak hayal edebilirdim. Kaslarını ya da

SIRTINDAKİ HANÇER

beni delip geçen bakışlarını düşünmemeliydim. Onun salgıladığı tek kortizol, yalnızca stresten kaynaklanıyor olmalıydı. Birlikte olduğumuz bir dünyayı hayalimde bile canlandıramıyordum.

Başımı iki yana salladım. Bana dokunduğunu, nasırlı parmaklarının karnımdan kayarak belimin altına doğru ilerlediğini düşününce yanaklarım kızardı. *Tanrım, şöyle şeyler düşünmeyi bırak.* Sandalyemde hareketlenip dikkatimi toplamaya çalıştım.

Bunun ölümcül düzeyde bir görev olduğunu göz önüne alırsak kaybedecek hiçbir şeyim, arkamdan yas tutacak kimsem yoktu. Teorik olarak sivil dünyanın gözünde çoktan ölmüştüm.

O halde ölmemi kim umursayacaktı?

Üzerimde yoğun bir bakış hissettiğimde gözlerimi Mori'ye çevirdim. Çenesi hâlâ avucunun üzerinde duruyor, kararlı bir ifadeyle bana bakıyordu. O duygusuz gözlerinin bir yerinde yumuşaklık olsa da aramızdaki buzdan duvarı kırmamakta kararlıydı. Bakışları gevşek bir topuzla bağlanmış saçlarıma kaydı. Burnunu küçümseyerek kırıştırıp dikkatini Erik ve Bridger'a çevirdi.

Vay canına. Şimdi de saçlarımı toplama şeklimle mi bir sorunu vardı?

"Mori, siz Morphine ile birlikte bölgeye ilk gidenler olacaksınız. Dışarıda olay çıkartacak bir durum yaratmanızı ve mümkün olduğunca çok sayıda nöbetçiyi oraya çekmenizi bekliyoruz. Bu sabahki toplantının ardından herkese detaylı talimatları vereceğim. İkinciz hızlıca hazırlanmaya başlayın. İntikale bir haftamız var." Albay konuşurken diğerlerinden daha çok bize bakıyordu.

İlk gidecek kişiler olmamıza hiç şaşırmamıştım. Sahip oldukları en dengesiz askerler bizdik. Yerlerinde olsaydım, ben de ilk etapta bizi yollardım.

Nolan parmaklarını birbirine kenetleyerek araya girdi. "Diğer konuya gelecek olursak, güçlendirici ilaçlarımızın sonraki serisi için çalışmalara başlıyoruz. Mori dışında kullanan oldu mu?" Sesi yumuşak olsa da bir yılanın zehrini andırıyordu. Nolan'da bana kötü gelen bir şeyler vardı. Bu, gözlerindeki

insanlık eksikliğinden ve bize yalnızca ateş etmeye her an hazır silahlarmışız gibi bakmasından da kaynaklanıyor olabilirdi.

Ama bundan daha fazlası olduğunu düşünüyordum. Belki de eskiden Yeraltı Denemeleri sırasında edindiğim bir bilgi yüzündendi. Nolan, yalanlarla örülmüş bir adamdı. Bu inancımı kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu, tamamen içgüdüselidi. O hisse güveniyordum.

Test konusuna dönersek, ilaçların avantajlarına bizzat şahit olmuştum. Mori bunun kanlı canlı kanıtıydı. Bu yeni seri, onunla katettikleri tüm aşamalara göre şekillenecekti. Yani daha güvenli olacaktı, değil mi?

Elimi yavaşça havaya kaldırırken Nolan sırttı. Gülümsemesi duygusuz ve açgözlüydü.

“Harika. Toplantıdan sonra birkaç dakikalığına seni alıkoyacağım,” dedi kısık sesle.

Mori bana ters bir bakış attı. Gözlerinin başımın yan tarafında delikler açtığını hissedebiliyor, aldığı sert nefesleri duyabiliyordum.

Diğerleri sonuçlardan korkuyordu. Hepsinin hâlâ kavuşmaya çalıştığı özgürlükleri vardı.

Benim hiçbir şeyim yoktu.

Ben hiçbir şeydim.

Ve herkesin korktuğu şeyleri yapmaktan daha eğlenceli ne olabilirdi ki?

BÖLÜM 3

Cameron

Kahrolası aklından ne geçiyordu ki? Söylemek istediklerimi ve mantıklı davranması için onu sarsarak kendisine getirme dürtümü bastırmak zorundaydım. Bunları yapmak yerine, yumruklarımı sertçe kenetleyip çenemi sıktım. Emery artık tamamen tahmin edilemez hale gelmişti ve onu güvende tutabilmek için elimden gelen çok az şey vardı. Eğer o lanet hapları almaya ya da iğneleri olmaya başlarsa... *Hayır.*

Soğuk ve cansız bedeni zihnimde canlanırken iliklerime kadar ürperdim. Haplar onu hemen öldürmese bile er ya da geç bu yaşanacaktı. Ben zaten onlar yüzünden kısa bir hayat yaşamakla lanetlenmişim çünkü Gölge Birlikler'e hizmet etmediğim sürece kendimi değerli bulmuyordum. En azından Emery ile tanışana kadar böyleydim.

O, kendimde kaybettiğim her şeydi.

Hâlâ öyleydi, belki daha da fazlasıydı. Artık geçmişteki travmalarından etkilenmediği için yanmış kanatlarıyla uçan bir güve gibiydi. Ateşe ne kadar yaklaştığının hiçbir önemi yoktu, bu yalnızca merakını daha da arttırıyordu. Sınırları zorlamaya devam etmek istediğini anlayabiliyordum.

İzlemediğimi zannedip bana attığı o tutku dolu bakışları fark edilmeyecek gibi değildi. Ama Emery'nin benim ilgime değil, ondan uzak durmama ihtiyacı vardı.

Ona şu ankinden daha acımasız davranmanın, Emery'ye yardımcı olacağını biliyordum. Buna rağmen kendimi; kâbus gördüğünde yüzüne düşen saçları okşamak, onu kendime çekip eskiden olduğu gibi o çiçek kokusunun etrafımı sarmasına izin vermek isterken buluyordum. *Benim tesellim. Benim tek yuvarım.* Acaba rüyasında geçmişini, ailesi yüzünden yaptığı korkunç şeyleri mi görüyordu?

Mavestelliler için aile her şeyden önce gelirdi. İçten içe Emery'nin bunları hatırladığını ve o dehşet verici anıların yüzeye çıkıp ona musallat olmak için sabırsızlandığını biliyordum. Duvara yaslanmış, huzursuzca dönüp durmasını izlerken bütün gücümü kullanmam gerekiyordu.

Onu rahatlatamamaktan, artık saçını örmemesinden nefret ediyordum ve buna sebep olduğum için *kendimden* nefret ediyordum. Bu, benim suçumdu.

Emery toplantı bittikten sonra Nolan'ın, Bridger ve Erik ile konuşmasını bitirmesini beklerken kapının yanında oyalandı.

Kayden kollarını başının arkasına götürüp geriye doğru esnerken yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ, bu durum gerçekten boktan. Warsaw'a verilen gibi havalı bir göreve çıkacağımızı düşünüyordum. Tokyo'ya gönderildiklerini duymuş muydunuz? Onlar bütün havalı şehirleri alırken bizim her defasında lanet tundralara ya da çöllere gönderilmemiz beni gerçekten sinirlendiriyor."

Alayla, "Şikâyet eden kışını ortadan kaldırmadıkları için mutlu olmalısın. Riöt'un epey sıkıldığını ve avlayacak bir asker aradığını duydum," diye homurdandım. Fakat Kayden şakamı hiç komik bulmamıştı.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Evet, doğru. Eğer birinin peşine düşeceklerse, o kişi Thomas olurdu. Öyle konuşurken aklından ne sikim geçiyordu?” dedi Kayden ona öfkeyle.

Thomas yalnızca omuz silkmekle yetindi. “Bu eskortluk görevinde zaten kığımızın tekmeleneyeceğini göz önüne alırsak, suikasta uğramaktan niye endişeleneyim ki?”

Tanrım. Bugün huysuzluğu üzerinde.

“İyi olacağız.” Gage kollarını gerginlikle birbirine bağladı. Thomas ve bana kıyasla yeni sayılırdı. Orijinal Fury Timi’nden geriye yalnızca biz kalmıştık. Fury’de uzun süre dayanabilen kimse olmazdı, bu bilinen bir gerçektir. Yüzbaşı Erik birkaç yıldır Gölge Birlikler’de bulunmasına rağmen son çavuşumuz görev sırasında öldürüldüğü için geçici olarak yalnızca altı aydır bu time liderlik ediyordu. Önceki çavuşlarımızdan hiçbiri görevinde uzun süre kalmamıştı. Genellikle altı ay ya da en fazla iki yıl sürerdi. Artık isimlerini hatırlayamıyordum.

Yakında yenisiyle yer değiştireceklerinden ve Erik’in subaylık görevine döneceğinden emindim. Takım çavuşu olarak görev süresini çoktan doldurmuştu. Normalde Nolan ve albayla birlikte daha büyük projelerde çalışıyordu.

Thomas, “Görevin detaylarını okudun mu, Mori?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

Okumadığımı biliyordu. Detayları, üslerimiz gözetleme mesafesinden çıkana dek okumaktan hoşlanmıyordum. Zaten deney faresi gibi inceleme altındaydım, görevin planlamalarını değerlendirirken az da olsa huzur istiyordum. En azından böylece planlar üzerinde küçük değişiklikler yapabiliyor, kendi becerilerimizi özgürce kullanabileceğimiz alanlar yaratabiliyorduk.

“Sonra inceleyeceğim.” *Zippo* çakmağını çıkartıp sigaramı yakarken sesim boğuk çıktı. Bana ifadesiz yüzlerle bakıyorlardı, bensiz gitmeleri için başımı onlara doğru salladım. “Burada biraz daha kalacağım.”

Kayden, "Tabii ki kalırsın," diye homurdandı. Gage de onu onaylar gibi dürttü.

Onları görmezden gelerek sigaramdan uzun bir nefes çekip gitmelerini izledim. Emery hâlâ kapının önünde duruyordu. Göz göze geldik, bu defa bakışlarını kaçırmadı. Bugün korkusuz görünüyor, fırsatını bulduğu anda bana meydan okuyordu. Dudaklarımın bir köşesi gülümsemeyle kıvrıldı ama sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırıp Emery'ye doğru yürümeden önce hızlıca onu bastırdım.

Ona yaklaşırken gözle görülür şekilde kaskatı kesildi. Dürüst olmak gerekirse, o kadar eğlenceliydi ki onunla uğraşmamak imkânsızdı.

Sigaramın külleri aşağıya düşerken duman kıvrılarak havaya karıştı. Emery'den bir adım uzakta kalıp masaya yaslandım. Arkamda saçma konulardan konuşan üç subaya değil, direkt ona baktım.

Gözlerinin etrafı, onu epey yorgun gösteren kırmızı tonlarıyla çevriliydi. Emery uykusuz geceler geçiriyordu ve bu, beni de yoruyordu. Bazen zihninin ona, bana geri dönmesi gerektiğini fısıldayıp fısıldamadığını merak ediyordum. Öyle olmasını yalnızca umut edebilirdim. Diğer türlü neden beni tanımak için kendisini bu kadar zorladığını açıklayamıyordum. Bu, onu yok saymamı imkânsız hale getiriyordu. Ona olan özlemime yenik düşmeyi arzulamama sebep oluyordu.

Öfkeyle, "Ne istiyorsun?" diye sorarken dikkatimi tekrar kendine çekti.

Eğilmeden gözlerimi kısıp ona üstten baktım. "Bir şey mi istemem gerekiyor? Biz ortak değil miyiz?" Tekrar sigaramdan derin bir nefes alarak dumanın ciğerlerimin derinlerine işlemesine izin verdim.

Emery kısa bir süre beni inceledikten sonra, "Neden bana bu kadar öfkelisin?" diye sordu kısık sesle.

SIRTINDAKİ HANÇER

Kaşlarım havalandı, bunu söylemesini beklemiyordum.

“Bunu sana söyleten şey ne?” Göğsümde kabarak büyüyen acının beni tamamen yutmasına müsaade ettim. Hayat, benim için önemli olan tek şeyi kendi ellerimle uzaklaştıracağım kadar acımasızdı.

Emery öfkeyle homurdanıp başını iki yana salladı. “Her fırsatta beni yok sayıyorsun. Denemelerle ilgili bir şeyler hatırlamama yardımcı olmayı reddediyorsun. Sen sadece...”

“Adilik mi yapıyorum?” diye sordum.

Gözlerini kısarken ruhundaki o hırçınlıktan bir parça dışarı yansıdı. Bundan büyük zevk alıyordum.

“Evet.” Erik ve Bridger vedalaştığı sırada Emery kasten bakışlarını kaçırdı.

“İlaçları almamalısın.” Emery Nolan’a doğru gitmeden kolunu yakaladım.

Büyük kahverengi gözleri hızla bana döndü. “Neden? Sen alıyorsun.”

“Çünkü böyle bir şeyi daha önce yapmadın.” Bahanem kulağa saçma geliyordu ancak uyarımı dinlemesi için başka ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. “Hayatını kısaltıyor ve senin önünde hâlâ uzun bir yaşam var.”

Gözleri hafifçe titrerken dudaklarına ufacık bir gülümseme yerleşti. Bu, hafızasını kaybettiğinden beri ilk gerçek gülümsemesiydi. Kalbim atmaya bıraktı ve bir anlığına düşünmeyi tamamen kestim. O da bu fırsattan faydalandı.

“Dikkat et. Gerçekten beni umursuyormuşsun gibi konuşuyorsun.” Kelimeleri içimde delikler açıyordu. Em’in yumuşak gözleri yüz hatlarımda dolaştı. Onun ilgisine açtım. Bana, benim ona duyduğum özlemle bakmasını isteyecek kadar açgözlüydüm. “Eminim, hayatımdan birkaç yıl eksiltmemi kimse umursamaz.”

Boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırdım.

Ben umursarım.

Emery birkaç saniye boyunca bana boş gözlerle bakıp elini benimkinin üzerine koydu. Ardından kolumu yan tarafa indirerek üzerindeki tutuşumdan kurtuldu.

Albay ve Erik dışarı çıkarken Nolan yanımıza geldi.

“Hazır mısın, Morphine?” Sesi öyle hevesli çıkıyordu ki bir sonraki deneyi üzerinde çalışmaya şimdiden başlamış olması midemi bulandırıyor. Ben bunca zaman boyunca dayansam da Emery için aynı şeyin geçerli olup olmayacağını söyleyemezdim.

Kanayan burnumu ya da zihnimin nasıl parçalara ayrıldığını görmesine izin vermemiştim. İşlerin ne kadar çirkinleşebileceğini bilmiyordu. Daha doğrusu hatırlamıyordu. Benim yaptığım gibi diğer insanları izlemek zorunda kalmamıştı. Deney hapları yüzünden çok fazla asker ölmüştü. Benim test sonuçlarımla geliştirilen bu yeni ilaçların hayatta kalma oranı kesinlikle daha yüksek olacaktı ama yine de bundan nefret etmeden duramıyordum.

Emery, Nolan’a başını salladı ve onu takip ederek odadan çıkarken bana dönüp tekrar bakmadı.

Ona mantıklı düşünmesini söylemek için öne doğru bir adım attım fakat kapı arkalarından sertçe kapandığında kendimi durdurdum ve altdudağımı ısırdım.

Yalnız. Bir zamanlar yalnız vakit geçirmek huzur vericiydi.

Şimdi nasıl olmuştu da ufacık bir kadın, bu durumu böyle sine değiştirebilmişti?



BÖLÜM 4

Emery

Boyunuma yapılan iğne bir saat geçmesine rağmen hâlâ acıtıyordu. Bir yandan orayı ovalarken bir yandan da Mori'nin görevimizin ilk aşaması için yaptığı planlar hakkında homurdanarak konuşmasını dinlemeye çalışıyordum. Beyaz tahtanın tamamı, sızacağımız sığınığın ayrıntılı krokisiyle kaplıydı.

"Dinliyor musun?" Mori kollarını sertçe birbirine bağlayıp bana dik dik baktı.

Ona öfkeyle bakarken çenemi kollarımın üzerine dayayıp masaya daha da eğildim. Ruhsuz bir tavırla, "Evet," diye mırıldandım.

Hayır. Aslında gerçekten dinlemiyordum. Cebimde gittikçe ağırlaşan ilaç şişesini düşünüyordum. Nolan'ın sözleri kafamın içinde yankılandı. Her şişe iki haftalık doz içeriyor. Uyanık olduğun zamanlarda dört saatte bir, dörder tane al. Eğer sahada yaralanırsan ne kadar gerekiyorsa o kadar fazla kullan.

İçimde rahatsız edici bir his vardı. Aklımı kaçırdığım için mi böyle bir şeye katılmışım? Ama eğer Mori bunun üstesinden gelebiliyorsa ben de halledebilirdim, değil mi?

Sert bir ıslık sesi havada yankılanırken tam alnımın ortasına bir kalem çarptı.

“Off.” Sanırım iğne henüz etkisini göstermeye başlamamıştı.

Mori’ye ters bir bakış attım. Gözleri sanki yaptığı şeye kendisi de inanamıyormuş gibi kocaman açılmıştı. Fakat gözlerini hızla kırparak eğlendiğini gizledi ve her zamanki o ifadesiz, ciddi haline geri döndü.

Kaşlarımı çatıp sızlayan yeri ovalarken, “Sen az önce bana kahrolası bir kalem mi fırlattın?” diye çıkıştım.

Mori’nin gözleri koyulaştı ve ellerini tahtaya bastırana kadar masaya doğru yaklaştı. “Bu oyun değil. Bu, timimizin bugüne kadar yürüteceği en tehlikeli görevlerden biri olacak. O yüzden şu kahrolası dikkatsizliğine hemen son ver. Buna harcayacak vaktimiz yok.” Mori, göğsümün derinlerinde bir şeyler uyanıran alçak bir ses tonuyla konuşuyordu. Yanaklarım kızarıırken midemde bir sıcaklık hissettim.

Bunlar ilacın yan etkileri mi? Endişeleniyordum. Tanrım, lütfen afrodizyak olmasın. Kendimi zaten güçlkle kontrol edebiliyordum. Mori yara izleri, dövmelele ve alışılmadık şekilde soluk sarı saçlarıyla hiç de adil sayılmayacak şekilde yakışıklıydı. Onun güzelliğine karşı aciz durumdaydım.

Masadan uzaklaşıp tahtanın üzerine not yazmaya devam ederken kesik kesik çıkan nefeslerimin farkına varmamış gibi görünüyordu. Sol elini cebine sokup planlarını rahat tavırlarla anlatmaya döndü. Mori şu anda tıpkı bir profesör gibi görünüyordu ancak profesyonel kıyafetler yerine siyah bir kapüşonlu ve kaslı bacaklarını saran eşofman altı giyyordu.

“... eski bir üniversitede ders vermek istemişim. Neresi olduğu önemli değildi...” Kafamın içinde Mori’nin sesini duyduğumda irkildim. Bu bir anı mıydı? Avuçlarımı alnıma yaslayıp gözlerimi sıkıca yumdum. Biz... daha önce yakın mıydık? Benimle kendisi hakkında bir şeyler paylaştığını hayal edemiyordum.

SIRTINDAKİ HANÇER

Mori dikkatimin dağılmasına sebep olan düşüncelerin farkında bile olmadan görevin detaylarını anlatmaya devam ediyordu ama ne yaparsam yapayım odaklanamıyordum.

“Bana, *benim* hakkımda bir şeyler söyle,” diyerek konuşmasını kestim.

Mori duraksayıp her zamanki gibi asık yüzüyle bana baktı ve gözlerini kısıp, “Ne?” diye sordu.

“Kim olduğumu hatırlamama yardımcı ol çünkü her şey bu kadar anlamsız görünürken görevleri önemsemekte zorlanıyorum.” Eskiden bana karşı daha açık davrandığı bilgisini kendime sakladım. Her şeyin doğru yeri ve zamanı vardı, değil mi?

Derin bir nefes aldı. Sanki benimle ilgili şeyler anlatmak bir şekilde canını yakıyormuş gibi gözlerinde hüznü bir parıltı dolandı.

Biliyordum. Benden bir şeyleri kasten saklıyordu. Ama neden?

Sandalyemde geriye yaslanırken botlarımı masanın üzerine yerleştirip bacaklarımı birbirinin üzerine attım ve kollarımı bağladım. “Anlat bakalım.” Bu neredeyse bir emir sayılırdı, Mori’nin gözleri karardı.

En sonunda, “*Bir şey mi?*” diye sordu yavaşça. Gözleri yüzümde dolaşırken sesinde özlem dolu bir ton vardı. Bakışları, boynumun en hassas noktasında arzuya yakın bir ifadeyle kilitlendi.

“Hıhım.”

Mori tekrar beyaz tahtaya döndü, nefesini verirken omuzları gevşedi. Aramızdaki hava değişiyor gibiydi. İçimde, bu adamı saran kasvetin derinlerine doğru bariz bir çekim olduğunu hissediyordum. Boğulmaya yetecek kadar yoğunlu. İnsanı mezara sokmaya yeterdi. Benden başka birinin onun bu yönünü görüp görmediğini merak ediyordum.

Öyle birinin olmadığını umuyordum. Her şeyi bencillik yaparak kendim için istiyordum.

“Saçlarını her zaman örerdin. Duştan çıkar çıkmaz, uyumadan önce. Seni tanıdığım süre boyunca saçların hep örülüydü. Elin yaralandığında ve bunu tek başına yapamadığında-” Konuşmayı bırakırken söylemediği sözlerle karşılık başını iki yana salladı. Sesini daha önce hiç böyle alçak ve hüzünlü duymamıştım. Bu merakımı arttırmıştı.

Örgü mü? Şu an darmadağın halde belime kadar uzanan pembe saçlarıma baktım. Parmaklarımı serbest tutamların arasından geçirip basitçe ördükten sonra onaylaması için ona döndüm.

Yüz ifademdeki endişeyi okumuş olmalıydı. Bir şeyler doğru hissettirmiyordu.

Mori başını iki yana sallayıp, “Bu şekilde yapmazdın. Sana nasıl olduğunu göstermemi ister misin?” diye mırıldandı.

Sakin sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıp dikkatimi yeniden ona çevirmemi sağladı. Yaklaşmış, masanın köşesine, benden birkaç adım uzağa oturmuştu. Nefesim kesildi. Buraya doğru geldiğini bile duymamıştım.

Kısa süreliğine ona baktım. Mori’nin gözleri sakın ve sabırlıyken ben, kendime dair böylesine özel bir şeyi unuttuğum düşüncesiyle boğuşuyordum.

Ona ait anıları hatırlayıp bana ait olanları hatırlamamak aptalca geliyordu.

Temkinli şekilde onu süzerken, “Şey... tamam,” dedim dikkatle.

Mori, floresan ışıklarının altında solgun görünen elini uzattı. “Buraya gel.” Emri çok belli olmasa da bedenimdeki bütün kemiklerde yankılandı. *Bunu daha önce onunla yaptım* diyen bütün o hisler, zincirlerden aşağıya dümdüz akan su gibi içimde dolaşıyordu.

Botlarımı sürükleyerek masanın üzerinden çektim ve gönulsüzce ayağa kalkarak ona doğru ilerledim. Önüne geçtiğimde güçlü kokusu etrafımı sardı. Bu, uyandığımda ilk defa burnuma

SIRTINDAKİ HANGER

çarpan huş ağacı kokusuydu. Duyularımı hoş şekilde harekete geçiriyordu. Yalnızca bana ait olan yumuşak gözleri ve samimi gülümsemeleri hatırlayınca yumruklarımı sertçe sıktım. Gözlerimi kırptığım anda görüntü kayboldu. Onun yerine mutsuz ve ıstırap içindeki bir adam geldi.

O zamanlar bana çok farklı bakıyordu. Bunu düşünürken Mori'nin yüz hatlarını inceledim.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. Sinirli gibi görünsem de aslında gergindim. Daha önce ona hiç böyle yaklaşmamıştım. Yakından da tıpkı uzaktan olduğu kadar lanetli bir yakışıklılığa sahipti.

Parmağını havada döndürürken karnımı tepetaklak eden bir sırıtışla bana baktı. “Arkanı dön.” Yüzünde parlayan saf zevk karşısında içim sıcaklıkla doldu.

“Ne yani, *sana* sırtımı mı döneyim?” Bunun kaba olduğunun farkındaydım ama konu Mori'ydi. *Ortaklarının kafalarını kesen, Mori.*

Alçak sesle güldü. Sesi bana tamamen yabancı olsa da sırıtışından bile daha güzeldi. “Risk alıp bana güvenmek zorundasın, aşkım,” diye fısıldadı. Mori'nin İngiliz aksanı, yumuşak ve büyüleyiciydi. Konuşmasını ve bana fısıldamasını saatlerce dinleyebilirdim. Gözleri keyifle parlıyordu. Bunu düşünmeme sebep olan hareketi alçak sesle gülüşü müydü, yoksa sırıtması mı bilmiyordum ama bana zarar vermeyeceğinden emindim.

Yavaşça dönerken sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım. “Şimdi ne olacak?” diye sordum ama cevap vermeden parmakları nazikçe saçlarımı okşamaya başladı. Hepsini bir tarafta toplayarak boynumun hassas noktasını ortaya çıkarttı.

İğne izinin üzerinde parmağının ucuyla gezindiğinde omuzlarım kaskatı kesildi. Hâlâ hassas olsa da ağrı çoktan geçmişti. Nolan etkinin ortaya çıkmasının yirmi dört saat alabileceğini söylemişti.

Acaba bu kadar pervasız olduğum için Mori benim hakkımda ne düşünüyor? Ağır yan etkiler gösterme ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum ama buna rağmen onun gibi olmak, onu daha iyi anlamak istiyordum. İlgisini çekmek istiyordum.

Mori düşüncelerini toparlamak için boğazını temizledi. “Şimdi, ben saçlarını örerken sen de aynadan beni izleyeceksin. Böylece nasıl yapıldığını kendine hatırlatabilirsin. Senin için bunu bir daha yapmamı sakın bekleme,” derken sesi sertti. Ancak saçlarıma nasıl özenle dokunduğunu fark etmeden durmıyordum. Sanki parmaklarını saçlarımin arasında dolaştırmak ona huzur veriyor gibiydi.

Söylediğini yapıp gözlerimi yan duvarda duran aynaya çevirdim.

Mori oturduğu halde epey uzundu. O yüzden saçlarımı çözerken az da olsa öne eğilmek zorundaydı. Saçlarımı dikkatle parçalara ayırmasını izledim. Hareketleri tanıdık geliyordu. Örgünün şekli aynadan net görünmüyordu fakat ellerim sanki hayali bir deseni takip eder gibi kendiliğinden hareket etmeye başladı. Dudaklarımin arasından ufak bir nefes kaçtı.

Balıksırtı örgü. Anılar yavaş yavaş geri geliyordu.

Gözlerim, tekniğine ve Mori’nin çalışan ellerine odaklanmayı bırakıp hoş yüzüne kaydı. Yüzünde karamsar bir ifade, dudaklarında zayıf bir gülümseme vardı. Bu, sevgililerin uzun bir yolculuğa çıkmadan önce vedalaşırken birbirine gönderdiği ya da bir sanatçının, sanat eserini bitirip onu elinden çıkarmadan önce takındığı türden bir gülümsemeydi.

Bitirdikten sonra örgüleri omuzlarımin üzerine tek tek bıraktı. Onlara bakıp gülümsedim. Bu, denediğim diğer şeylerden daha çok benmişim gibi hissettiriyordu. Saç gibi basit bir şeyin, bir zamanlar olduğum kişiyi ortaya çıkarabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Hepsi bu kadar,” diye mırıldanırken ayağa kalktı ve beyaz tahtaya doğru yürümeden önce bir anlığına tereddüt etti.

SIRTINDAKİ HANÇER

Sırtımdaki eksikliğini anında fark ettim, göğsümde buz gibi bir ağırlık vardı.

Elimle uzanıp omzuma dokundum, bir şey eksik gibi geliyordu. Sıcacık bir kucaklaşma ya da belki oraya kondurulan bir öpücük. *Bir şey vardı.* Sandalyeme döndüm ve Mori'yi, bana böyle nazikçe dokunmadan önce olduğundan daha güçlü bir arzuyla izlemeye başladım.

Sözlerine kendimi kaptırmamak konusundaki çaresizliğimin ses tonuma yansımaması için elimden geleni yaparken, "Daha önce hiç saçımı ördün mü?" diye sordum.

Sığınak ve siper olarak kullanacağımız ağaç sınırı arasındaki vadinin taslağını tahtaya çizdi. "Hayır." Cevabı çok netti, bu da az önce hissettiklerim tamamen hayal miydi diye sorgulamama neden oldu. Saçımı başkası mı örmüştü? Bana fazlasıyla değer veren birinin yaptığına emindim. Elimini omzumun üzerine yerleştirip kaybolup giden o hissi bulmaya çalıştım ama başaramadım.

Üzerine biraz daha gitmeye karar verdim. "İsmin gerçekten Mori mi?"

Duraksadıktan sonra sıkıntıyla iç çekti. "Hayır."

"O halde ismin ne?" Dudaklarım ince birer çizgi halini aldı. O zaman neden kimse ona Mori dışında bir isimle seslenmiyordu? Onun haricinde hepimiz görevde değilken gerçek adlarımızı kullanıyorduk.

"Burada durup işaretin gelmesini bekleyeceğiz." Tahtadaki bir yeri daire içine alarak sorumu tamamen yok saydı. *Tamam, bunu bilmemi istemediği gayet açık.* Çenemi avucuma dayayıp masaya eğildim. "İlerle komutunu alır almaz gürültü çıkartarak harekete geçeceğiz. Hızla üzerimize gelecekler. Muhtemelen şaşkın olacaklar ve hazırlıksız yakalanacaklar, o yüzden savunmamızı arttırmamız gerek. İçeride kuvvetli silahların olduğu doğrulandı." Binanın bazı kısımlarını gösterip ikinci kattaki pencereyi işaret etti. "Buradaki hendeklerin oluşturduğu kayalardan duvarı kullanacağız. Onlar durdukları anda biz dağılıcağız. Sen sağa koşacaksın, ben de sola. Anladın mı?" Mori tekrar bana döndü.

Altdudağımı endişeyle ısırdım. Bu plan gerçekten intihar demekti. Bu da onların asıl görevlerini sorgulamama neden oldu. Sanki bir tür hastalıklı, sapkın bir oyunun içindeydik ve bizden kurtulmak, ne kadar uzun süre dayanacağımızı görmek istiyorlardı.

“Evet, anladım.” Örgümün ucunu parmağın etrafına dola-dım. Mori’nin hareketimi yakalayan gözleri, Bridger’in ona ver-diği talimatlara dönmeden önce kısa süreliğine büyüdü.

“Bu akşamlik burada bitiriyoruz ama yarınki talimlerden sonra o sandalyeye oturup planı en başından sonuna kadar bana senin anlatmanı istiyorum. Böylece benimle aynı fikirde olup olmadığını anlayabilirim.” Notlarını masanın üzerine bırakıp başka bir sigara yaktı. *Zippo* çakmağından gelen tık sesiyle du-daklarımda bir gülümseme belirdi.

Keşke bunun sebebini bilseydim.

Ellerimi masaya dayayıp ayağa kalkarken, “Seni çözeceğim, bunu biliyorsun,” diye mırıldandım.

Açık yeşil gözleri benimkileri buldu. Gülümsediğimi gördü-günde içleri sıcaklıkla parladı. “Öyle mi? Peki bunu nasıl yap-mayı planlıyorsun?”

Küçük odada sakın adımlarla yürüdüm. “Henüz emin de-ğilim ama zayıf yönünü bulacağım. Benden sakladığın şey her neyse, onu benden uzak tutamazsın.” Ellerimi arkamda birleş-tirdim.

Mori tek kaşını kaldırıp sırtıttı. “Denediğini görmeyi çok is-terim.”

İşte yine oradaydı. Fazlasıyla tanıdık bir şeydi fakat omzu-mun üzerinden süzülen rahatsız edici bir fısıltıdan başka bir şey değildi. O özlem dolu hisse takıntılı hale gelmekten korkuyor-dum.

Benim için kim olduğunu hatırlayacağım, Mori.

BÖLÜM

Emery

Elleri uyluklarımı kavradı ve bacaklarımı kendisi için açıp kadınlığımı yaladı.

Başımı arkaya atıp parmaklarımı onun yumuşak saçlarının arasından geçirdim. O, dilini klitorisime değdirip iki parmağını derinlerime iterken ellerim yumruk halini aldı. Büyük, karanlık odanın içinde yüksek sesle inledim.

O anda gerçeklik bana çarptı. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dirseklerime dayanarak kendimi yukarı doğru çektim ve delirmiş gibi etrafıma bakındım ama uçsuz bucaksız karanlık denizinden başka bir şey göremiyordum. Fury Timi'nin kışlasında değildim. Burada olmanın verdiği boşluk ve korku etrafımı sardı.

Burayı biliyordum. Oldukça iyi tanıyordum ama buna rağmen adını koyamıyordum.

Bacaklarımın arasında duran adam başını kaldırdı. Bana öylesine güzel ve hüznü gözlerle bakıyordu ki... Şu anda dağılmış beyaz saçları alına dökülüyordu. Gözünü kesen o acı verici yara izi, insanın canını acıtacak kadar çekiciydi.

Mori.

Ciğerlerim hareket etmeyi bırakırken panik göğsüme doğru tırmandı.

Tamamen çıplaktı. Önceden tahmin ettiğim gibi göğsü boyunca uzanan yara izinin tamamı, altındaki kemikleri takip eden bir dövmeyle kaplıydı.

“Mori?” Karanlığın içinde kaybolan sesim, boğuk ve donuktu. Bunu duymuş gibi gülümserken bileklerimi yakalayarak onları yere sabitledi.

Kulaklarıma bir gürleme doldu, ışıklar etrafımdaki her şeyi bulanık hale getiriyordu. Gözlerimi hızla yumdum ve bunu yaptığım anda Mori'nin ağırlığı yok oldu.

Tereddütle gözlerimi açarken kendimi bir ormanın tam ortasında buldum. Ayaklarımda altındaki zemin buz gibiydi ve ölmüş bir acemiden yalnızca bir metre ötede duruyordum. Üniforması simsiyahtı ve sağ göğüs cebinin üzerinde, altından bir daire içine işlenmiş *GB* harfleri vardı.

Yüzü kanla kaplanmıştı ve onun kim olduğunu bilmiyordum.

Tam ona doğru gideceğim sırada başını kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla kıpkırmızıydı. “Başıma ne geldiğini biliyorsun.” Uğursuz kelimeleri inanılmayacak kadar yüksek çıktı ve sırtımdan aşağıya bir ürperti yolladı.

Gözlerim hızla açıldığında Mori'nin ranzasının üst kısmıyla karşılaştım.

Kendime gelebilmek için birkaç defa derin nefes alıp yavaşça doğruldum ve gerçekten uyandığımdan emin olmak için etrafa bakındım. Durumu kesinleştirdikten sonra rahatlayarak boğazımdaki düğümü yuttum. Sırtım ter içinde kalmış, tişörtüm sırlıklam hale gelmişti.

Bu gerçekten korkunçtu. Ses çıkartmadan yatağımdan kalkıp yedek kıyafetlerimi aldım, parmak uçlarımda kapıya doğru yürürken düşüncelere dalmıştım. Kimseyi uyandırmadığımdan

SIRTINDAKİ HANÇER

emin olmak için arkama baktım ve Mori'nin bile yatağında hareketsiz yattığını görünce rahatladım. Odanın içi hafif horlama sesleriyle doluydu.

Uyurken çığlık atmadığım için mutluydum. Gerçekten kötü bir kâbustu. Saçımı sıcak suyun altında yıkayıp bedenimi odunsu kokusu olan sabunla köpürttüm.

Rüyamda bana o garip mesajı veren adam da kimdi? Beynimin içinde onu bir yere koymaya çalışırken hareketlerim yavaşladı ama hiçbir şey yoktu. Yüz hatları, onları örten kan yüzünden gizlenmişti. Emin olduğum tek şey, o anda hissettiğim korku ve dehşetti. Bir rüyaya göre fazlasıyla canlıydı.

Eskiden tanıdığım biriydi ve şu anda yüksek ihtimalle ölmüş olduğuna inanıyordum.

Kollarımı etrafıma sarıp sıcak suyun o korkunç görüntüleri yıkamasına izin verdim. Ardından az önce karanlığın içinde neler olduğu aklıma geldi.

Mori. Beni tüketiyordu, sanki asla doyamıyormuş gibi benden besleniyordu.

Midem altüst olurken içimde bir sıcaklık birikmeye başladı. Parmaklarının derinlerimde olduğunu, ağzının tenimi tutkuyla emdiğini düşündükçe dilimin üzerinde biriken tükürüğü yuttum.

Ellerimle yüzümü kapatıp kendime birkaç defa tokat attım. *O değildi.* Bu yalnızca stresten kaynaklanan bir rüya olmalıydı. Sonrasında gördüğüm kâbustan daha gerçekmiş gibi hissettirse de Mori ile daha önce fiziksel bir ilişkimiz olduğuna inanamıyordum.

Tanrım... adam bana daha gerçek ismini bile söylemiyordu.

Temiz kıyafetler giymek ferahlatıcıydı. Saçlarımı kuruyana kadar onları serbest bırakmaya karar verdim. Sonrasında örmeyi deneyecektim.

Tek başıma yapmak o kadar da zor olamazdı. Parmaklarımı hatırladığım kadarıyla Mori'nin yaptığı gibi kısırdatmaya çalıştım ve ortak duşlardan çıktığım sırada ellerimi izledim. Timin yatakhanesine döndüğüm sırada birine çarptım.

Yüzümdeki bütün kan çekilirken sesli bir nefes verdim ve ellerim, gürültüyü bastırmak için hızla ağzıma kapandı.

"Beni korkuttun," dedim fısıltıyla bağırırken. Gözlerim yukarıya, ardından daha da üste kaydı ve karşımda dev gibi yükselen Mori'yi buldu. Şüpheyile bana bakıyordu.

Aman Tanrım, neden? Onca zaman ve yer varken neden o olmak zorunda? Üstelik ateşli bir rüyadan sonra neden şimdi?

Geniş bir adım atarak geriye doğru çekilirken Mori'nin dudakları sert bir çizgi halini aldı. "Neden uyanıksın?" diye sordu kuşkuyla.

Az önce dilini içimde gördüğüm o rüyadan sonra zihnim bahanelerden tamamen arınmıştı. Ona nedenini bile açıklayamıyordum. Yanaklarım hızla kızarıırken aniden döndüm ve herkes uyuduğu sırada Mori ile konuşmak yerine banyoya gidip saçlarımın kurummasını beklemeye karar verdim.

Eliyle bileğimi yakaladı ve tenlerimizin sıcak teması karşısında sıçradım. Kalp atışlarım hızlandı.

"Emery, sorun ne?" Sesindeki endişe gittikçe artıyordu.

Başımı iki yana salladım, sesimin iyiymişim gibi çıkması için çabalarken, "Kötü bir rüya gördüm," dedim.

Aniden elini çekti, belki de aramızdaki temasın farkına varmıştı. Bırakmadan önce gevşettiği elini parmak uçlarıma doğru kaydırıldı.

"Ne hakkında?" diye sorarken sesi gergindi. Omzumun üzerinden bakınca sertleşen yüz hatlarını gördüm. Boynumdan aşağıya ürperti yayıldı. Mori'nin diğer elinde bir kitap vardı ve onu sertçe kavramıştı.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Hatırlamıyorum,” diye yalan söyledim. Dudaklarımın üzerine sıcak bir sıvı süzüldü. Ben tepki bile veremedim, Mori’nin gözleri hareketi takip etti.

Yanımdan geçtiği sırada gözleri tamamen ıstırapla doluydu, kolunu belime doladı ve beni kendisiyle birlikte tekrar banyoya sürüklemeye başladı.

Burnumu birkaç defa ovaladıktan sonra elimin arkası kanla lekелendi. *Siktir*. Yan etkiler şimdiden başlamış mıydı? Semptomlar ortaya çıkmadan önce birkaç gün ya da hafta geçeceğini düşünmüştüm. Vücudumun hızla çökeceği, hatta ölüme sürükleneceği düşüncesi midemi bulandırdı.

Mori beni banyo tezgâhına oturtup eline bir havlu alırken sessiz kaldım. Bıraktığı kitaba bakarken sırtıyordum, tabii ki o da yanında olacaktı.

Çenemi ve dudaklarımı silip havluyu burnuma bastırırken, “Başını geriye yatır,” diye emretti.

Derin bir nefes verdikten sonra söylediğini yaptım.

“Belirtiler normalde bu kadar hızlı mı kendini gösterir?” Burnumu sıkıdığı için sesim boğuk çıkıyordu.

Mori’nin yüzünde ukala bir sırıtış belirdi. “Ne oldu? Şimdi fikrimi mi istiyorsun? Sana bunu yapmamanı söylemiştim,” dedi sertçe. Gözlerimi kıstığımda alçak sesle güldü ve yüz ifadesi yumuşadı. “Evet, bu normal. Bu iyiye işaret çünkü eğer burnun kanamasaydı, sen de çoğu gibi ölmüş olurdun ve epey acı çekerdin.”

Gözlerim büyüdü. Nolan bu kısmı atlamıştı.

“O halde iyi miyim?”

“İyi kelimesini tanımla. Gerçekten mahvolmuş görünüyorsun.” Sesi nazikti ama bana, gözlerinin arkasında milyonlarca düşünce peş peşe dolaşıyormuş gibi bakıyordu.

“Sana söyledim. Kötü bir rüya gördüm.” Hayır, ona yüzü kan içinde kalmış o ürkütücü adamdan ya da Mori’nin bizzat

kendisinin parmaklarını derinlerime kaydırduğundan kesinlikle bahsetmeyecektim.

Sadece homurdanarak karşılık verdi. Havluyu çekip kanamanın devam edip etmediğini kontrol etmeden önce birkaç dakika boyunca rahatsız edici bir sessizliği paylaştık. Mori durumdan memnun görünürken geri çekildi ve benim de onaylamamı bekledi.

Başımı normal pozisyona getirirken derin nefesler aldım. Daha fazla kan gelmedi.

Ayağa kalkıp yatakhaneye dönmek üzereyken, “Kriz atlatıldı,” dedim şakacı bir sesle. “Bu arada burnum kanadığı için yardımına ihtiyacım yoktu.”

Omuz silkmeden önce kısa süreliğine beni inceledi. “Tamam, sen bilirsin. Koyu kan kusmaya başladığın zaman sakın ağlayarak yanıma gelme.” Mori tezgâhtan kitabını kapıp bana başka bir şey söylemeden banyodan hızla çıktı. Kışlamızın bulunduğu sağ tarafa yönelmek yerine, spor salonunun olduğu sola döndü.

Çenemi sıktım. *Kusmak mı?*

Belki de onun etrafında fazla mesafeli davranıyordum. Gerçekmiş gibi gelen o rüyanın aramızdaki ilişkiyi gerginleştirmesine izin vermemeliydim... Mori bugün gerçekten çaba göstermişti.

Bıkkınlıkla gözlerimi ovuştururken, “Siktir,” diye mırıldandım kendi kendime. İkimiz de kısa süre içinde asla yatmaya gitmeyeceğimiz için aramızı düzeltmeye çalışsam iyi olurdu.

Onurumu bir kenara bırakıp spor salonuna gittim. Mori’yi kondisyon bisikletlerinden birine oturmuş, sanki dünya üzerinde umursadığı hiçbir şey yokmuş gibi kitap okurken buldum. Bacaklarıyla pedalları ortalama bir hızla, düzenli bir tempoyla çeviriyordu.

Kapıya yaslandım, kaba davranışımın sonra ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyordum.

SIRTINDAKİ HANÇER

Bana bakmadan, “Hadi, geç otur,” diye seslendi.

Bedenim kaskatı kesildi. İçeri girdiğimin farkında olmadığını sanmıştım. Gururumu bastırıp yanındaki kondisyon bisikletine geçip ayaklarımı pedallara yerleştirdim. Spor yapacak havada değildim, o yüzden onları sadece dayanak olarak kullanıyordum.

Mori bisikleti çevirip kitabını okumaya devam ediyordu. Açık yeşil gözleri sanki kelimeleri zaten yüzlerce defa okumuş gibi sayfaların üzerinde hızla dolaşıyor, onları içine çekiyordu. Onu izlediğimi hissetmiş gibi bana döndüğünde gözleri ifade-sizdi.

“Bak... Sana sataştığım için üzgünüm. Eğer mümkünse iyi geçinmemiz gerçekten çok hoşuma gider.” Kelimeleri boğulmadan söylemeyi başarmıştım ama yine de utançtan yanaklarım kızardı.

“*Benimle* iyi geçinmek mi istiyorsun?” dedi alayla. “Bu pek olası değil gibi. Sen ne düşünüyorsun?” Gözlerini kitabından ayırmamıştı.

Tamam, görüyorum ki pislik gibi davranmaya geri dönmüştün. Tırnaklarımı pantolonuma bastırırken derin bir nefes aldım.

Blöfümü görüp görmediğini anlamak için, “Eskiden yakın olduğumuzu göz önünde bulundurursak, imkânsız sayılmaz,” dedim duygusuz bir sesle. Gerçi bütün ipuçları ortadaydı. Saçımı örmesi, rüyamda vücudunu bütün detaylarıyla görmem... Eskiden, şu anki halimizden çok daha yakın olduğumuzdan emindim.

Mori gözlerini sayfadan kaldırıp bana boş boş baktı. “Öyleyse benim adım ne? Eğer o kadar yakınsak, bunu bilmen gerekir,” dedi küçümser bir tavırla.

İşlerin bu yola sapacağını beklememiştim ama üstesinden gelebilirdim.

“Adını hatırlamıyorum ama göğsünün üzerinde yara izi olduğunu biliyorum. Boğazının altından şuraya kadar.” Göğsümden,

sternumun* bitimine kadar bir çizgi çektim. Mori'nin gözleri büyürken biraz öne eğildi. *Biliyordum*. Her zaman insanlar uyanmadan düş alıyordu ve diğerleri gibi tişörtsüz asla dolaşmıyordu. Başka türlü bunu nasıl bilecektim ki?

"Bunu hatırlıyor musun?" Sesi düşünceyle... neredeyse umutla kısılmıştı.

Yavaşça başımı salladım. "Rüyamda gördüm."

Kitabını bırakıp oturduğu yerden bana doğru kaydı. "Rüyanda beni... kıyafetsiz mi gördün?" Dudaklarının köşesinde sinsi bir gülümseme belirdi. Yanaklarım alev alev yanmaya, kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Hayır... evet. Öyle bir şey değildi." *Aslında tam da öyleydi*. Keyifli ifadesi kaybolmadı. "Sadece iyi geçinmemizi istiyorum, tamam mı? Seni yalnızca, sen de bana aynı şeyi yapıp durduğun için kendimden uzaklaştırdım. Farklılıklarımızı bir kenara koyabilir miyiz?"

Mori'nin yüzü asıldı, ardından da başını eğip kaşlarını kararlıkla çattı. "Peki. Ama *iyi geçinmekten* fazlası olmasını sakın bekleme," dedi sertçe. Bunun kulağa hiç de tehditkâr gelmemesi karşısında gülümsedim. *Sadece dişleri var, ısırıyor* diye düşünmeye başlıyordum.

"Bu arada sürekli okuyup durduğun şey ne?" Öne eğilip kitabına bir bakış attım. Mori kitabı arkasına saklarken dudaklarında çocuksu bir gülümseme belirdi.

"Ne yazık ki okuduklarımı paylaşmayı sevmem."

"Neden? Silah kullanma kılavuzu mu?" diye takıldım. Böylesine sıkıcı bir ilgi alanını onaylamaya tamamen hazırdım.

Kaşlarını çattı. "Silah neyi? Gerçekten o kadar sıkıcı biri olduğumu mu sanıyorsun?" Mori söylediklerimden dolayı hâlâ şaşkınpken arkasındaki kitaba uzandım. Geri çekilip kolunu

* Sağ ve sol kaburga kemiklerini bir arada tutan göğüs kafesi kemiğidir.

SIRTINDAKİ HANÇER

havaya kaldırarak kitaba ulaşmamı engelledi ve o sırada kondisyon bisikletinin gidonunu tutan elim kaydı.

İkimiz de yere düştük. Mori'nin sırtı zemini saran yumuşak minderlere çarparken ben de onun göğsünün üzerine çarptım. Egzersiz aletleri *tıkırdadı* ve ayaklarımız hem pedallara hem de birbirine dolandı.

Ayak bileğimin üzerindeki baskıdan dolayı inledim ama bacağımda hiç acı yoktu. Gözlerimi açıp yukarı baktım. Burnum, Mori'ninkinden bir santim uzaklıktaydı. Onun gözleri de tıpkı benimkiler gibi parlıyordu. Dudaklarım gergin bir gülümsemeyle kıvrılırken damarlarımda sıcaklık dalgası dolaşıyordu.

"Hiç acı hissetmiyorum." Mori beni dikkatle incelerken söylediklerim onun için hiçbir anlam ifade etmiyor gibi görünüyordu. Gözleri dudaklarıma kayarken boğazı titredi. O anda birbirimize nasıl temas ettiğimizi fark ettim ve içimdeki diğer hisler de uyandı.

Mori'nin zemine dayadığı tek eli bizi hafifçe destekliyordu. Diğer koluysa sıkıca sırtıma dolamıştı. Kalbim tekledi.

"O halde iyi misin diye sormam mantıklı olmaz, değil mi?" Dudaklarımın birkaç santim ötesindeydi. Sıcak nefesi içimi iştahla kıvrandırıyor.

Bacaklarımın arasındaki o sıcaklığı, midemin altında yayılan saf hazzı ve içimde sızlamalar yaratarak onun tarafından doldurulmak için nasıl yalvardığımı hatırlıyordum.

Boğazımda bir yumru oluştu. "Hayır, sanırım olmaz." Titreyen sesim onu heyecanlandırıyor gibiydi.

Mori sert bir nefes alırken eli belimin altını sertçe kavradı.

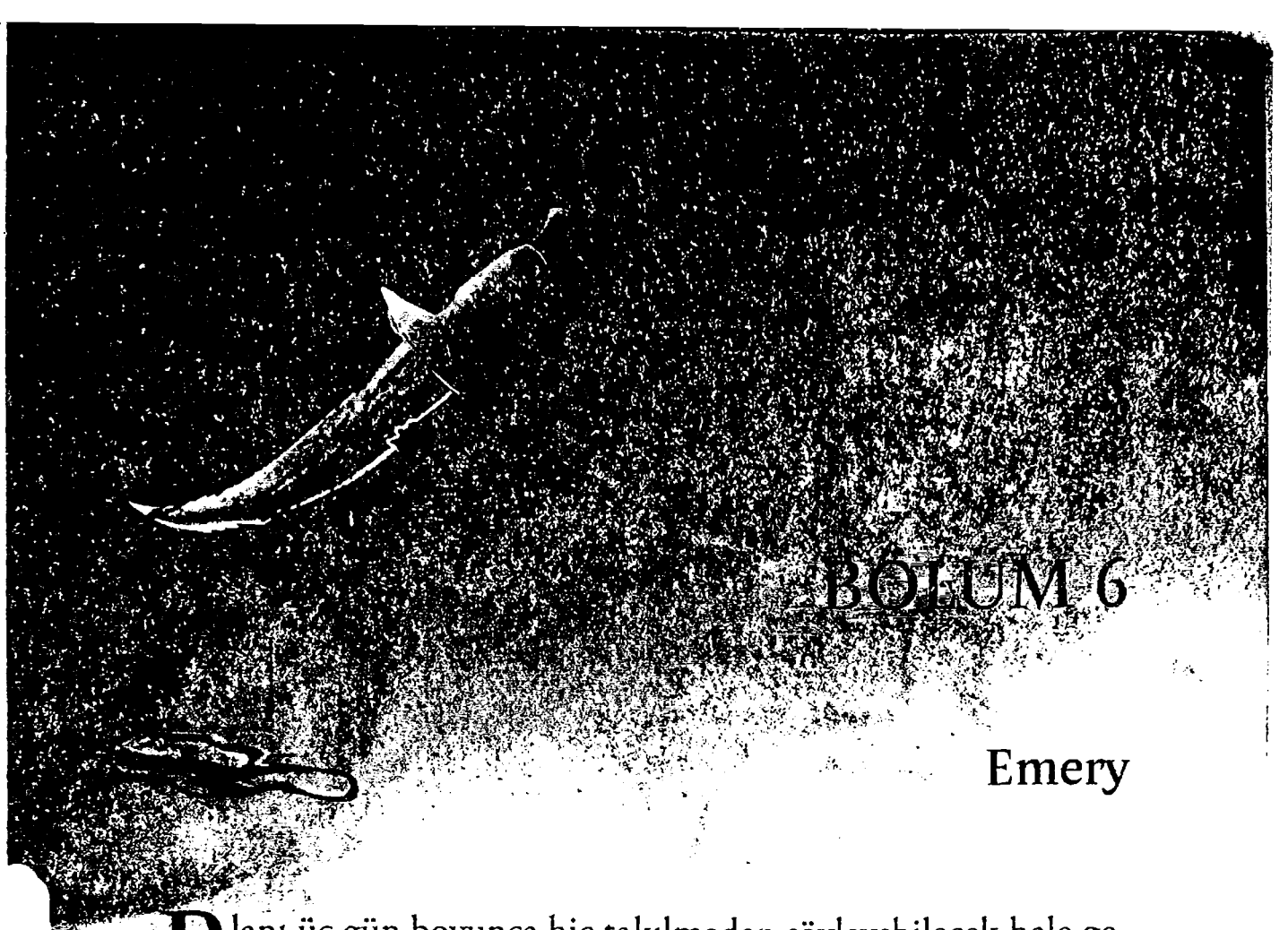
Bakışları yoğundu. "İyi misin, Em?" diye sorduktan sonra uzun süre öyle kaldı. Kelimeleri basitti ama buna rağmen içimdeki bir şeye dokundu ve onun gibi birinin yapabileceğini asla düşünmediğim duyguları harekete geçirdi.

Fısıltıyla, "Evet," diye cevap verdim.

Bir saniye sonra kendine gelmiş gibi görünürken öksürerek boğazını temizledi.

“Hadi sen otur, ben de ayaklarımızı pedallardan kurtarayım.”
Söylediğini yaparken onun huş ağacı kokusunun ve altımda yatan sıcacık vücudunun mantığımı ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordum.

Neden beni öpmüş olmasını diliyordum ki?



BÖLÜM 6

Emery

Planı üç gün boyunca hiç takılmadan söyleyebilecek hale gelene kadar durmadan tekrar etmek, en sonunda Mori'nin gözünde yeterli hale gelmişti. Beklentileri saçma, stratejisi de boktandı. Daha iyisini düşünmüştüm ama kimsenin beni gerçekten dinleyeceğini sanmıyordum, o yüzden çenemi kapalı tuttum.

Bugün talimler ve strateji eğitiminden sonra ilk boş günümüzdü. Maalesef burada yapılacak pek fazla şey yoktu. Yalnızca Thomas bebek bakıcısı gibi yanımızda dolaştığı sürece yukarıya çıkmamıza izin veriliyordu.

Mori'nin yığınlarının içinden aldığım kitabı açtığım sırada bıkkın bir nefes verdim. Henüz yokluğunun farkına varmamıştı ya da fark ettiğini belli etmek istemiyordu. Okumaktan keyif alıp almadığımdan emin değildim ama ilk birkaç sayfadan sonra bunun benim için önemli olduğunu anlamıştım.

Gözlerim yavaşça Mori'ye kaydı. Eşofman altı ve gri kapüşonlusuyla inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Elbette talimleri bir gün bile kaçırmıyordu. Beni spor salonundaki

geceden bu yana dört kez yaptığı gibi yakalamadan önce kendimi zorlayarak bakışlarımı ondan uzaklaştırdım.

O akşamı yanaklarım kızarmadan düşünemiyordum. Kitabı yüzümün kapanmasına yetecek kadar yukarı kaldırdım, bir yanım Mori'nin onu aldığı fark edip beni bu konuda rahatsız etmesini umut ediyordu.

Saat daha sabah onu biraz geçmişti ama şimdiden herkes sıkıntıdan bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Kayden silahı söküp takma işine kaldığı yerden devam etmeye başladı. Gage ve Thomas da öğle yemeği sırasında yukarıya çıkarlarsa karşılaşacakları kadın askerler hakkında konuşuyordu.

Gözlerimi devirip tekrar kitaba odaklanmaya çalıştım. Bu, karanlık temalı şiirlerden oluşan bir kitaptı. İngiliz Edebiyatı'nın karanlık dönemlerinden kalmaydı. Gotik bir güzelliği vardı. Düşündürten bir tarafa sahipti. Daha önce böyle kitaplara dalıp giderek vakit geçirip geçirmediğimi merak etmemi sağlıyordu. Mori'nin neden bu tarz kitaplar okumakta ısrarcı davrandığını anlayabiliyordum.

"Hey, Emery. Bugün yukarı çıkacağız. Bize katılmak ister misin?" Gage yatağımın kenarına oturunca kalçam oturduğu yöne doğru kayd ve bu, okuduğum satırlardan kaba bir şekilde kopmama neden oldu.

Ona dik dik baktım. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Gage kaşlarını çatıp alnıma bir fiske vurdu. "Geliyorsun."

"Neden? Sizin kadınları dikizleyip bazılarıyla da flört etmeye çalışmanızı izlemek için mi? Kesinlikle hayır." Elimle vurduğu yeri ovaladım. Çok tuhaftı, temastan ve birinin tenime belli belirsiz dokunuşundan başka hiçbir şey hissetmiyordum. Ama deneyimlerinden yola çıkarak Gage'in fiskelerinin fena halde acıttığını biliyordum. Bu yüzden birkaç defa ciddi şekilde uyarmıştı.

SIRTINDAKİ HANÇER

İlacın üzerimdeki etkisine alışmak sandığımdan daha uzun sürmüştü. İlk geceden sonra burnum birkaç kez daha kanamıştı ve Mori'nin etrafındayken uyluklarımın arasında doyumsuz bir sıcaklık hissediyordum. Resmen ateşim yükseliyordu.

Nolan'a bu yan etkiyi söylemeye utanıyordum, o yüzden kendime saklamıştım. Ayrıca bana herhangi bir zarar vermiyordu. Nolan özellikle kanamaları ve ciddi komplikasyonları haber vermeme söylemişti. İçimden bir ses biraz azgınlığın ciddi komplikasyonlardan sayılmadığını söylüyordu.

Kayden parçalarını birleştirdiği silahını kenara koyup güldü. "Orada seninle benim bakabileceğimiz erkek sayısı daha fazla. O yüzden surat asmayı bırak," derken göz kırptı. Mori'nin ranzanın üstünden onaylamayan homurdanmasını duyduğuma yemin edebilirdim.

İnledim. Kayden böyle bir şey söylemişken onu nasıl reddedebilirdim ki? Gün bu sayede daha hızlı geçebilirdi. "Peki." Koparılmış kâğıt parçasını kitabın sayfalarının arasına sıkıştırıp yatağın ortasına attım.

İzin günlerimizde giymemize izin verilen bazı kıyafetler vardı. Gölge Birlikler'in taktik teçhizatlarının kalın kumaşına alıştığım için sivil kıyafetler giymek çok savunmasız hissettiriyordu.

Uyluğumun ortasına kadar inen ve popomu kapatan siyah bir kapüşonlu giydim. Koyu gri tayt, siyah botlarımla birlikte kıyafetimi tamamlıyordu.

Timin geri kalanın da kıyafetleri benzerdi. Her zaman koyu gri ve siyah giyiyorduk. Eğer canlı renkleri gerçekten seven biri olsaydım, bu korkunç olurdu. Ama nedense içine uyandığım bu karanlık dünyayı umursamıyordum.

"Ah. Dövme yaptırmalıyız! Kate çarşamba günlerinin sakın geçtiğini, randevu almadan gelenleri kabul ettiğini söylemişti," dedi Gage heyecanla. Kate'den hoşlanıyordu, bu acınası bir şekilde barizdi.

Herkesin dövmesi olduğunu düşünürsek fena fikir sayılmazdı. Gözlerim Mori'ye kaydı. Kollarını birbirine bağlamış duruyordu, gri kapüşonlusunun kollarını parmaklarına kadar çekmişti. Parmaklarının bazılarında siyah yüzükler vardı. Bazıları dövmeyken bazıları da gerçektir.

Suluk sarı saçları az önce yaptığı buz banyosu yüzünden ıslaktı. Tutamlardan birisi yerinden ayrılmış, alnına düşmüştü. Kendimi gözünü kesen yara izini izlerken buldum. Onu tekrar yakından görmeyi arzuluyordum. Ama ne yazık ki Mori benden uzak durma konusunda oldukça ustaydı.

Dışarı çıkarken Kayden'a yakın durdum. Güvenlik kapısının hemen yanında Yüzbaşı Erik ile karşılaştık. Başını bize selam verir gibi salladı, gözleri Mori'de biraz daha uzun süre takılı kaldı. Gözleri, sanki orada uslu durmasını söyler gibi sert bakıyordu.

Gündemimde Mori'nin tam olarak ne yaptığını ve kim olduğunu öğrenmek vardı. Geçmişini muhtemelen Yeraltı'ndaki herkes biliyordu, yani daha fazla ayrıntı elde etmek zor olmamalıydı. Hakkında ortada dolaşan söylentileri biliyordum ama timimizin Mori konusunda ağzı sıkıydı. Belki de yalnızca benim etrafımdayken onun hakkında konuşmayı bırakıyorlardı. Bazen, Mori ile birlikte çalıştığım sırada bana acıyarak baktıklarını yakalıyordum. Bana bir şey mi yapmıştı? Yürüdüğüm sırada aklımdan bunlar geçiyordu.

Üssün merkezine doğru girerken sessizce, "Sence yukarıda, Yeraltı Denemeleri için birlikte eğitim aldığım acemilerden birini görebilir miyim?" diye sordum. Güneş ışıkları, uçaklar ve tanklar için inşa edilmiş devasa hangarlarla garaj kapılarından içeriye süzülüyordu. Işık öyle parlaktı ki ellerimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım.

Karanlığa atıldığınızda, ona ne kadar alıştığınızı görmek sizi şaşırtıyordu.

Kayden omuz silkti. "Eğer görürsen onları tanıyabileceğini düşünüyor musun?"

SIRTINDAKİ HANÇER

Başımı iki yana salladım. “Muhtemelen hayır. Ama günün birinde Malum ya da Warsaw Timi’ne katılabilirler, değil mi? Yani eğer yer açılırsa?” Bunu umut ediyormuş gibi görünmekten nefret etsem de şu an o ekipteki pisliklerden pek hoşlanmıyordum. Zaten ortalıkla neredeyse hiç görünmüyorlardı. Onların görevleri uzun sürüyordu ve çoğunlukla uzağa gidiyorlardı. Subaylar, birbirimizi tanımamızı engelleme konusunda gayet iyi iş çıkarıyorlardı.

Thomas alay eder gibi, “Şimdiden boş yer açılmasını mı umut etmeye başladın?” diye sorarken omzunun üzerinden bana ilgisizce baktı. Saçlarının arkasındaki uzunluk bugün nemli hava yüzünden kabarmıştı.

Gage güldü ama Thomas’ın espri yapmaya çalıştığını hiç sanmıyordum.

Mori hepimizi görmezden geliyordu. Kapüşonunu başına çekmiş, sanki buraya gelmek bütün sabah yatakta aylaklık etmekten daha büyük zaman kaybıymış gibi ilgisizce etrafına bakıyordu. En azından dövme yaptırma fikri rutinimizi bozacak bir şey olacaktı.

Daha önce Gage ve Kayden’in Kate hakkında konuştuğunu duymuştum ama onun küçük mekânına hiç gitmemiştim. Renkli duvarlarla çevrili, hiçbir tabela asılmadan gözlerden uzak kalan dükkânın tatlılığı karşısında şaşırdım. Kimse burada olduğunun farkına varamazdı.

Daracık alana girdiğimizde Kate müşterisinin üzerine doğru eğilmişti. Grubu tanımadan önce bize düşmanca baksa da ifadesi anında sıcak bir gülümsemeye dönüştü. Bana selam verince sine başını salladığında aynı şekilde karşılık verdim. O, askerle işini bitirene kadar ettikleri sohbeti dinledim. Ardından Gage önden yürümeye başladı.

Kate’in uzun, çikolata kahvesi saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bana, dövme yapmak için lisansı ve teknik izinleri olmadığı hissi uyandırıyor. Ama talepler yüksek olduğu için

yapıyor, söylenenlere göre de kazancının bir kısmını subaylara verdiği için onlar da bu duruma göz yumuyorlardı.

Yukarıdaki birlikler bile biraz yozlaşmış. Vay canına. Sanki bir insanın yapacağı en kötü şey dövme yaptırmak gibi davranıyorlardı. Bu düşünceye gülmek için kendime engel oldum.

Kate'den hoşlanmıştım. O da tıpkı içimde bir yerde hissettiğim gibi kuralları çiğneyen biriydi. Sadece ben, o tarafımı henüz hatırlayamıyordum.

Gage sırtına, tam omuzlarının ortasına bir kurşun, Kayden da bileğine küçük bir karides yaptırmaya karar verdi. Kod adı Shrimp* olduğundan bu dudaklarımda bir gülümsemenin ortaya çıkmasını sağladı. Anladığım kadarıyla askerlerin çoğuna takma adları, time katıldığı sırada ekip arkadaşları tarafından veriliyordu. Bazıları bu konuda pek şanslı değildi. Kayden, Yeraltı Denemeleri'ni geçtikten sonra bir tabak karides yemişti ve o zamandan beri bu isimle çağırılıyordu.

Thomas dövme yaptırmamaya karar vermişti. Mori de öyle. İşin aslı, gövdesinde ya da kollarında başka bir dövme için yer kaldığını sanmıyordum çünkü genellikle o bölgeleri tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

Kate bana gülümseyip eliyle koltuğunu gösterdi ve kahverengi atkuyruğunu omzunun arkasına attı. Açıkken ne kadar uzun olduğunu hayal bile edemiyordum. Benim belime kadar uzanan saçlarımla yarıştırdı. "Senin sıran, tatım."

Sırtarak karşılık verirken sandalyeye zıpladım.

İğnesini değiştirip istasyonu hazırlarken, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Altdudağımı ısırıp düşündüm. Her ne kadar karanlık olsa da kafamın içinden çıkarıp atamadığım bir şey vardı.

"Ensemde başlayıp kuyruk sokumuma kadar yumuşak, ince bir çizgi yapabilir misin?"

* (İng.) Karides.

SIRTINDAKİ HANÇER

Bütün gözler bana döndü, çoğu şaşkındı. Özellikle Mori'nin bakışları başka bir şeyle daha doluydu. Meraklı görünüyordu.

Kate gülümsedi. "Elbette." Sandalyeyi yatar pozisyona çevirirken bir saniyeliğine ayağa kalkmamı işaret etti. "Üstünü çıkart, canım."

Yanaklarım kızarıırken bakışlarım Mori'ye kaydı. Duşlarda onunki hariç herkesin özel bölgesini görmüştüm. Onun hari-cindeki herkes de beni çırlçıplak görmüştü. Şey... en azından uyandığımdan beri durum böyleydi. Onun çıplak tenimi izlemesi düşüncesi kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu.

Kate yüzümü inceledikten sonra kıkırdadı. Eliyle ağzını kapatıp, "Çocuklar, gidip bir şeylerle oyalanın. Siz yokken burada idare edebiliriz," dedi.

Gage ve Thomas buradan çıkmak için sabırsızlanıyor gibiydi. Kayden'in yüzü asıldı ama karnı gurulduyordu.

"Yemeğe gidin, ben iyiyim. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye homurdandım. Şimdiden öğlen ikiyi geçmişti, dövme yaptırmanın ne kadar zaman aldığını unutmuştum. Kolun yarısına yapılanlar gibi daha büyükler, bütün gün boyunca sürebilirdi.

Thomas yemekhaneye giderken kayıtsızca el salladı. "Etrafta dolaşma. İşin bittiğinde doğruca yanımıza gel, tamam mı?" Eğer kaçmaya çalışırsam, beni öldürebilecek bir takip cihazı taşıdığımı hatırlatmak ister gibi hafifçe enseme vurdu. Bildiğimden emin olmamı sağladıkları ilk şey buydu. Gerçi nereye kaçacağımı düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eskiden yaşadığım yer şöyle dursun, kendi ailemi bile hatırlamıyordum.

Başımı salladım. "Evet, tamam. Biliyorum."

Thomas ücretin Yüzbaşı Erik adına yazılmasını söylediğinde Kate mırıldanarak kabul ettiğini belirtti. Üçü dışarı çıktı ama Mori kollarını sıkıca birbirine bağlamış şekilde orada dikiliyordu.

Harika.

“Sen de.” Yaklaşp onu ittirmeyi denedim ama tuğladan yapılmış bir duvar gibiydi, yerinden kımıldamamıştı. Sarf ettiğim çabayla dudaklarımın arasından bir nefes kaçarken gözlerim hızla onunkilere kaydı. Bakışları çelik kadar sertti, ikna olmamış gibi görünüyordu.

Soğuk ve duygusuz bir sesle, “Burada gayet iyiyim,” dedi.

Kate ona dik dik bakıp, “Vücudunu görmeni istemiyor, ahmak. Siktir git!” diye bağırırken defterlerinden birini Mori’ye fırlattı.

Bu Mori’nin hareket etmesini sağladı. Resim defterini yakalarken bakışlarını bana dikti. Gözleri bir anlığına rahatsızlıkla parladı.

Beni görmek mi istiyordu? İçime bir sıcaklık yayıldı, Mori’nin kızaran yanaklarımı görmemesi için hızla başka tarafa döndüm.

“Tamam ama etrafta dolaşma. Anladın mı?” Çıkıp gitmeden önce başımı sallayarak onu onaylamamı bekledi.

Rahatlayarak nefesimi verirken kapüşonlumu çıkarttım ve sandalyeye yüzüstü uzandım. Soğuk deri tüylerimi ürpertti. Ben iğnenin tenimi delmesini beklerken Kate omurgamı aşağıya doğru soğuk bir mendille sildi. Kokusundan alkollü olduğunu tahmin ediyordum.

“Eh, söyle bakalım, omurgandaki çizginin olayı ne? Genelde aldığım isteklerden farklı.” Sesi, cildimi dövmeye hazırlayan elleri gibi sıcaktı.

“Kafamın içinde sürekli birinin ensesinden kuyruk sokumuna kadar kesilip omurgasının tamamı ortaya çıkana dek derisinin soyulduğu bir görüntü canlanıp duruyor. Sanki bunu, kemiklerin o ilkel halini yüzlerce kez görmüş gibiyim.” Durduğumda Kate’in iğneyi omurgamın üzerine sabitleyen eli de hareketsiz kaldı. “Sebebi bu. Sadece dış görünüşümüzden ibaret olmadığımızı düşünmek hoşuma gidiyor. İçimizde, belki de büyümeyi bekleyen daha fazla şey var.”

SIRTINDAKİ HANÇER

Kate ürperdi. “Bu gerçekten tüyler ürpertici, tatlım.”

Kıkırdadım. Belli ki Gölge Birlikler’in ne olduğu ya da timleri oluşturan insanların ne kadar kötü olabileceğinden hiç haberi yoktu. Bu yüzden anlamasını beklemiyordum. O görüntü her neyse geçmişimin bir parçası olduğundan emindim. Başkalarının taktığı maskelerin ardındakini görmeye dair karanlık bir arzu duyuyordum.

Akıl sağlığımdan endişelenmemesi için, “Tabii ki bu bir metafor,” diye ekledim.

Kate homurdandı. “Sen ve Mori, kesinlikle grubun en karanlık, en sapkın kişilerisiniz değil mi?” Söylediği yalnızca Mori’nin aklından geçen korkunç şeylerin hangilerini Kate ile paylaştığını merak etmeme sebep oldu.

İğne vızıldamaya başladı ve Kate onu omurgamdan aşağıya doğru kaydırды. Gıdıklanmaya benziyordu. Acı silinirken sanki biri üzerinden tükenmezkalemle çizgi çekiyormuş gibi hissettiriyordu.

“Timdekilerle yakın mısınız? Seni gerçekten önemsiyor gibi görünüyorlar. Özellikle de Mori.” Sesinde onunla romantik bir ilişkimiz olduğunu ima eden bir taraf vardı.

“Pek sayılmaz. Onları henüz bir aydır tanıyorum.” *Aslında herkesi bir aydır tanıyordum.*

Düşünür gibi mırıldanıp, “Mori’yi de mi?” diye sordu. “Onun daha önce kimseyi, seni izlediği gibi dikkatle izlediğini görmemiştim. Hatta bugün biraz farklı görünüyordu.”

Acaba Kate onları iyi tanıyor muydu? Gage’in ona Gölge Birlikler’in sırlarını döküp dökmediğini merak ettim. Kate’in iyiliği için böyle bir şey yapmadığını umuyordum. Gizli bilgileri öğrenen insanların başına ne geldiğini bilmiyordum ve bunu öğrenmeyi de hiç istemiyordum.

Israrcı davranmayı seçerek, “Nasıl farklı?” diye sordum. Bana karşı anlayışlı olmasını umuyordum.

Eğlendiğini belli edercesine kıkırdadı. “Hiçbir zaman kafasını kitaplardan kaldırmaya tenezzül etmezdi. Eski tim arkadaşları onunla konuşmaya çalıştığında bile cevap olarak homurdanmadan daha fazlasını alamazlardı. Bugün kitabını getirmemiş ki bu ilk defa oluyor, ayrıca sana bakışı ve seninle konuşma şekli... ilgi dolu diyebiliriz.” Ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyordum.

Söylediklerinin kafamı karıştırmasına izin vermemek için derin bir nefes aldım. Belki de Mori benden düşündüğüm kadar nefret etmiyordu.

Kate otuz dakikadan daha kısa sürede işini bitirdi. Şeffaf bandı çizginin üzerine yapıştırdı ve sıradaki asker, randevusu için başını uzatınca beni hemen kovdu.

Askerin yanından geçerken arkamı dönmeden, “Teşekkür ederim, Kate,” dedim.

Duymak isteyeceğimden daha yüksek sesle, “Sonra görüşürüz, çocuklara sana iyi bakmalarını söyle,” dedi.

Başımı sallayıp aceleyle dışarı çıktım. Üs, bugün fazlasıyla kalabalıktı. Üniformalı erkek ve kadınlar işleri var gibi hızla yürüyor, ellerinden geldiğince çabucak hedeflerine ulaşmaya çalışıyorlardı.

Bakışlarım alanın diğer ucuna kaydı. İki büyük kapının üzerindeki tabelada bir yazı vardı. *Yemekhane*. Burada biraz keşif yapmamın hiçbir sakıncası yoktu. Seans beklediğimden daha kısa sürmüştü ve onlar da sandalyenin üzerinde yarım ya da bir saat daha oturacağımı düşüneceklerdi.

Üssün dışarıya açılan kapılarına doğru yürüyüp öğleden sonraki talimleri ve engelli parkuru eğitimlerini izledim. Burası sahile geniş bir bakış açısı sunuyordu. Sahil güvenliğinin tümünün ve *SEAL** ekiplerinin, akıntıya karşı yüzerken sanki o meşhur *Cehennem Haftası’ndan*** geçiyorlarmış gibi görünen hallerini izlemek epey kolaydı.

*ABD Deniz Donanması’nın özel kuvvetleridir.

**Orijinal adıyla *Hell Week*, ABD Deniz Donanması’na ait özel kuvvetlerin eğitim sürecidir.

SIRTINDAKİ HANÇER

Büyük meşe ağacının altındaki bank aşağıdaki kıyıya tepeden bakıyordu. Oraya doğru ilerleyip oturdum. Onun bir parçası değilken akıp giden dünyayı izlemek garipti. Artık Mori'nin bana daha fazlasını açmasını beklemekten yorulmuştum. Kim olduğumuz ve neler yaptığımıza dair dosyalar olmalıydı, değil mi? Nasıl olmazdı ki? Benimle ilgili bir şey olmalıydı. Geçmişimi ve Yeraltı Denemeleri'nde yaşananları anlatan herhangi bir şey. Muhtemelen Yüzbaşı Erik'in ya da Nolan'ın ofisindeydi.

Bilgi edinmek için onların alanlarına gizlice girmenin düşüncesi bile çılgıncaydı. Daha kalkışma girişiminde bulunmadan bu fikirden vazgeçtim, sabah olduğu anda beni öldürürlerdi. Ama eğer herkes zaten benim kim olduğumu biliyorsa... neden benden bunları saklıyorlardı? Midem bulanırken elimin üzerine ıslak bir şey aktı.

Aşağıya bakınca bir damla kan gördüm.

Başka bir burun kanaması daha. Birkaç asker bana doğru yaklaştığı sırada kolumun arkasıyla hızla burnumun altını sildim.

Onların birkaç gün önce pembe saçlarımı kafaya takan adamlar olduğunu fark edince yüzümdeki bütün kan çekildi.

Tekrar beni hedef aldıklarını tamamen algılayamadan ayağa fırlamıştım bile.

Göğsünün üzerinde *Rogers* yazan, içlerinde uzun boylu olan, "Bakın burada kim varmış, çocuklar. Bu sefer yanında bekçi köpekleri de yok," dedi uğursuz bir sesle.

Kısa boylu arkadaşı -isimliğinde yazana göre Ollie- güldü. "Pembe, güzel görünmekten başka elinden gelen bir şey var mı?" Bana bir hiçmişim gibi bakıyorlardı. Gözlerinde bana acı çektirmek istediklerine dair bariz bir parıltı dolaşıyordu.

Öfkemi bastırıp onlarla tartışmamaya karar verdim. Eğer Erik yukarıda iki askerle kavga ettiğimi öğrenirse bana yapacakları buna değmezdi.

“Hayır, sanırım yok.” Yanlarından geçip içeri giden kapılara doğru ilerledim.

Ollie öfkeyle, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sorarken örgülerimden birine asılıp başımı arkaya doğru çekti. Kafa derimde tuhaf bir his dolaştı ve beni geriye çekmek için sarf ettiği güç, bedenimin yere serilmesine neden oldu.

Taşlara çarpan avuçlarım sıcak ve ıslak hissettiriyordu. Acıyı hissetmemek bir hediyeydi çünkü ne tarafımın kanadığını anlayamıyordum. Hâlâ ayakta kalabildiğime göre belli ki ciddi bir kırığım yoktu. Kendimi destekleyerek tekrar ayağa kalktığımda ağlamadığım için gözlerinde oluşan hayal kırıklığını gördüm. Gerçekten bekledikleri bu muydu?

Onlara tükürüp, “Siktirin gidin,” dedim sertçe. Rogers’ın yanakları öylesine kızardı patlayacaklarından korktum.

“Seni kahrolası sürtük.” Yumruğunu bana doğru savurdu. Tam zamanında arkaya doğru sıçradım ve binaların arkasındaki boşluğa doğru koşmaya başladım.

Küfürler ve tehditler savurarak peşimden geliyorlardı. Üssün bu tarafı, sanırım günün bu saatlerinde çoğunlukla boştu çünkü etrafta olan insanlar sadece sahilde eğitim yapanlarla sınırlıydı. Gerçi içlerinden birinin bana gerçekten yardım edeceğini düşünmüyordum.

Hızla köşeyi döndüm. Binaların tam ortadan tuğladan bir duvarla birbirine bağlandığını gördüğümde sertçe yutkundum. Pencere ya da kapı yoktu.

Burası çıkmaz sokaktı.

BÖLÜM 7

Emery

Iki asker ben sokaktan çıkmaya fırsat bulamadan beni köşeye sıkıştırdı.

Zar zor nefes alıyordum. *Şimdi ne sikim yapmam gerek?* Yavaş yavaş geriye giderken dişlerimi sıktım. Dip dibe yürüyorlardı, omuzları birbirine değiyor ve bana kaçış yolu bırakmıyorlardı.

Rogers kurumuş dudaklarını yalarken, "Onunla ne yapsak, Ollie?" diye sordu.

Boynumdan aşağıya doğru soğuk ürpertiler yayıldı ve ellerimi iki yanımda yumruk haline getirdim. "Eğer bana dokunursanız ikinizi de öldürürüm," diyerek onları uyardım. Üzerimde hiç silah yoktu ama yoğun dövüş antrenmanları, çıplak ellerle nasıl insan öldürüldüğünü öğretmemişse başka ne işe yarayacaktı ki?

Ollie söylediklerimin onun için hiç anlamı yokmuş gibi güldü. "Onu biraz pataklayalım. Sonra da saçlarını tıraşlayalım." Küçük gözleri açlık ve nefretle üzerimde dolaştı.

Yüzbaşı Erik yapmak üzere olduğum şeyi öğrenirse beni anlayışla karşılardı, değil mi?

İlk önce Rogers bana doğru geldi. Sanki ben öylece yatıp ölmeyi bekleyecekmişim gibi büyük bir cesaretle, aptalca bir

şekilde bana uzanmaya çalıştı. Yüzüne, kafatasının sol taraftaki duvara çarpmasını sağlayacak kadar sertçe yumruk attım. Şakağından kan süzülürken inledi.

Nefesini düzene sokmasına izin vermeden ayağımı sertçe göğsüne vurup bedenini geriye doğru savurdum. Ciğerlerindeki nefes çekip alınmış gibi bir ses çıkardı ve vücudu *gümbürtüyle* yere yapıştı.

Ollie bir dövüş bıçağı çıkartıp bana doğru sallarken küfürler savuruyordu.

Neredeyse hırıltıyla, "Bu yaptığın için o güzel yüzünü keseceğim," dedi.

Kendimi savunmak için kollarımı kaldırdım. "Yumrukların konuştuğu bir dövüşe bıçak getirmek zorunda kalman çok üzücü." Söylediklerimle gözleri alev alev yanmaya başladı ve bana doğru atıldı.

"Kapat o lanet çeneni!" Salladığı bıçak koluma denk gelerek ön tarafını kesti.

İrkilmedim bile. Gözleri, acıya tepki vermediğimi geç de olsa fark ettiği anda büyüdü.

İçimden gülmek geldi, sanki bunu defalarca yapmış ve ne kadar heyecan verici olduğunu unutmuştum. Belki de ilaçların etkisiydi. Damarlarımda saf bir adrenalin dolaşıyormuş gibi hissediyordum. Neredeyse tahrik ediciydi. Bu duygunun içinde, içimi saran haz dalgalarında kendimi kaybedebilirdim.

Sonrasında tek hatırladığım Ollie'nin kafasını hiç durmadan beton duvara vurduğum ve bedenini Rogers'inkinin yanına yığdığımı.

Birkaç dakika boyunca başımı eğip onlara baktım. Tamamen yara bere içindelerdi, kana bulanmışlardı. Hareket etmiyorlardı, solmuşlardı. Etrafa saçılan dişler vardı ve kanın bir kısmı şimdi-den kurumuş gibi görünüyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Kalp atışlarım hızlanırken gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Hava çoktan kararmaya başlamıştı. Aralık ayının ortasıydık, burada dört buçukta hava kararıyordu.

Bunu yapmam ne kadar... Kafamda peş peşe dolaşan düşünceler pusluydu. Yavaşça yere oturdum. Üzerime yorgunluk çökmüştü. *Bunu yapmam ne kadar sürdü?* Sanki sadece otuz saniyeymiş gibi gelmiş, göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti... İkisini de öldürmüştüm.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken titriyordum.

Gölge Birlikler'in bana yapmalarına izin verdiğim şey de neydi böyle?

BÖLÜM 8

Cameron

Emery'yi ararken sırtımdan aşağıya ter süzülüyordu. Saat öğlen dördü biraz geçmişti ve Kate'in söylediğine göre Emery saat henüz ikiyken çıkmıştı. Nereye gitmişti ki? Gerginlikle dilimi ısırdım. Nolan ya da Erik'in bundan haberi olursa başı büyük belaya girerdi.

Tamam, arada sırada timdeki arkadaşlarımı öldürmeme tolerans gösteriyorlardı ama bu? Kaçma olasılığının bulunması? Mavestelli ailesinin vârisi olsa dahi bir saniye bile tereddüt etmeden onu öldürürlerdi. Gölge Birlikler'e dair bilgilerin dışarı sızma ihtimali, ağır cezalandırmaya uğramadan geçiştirilmezdi.

Thomas saat beşe kadar sessiz kalmayı zar zor kabul etmişti. O zamana kadar arazinin her tarafında Emery'yi arayacaktık. Eğer elimiz boş şekilde dönersek, peşine düşülecek ve icabına bakılacaktı. Bu dehşet verici düşünceye karşılık içim ürperdi.

Sahilde koşup etrafıma bakınırken aklıma gelen her yeri arıyordum.

Hadi ama Em. Neredesin? Ailesini hatırlamadığı sürece gideceği hiçbir yeri yoktu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Geçen akşam banyoda ve spor salonundayken gerçekten garip görünüyordu. Sanırım bu kadar kızardığını daha önce hiç görmemiştim, ayrıca göğsümdeki yara izini de hatırlaması... Kendisini kovalayıp taşla ona saldırdığımı hatırlamış olma ihtimali vardı. Bu yüzden mi kaçmıştı? *Benden?* Bunu düşünmek kalbimin sızlamasına neden oldu.

Yaptığım şeyin hatıraları *ve* Emery'nin benden kaçmaya çalışması kanımı donduruyor, bacaklarımın daha hızlı hareket etmesini sağlıyordu. Aklım milyonlarca *ya öyle olduysa* düşüncesiyle oradan oraya savruluyordu. Bankın önünden geçtiğim sırada birkaç damla kan gözüme çarptı. Durup eğildim. Üstlerine yapışmış pembe saç telleri vardı.

Göğsüm buz kesti. Biri canını yakmıştı.

Başımı kaldırıp etrafı incelerken ana bina ve eğitim havuzlarının bulunduğu ikinci bina arasındaki boşluğu fark ettim. Hemen ayağa kalkıp aceleyle o tarafa yöneldim ama yeterince hızlı değildim, bu yüzden koşmaya başladım. Ara sokağa vardığımda iki elimi de duvara yaslayıp karşıya baktım ve Emery'nin yolun sonunda durduğunu gördüm. Kollarını dizlerine dolamış halde önündeki büyük kırmızı kütleye bakıyordu.

İlk başta öylesine atılmış kirli kıyafet torbasından başka bir şeye benzemiyorlardı. Ama yaklaştıkça o yığının aslında iki asker olduğunu fark ettim. Birini tanımıştım, birkaç gün önce bizimle kavgaya çıkartmaya çalışan o geveze piç kurusuydu.

Nefes alıp almadıklarını anlamaya çalışırken gözlerimi vücutlarından çekmedim. İki taraftaki beton duvarda da insanı endişelendirmeye yetecek kadar fazla kan vardı. Ellerindeki ve kollarındaki kan miktarı daha da çoktu. Ellerimi ceplerime sokup Emery'ye baktım. Varlığımın farkında olduğuna dair en ufak bir belirti göstermiyordu.

Yaptığı şeyi umursamıyordum. Benim düzeltemeyeceğim bir şey değildi.

Bağlantılarım sayesinde yapamayacağım şey yoktu.

Emery'ye yaklaştım ve o ikisinin ölü bedeninin üzerinden çöpmüş gibi atladıktan sonra yanına çöktüm.

Em'in gözleri dalgın bakıyordu, tıpkı olaylardan sonra benim yaşadığım şeyi yaşıyor gibiydi. Burada da böyle bir şey mi yaşanmıştı? Adamların onu tahrik ettiğine dair hiç şüphem yoktu ama buna rağmen Emery sarsılmış görünüyordu. Aklımın nereye kaymış olabileceğini hayal bile edemiyordum. Acaba bu şekilde acımasızca öldürmeyi beklemiyor muydu? İnfazcı onun içinde yaşıyordu. İçimde bir umut yeşerdi. *Lütfen hatırla.*

Pembe kâkülleri dağılmıştı, uçları kurumuş kanla kaplıydı. Yanaklarında da kırmızı lekeler vardı. Yine de onu, bugüne kadar tanıdığım herkesten daha etkileyici buluyordum. Elbette benim gibi bir canavar, tanıdık bir şeyde teselli arardı. Biz; kırılmış, bozulmuş ve tehlikeli şeylerden ibarettik.

Kapüşonumu indirip ona anlayışla bakarken, "Emery, iyi misin?" diye sordum nazikçe. "Hadi, kollarını kaldır." Söylediğimi yaptı ama hâlâ adamların ölü bedenlerine boş boş bakmaya devam ediyordu.

Onları öldürdüğü için mutluydum. Eğer bunu Emery yapmasaydı, ben yapacaktım. Ancak bu bizi oldukça büyük bir problemle karşı karşıya bırakıyordu. Adamların aileleri vardı, bizim gibi ölü olarak damgalanmamışlardı.

Boynumdaki kaslar gerildi. Burada olmam gerekirdi. Her ne kadar Emery'nin başının çaresine gayet iyi baktığını bilsem de... burada olmayı ve onun, kontrolü kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlememesini isterdim. Bu, insanın kendisinde asla affedemeyeceği şeyler yapmasına neden oluyordu. Şakağının yanındaki yara hâlâ parlıyordu, gözlerimi üzerinden zorlukla çektim.

Lekelenmiş *sweatshirt*ünü çıkartıp yere fırlattım ve üstüne benimkini geçirdim. Bakışları yavaşça bana kaydı. Kapüşonum

SIRTINDAKİ HANÇER

alnına kadar geliyor, onu çok daha küçük ve savunmasız gösteriyordu. Göğsümün üzerine bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Kulağına doğru, "Hadi," diye fısıldayıp onu kendime çektim ve kucağıma alarak geldiğim yoldan geriye götürdüm. Emery kollarımın arasında kıvrıldı.

Kaşlarımı sertçe çattım. İnfazcı görevini yerine getirdiği sırada da böyle mi hissediyordu? Bu yüzden mi kurbanlarını daima arkasında kasvetli bir sanatla bırakıyordu? Yakalanmayı ve parmaklıklar ardına girmeyi arzulayan bir katil... *Daha fazla şeyin hayalini kuran biri.*

Onu böyle bir travmadan korumaya çalışıyordum ama görünüşe göre geçmişten kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Ne olursa olsun, geçmiş gelip insanı buluyordu. Boğazımda oluşan büyük yumruyu yutkunarak bastırdım. Ben de geçmişimden kaçamıyordum. Emery, en sonunda benim gerçekten kim olduğumu öğrenecekti. İşte o zaman bana attığı o meraklı ve arzulu bakışların hepsi bitecekti.

O acıyı hak ediyordum.

Dudaklarımı alnına eğip çiçeksi kokusunu içime çektim. *Tanrım, onu o kadar özledim ki.* Şu anda zayıf davranmak, onunla ilgilenmek istiyordum. İçimdeki o dürtüye teslim olmak, Emery'yi tekrar hayatıma sokmak istiyordum ama kendime güvenmiyordum. Nasıl güvenebilirdim? Suçluluk duygusu kalbimi kemirip duruyordu.

Kapıdan içeri girdiğim anda Gage bizi fark etti ve yanımıza koştu. Emery'nin kollarında ve yüzündeki kanı görmesine yetecek kadar yaklaştığında durdu. Gözleri büyürken bana *siktir* der gibi baktı.

"Onu binaların arasındaki ara sokakta buldum," diye mırıldandım ve Gage soru sormadan Emery'yi ona uzattım.

Durumu hemen anlayıp kollarını kaldırdı ve onu tuttu. Thomas ya da Kayden değil de Gage olduğu için öyle mutluydum

ki. Gage'e güveniyordum, onun hafızasını kaybetmiş kızımızı sevdiğini biliyordum.

Gerginlikle yutkundü ve etrafa bakıp dikkatleri üzerimize çekmediğimizden emin olduktan sonra, "Thomas'a ne söyleyeceğim? Birine zarar verdi mi?" diye sordu kısık sesle. Neyse ki askerlerin çoğu kendi işleriyle meşguldü. Ayrıca başkalarının meselelerine burunlarını sokmama konusunda eğitim almışlardı.

Hafifçe omzuna vurdum. "Sorun yok. O kısımla ben ilgileneneğim. Sen onu aşağıya indirip temizle ve sonra da yatağına yatırıp dinlenmesini sağla. Eğer Thomas ne olduğunu sorarsa, ona Emery'yi benim bulduğumu ve benimle konuşabileceğini söyle," dedim kendimden emin bir sesle. Böylece konunun tartışmaya açık olmadığını anlayabilirdi.

Tereddütle Emery'ye baktı. "O birini mi öldü-"

"Gage," dedim sertçe. Hareketsiz kalırken rengi soldu ve ürkütücü gözlerimle karşılaştı. "Sana bunu tekrar söylemeyeceğim." Ona ölümcül bir bakış fırlattım. Omuzları gerilirken kararlılıkla başını salladı.

Her ne kadar o benim kendisine olan aşkımı hiç hatırlamasa da Emery için her şeyi yapardım.

Paketteki son sigaramı içerken çenem titriyordu. İskeleden birkaç yüz metre ötedeki açık denizde, köpekbalıklarının karanlıkta toplandıkları noktada delice dolaşmasını izliyordum. Hava kararmıştı, gece yarısını geçiyordu ama ay ışığı sayesinde çırpınmalarını buradan net şekilde görebiliyordum.

Gölge Birlikler'e dahil olmanın şöyle bir zorluğu vardı: bizler öncesinde korkunç 'insanlardık ama artık daha beter hale gelmiştik.

Deney haplarının durduğu şişeyi uzattım. Bağlantı kurduğum adam gülümsedi ve onu cebine attı.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Biliyor musun, Cameron? Beni arayacağını hiç düşünmemiştim. Hem de beni defalarca geri çevirmenden sonra. Aniden bu kadar endişelenmene neden olan şey ne? Belerik, yukarıdaki iki asker yüzünden *seni* asla infaz ettirmez.” Sigarasından derin bir nefes çekti. Köpekbalıklarının ziyafet çekmesini izlerken gözlerinde, dudaklarındaki gibi keyifli bir ifade vardı.

Telefona cevap verip bu dağınıklığı temizlemeye karar vermesinden memnundum. Nasıl bu kadar yakındı bilmiyordum ama buraya gelmesi sadece yirmi dakika sürmüştü. Sanki üsse yakın bir yerlerdeydi. Gözlerimi kapatıp fazla detaylı düşünmemeye çalıştım. Eğer gerçekten kim olduğunu bilmemi isteseydi zaten bana söylerdi.

“Biliyorum... Endişem kendimle alakalı değil.” Dudaklarımdan uzun bir nefes kaçtı. Yorgunluğumu gizlemek gittikçe zorlaşıyordu. Bir adam, dünya onu tamamen yıpratmadan önce ancak bu kadar dayanabiliyordu.

“Ah... Kim bu kız?” Elindeki ilaç şişesini çevirirken kurnaz bir şekilde sırttı. İlaçları ona vererek General Nolan’a ihanet ettiğimi biliyordum fakat Yeraltı Denemeleri’nden beri bu aklımdaydı. Bu akşam yalnızca kesin kararımı vermiştim. Yardımına ihtiyacım vardı. Söz verdiği gibi kaynakları epey kapsamlıydı.

Yere fırlattığım sigaramı botumla ezdim ve üsse geri gitmek için döndüm. Yanında durup diğer tarafa odaklandım.

Cebimde sıkıp açtığım ellerim hiç bu kadar soğuk olmamıştı.

“O, görev sırasında öldürmeyeceğim tek asker.”

Sırtıp yavaşça yürümeye başladı. “Yani tamamen iş yüzünden, öyle mi? Yoksa anlaşmaların konusunda hep böyle sinirli misin?” Köşeyi dönerken onu izledim, kurnaz ses tonu beni tedirgin etmişti.

BÖLÜM 9

Emery

A ile boyu zenginliğin hüküm sürdüğü belli olan malikânenin ön tarafında hava buz gibi ve pusluydu. Duvarlar griydi, köşeler yosunlaşmıştı ve sarmaşıklar ikinci katın penceresine kadar uzanıyordu. Malikânenin etrafını saran çitler üç metreydi, siyahtı ve uçları ok şeklindeydi. Garaj yoluna, her dört buçuk metrede bir fenerler yerleştirilmişti. Evin çalışanları bekliyordu, içlerinden biri annemi karşılamak için aşağıya giderken bana eşlik etti.

Uzun boylu, zayıf bir kadındı ve ayak bileklerine kadar uzanan siyah, dar bir elbise giyyordu. Sanki cenazeden yeni dönmüştü.

“Anne.” O tek kelime etmeden yanımdan geçip giderken başımı saygıyla öne eğdim. “Takas nasıl geçti? Ateşkes yapıldı mı?”

Tanrım, yapılmış olmasını umuyordum. Eğer ateşkes beklendiği gibi ilerlemezse, babam beni başka bir iş için tekrar görevlendirecekti.

Annem giriş kapısındaki büyük mermer çerçevenin altında durdu ve omzunun üzerinden ilgisiz gözlerle bana baktı. “Gitmeye hazırlansan iyi olur.”

SIRTINDAKİ HANÇER

O uzaklaşana kadar omuzlarımın çökmesine izin vermedim.

Ailede oynadığım role hiçbir zaman itiraz etmemişti ama iş yüzünden öldürmeye başladığım gün beni sevmeyi bırakmıştı.

Larsen'in korumalarının başındaki adamın omurgasını temiz şekilde boydan boya keserken *bu ben değilim* diye düşünüyordum. Reed haklıydı, biraz el işçiliği eklediğimde kendimi daha iyi hissediyordum. Sanırım akıl hocam olmasının sebebi de buydu. Verdiği şeytani tavsiyeler, daima işe yarıyordu.

Onları, aradan uzun süre geçtikten sonra bile kasvetli düşüncelerle akılda kalmalarını sağlayacak şekilde arkamda bırakmayı seviyordum.

Neşteri derisinde, kaburgalarının üzerinde kaydurdım ve kelebek kanadı gibi görünmesi için bir tutam kası çekip çıkarttım. Hepsini resimli bir kitap gibi birleştiriyordum. Bu özel parçaların ilkinde, sırtını neredeyse hiç ayırmamıştım. Sonrakinde sırtı, tıpkı kozasından çıkan tırtıl gibi havaya doğru kavislenmişti.

Adamın dudaklarının köşesini gülümsüyormuş gibi görünmesi için kestim. Belki de özgürlüğü ölümde bulmuştu. Öyle olduğunu umuyordum.

Özgür olmayı o kadar çok istiyordum ki...



Sırtımda bir sıcaklıkla uyandım. Yumuşacık hissettiriyordu, rahatlatıcıydı. İlk başta hâlâ rüya gördüğümü sandım ama sonra nerede olduğumu ve az önce ne yaptığımı hatırladım.

O iki asker ölmüştü. Bir saniye bile tereddüt etmeden onları öldürmüştüm.

Havadaki demir kokusu dilimin arkasını hâlâ sızlatıyor, ensemdeki tüyleri ürpertiyordu. Kendi kafamın içinden kopup gitmiş, ellerimin yaptığı o iğrenç şeyleri izliyormuşum gibi hissediyordum.

Bedenim gerilirken sert bir nefes aldım. Sanki bir anda kendimi kaybetmiştim ve ondan sonra her şey hızla akıp gitmişti.

Ayrıca o rüya... şu ana kadar gördüğüm en gerçekçi rüyaydı. Soğuk bir ürperti sırtım boyunca dolaştı.

“Şşt. İyisin.” Yoğun bir aksan kulaklarımı ısıttığında kendime geldim ve altımdaki yatağın rahatlığını, o tanıdık huş ağacı kokusunu hissettim.

O, Mori miydi? Midem tepetaklak olurken aniden bedeninin benimkine temas ettiği noktaların, ellerinin dokunduğu yerlerin farkına vardım. Tek eliyle kolumun alt kısmında ağır ağır daireler çiziyordu. Başımın yastığın üzerinde olmadığını fark ettim, aslında Mori'nin pazısının üstündeydi. Kolunu kıvrımış, parmağını saçımdan bir tutama dolamıştı.

Gözlerimi kapatıp bunun da rüya olup olmadığını çözmeye çalışırken, “Mori?” diye sordum fısıltıyla. Sadece bir rüyaydı, değil mi? Daha çok odaklandım. *Onların ailem olduğunu biliyorum.* Fazlasıyla gerçekçiydi. Rüya olamayacak kadar canlıydı. Eğer gerçekse o zaman bu, orada yaptığım şeylerin de gerçek olduğu anlamına geliyordu.

“Başka kim olacaktı?” dedi yumuşak bir sesle. Sesine yansıyan bir yorgunluk vardı. Ne zamandır uyanık olduğunu ve yanımda böyle durduğunu merak ettim.

“Saat kaç? Ben nasıl-” Konuşmayı kesip o pislikleri öldürdükten sonra neler yaşandığını hatırlamak için kendimi zorladım. Hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes alırken yavaşça benden uzaklaştı. Bu yaptığı karşısında kalbim neredeyse duracak gibi oldu. Sırtımda hissettiğim göğsünün sıcaklığını şimdiden özlemeye başlamıştım. Yüzümdeki hayal kırıklığını görmemesi için dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım.

Mori yan tarafına dönüp bana baktı. Açık yeşil gözleri, her zamanki gibi ilgisizlikle dolu değil, nazikti. Soluk sarı saçları dağınık ve alnına düşmüştü.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Hatırladığın herhangi bir şey var mı?” Parmağını yanağıma sürttü, sanırım oradaki salyayı siliyordu. Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi, bu düşündüğümün doğru olduğunu bir nevi kanıtlıyordu.

Yüzüm kıpkırmızı kesilirken kalp atışlarım hızlandı.

“Onların bana saldırdığını hatırlıyorum, sonra... dışarısı karanlıktı ve öldüresiye dövülmüşlerdi. O sırada olanların çoğunu hatırlayamıyorum.” Böyle söylediğimde kulağa çok masumca geliyordu. Sanki asfaltın üzerine saçılan dişler, beton duvarların üzerine yapışan et parçaları yoktu.

“*Öldüresiye dövülmüşler* derken yüzlerini betona çarparak ezip püre ve kıkırdak yığını haline getirmeni kastediyorsun, değil mi?” diye sordu duygusuz bir sesle.

Oturur pozisyona geçerken ona isteksizce baktım. “O kadar kötü *değildi*, değil mi?”

Acımasız bir şekilde gülüp alnıma bir fiske attı. “Öyleydi.”

“Çok garipti, sanki kendi üzerimde en ufak bir kontrolüm yok gibi hissettim.” Sesim o kadar kısık çıkıyordu ki beni duyup duymadığından emin değildim. Ellerime baktım, küçücüklerdi ve kaosa neden olabilecek gibi görünmüyorlardı ama yaşananların gerçekliğini de inkâr edemezdim.

İçimde endişe kabarmaya başladı. Ya başka biri olsaydı? Timdeki arkadaşlarımdan biri ya da Mori olsaydı? Ona bu şekilde saldırma düşüncesi midemi bulandırdı.

Mori daima böyle mi hissediyordu? Ortaklarını öldürmüştü, yaptıklarıyla nasıl yaşayabiliyordu? Duygularını neredeyse hiç göstermiyordu. İçinde alev alev yanan bir şey var mıydı? Hangi bir şey hissediyor muydu, yoksa yaptıklarına karşı soğuk ve tamamen duyarsız hale mi gelmişti? Mori beni bile öldürebilirdi.

Eğer bu şekilde devam edersem Yüzbaşı Erik Mori'den bunu yapmasını isteyebilir, hatta peşimden Riöt Timi'ni bile gönderebilirdi.

Mori'nin gözleri anlayışla parladı. Kabul etmem gerekiyordu ki böyle bir duyguya sahip olmadığına emindim.

"Benimle gel." Yatağımdan kayarak çıktı ve ayakkabılarını giydi.

Tim arkadaşlarımızın yüksek horlamalarının doldurduğu odanın içinde parmak uçlarımda yürüyerek onu takip ettim.

Aydınlatılmış koridora girdiğimizde kıyafetlerime baktım. Üzerimde, Mori'nin günün erken saatlerinde giydiği gri kapüşonlusu vardı. Dizlerimin altına kadar iniyordu. *Siktir, görüldüğünden daha da büyükmüş.* Kumaşın yakasını burnuma götürüp Mori'nin kokusunu içime çektim ve beni rahatlatmasına izin verdim.

Koridorun sonunda durup ona yetişmemi beklerken kapüşonlusunu yüzüme tutmamı izliyordu. Onu hemen bıraktım.

Belki de güvenmemem gerektiğini ima eden bir ses tonuyla, "Bana güveniyor musun, Emery?" diye sordu.

"Pek değil ama bugün yaşadıklarımı düşününce..." Alaycı bir şekilde gülümsedim.

Göz kırptı. "Güzel. O halde önden sen yürü." Mori, duşlar ve spor salonunun tam ortasındaki havalandırma kapağını açmadan önce koridorun iki tarafına da baktı.

Fısıltıyla, "Bekle, *oraya* girmemi mi istiyorsun?" diye bağırdım.

Tereddüt etmeden başını salladı. Onun bu gerçek dışı cazibesine lanet okuyordum ama dışarıdayken beni kurtarmıştı. En azından bu kadarına katlanabilirdim.

Önden sürünerek içeri girdim. Burası, Mori'nin bile rahatça sığabileceği kadar genişti. Arkamızdaki havalandırma kapağını kapattı ve hareket etmemi sağlamak için uyluğumun arkasını sıktı.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Off!” Omzuna vurduğumda karşılık olarak alçak sesle güldü. Ona baktıkça içim rahatlıyordu. Şu an kendisi gibi davranmıyordu. Tanıdığım o huysuz, sessiz askerden tamamen farklı biri gibiydi.

Büyük bir oda görüş açımıza girmeden önce birkaç köşeden döndük. Bana tünellerin birleştiği, kutu şeklindeki kanalizasyon depolarını anımsattı ama burası boştu. Sadece yere saçılmış birkaç kurumuş yaprak ve örümcek ağları vardı. Tavana doğru çıkan merdiven, kare şeklindeki deliğin yukarı açıldığı yere kadar uzanıyordu. Oraya ulaşmayı engelleyen parmaklıklar vardı ama Mori diğer taraftaki tuş takımına yürüdü. Burayı çok iyi tanıdığı belliydi.

“Burada neden böyle bir şey var?” Mori uzun bir şifre girdiği sırada tek kaşımı kaldırdım. Sayıları görme ya da hatırlama zahmetine girmedim. Sonuçta Gölge Birlikler’den kaçmaya çalıştığım yoktu. Benim gibi biri nereye kaçacaktı ki?

Kilit *klik* sesi çıkarttıktan sonra yukarıdaki sürgülü kapı açıldı.

Önce ben tırmanmaya başladım, Mori de hemen arkamdan geliyordu.

“Baskın ya da deprem yüzünden üs çökerse, merdivenleri kullanmak imkânsız hale gelir. Bu tüneller güçlendirildi, ana bina gibi basınçla yıkılmaz.” Bunu çok basit bir şeymiş gibi anlatıyordu.

Tavana yaklaşırken, “O halde biz neden şimdi kullanıyoruz? Beni tam olarak nereye götürüyorsun?” diye sordum şüpheyile. Yukarıdaki havalandırma deliğinden hafif esinti geliyor, ay ışığı oradan sızarak etrafı aydınlatıyordu.

“Daha fazla soru yok. Sadece devam et ve sakın aşağıya bakma.” Mori keyifle mırıldandı. Tabii ki bunu söylediği anda eğilip aşağıya baktım.

Şimdiden o kadar yükseğe çıkmıştık ki zemin neredeyse görünmüyor, karanlık bir çukuru andırıyordu. Ellerimin içi

anında terlemeye başlayınca onları metal basamaklara mengene gibi kenetledim.

Mori gülümsemesini bastırmaya çalışırken homurdandı.

“Bunu kasten yaptın.” Kendimi ilerlemek için zorladım ve en sonunda tepeye ulaşmış tekrar yere bastığımda derin bir nefes alabildim.

Mori ızgarayı dikkatle yerine yerleştirip elini bana uzattı. Gözlerimi kıssam da teklifini kabul ettim. Beni kaldırdığında etrafı incelemeye başladım.

Üssün dışındaki köşedeydik. Sahil ve okyanusla aramızda yalnızca otuz metre mesafe vardı. Akşam havası serindi ama tuz kokusu ve sisi taşıyan rüzgâr insanı ferahlatıyordu. Dalgaların birbirine çarpma sesi bütün gürültüleri bastırıyordu.

Kibirli bir gülümsemeyle, “Tamam... yani beni okyanusa mı getirdin?” diye sordum. Aslında gece manzarasına hem bugün hem de geçmişte yaptığım korkunç şeyleri aklımdan uzaklaştırmama yardımcı olduğu için minnettardım. Sırtımdaki yeni dövme, omurgamdan aşağıya sıcak bir sıvı akıyormuş gibi hissettiriyordu.

Mori üzerinde durduğumuz ufak kaya yığınının atladı ve ben de peşinden gittim.

Cevap vermeyince onu zorladım. “Mori?”

Kaşlarını çattı ve yüzü acıyla buruşurken gözlerine acı dolu bir ifade yerleşti. “Biliyor musun, bana bu şekilde seslenmenden gerçekten nefret ediyorum.”

Başımı yana eğdim. “Peki sana nasıl hitap etmemi istiyorsun? Herkes sana Mori diyor.”

Dikkatini denize çevirip ayın altında beyaz kıvrımlar oluşturan uzaktaki dalgaları izlemeye başlamadan önce söylediklerimi kısa süre düşündü. Dalgaların, aya doğru uzanıp yerçekimi yüzünden geri çekilip çekilmediğini merak ettim.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Herkesin bana bu şekilde hitap ettiğini biliyorum çünkü onların gözünde canavarım. Adı olmayan bir şeyim. Sadece bir tanımdan ibaretim. Kim olduğu bilinmeyen. Ölümün kendisi.”

Zalimliği karşısında gülümsedim. Kelimeleri yazıya dökülmeli, mezar taşlarına işlenmeli ve hatırlanması için eski kütüphanelere yerleştirilmeliydi.

Gözlerim, saçına takılmış bir dal parçasına ilişti. Onu yavaşça çıkartırken, “O halde bugün yaptıklarım beni neye dönüştürüyor?” diye sordum. Babamla alakalı hatıralarımı ona anlatmaya cesaret edemiyordum. Şu an olmazdı. En azından geçmişte kontrol sahibiydim. Ne yaptığımı biliyordum ve cesetlere yaptıklarım tamamen benim elimdeydi. Bugün ise tamamen başkaydı.

Birkaç saniye boyunca bana baktı ve elini kaldırıp benimkini tutmadan önce gözlerinin içinde düşünceler parladı. Benim sorumu görmezden gelerek, “Henüz uyku problemi yaşamaya başlamadın mı?” diye sordu. “İlaçlar yüzünden demek istiyorum.” Sesi yumuşaktı ama orada hüznün vardı. Sanki cevabı ve bunun ne anlama geldiğini zaten biliyordu.

Elimi onun elinin içine koydum ve tenlerimiz birbirine temas ettiği anda varlığımın her bir zerresi heyecanla hareketlendi.

“Evet, kısmen. Şu an tamamen ayık hissediyorum, uykuya dalmak biraz zor. Uyuduğum zamanlar da huzursuz rüyalarla dolu oluyor. Sanırım şu son birkaç günde, uyandığımdan bu yana geçen haftalara oranla daha fazla şey hatırladım.”

Gözleri yorgunluktan zar zor açılıyordu, uykusuz geçirdiği geceler kirpiklerinin çevresinde iz bırakmıştı. “Buna alışmalısın. Tıpkı benim gibi çoğu gece uyanık kalacak, dünyayı karanlıkta dolanarak keşfedeceksin.”

“Havalandırmayı bu sayede mi öğrendin? Sahilin bu tarafında sık sık yürüyüş yapıyor musun?” Burada, çoğunlukla yalnız

zaman geçirdiğini düşününce sesim zayıf çıktı. Fakat Mori, kendisine yaklaşılmasını kesinlikle kolaylaştırmıyordu.

“Evet, başka ne yapacaktım? Kütüphanedeki bütün kitapları çoktan okudum. Her odanın fayanslarını tek tek saydım ve en sonunda tanışacağım ölümü düşündüm.” Sanki hayatın ona getirdiği yalnızlığı hiç umursamıyormuş gibi konuşuyordu ama bakışları hüznüydü. O hüznü her zaman oradaydı. Belki de bu yüzden onu hem hoş hem de korkutucu buluyordum.

Sonuçta, üzücü şeyler genellikle epey güzel oluyordu.

“Sen? *Ölüm*? Hakkında duyduğum hikâyelerden sonra ölüm-süz olduğuna emindim,” derken kıkırdadım.

Dudaklarından kan süzüldü ama bunu umursuyor gibi görünmüyordu. Sadece kıyafetinin bilek kısmıyla silmekle yetindi. Hapların yan etkilerini hissedemediğimiz için iyi olduğumuzu sanmak kolaydı ama değildik. Muhtemelen iyi olmanın yakınından bile geçmiyorduk.

“Birkaç gündür burnum kanıyor,” diye itiraf ettim. İlk gece oradaydı ama sonrasında bunu gizli tutabilmek için çok dikkatli davranmışım.

Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. “Daha da kötüleşecek.”

“Belki daha iyiye gider.”

Gözucuyla bana baktı. “Ne kadar pozitifsin.”

“Sen de çok negatifsin,” diye mırıldandım.

Gözleri ışıldarken kayıtsız gülümsemesi umutta doldu. Daha fazlasını söylemek için dudaklarını aralasa da ardından düşündü ve kapattı. Konuşmak yerine bizi, ay ışığı ve uzaktaki dalgaların rehberliğinde suyun kenarına yaklaştırdı.

“Ayakkabılarını çıkart,” dedikten sonra kendi ayakkabılarını fırlatıp attı.

Söylediğini yaptım. Göğsümün üzerinde hâlâ gizli gizli yaptığı akşam gezintilerini benimle paylaşmasının verdiği o sıcaklık vardı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Ayak parmaklarım kuma battı ve yılın en soğuk aylarından birinde olmamıza rağmen sıcaklığı beni şaşırttı. Mori'ye döndüm. "Şimdi ne olacak?"

"Muhtemelen kötü sonuçları olacak bir göreve gönderilmeden önce yürüyüp biraz keyifli vakit geçireceğiz."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kumsala temas eden ayak parmaklarıma baktım. Kıyıda yürürken, "Gerçekten o kadar kötü gideceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. İçinde bulunduğumuz bu anda herhangi biri olabilirdik. Eğer gözlerimi kapatıp öyleymiş gibi davranırsam kolayca gerçeğe dönüşebilirdi. Bu dünyadan çok uzakta; ilaçların, yara izlerinin ve kanın olmadığı bir yer.

Mori de orada olabilirdi.

Cumartesi sabahı, yumurta pişirmek gibi sıradan bir şey yapan Mori'nin görüntüsü gözümün önüne geldiğinde yanaklarım kızardı.

Mori parmaklarının hafifçe elime temas etmesine izin verdi ve dokunuşu beni şimdiki zamana geri getirdi. "Evet, öyle düşünüyorum. Thomas geçen gün haksız değildi. Bu, en iyi ihtimalle intihar görevi. Daha önce asla bir ajana eşlik edip *aynı zamanda* onu korumak zorunda kalmadım. Ya destek kuvvetler gelmeden kapıyı zamanında açmayı başaramazsa? Ya ölürse? Albay Bridger o *usby*yi almadan dönmemize izin vermez."

Düşünceli şekilde başımı salladım. "Şimdi de ben farkına bile varmadan insanları öldürüyorum. Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum." Kelimeler dudaklarımdan pervasızca döküldü ve ben onları süzgeçten geçiremeden aramızdaki boşluğu doldurdu.

Mori yürümeyi bırakırken yüzüne acı dolu bir ifade yayıldı. Çenesini sıkıp yavaşça nefes verdi.

"Özür dilerim... ama gerçekten, bunun üstesinden nasıl gelebiliyorsun? Onları tanımıyordum, bu yüzden kafamı kurcalayan bir durum yok fakat ya sana zarar verseydim? Sanırım kendimi

asla affedemezdim,” dedim usulca. Yüzü daha fazla acı ve ıstırapla buruştuğunda kaşlarımı çattım.

“Hayatım boyunca sevdiğim tek insana ihanet ettim ve kendimi bu yüzden asla affetmeyeceğim.” Sesi titrerken bakışlarını kaçırdı.

Hüzün içimi kaplarken gözlerim doldu. Nedenini bilmiyordum bile. Belki de bilinçaltım onun adına üzülmüyordu. Belki de başka birini sevdiği gerçeği beni incitmişti. Parmaklarımı nazikçe onunkilerin arasından geçirdim ve çenesini tutup yüzünü tekrar bana çevirmesini sağladım.

“Ona nasıl ihanet ettin?” Fazla üstüne gittiğimi bilmeme rağmen yine de kendime engel olamadım. Dalgalara doğru dönmenden önce kısa süreliğine bana baktı.

“Onu öldürdüm.”

Kalbim sıkıştı. Mori sevdiği insanı mı öldürmüştü? “Nasıl?” Ya çok cesurdum ya da fazlasıyla aptal.

Mori sessizliğin kendi adına konuşmasına izin verdi. Şansımı daha fazla zorlamamaya karar verdim.

Birkaç dakikanın ardından boğazını temizleyip konuyu değiştirdi. “Eğer ikimiz de kontrolü kaybetme konusunda endişeliysek, görev daha başından başarısızlığa mahkûm olmuş demektir. Gerçi ben yalnızca sahadayken ortağımı öldürmeye yatkınım.” Gözleri bir saniyeliğine benimkilere takıldı ve tekrar sahil boyunca yürümeye başladı.

Birkaç adım arkasından yürüyordum, bakışlarım sırtında geziniyordu. Karayı ve okyanusu birbirine bağlayan ince çizgi arasında yavaş adımlar atarken ılık, ıslak kum sinirlerimi yatıştırıyordu.

Kendimden emin bir şekilde, “Biliyor musun, bunca zamandır senin duyarsız biri olduğunu sanmıştım ama bir sebepten ötürü bana zarar verdiğini hayal edemiyorum. Eğer kontrolünü kaybedersen, güvende olacağım,” diye mırıldandım.

SIRTINDAKİ HANÇER

Ellerini sertçe yumruk haline getirip cevap vermeden yürümeye devam etti.

“Bana bir şey söyle.” Akşamı karamsar şekilde geçirmememiz için konuyu değiştirdim.

Homurdandı. “Bu gece olmaz, Emery.” Yine o soğuk ses tonuyla konuşuyor, her zaman yaptığı gibi mesafeli davranıyordu.

Yürümeyi bıraktım. Mori birkaç adım daha attı ve durduğunu fark edince arkasına dönüp bana baktı.

“Neden bana yardım ettin? Eğer beni bulan sensen ne yaptığımı görmüşsündür... Neden bana yardım ettin?” Yüzünde okunması mümkün olmayan bir ifadeyle beni inceliyordu.

“Seni tesadüf eseri buldum. Yani sana yardımcı olmak için etrafta dolaşıp seni aramıyordum.” Bana yardım edebileceğini düşündüğüm için rahatsız olmuş gibi konuşuyordu.

İç çektim. *Ne kadar inatçıydı.*

“Her neyse. Bunu yapmak zorunda değildin. Sanırım hücrede ya da kilitli bir odada olmadığımı göre Thomas ve yüzbaşıyı atlatmayı başarmışsın. Bu yüzden... teşekkür ederim.”

Omzunu kayıtsızca silkti ve onu takip etmem için işaret verdi. “Bu tesadüften ibaretti, yani üzerinde fazla düşünmene gerek yok. Tamam mı?”

Arkasından gülümseyip ellerimi cebime soktum. “Tamam.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 10

Emery

Yüzbaşı Erik bütün sabah bize emirler yağdırıp durmuştu. Gittikçe yaklaşan görev için gerekli hazırlıkları sağlayabilmek adına Yeraltı'ndaki üsse uçuyorduk. Beş saat sürecektir bir yolculuktu ve sabah onda yola çıkmıştık. Bu da öğleden sonra bolca vaktimiz olacağı anlamına geliyordu.

Gage tüm bu süre boyunca durmadan konuşarak başımı ağrıtmıştı. Anlaşılan arkamı temizlememe yardım eden, Thomas ile Erik'in gözüne çarpmamamı sağlan oydu. Yaptığım şeyin boyutunu tam anlamıyla öğrenmiş gibi durmuyordu. *Mori, Tanrı tarafından gönderilen bir hediyeydi.* Teşekkür etmek Gage'e yetmemişti, şimdi de görevden döneceğimiz hafta alacağım bütün tatlıları istiyordu.

"Peki, sadece bir daha bu konuyu açma tamam mı?" Omzunu dürttüğümde sanki biri bize duyarsa başım belaya girmeyecekmiş gibi güldü.

Kayden yanıma oturup gerindi ve saçlarını arkaya doğru attı. Onun da benim gibi huzursuz olduğuna emindim. "Sonunda hangi dövme yaptırmaya karar verdin, Emery? Dün erkenden yattığın için seni gören kimse olmadı," dedi hevesle. Thomas bu

SIRTINDAKİ HANÇER

tarafa baktı ama Mori de dahil olmak üzere diğerleri pek ilgileniyor gibi görünmüyordu.

“Sadece düz bir çizgi.” Görebilmeleri için kazağını omuzlarına kadar çektim.

“Sen gerçekten tuhafsın,” dedi Gage eğlenceli bir sesle, kahkahasını zar zor bastırıyordu. Omuz silktim ve timin etrafında olmanın verdiği sıcaklık karşısında gülümsedim.

Kayden, Gage’e dik dik baktı. “Bence gerçekten modern görünüyor. Çok şık,” diyerek beni övdü.

Eğer Kate’e anlattıklarımın haberdar olsaydı, kesinlikle böyle düşünmezdi diye geçirdim aklımdan.

Mori sohbetimizi izledikten sonra kasten bakışlarını kaçırdı. Dün gece ben aptalca bir yorum yapıp onu susturmadan önce olduğu gibi kendisini daha fazla açmasını sağlayacak bir yol olmalıydı.

Buranın ne kadar soğuk olduğu neredeyse aklımdan çıkmıştı. Dışarıda kısa süre kalmamıza rağmen uçağın kapısı açıldığı anda hava ciğerlerimi yaktı. Ormanın ve karlı dünyanın o tanıdık manzarası üzerime çöktü; tüylerim ürperirken içimi bir korku kapladı.

“Sen iyi misin? Kusmak üzereymişsin gibi görünüyorsun.” Gage kaygıyla bana bakıyordu. Kahverengi gözleri yumuşamıştı ve endişeyle doluydu.

Mori omzunun üzerinden baktığında bir anlığına göz göze geldik. Kendimi zorlayarak gülümsedim. Yalan söyleyerek, “Evet, iyiyim,” dedim. “Soğuk beni hazırlıksız yakaladı, hepsi bu.”

Kayden anlayışla gülümsedi. “Sanırım hepimiz buraya ilk defa geldiğimizde kendimizi kötü hissetmiştik. Merak etme, sen çok fazla şey hatırlamıyorsun. O kadar da kötü olmamalı.”

Hepsi böyle mi hissetmişti? Sanırım yüz ifadem düşüncelerimi açık etmişti çünkü Gage başını sallayıp omzuma hafifçe vurdu. “Hepimiz bu time dahil olabilmek için cehennemden geçtik.

En kötüsünü hatırlamadığın için minnettar olmalısın.” Sesi kısık, gözleri Mori’nin başının arkasına sabitlenmişti. Kayden’in bakışlarını suçlulukla yere indirmesi beni rahatsız etti.

Bana söylemedikleri şey her neyse bu kesinlikle Mori ile alakalıydı.

Öğleden sonranın geri kalanını Yeraltı’ndaki atış poligonunda geçirdik.

Belli ki Gölge Birlikler’deki timlerin, yeni üye dahil etme süreci sırasında yeraltındaki tesisleri kullanmaya izni vardı.

Burayı tam olarak hatırlamıyordum ama çift kapılı çelik kapılardan geçip alana girdiğimiz anda içim ahtlık ve ev özlemiyle doldu. İnanması güç derecede yüksek kırışleri ve kubbeli tavanıyla yeraltı dünyasının büyüklüğü beni etkisi altına aldı. Alanın köşelerinde, normalde acemileri kontrol etmeleri gerekirken oyalanan nöbetçilerin nostaljik bir havası vardı. Hiçbir şey yapmadan öylece dikiliyorlardı, sonraki dönemde yapılacak denemelerdeki yeni seçenekleri aralarında tartıştıklarını duyabiliyordum.

Burada bir zamanlar tanıdığım ve bir şekilde özlediğim insanlar olduğunu bilmek tıylerimi ürpertiyordu. Sanki hayaletler beni eve çağırıyormuş gibi hissediyordum, bu cehennemin duvarlarında yaşıyorlar ve gömüldükleri yerden kendilerini hatırlamam için bana fısıldıyorlardı.

Hatırla. Onların üzerime gelmesine izin vermeye çalıştım ama elimde olan tek şey özlemdi. Elle tutulur hiçbir şey yoktu.

Kurşungeçirmez camlardan yapılmış bir odaya varana kadar bir sürü koridorun içinden geçtik.

Silah odası olağanüstüydü. Yukarıdaki birliklerin elindeki lere ya da Coronado’daki cephanemizde bulunanlara hiç benzemiyordu. O havalı şeylerin nerede olduğunu merak ediyordum. Muhtemelen yarısı yasal bile değildi. Hâlâ test aşamasında

SIRTINDAKİ HANÇER

olmalıydı. Damarlarımda heyecanlı bir titreşim dolaşmaya başladı.

Gage ve Thomas ekip oldukları için birlikte hareket ediyorlardı. Keskin nişancı tüfeği, onu kollarının arasında atış pozisyonuna getiren Gage'in kucağında hafifmiş gibi görünüyordu. Kayden ve Erik, Mikah ile birlikte stratejiler üzerinde çalışıyorlardı. Mikah bizim gelmemizden birkaç dakika sonra ortaya çıkmıştı. Görünüşe göre dün hazırlık yapmak için gelmişti. İşlerin ters gitme ihtimaline karşı yedek planların her detayını bilmesi gerekiyordu.

Nişan alma antrenmanını ve balistik mankenlerini kesmeyi bitiren Mori duvara yaslanmıştı. Ben ısı üreten sis bombaları ve *GB* etiketi yapıştırılmış işaret fişeklerini incelerken sigarasını yaktı ve gözlerini üzerime dikti.

Burada, belki de gün yüzüne asla çıkmayacak şeylerin olması etkileyiciydi. Bridger'ın hazırladığı planın işe yarayacağından hâlâ emin değildim, bu yüzden fırsatını yakalarsam bunlardan birkaçını yanımda götürebilirdim. Beyaz ve kırmızı dumanın karşıma olan bir tane bulduğumda dudaklarım muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Biz ikimiz daha sonra simülasyon odasına geçeceğiz. Kusmamak için önceden birkaç hap almayı ihmal etme. Simülasyon, doğru ilaçlar kullanılmazsa şiddetli baş ağrılarına neden olabilir." Mori yanıma yürürken burayı ilgiliyle incelemem karşısında homurdandı. Yavaşça yanımda ilerlediği sırada kolu sırtıma değdi. Üstümde yarattığı etkiyi ona belli etmemek için derin bir nefes alıp çenemi sıktım.

"Her dört saatte bir, dört tane almam yeterli değil mi?" diye sorarken kibirle gülümsedim. Bana sadece sert bakışlarla karşılık verdi ve silahları gözden geçirmeye devam etti. "Bu arada simülasyon ne işe yarıyor?" Savaş bıçaklarının olduğu bölüme ilerledim. Kahrolası şekilde güzeldi. Bıçaklar, altlarından ışık süzülen

beyaz opak camın üzerinde duruyor, bu sayede her biri parlıyor ve insanın eline alması için onu cezbediyordu.

“Sahaya çıkmadan önce aklımız yerinde mi, yoksa değil mi emin olmak adına yapılan zihinsel bir test.” Mori’ye baktım, bana sırtarak karşılık verdikten sonra gülümsemesini bastırdı. “Aynı zamanda ilaçların ne kadar etkili olduğunu test etmek için de kullanılıyor.”

Ah, tabii. Onlar için deney faresinden ibaret olduğumuzu unutmak ne kadar da kolaydı. Bu, beyin dalgalarımı inceleyen bir aletle yaptıracağım ilk resmi muayenem olacaktı. Acaba hepsi bu kadar mıydı, yoksa daha fazlası da mı vardı? Kalp atışlarım korkuyla hızlandı.

“Bu tehlikeli mi?” diye sordum kısık sesle. Bu insanlarla aynı timde olsam da kimsenin güvensizliklerimi duymasını istemiyordum. Gölge Birlikler’de zayıf olma gibi bir lüksümüz yoktu.

Mori birkaç saniye sorumu düşündü. “Şey... dürüst olmak gerekirse, evet. Test hapları yüzünden çok sayıda asker öldü. Ama sen ve ben... biz farklıyız.” Sesi umutlu geliyordu ama içinde aynı zamanda şüphe de vardı.

Mori konuşmayı bitirdiğinde dudaklarımdan kan sızmaya başladı. Elimin arkasını kanı silmek için aceleyle oraya götürürken Mori’nin gözleri de aynı hızla dudaklarıma kaydı. Artık buna alışmıştım. Kıyafetlerimin bilek kısımlarının çoğu kırmızı lekelerle kaplıydı.

Kanım olması gerekenden daha koyuydu, neredeyse siyahtı. Ama eğer acı çekiyorsam bile şu anda bunu hissedemiyordum.

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordum duygusuz bir sesle. Üzüleceğim hiçbir konu yoktu. Geçmişimle ilgili hatırladığım tek şey boktan bir ailevi durumum olduğuydu. Ben bir katildim. Suçluydum. Ölmek bundan çok daha iyiydi.

Mori’nin yüzü asık olsa da hafifçe tebessüm etmeyi başardı. “Evet, inanıyorum. Bu aşı serisinden önce öleceğimi

SIRTINDAKİ HANÇER

düşünüyordum. Bir defasında sen bile böyle söylemiştin.” Gü-lümsedi ama ben bunu Mori gibi eğlenceli bulmamıştım. “Ama yan etkilerin en kötü kısımları azaldı. Hap ve iğne kombinasyo-nu dengeyi sağlamış gibi görünüyor. Artık sadece ara sıra burun kanaması yaşıyorum, o kadar. Zihinsel olarak da çok daha istik-rarlı hissediyorum.”

“Hımm.” Silah odasının önünden geçen birkaç Yeraltı askeri-ni gördüğümde Mori’yi onayladığımı belli edercesine mırıldan-dım. İçlerinden birinin koyu kırmızı saçları vardı ve dikkatimi çekmişti. O da odanın içine bakınca benim onu izlediğimi fark etti. Gözleri anında aşinalıkla büyüdü ve hızla kapıya ilerledi.

Kapı gürültüyle açılırken adam bana doğru koştu. “Emery!” Kelime ağzından zar zor çıkarken bana sertçe çarpıp kollarını sıkıca etrafıma doladı.

Bedenim hareketsiz kaldı. *Beni tanıyor.* En azından beni gör-düğü için verdiği tepkiden dolayı öyle olduğunu tahmin ediyor-dum.

Sarılmasına karşılık vermeyince kollarını gevşetip geri çekildi ve bana baktı. Yüzüme yansıyan kafa karışıklığını gördüğünde ifadesi tamamen şaşkınlığa dönüştü.

Mori’ye meraklı gözlerle bakıp, “Benim, Damian,” diye açık-ladı.

“Üzgünüm... Seni hatırlamıyorum,” dedim samimi bir şekil-de. Beni gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu. Yeraltında’yken arkadaş mıydık? Ona karşı hissettiğim yakınlık kalbimin sıkış-masına neden oldu. Bana daha önce böyle yaklaşan kimse olma-dığı için bu durum beni umutlandırdı.

Damian’ın ağzı şaşkınlıkla açıldı ve tanıdık bir şeyler bula-cakmış gibi beni baştan aşağıya süzdü. “Emery... hiçbir fikrim yoktu. Ama sorun değil, birbirimizi yeniden tanıyabiliriz.” Göz-leri şüpheyle Mori’ye kaydıkdan sonra tekrar bana döndü. “İyi misin? Yeni timin nasıl?”

Mori ağırlığını diğer ayağının üzerine verirken etrafına gergin bir hava yayıyordu.

Utançla, "Harikalar," dedim. "Sanırım Yeraltı Denemeleri'ni geçmeyi başardın, değil mi? Bunun hakkında daha detaylı konuşmayı çok isterim. Geçmişim hakkında elimden geldiğince çok şey hatırlamaya çalışıyorum."

Gülümsemesi hüznü olsa da Damian'ın yüzü aydınlandı. "Elbette. Burada kahrolası kahve randevularını nasıl ayarlarız hiçbir fikrim yok. Gerçi siz, bizden biraz daha özgür gibisiniz," dedi coşkuyla. Öyle olduğumuzdan pek emin değildim. Hâlâ Mikah ve Erik ile çalışan Thomas'a baktım. Sürekli gözetim altındaydık. Denetleniyorduk. "Belki ben de yakında bir time dahil olurum. O zaman eminim daha sık karşılaşırız."

Başımı hevesle sallarken gülümsedim. "Bu çok hoşuma gider."

Mori beni kapıya doğru itip, "Gitmemiz lazım," diyerek sözümü kesti.

Kaşlarımı çatsam da kendimi zorlayarak neşeli bir sesle, "Yarın göreve gideceğiz fakat döndüğümüz zaman seninle iletişime geçmenin bir yolunu bulacağım," diye mırıldandım. *Tabii eğer dönebilirsek.* Bu düşünceleri hızla aklımdan çıkarttım.

Yüksek ihtimalle *benim yerime* geçebilirdi.

Damian bana umutla gülümsedi ama Mori'ye baktığında yüzü asıldı. Neden bunu yapıp duruyordu ki?

General Nolan odanın dışında bizi bekliyordu. Bir dizi kordondan geçtik ve sağ tarafında tuş takımı olan demir bir kapıya ulaştık. Soğuk bir esinti iliklerime kadar işledi.

Bu kapıyı daha önce gördüm. Zihnimde karşımda durup içeri giren iki adamın görüntüsü canlandı. Dikkatle Nolan ve Mori'ye baktım.

Oda, denemeler sırasında uyandığım sığınağa benziyordu. Duvarlar siyaha boyanmıştı, içerisi loştu ve sol tarafa cerrahi masalarla sandalyeler yerleştirilmişti. Şırıngalar hazırlanıp tepsilerin

SIRTINDAKİ HANÇER

üzerine konmuştu. Bir asistan bilgisayarın arkasına oturmuş sabırla bekliyor, belki de bizim seansımız için gereken bilgileri giriyordu.

“Ne hoş bir karşılama,” dedim. Mori’nin yüzünde bir gülümseme belirse de bu gözlerine ulaşmadı.

Nolan homurdandı, sabırsızlığı hiç şaşırtıcı değildi. “Mori testte yaşayacakların konusunda seni bilgilendirdi mi?” diye sorarken beni bir sandalyeye yönlendirdi. Başımı salladım. “Tehlikeye karşı vereceğiniz tepkileri tetikleyecek sanal gerçeklik simülasyonuna gireceksiniz. Bildiğin gibi bu ilaçlar, saldırganlığı, savaş ya da kaç refleksleri de dahil olmak üzere insan bedenindeki her şeyi geliştirir. Zihnin hâlâ sağlıklı mı, yoksa beynin ilaçlar yüzünden hasar aldı mı monitörden takip edeceğiz.”

Nefesim kesildi ve parmak uçlarım endişeyle titremeye başladı.

Kendime devamlı bu beni öldürse bile korkmayacağımı söyleyip durmuştum ama şimdi gerçekten öyle olup olmayacağını öğrenmek üzereydim ve... *korkuyordum*.

Mori bana bakmıyordu. Çenesi gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Hayatta kalıp kalmayacağımı gerçekten umursuyor muydu? Bu benim için ne zaman önemli olmuştu bilmiyordum ama o his göğsümün derinlerinde kıpırdanıyordu.

Nolan ikimizi de EKG’ye* benzeyen bir cihaza bağladı. Uçları yapışkanlı kabloları gövdemizin etrafına yerleştirdi ve bize birer tane sanal gerçeklik başlığı verdi. Tıpkı motosiklet kaskı gibi siyahtı ve başı tamamen örtüyordu.

Onu gözlerimle kulaklarımın üzerine çekmeden önce derin bir nefes aldım.

Karanlık hemen etrafımı sardı. Kafamı yukarı kaldırıp tereddütlerle etrafımı incelemeye çalıştım ama sertçe alınan nefes sesi dikkatimi çekti. Gözucuyla yan tarafıma baktım ve Mori’nin

* Kalp ve damar hastalıklarının teşhisi için uygulanan bir test yöntemidir.

orada olduğunu gördüm. Üstü çıplaktı ve elimden gelen her şeyi yapmama rağmen gözlerimin bedeninin her bir noktasında dolaşmasına engel olamıyordum. Uzun yara izleri göğsünden ve kaburgalarından aşağıya doğru iniyordu. Sarmaşıkların yosun tutmuş heykellerin etrafında dolaşması gibi Mori'nin dövmeleri de yara izlerinin etrafında dans edip kıvrılıyordu.

Göğsünün tamamı, yaşadığı ve tecrübe ettiği şeylerin hikâyesini anlatan bir dokumayı andırıyor, Mori'yi bana lütfedilenden daha fazla tanımak için arzuyla kıvrınmama sebep oluyordu.

Bu, onun simülasyonu olabilirdi. Aklıma bir fikir geldi. Belki de ikimiz de şu an kendimize ait dünyaların içindeydik.

"Bu..." diye konuşmaya başlasam da kelimelerin devamını getiremedim.

"Gerçek," diye mırıldandı. "Simülasyon sayesinde birbirimizi görebiliyoruz." Bir tarafım rahatlamıştı, bir tarafımsa utanç içindeydi.

Boğazım huzursuzlukla kıpırdandı. "Benim tepkilerimin tetikleyicisi sen mi olacaksın?"

Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Başka kim olacaktı ki, Em?"

Bedenim sesine içgüdüsel olarak tepki verdi ve ona baktığımda bedenimin her yerini dolduran sıcaklığı bastırmak zorunda kaldım. Bana bir şey yapıyordu. Anlatılması mümkün olmayan, zalimce şeyler...

Gözlerimiz birkaç saniye birbirine kilitli kaldıktan sonra etrafımdaki dünya aniden ateş ve çamurla kaplı bir savaş alanına dönüştü. Ayaklarımın altındaki zemini sarsan patlamalar mide-mi bulandırıyordu.

Gözlerim yukarı kaydı, Mori şimdi taktik teçhizatının içindeydi. Silah yeleği kan ve pislikle kaplıydı. Kaskının yanında devasa kesikler vardı, yüzü kana bulanmıştı. Mori'nin gözlerinden

SIRTINDAKİ HANÇER

ve dudaklarından kırmızı sıvı süzülüyordu ama buna rağmen yine de bana doğru gözlerini kırıştıtırıp, “Kıpırda!” diye bağırdı.

Bacaklarımı ona doğru koşturmak için zorlarken omzumun üzerinde aniden sert bir baskı belirdi. O garip hissin nedenini öğrenmek için döndüğümde sırtımda, derine saplanmış bir bıçak gördüm. Gözlerim arkamda duran askere yönelirken dehşetten boğazımı düğümlendi.

Gözleri yeşil bir deniz gibiydi. Tamamen Mori’ye benziyordu ama ben onu başka bir isimle tanıyordum. Uzun zamandır bunu unutmuştum. Nedenini tam olarak adlandıramasam da içimi güçlü bir ihanet duygusu sardı.

Bu yalnızca simülasyon diye hatırlattım kendime. Ardından zorla gözlerimi karşıya çevirdim ve doğruca Mori’ye koştum.

Gözleri vahşiydi ve her zerresinden delilik yayılıyor, havayı gergin bir enerjiyle dolduruyordu.

“O kimdi? Sana benziyor-”

Savunmacı bir tavırla, “Sadece Nolan bizimle taşak geçiyor,” dedi sertçe. Gözlerinin içine baktığımda orada şüpheyi karşılaştım. Başımı onaylar gibi sallasam da bana söylemediği korkunç bir şey vardı.

Bir grup asker ön taraftan bize saldırdı. Sanki o anda gerçekten savaş alanında idik. Yüzlerin hepsi tanıdıktı ama onları nereden tanıdığımı hatırlayamıyordum. Koyu ten rengi olan ve parlak saçları örülmüş güzel bir kadın tüfeğini kaldırıp bana ateş etti.

Onu incelerken olduğum yerde donakaldım. Kollarımda ürpertiler dolaştı ve ona karşı kuvvetli bir sadakat hissederken gözlerim yaşardı.

Bu insanlar kimdi? Ve neden beni bu kadar fazla üzüyorlardı?

Onlara ateş edecek gücü kendimde bulamıyordum fakat Mori tereddüt etmedi ve tetiği kolayca çekti. Kâğıttan yapılmış uçaklar gibi okyanusa düştüler.

Mori'yi öldürme dürtüsü gittikçe karşı konulamaz hale geliyordu, bir zamanlar tanıdığım insanları katletmesini engellemek istiyordum. Alnımda ter damlaları birikmeye başladı, hızlı ve hırıltılı nefesler alıp veriyordum.

“Kes şunu!” Başımı ellerimin arasına alırken çığlık attım. “Onları öldürmeyi bırak!”

Mori bir adım geri çekilirken bana aklını kaçırmış gibi baktı. “Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?” diye bağırarak cevap verdiği anda uzakta, arkasında bir patlama oldu ve üzerimize toprak yağdı.

Ruhumun derinlerinde bir ateş yandı. Bu acıyı tanıımıyordum ama öylesine elle tutulurdu ki gerçek olduğunu biliyordum.

Dövüş bıçağımı kınından çıkartıp ona doğru savurdum. Mori başını arkaya eğip dirsekleriyle kaburgalarımın sertçe vurdu. Birkaç tanesi kırılmıştı ama hiçbir şey hissetmiyordum. Onu yere düşürürken birbirimize sertçe çarptık. Üstünlük kurmaya çabalarken vücudumuzun her yanı çamurla kaplanmıştı.

“Sen şeytansın. Bunu görebiliyorum. Umursadığın tek şey o lanet emirleri yerine getirmek!” Yüzüne doğru haykırdım. Mori'nin soluk sarı saçları kan ve kirle darmadağın olmuş, birkaç tutam da alnına yapışmıştı.

Mori'nin gözbebekleri büyüdü ve elini ağzıma bastırdı. “Hepsini zaten duydum, Emery. Emir verilirse herkesi öldürürüm,” diye homurdandı yüzümün birkaç santim uzağından. Tüylerimi diken diken eden bakışları, ruhumun ta derinlerine işliyordu.

Eğilip elini ısırdım. İrkilmedi ama oluşacak zararın önüne geçebilmek için hızla elini çekti. Tükürür gibi, “Hiç şaşırmadım,” dedikten sonra bıçağımı doğruca karnına sapladım. O öfke dolu gözlerle bana bakarken döndüm ve Mori'yi kendimden uzaklaştırdım.

SIRTINDAKİ HANÇER

Ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu ve kendimi zorlayıp aramıza mesafe koymak için koşmaya çalıştım. Ama Mori arayı hızla kapatıp bıçağını sırtıma saplayarak beni yere yapıştırdı.

Her şey karanlığa gömüldü.

Simülasyonun bitiş ekranı açıldı ama kadar o kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki soluklarımı kontrol altına almakta zorlanıyordum. Ellerim hareket etmekte geciktiği için başlığı çıkartmayı hemen başaramadım, odanın ışığı gözümüne vurduğu anda midem bulanmaya başladı. Eğildim ve yan tarafa dönerek kus-tum ama kahvaltım yerine kan vardı. Demir ve metalin tadı dilimin tamamına yayılarak öğürme refleksimi tetikledi.

Gözlerim büyüdü, bu yeni bir durumdu.

Nolan ve asistanı, bilgisayardaki notları inceliyordu. Benim tam anlamıyla bir kargaşa yaratmamdan etkilenmiş gibi görünmüyorlardı. Mori bunun yaşanacağını bana söylemişti.

Yanımdaki sandalyede kıpırdanıp yavaşça ayaklandı. Gözleri yorgundu ve bakışları benim dışımda, odanın her yerinde dolaşıyordu. Yüz ifadesi buz gibiydi.

“Sen, gerçekten beni sırtımdan mı bıçakladın?” diye sordum sertçe. Öfke içimde etten kemikten bir canavarmış gibi dolaşıyordu. Orada söyledikleri yüzünden Mori’nin canını yakmak istiyordum.

Bana dönüp bakmadan, “Önce sen beni bıçakladın. Ne bekliyordun ki? Başını mı okşayacaktım?” diye cevap verdi. Kab-loların bağlı olduğu yapışkanları çıkartıp yere fırlattı. Nolan’a, “Ben yukarı çıkıyorum,” dedikten sonra gitti.

Parmaklarım sandalyenin minderine gömüldü. Onun peşin-den gidip *bu da neydi böyle* diye sormaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu ama Nolan’ın testleri bitirmeden beni bırakmıyacağına biliyordum.

“Güzel bir haberim var, Morphine. Durumun stabil, yani şu anda kullandığın seriye devam edebilir ve göreve rahatlıkla gidebilirsin.” Nolan’ın sesi hiç de güven vermiyordu.

Gözlerim kusmuğun içindeki siyah kan öbeğine kaydı. “Emin misin?” diye sordum tereddütle.

Nolan döndüğünde elinde yeni bir ilaç şişesi tutuyordu. Onu bana fırlatıp tenimdeki bantları ve kabloları sökmeye başladı.

“Evet, aslında aşamaları herkesten daha hızlı kat ediyorsun. Mori ile tam anlamıyla karanlığın içinde ateş ediyor sayılırdık ama o zamandan beri elde ettiğimiz veriler ve yaptığımız değişiklikler sayesinde, bu yeni geliştiriciyi çok yakında bütün Gölge Birlikler askerlerinin kullanımına uygun hale getireceğiz. Ardından da yukarıdaki birliklere vereceğiz. Durdurulamaz olacağız.” Sesinde sinsi bir ima vardı, gözleri karanlık bir geleceğin vaadiyle parlıyordu.

Yaptığımın doğru olup olmadığını ilk defa şu anda sorgulamaya başlamıştım.

Nolan’ın bu hayalini gerçekleştirmesine izin verilemezdi. Gölge Birlikler’in ellerinde, aslında ne kadar çaresiz durumda olduğumuzu düşünüp duruyordum. Boynumdaki takip cihazı, beni tamamen onların insafına bırakmıştı.

Takip cihazını yok etmenin yollarına odaklandım. Anladığım kadarıyla bunlar bize denemeler sırasında verilmişti. Bir noktada onları çıkartacaklar mıydı? Gölge Birlikler’deki askerlerin tamamında var mıydı, yoksa bir süre sonra güvenlerini kazanmamız mı gerekiyordu?

Yeraltı’nın koridorlarında yürüyerek geri dönerken kaşlarım daha da çatılmıştı. Mori’nin simülasyondaki ikizinin, beni oradayken bıçakladığı omzumu ovaladım. Herkes çoktan tekrar yukarıya çıkmıştı. Burada yaşayan askerler de saat geç olduğu için kışlarına dönmüş olmalıydı.

SIRTINDAKİ HANCER

Yeraltı, her adımın boşlukta biraz daha fazla yankılandığı, sessiz ve lanetli bir yere dönüşmüştü. Sırlarla dolu, uyuyan bir mağaraya benziyordu.

Gözlerimi yumarak parmak uçlarımdan duvara sürtmesine izin verdim. Anılardan oluşan sert bir dalga kalbimi uyandırdı. Adımlarım yavaşlayıp en sonunda tamamen durdu. Gözlerim ve zihnimin hatırladığı hiçbir şey yoktu ama bedenim hatırlıyordu. Parmak uçlarımla dokunduğum bu duvarlar fazlasıyla tanıdık geliyordu. Bu, sadece gölgelerin içindeyken aşına hissettiğim bir labirent gibiydi. Hem dünya hem de benim tarafımdan unutulmuştu. Yalnızca gözlerimi kapatıp fısıldayan koridorlarına kendimi teslim ettiğim zaman hatırlanıyordu.

Diğer timlerin, Yeraltı'nın insanlar tarafından yaratılan en karanlık yer olduğuna dair şakalar yaptıklarını duymuştum ama bu konunun doğru olmama ihtimalini hayal bile edemiyordum.

Zamanımın çoğunu karanlıkta, yolumu bulabilmek için duvarlara dokunarak mı geçirmiştım?

Yürümeye başladım ve bedenimin bir zamanlar bildiği yolları hatırlamasına izin verdim. Havada toprak ve beton kokusu vardı. Duvar bitti ama içgüdülerim sağa doğru devam etmemi söylüyordu, bu yüzden elimi ağır ağır yan tarafıma indirip daha geniş bir alana doğru yürümeye başladım. Direkt üzerime gelen soğuk esintiden bunu anlayabiliyordum. Doğru yer olduğunu hissettiğimde durdum ve en sonunda gözlerimi açtım. Kışlaya girmiş, en arkada dikiliyordum. Sıra sıra dizilmiş yataklar bütün alanı kaplıyordu.

Karşımdaki ranza boştu. Yalnızca ince bir şilte ve kılıfı olmayan bir yastık vardı.

Orası benimdi. Başımı kaldırdığımda yalnızca birkaç adım ileride bulunan ortak banyoyu gördüm. İçerideki sessizlik, bir zamanlar burada uzun süre zaman geçirdiğim gerçeğinden bile daha rahatsız ediciydi. Diğerlerinin yataklarında kıpırdanmalarını ve geceleri yaptıkları uzun sohbetlerin özlemini çekiyordum.

Gözlerimi kapatırsam, ardımda bıraktığım sesleri duyabiliyordum.

Duştan tıslayarak gelen suyun sesi boşluğu doldurup dikkatimi o tarafa çekti.

Lavabolardan geçip duşlara ulaştığımda durdum, Mori'nin orada dikildiğini görmek beni şaşırtmıştı.

Eğilmiş, bedenini desteklemek için tek kolunu duvara dayamıştı. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi ve sıırsıklam olmuşlardı. Saçları yüzünün etrafına yapışmıştı, dudaklarından hüzünlü bir hıçkırık kaçtı ve omuzları titrerken başını akan suyun altına daha fazla soktu.

Uzun bir süre onu izledim. İyi olup olmadığını kontrol etmeliydim, yoksa yerimde mi kalmalıydım kararsızdım. Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıp doğruca mideme indi. Ona olan öfkem daima hızla ahlaksız ve sapkın bir şeye dönüşüyor gibi görünüyordu.

En sonunda duşu kapatıp arkasına döndü. Beni gördüğünde bakışları sertleşti ama sanki burada olmama şaşırmamıştı.

Boğazımda gittikçe büyüyen gerginliği yutkunarak bastırdım. "Özür dilerim, bu kadar uzun kalmak istememiştim," dedim yavaşça. Beni tamamen yok sayarak yanımdan yürüyüp geçti.

Mori soyunup ıslak kıyafetlerini ayaklarının dibine bıraktı. Çıplak tenini gördüğüm anda nefesim kesildi ve gözlerimi belinin üstüne odaklamaya çalıştım. Duvara sabitlenmiş dolaplardan birini açıp siyah uzun kollu bir tişört ve eşofman altı çıkarttı.

İç çamaşırı giymiyor mu? Aletine baktım ve büyüklüğü karşısında sert bir nefes aldım. Yanaklarım yanarken kendimi zorlayarak bakışlarımı yere çevirdim. O aletin daha önce içime girmesi mümkün değildi, bunun düşüncesi bile ihtiyaçla kıvranmama sebep oldu.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Orada ne oldu? Sen... tuhaf davranıyorsun.” Onunla bu konuda tekrar yüzleşmeye çalışıyordum.

Birkaç adım atıp ona yaklaşıırken omzunun üzerinden bir bakış atıp tişörtünü giydi.

“Yapma.” Mori öne eğdiği başını yavaşça iki yana salladı. “Şu anda kendimde değilim. Sen de değilsin.” Söylediklerine odaklanmaya çalışıyordum ama gözlerim devamlı boynuna, teninin altından kabaran damarlara kayıp duruyordu.

İçimde biriken sıcaklık gittikçe dayanılmaz bir hal alıyordu. Ona dokunmak istiyordum; nazik ve yumuşak bir şekilde. Ama aynı zamanda, her şeye karşı davrandığı o acımasızlıkla bana da dokunmasını istiyordum. Zalimliğini, olması gerektiğine inandığım şekilde iliklerime kadar hissetmek istiyordum.

Gözlerini ağır ağır üzerime çevirirken, “Ben *şeytanım*, unuttun mu?” diye mırıldandı. Hoş, acı dolu bir yüz ifadesi takınmıyordu, ona çok daha öfkeli olurdum.

“Bunu söylerken kalbini cidden kıracağımı düşünmemiştim.” Mori duşlardan çıkıp kışlaya doğru ilerlerken ben de kollarımı birbirine bağlayarak onu takip ettim.

Homurdandı. “Kalbimin olmadığını söylerken haklıydın.”

Ona bıkkın bir şekilde baktım. “O zaman neden yüzünü asıyorsun?”

Mori bir anda donakalıp bana döndü. Beni hazırlıksız yakalamasıyla beraber yataklardan birine düştük. Sert bir nefes alırken elleriyle bileklerimi tutup başımın iki yanında sabitledi. Başımın yanındaki soğuk parmaklarından, kasıklarımızın birbirine temas ettiği noktaya kadar her sinir ucum yoğun şekilde uyarılmaya başladı.

Tutuşu acımasızdı, kaçmak imkânsızdı.

“Benden ne istiyorsun, Emery?” Gözleri dudaklarıma kayarken sesi boğuk çıkmıştı. Elleri sıcacıktı ve damarlarıma sıvı bir şehvet gibi sızıyordu.

“Bana Yeraltı Denemeleri’nde yaşanan her şeyi anlatmanı istiyorum. Birbirimiz için ne ifade ediyorduk anlatmanı istiyorum.” Onu incelerken altdudağım titredi. Huş ağacı kokusu öylesine baş döndürücüydü ki sonsuza kadar onun içinde kalabilirdim. Çenemi uzatıp onu öpmek için duyduğum arzuyu bastırmak için dudağımı ısırardım. Mori’nin ıslak saç tutamları alnıma düştü, gözlerinde bütün evreni görebiliyordum.

Sen gerçekten kimsin?

Mori derin bir nefes alıp vücudunu benimkine biraz daha bastırdı. Dudakları hafifçe kulağıma değiyordu. Bir şey söyleyeceğini sandım ama sadece çenesini sıkı ve bileklerimin etrafını saran ellerini gevşetti.

Yavaşça kalkarken gözlerimin içine baktı. Onu ne kadar çaresizce istediğimi muhtemelen görüyordu. Kaşlarımı çattım ve oradaki sızıyı dindirmek için uyluklarımı birbirine bastırmaya çalıştım. Mori dizini araya koyup onları ayırarak bacaklarımın arasında onun için biriken şehveti bastırma gayretimi hissetti.

“Siktir,” diye fısıldadı. Gergin yüz ifadesinden çektiği işkence açıkça okunuyordu.

Arzusuna teslim olduğu anı gözlerinin içinde gördüm. Ruhunun üzerine çektiği buzdan duvarlar erirken kirpikleri öne düşerek bakışlarını gizledi. Bana aydınlık ve karanlık arasında sanki hiçbir fark yokmuş gibi bakıyordu. *Sanki biz gerçekten birbirimizin etrafında tehlikeli şekilde dolanmakla lanetlenen iki askermişiz ve yalnızca alacakaranlıkta buluşup ellerimize bulaşan kanın güneşle birlikte kaybolmasına izin veriyormuşuz gibi.*

Mori alnını benimkine yasladı ve dudaklarımız hafifçe birbirine değdiği anda derin bir nefes aldı. Bu, tam anlamıyla öpüşme sayılmazdı. Sol kolunu başımın üzerine uzatırken sağ elini belimin altından geçirdi, parmak uçlarıyla tenimin üzerine çizgiler çekiyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Sen beni hatırlamıyorsun,” diye mırıldandı. “Ama benim seni unutmam mümkün değil.” Ben sözlerini algılamaya fırsat bulamadan dudaklarım benimkilerle birleştirdi. Baş döndürücü odunsu kokusu ve ilgisinin yoğunluğu beni tamamen etkisi altına almıştı. Sanki kendisini zincirlerle zapt etmişti ve öpüşü artık beni yutacakmış gibi ateşliydi. Bundan büyük bir keyif alıyordum, sırtım içgüdüsel şekilde kavislendi ve dillerimiz birbirini keşfederken inledim.

Dişleri altdudağımın üzerinde kaydı, bedenini benimkine bastırduğunda hafifçe inledim. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyordum. Bacağının kasıklarına yaptığı baskı, beni farkına bile varmadan ona sürtünmeye itti.

Dizini bacaklarımın arasından geçirip parmaklarını uyluklarıma sapladı. Hareketi ve başparmağının tenime uyguladığı baskı karşısında nefesim kesildi. Dudaklarımın üzerine doğru güldü ve onu net şekilde görebilmeme yetecek kadar geriye çekildi. Gözleri tamamen kendini tutma çabasıyla doluydu. Sanki durup beni burada bırakıp gidecekmiş gibi doğruldu.

Kasıklarım şimdiden rahatlama ihtiyacıyla sıırsıklam olmuştu. Bana fragmanı izletip ardından öylece çekip gidemezdi.

“*Lütfen*. Seni istiyorum, Mörı,” diye yalvardım. Başparmaklarımı bel kısmından geçirip pantolonumu aşağıya çekıştırerek kendimi açığa çıkarttım. “Sana *ihhtiyacım* var.”

Gözleri aklıla parlarken yutkundu. “Ne istediğini bilmiyorsun, Emery. En ufak bir fikrin bile yok.” Bakışları ıslanmış iç çamaşıırına odaklanmıştı, dizlerini yatağa bastırıp beni köşeye doğru sürüklerken kısık sesle mırıldandı. Parmağını iç çamaşıırının lastiğine doladı ve onu hiç çaba sarf etmeden kaydırđı.

Birkaç saniye boyunca hareketsiz kaldığında sadece açıkta tuttuğu kadınlığımı izlediğini ve altdudağını dişlerinin arasına aldığını fark ettim. Ortaya çıkan köpekdişleri, onları bana saptamasını istememe sebep oldu. Canımı acıtmazdı. Harika hissettireceğine emindim.

Tutuşundan kurtulmaya çabalarken, “Bana bakma,” diye sızlandım. Ama Mori güçlü elini sertçe uyluğuma bastırdı ve beni olduğum yerde sabitledi.

“Her zaman çok utangaçsın.” Alay eder gibi konuşurken ağzını merkezime gittikçe daha çok yaklaştırıyordu. Sıcak nefesi klitorisime çarptığında sırtım boyunca ürpertiler dolaştı ve ayak parmaklarım çarşafların üzerinde kıvrıldı. Dilini kadınlığımın üzerinde gezdirince sert bir nefes aldım. Yavaşça yukarı çıkarak hassas sinir uçlarının etrafında daire çizdi ve dudaklarını o noktanın üzerine bastırarak acımasızca emmeye başladı.

Dudaklarım aralandı. Mori hızını iki kat arttırdı, beni son damlama kadar yiyip bitirecekmiş gibi klitorisimi yalarken çığlık attım. Sert gözleri; her bir inleme, sızlanma ve yalvarmayı yakalamak için şiddetli bir açlıkla yüz ifademe odaklanmıştı.

Mori kadınlığıma doğru inledi ve sesin yankısı, kalçalarımı ona doğru ittirmeme neden oldu. Belimi sertçe tutup parmaklarını tenime geçirdi ve beni yalayıp sınırlarıma doğru yaklaştırdı. İki parmağıyla girişimi okşadıktan sonra onları içeri kaydırıp beni doldurdu ve parmaklarını duvarlarıma sürttü.

Elimi saçlarının arasından geçirirken, “*Mori*,” diye inledim. Parmaklarının her hareketinde ve diliyle yaptığı her fiske kalçalarımı oynatıyordum.

Çıkarttığım ses karşısında inledi ve bu, bütün bedenimin erimesine yetti. Mori’nin eline doğru boşalırken göğsüm sıkıştı. Mori ıslaklığı yalayıp uyluklarımm içini öptü ve ateşli gözleri tekrar bana döndü.

Onda yine bir şeyler değişmişti. Belki değişen hüzündü fakat çarpık gülümsemesinde ve çatılmış kaşlarında daha fazla umut vardı.

Nefeslerim düzensizdi, Mori tekrar yavaşça yatağa çıkarken onları kontrol etmekte zorlanıyordum. Parmak uçlarını hafifçe

SIRTINDAKİ HANÇER

dizlerimden uyluklarıma kadar kaydıldı, ardından tişörtümün altından geçirip sutyenimi yukarı ittirerek memelerimi kavradı.

Göğsünün sıcaklığı benimkiyle buluştu ve oradan sertçe geçen hüznünlü bir duyguyla düşüncelere daldım.

“Benim insafıma kalmak nasıl hissettirdi, aşkım?” İşaret ve başparmağını meme ucumun üzerinde hafifçe dolaştırarak içime bir sıcaklık dalgası gönderdi.

“Çok iyi hissettirdi,” diye mırıldandım. Şehvetten dolayı yaşadığım sarhoşlukla gözlerim yarı yarıya kapalıydı. Onun da iyi hissetmesini istiyordum.

Eşofman altından çıkan devasa şişliği okşadığımda Mori inledi. Eğer eşofmanını indirirsem öfkelenmeyeceğinden emin olmak için ona baktım. Bazen öyle dengesiz davranıyordu ki ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama şu anda yarı kapalı gözleri ihtiyaçla doluydu.

Öne doğru eğilip elimi bel kısmından geçirdim ve aletinin kaya gibi sertleşmiş, kendi kendine eşofmanından fırlamak üzere olduğunu fark ettim.

Avucumu uzunluğunun ucunda gezdirdim, bana bağırmayacağından yine emin olmak için dönüp Mori’ye bakamadan önce o eğildi ve dudaklarımızı tekrar birleştirdi.

Öpücüğüyle beni sırtüstü yatırırken ağzımdan bir inleme kaçtı. Kaşlarım, sanki benimle böyle bir şey yapıp yapmamakta kararsızmış gibi çatsa da durmadı. Ben zaten istesem bile durabileceğimi sanmıyordum.

Mori’nin ağızma doğru her inlemesinde içimde beliren ihtiyaçla sarsılıyordum. İçimde olmasına, o boşluğu doldurmasına ihtiyacım vardı.

Aletini eşofmandan çıkartmayı başardığımda gerçek boyutuyla karşı karşıya kalınca dudaklarımdan şaşkınlıkla dolu kısık bir nefes çıktı. Mori arkaya doğru çekildi, yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı.

“O lanet sorularının hepsini becererek yok etmem için buraya gel ve beni ağzına al.”

Ona dik dik baktım. “Aslında fazla sorum yok.”

Dik durup çenemi yukarı doğru kaldırdı ve aletiyle ağzım aynı hizaya geldi. “Aslında var,” diye fısıldarken aletin ucuyla altdudağımı okşadı. Teni yumuşacıktı. Onun benim rahatlatmamı izlemesi gibi ben de onun rahatladığını izlemek istiyordum.

Dudaklarım aralandı. Aletin ucunu ağzıma alıp dilimi uzunluğunun alt kısmında gezdirdim ve elimi sertliğinin etrafına doladım. Damarları şişip belirginleştğinde kadınlığım sırlıslıkla oldu.

“Tanrım. Ağzın harika, Em. Önemli şeyleri hatırlayamıyorsun ancak bunu yapmak senin için fazlasıyla kolay, değil mi?” Mori, zalim bir kahkaha attı. “Bu beni öyle kızdırıyor ki.” Parmakları örgülerimin altına dolandı ve kalçasını yüzüme doğru ittiğinde alabildiğim azıcık nefes de kesildi.

Aleti boğazımın arkasına çarparken gözlerim yaşardı. Onu yuttuğumda Mori inledi, sesi gözlerimin arkaya doğru kaymasına neden olacak kadar derin ve tatmin ediciydi. Ağzımı sanki benden nefret ediyormuş gibi beceriyordu. Mori çözülürken yüzünde oluşan ifadeyi rahatça izleyebileceğim kadar odaklandım. Çenesi gevşemiş, dudakları düzensiz nefesler alıp verirken aralanmıştı. Delici yeşil gözleri, beni olduğum o içi boş kızıdan ibaret kılıyordu.

Özlem dolu bakışlarının ne anlama geldiğini düşünmeye fırsat bulamadan boğazıma boşaldı ve menisinin tamamını yutmamı sağladı. Aleti dilimin üzerinde seğiriyordu ve bu his, içimde bambaşka bir zonklama yarattı.

En sonunda kendisini ağzımdan çektiğinde birkaç defa derin nefes aldım. Tuzlu tadı dilimin üzerinde bir süre kaldı, bunun keyfini çıkartmaktan kendimi alamadım.

SIRTINDAKİ HANÇER

Gözlerim ona kaydı. Neyi umut ettiğimi bilmiyordum. Belki bana nazik gözlerle bakabilir, belki de kendisiyle alakalı bir şeyler anlatabilirdi. Hatta buna devam edip çarşafının arasında yuvarlanabilirdik bile ama bulduğum şey bunların hiçbirisi değildi.

Hareketleri değişti. Çenesini sertçe sıkıp sanki aklına gelen düşüncelerden kurtulmak ister gibi bir defa başını salladı. Eşofmanını beline çektikten sonra benden uzaklaştı.

Sertçe, “Burada fazla oyalanma,” dedi ve başka bir şey söylemeden çıkışa yöneldi. Beni, yerin altındaki bu cehennemde yalnız bırakmıştı. Zihninde verdiği savaşı ve benden neden bu kadar çok nefret ettiğini merak ediyordum.



BÖLÜM 11

Emery

G ağılgısız bir tavırla bana *MK-17* ve birkaç el bombası fırlattı. Neredeyse birini yere düşürecekken dönüp ona dik dik baktım. Böyle bir ölüm gerçekten boktan olurdu. Öfkeyle iç çektim.

“Gözünü dört aç, Morphine!” diye alay ederken yanında duran cephane dolu kutuyu yere indirdi.

Ağırlık bana geçince homurdandım ve geçici olarak kamp kurduğumuz çalılığa doğru yürüdüm. Yüzbaşı Erik çadırını çoktan kurmuştu, Mikah ile planları inceliyorlardı.

Mikah gizemli havasını hâlâ koruyordu. Zeki ve ağzı sıkı biriydi, bu iki özelliği de ondan fazlasıyla şüphelenmeme neden oluyordu. Belki Alaska’dan yaptığımız uçak yolculuğunda ya da Büyük Havza çölünden geçtiğimiz beş saatlik süre boyunca birine gerçek anlamda tek kelime etseydi, farklı hissederdim. Ama kesinlikle *usb* hakkında belli ettiğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Eşyalarla dolu diğer kutularla yaklaşırken Mikah hızla bana döndü, onu izlediğimi hissetmiş olmalıydı. Başımı hafifçe sallayınca o da aynı şekilde karşılık verdi. Kumral saçlarını her

SIRTINDAKİ HANCER

zaman yaptığı gibi atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Artık iş kıyafetleri yoktu, kahverengi üniforma giyiyordu. Tam olarak taktik teçhizatı sayılmazdı ama sivil kıyafetli de değildi. Göğsünde kurşungeçirmez yelek takılıydı ama bunun dışında tamamen savunmasız haldeydi.

Öfkeyle iç çektim. *Tabii, bizim onun için etten kemikten kalan görevi görecektik olmamızın dışında.*

Kayden ve Thomas, çadırlarını arka tarafı kapatan kaya öbeğinin yanına kurarken Mori bizimkini kampın hemen yanına kurdu. *Tanrım.* O bana bu kadar yakınken nasıl uyuyacağımı bilmiyordum. *Tabii uyuyabilirsem.* Buraya geldiğimiz andan beri göğsümde bir ağırlık hissediyordum.

Cephane kutusunu yere bıraktıktan sonra Mori'nin yanına yürüdüm. O diğer tarafı sabitlediği sırada brandanın üzerine düşmemesi için köşesinden tutup, "Yardım lazım mı?" diye sordum.

Bana kayıtsız bir bakış attıktan sonra köşeyi sabitlemeye devam etti. "Eğer bunu zaten yapıyorsan, neden soruyorsun?" diye mırıldandı iğneleyici şekilde.

Dudaklarımı birbirine bastırıp cevap vermemeyi seçtim çünkü bütün gün yaptığı gibi başka bir şey söyleyerek konuyu değiştirecekti.

Dün gecedan sonra kendisini tamamen geri çekmişti. Buraya yaptığımız uçak yolculuğu berbat geçmişti. Garip bakışmalar ve tuhaf sessizlikten dolayı, aramızda bir sorun olduğunu herkesin anladığından emindim.

Mori mesafesini korumayı deneyebilirdi ama yarınki göreve çıkmadan önce, gece bu konuyu çözmemiz gerekiyordu.

Buna odaklanma. Bundan çok daha önemli şeyler var, diye kendi kendime kızarken dikkatimi elimdeki işe verdim.

Mori hızlı bir biçimde çadırı kurdu. Küçük sırt çantalarımızı içeriye koyduk ve diğerlerinin, kampımızı havadan görünmeyi imkânsız kılan bej kamuflaj ağız kurmalarına yardım ettik.

Ardından sessizce yemeğimizi yerken bir yandan da yüzbaşının yarınki planların son halini anlatmasını dinledik.

Saldırı ihtimaline karşı taktik teçhizatlarımızla uyuyacaktık. *Dronelarımız sığınağı izleyip Erik ile bilgi paylaşıırken bunun yaşanma ihtimali pek yoktu ama hazırlıklı olmakta her zaman fayda vardı. En azından işler o noktaya varırsa, önceden haberi-miz olacaktı.*

Mikah plastik çatalla hazır yemek paketini karıştırırken ahşap kasaya yaslandı. Onunla sohbet etmeye, Gölge Birlikler'in bilişim tarafında işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmeye çalışmaya karar verdim. Yeraltı Denemeleri'ne benzer bir süreçten geçmek zorunda kaldıklarını hiç sanmıyordum ama bir sebepten ötürü bunun üzerinde düşündükçe, kulağa olabilmemiş gibi de geliyordu. *Ne yani, geri sayım sayacının süresi bitmeden önce hacklemele-rinin diğer bilgi işlem acemilerinden daha mı hızlı olması gerekiyor* diye düşündüm.

Yanına kurulduğumda bana sorgulayıcı gözlerle baktı.

"Fury Timi'nin en yeni üyesi olduğunu duydum," diye mırıldandı. Samimiyetten yoksun, basit bir sohbet girişimiydi ama yine de minnettardım.

Omuz silktim. "Evet. Ne yazık ki denemeler esnasında yaşadıklarımı hatırlamıyorum."

Mikah tek kaşını kaldırdı. "Hiçbir şeyi mi?"

"Fiziksel olarak öğrendiğim şeyleri kaybetmedim ama... Gölge Birlikler, Yeraltı, buradan önceki hayatım ya da kim olduğum hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece orada yaşanan ölümle ilgili bazı kanlı detaylar var." Mısır ekmeğimi bıçakla kestim ve ona bakarken dün simülasyonda gördüğüm kızı düşündüm. Onu aklımdan bir türlü çıkartamıyordum. Karın üzerine yatmış, boğazı kesilmiş ve donuk bakışlı halini rüyamda görmüştüm.

SIRTINDAKİ HANÇER

Kim olduğunu değil, öldüğü andaki yüzünü canlı şekilde hatırladığım düşüncesi bedenimi gittikçe ağırlaştırıyordu.

Mikah biraz daha öne eğilirken, “O zamandan beri hatırladığın herhangi bir şey oldu mu?” diye sordu. Gözlerimi kırptığım da içinde bulunduğumuz ana geri döndüm.

Başımı iki yana salladım. Küçük parçaları geri almaya başladığımı henüz kimsenin bilmesini istemiyordum. Aldığım o ufak kırıntılar yüzünden artık kime güveneceğimi bile bilmiyordum. Rüyamda, o lanetli mesajı veren adam bunu açıkça göstermişti.

Protein tozunu suyla karıştırırken düşünceli bir ses çıkarttı. “Belki de bu iyi bir şeydir, sen ne düşünüyorsun? Sonuçta burada hepimiz suçluyuz.” Ben söylediklerini düşünürken mavi gözleri dikkatle beni süzüyordu.

“Böyle düşünmek kulağa güzel geliyor olabilir ama içimde bir boşluk var. Orada var olmaması gerektiğini bildiğim kocaman bir hiçlik hissediyorum. Bir zamanlar sevdiğim ve önemsedığım insanların orada olması gerekiyor. Korku. Umut. *Bir şey.*” Gözlerim Kayden, Thomas ve Gage ile sohbet eden Mori’yi buldu. Dördünün de onları onlar yapan bir geçmişi ve hikâyesi vardı. Kendimi eksik hissettim.

Belki de bende eksiklik, onların sahip olduğu türden bağlardı. Ne kadar acımasız olursa olsun, ev gibi hissettiren bir şeydi.

Mikah burnundan bir ses çıkartarak güldü. “Dosyanı gördüm ve güven bana, kaçırdığın iyi hiçbir şey yok. Peki mevcut durumun hakkında hiç durup düşündün mü? Kimlerle takım olduğuna bir bak. Mori kalpsiz bir katil. Ona güvenilmez... İşin aslı, hiçbirine güvenilmez.” Sesi kendinden fazlasıyla emin çıkıyordu.

Tabii ki analitik geçmişe sahip olan biri her şeyi olasılıklara göre düşünecekti. Fakat birlikte kahkahalar atıp hikâyelerini birbiriyle paylaşan timimi izlerken ortada bir güven olduğunu biliyordum.

“Bu arada, teknoloji sektörü nasıl bir yer? Gölge Birlikler’de böyle bir yer olabileceğini gerçekten bilmiyordum,” diye itiraf ettim utangaç bir tavırla.

Gözleri, operasyonların kendi tarafını anlatma şansını elde etmesiyle parladı. “Bu, aklının alacağından daha karmaşık. Hayal bile edemeyeceğin sırlar var. En rezil karanlık internet siteleri ve karaborsa örgütleriyle mücadele ediyoruz. Onları buluyor; sistemlerine sızarak binalarıyla güzergâhlarının koordinatlarını ve ayrıntılarını ele geçiriyoruz. Siz ahmakların, onların peşine rastgele düştüğünüzü mü sanıyordun?” diye homurdandı kendini beğenmiş bir şekilde.

“Siktir. Bu gerçekten çok havalı,” dedim hiç düşünmeden. Mikah gururla duruşunu dikleştirdi.

“Öyle. Biz belkemiği, siz de silahsınız.” Gülümsemesi samimiydi, kendimi aynı şekilde karşılık verirken buldum.

Sanırım bütün bunlar görünenden çok daha fazlasını barındırıyordu. Başka hangi türde timleri olduğunu merak ettim. Yürüttükleri ne kadar korkunç operasyon vardı?

Dalgın dalgın Mori’ye bakarken, “Yaptığımız şeyin iyi olarak tanımlanabileceğini söyleyebilir misin?” diye mırıldandım. O, General Nolan’ın kurmak istediği yenilmez ordu hayalinin canlı bir kanıtı, karanlık bir geleceğin habercisiydi. Onun gibi ölümcül biri nasıl derinlerde bu kadar fazla insanlık barındırabiliyordu? Parmak uçlarımla farkında olmadan altdudağımı okşarken dudaklarının benimkilerin üzerinde bıraktığı tadı hatırladım.

Mikah düşünceli bir ses çıkarttı. “Sanırım. İyi *olduğumuzu* söyleyemem ama çoğu zaman bizim gibi kötü insanların, bu dünyada üzerine düşenleri yaptığını düşünüyorum. Hükümetin adını asla karıştırmak istemediği, *gerçekten* korkunç şeyleri biz hallediyoruz. Yani evet, sanırım biz *iyiye* yakınız.”

Derin düşüncelere dalarken başımı salladım. Peki sonrasında bize ne olacaktı? Bunu bilen biri var mıydı?

SIRTINDAKİ HANÇER

“Gölge Birlikler’den çıkan, bilirsin işte... kartı almayı başaran bir asker oldu mu?”

Sorum onu hareketsiz bırakırken gözleri onda henüz karşılaşmadığım bir şeyle doldu. Ne olduğunu bilen birinin bakışlarıydı. *Kendi iyiliğini düşünüyorsan o lanet çeneni kapat*, diyen bir bakıştı. Kollarım ürperdi.

Ben de tam olarak böyle düşünmüştüm. Neden gitmemize izin vereceklerdi ki? Konuşmayacağımıza asla güvenemezlerdi.

Mikah daha kısık bir sesle, “Hayır,” dedi.

Kartlarını kazan fikrine en başından beri kuşkuyla yaklaştığımı hatırlıyordum. Eğer biri detayların tümünü biliyorsa, o da Mikah ve onun gibi bilgilere erişme imkânı olan kişilerdi. Onun Gölge Birlikler’in veri tabanına sızıp etrafı kurcalamadığına beni kimse inandıramazdı. Böyle bir yetenekle, neredeyse tüm dünyaya sahip olabilirdi.

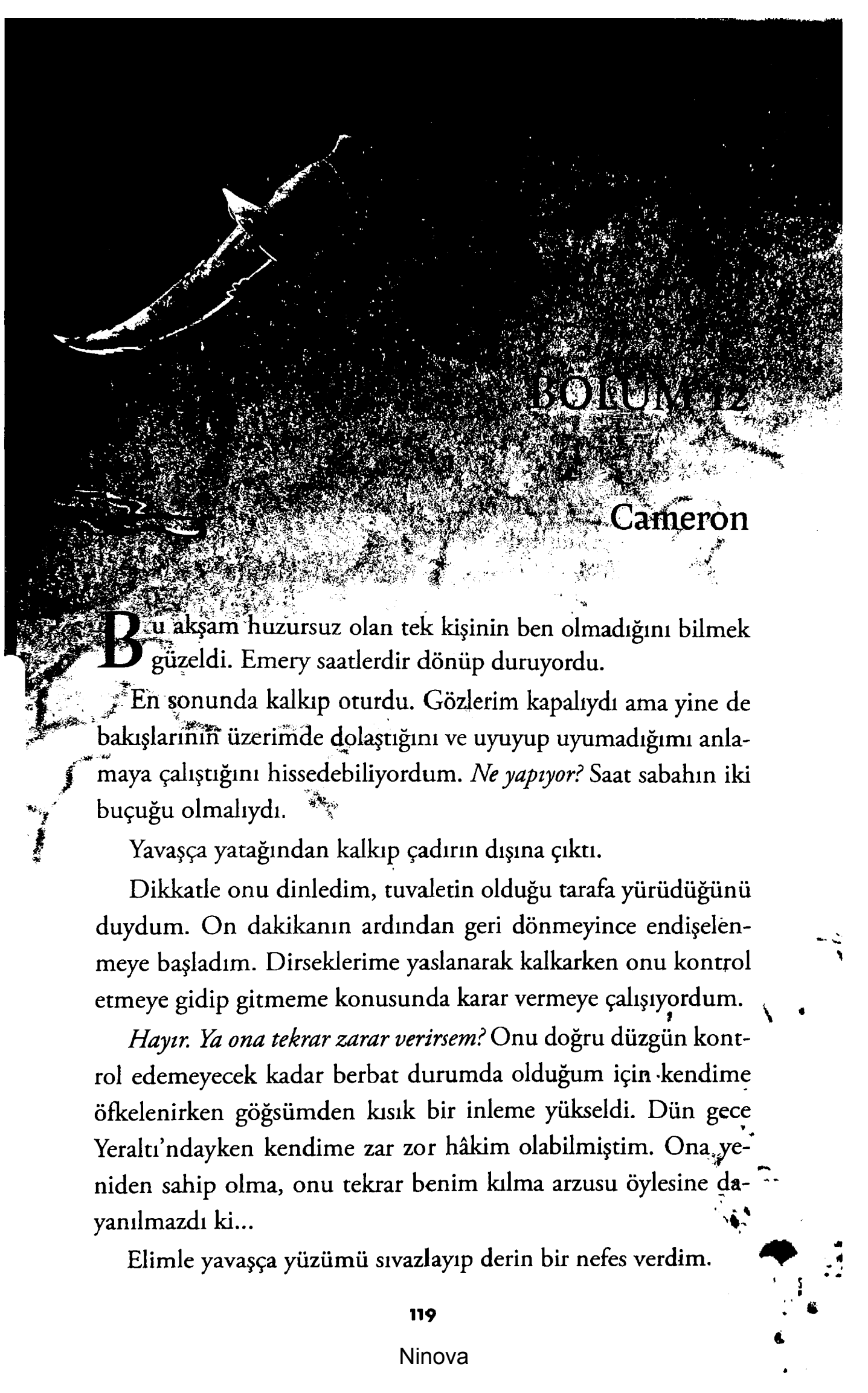
Muhtemelen bizim gibi yeraltında olmasının nedeni tam da buydu. Muhtemelen yanlış bir sisteme sızıp yakalanmıştı.

Burnumdan kan süzülerek üstdudağımı ıslattı. Aklıma güzel, şeytani bir fikir gelirken kanı umursamazca sildim.

“Yüzbaşının dizüstü bilgisayarına erişme imkânın var mı?”

Alaycı bir tavırla gülümsedi. Buz gibi gözlerinin içi heyecanla parlarken biraz daha öne eğildi. Bakışlarım yaslandığı tarafa kaydı, arkasına siyah bir tablet gizlenmişti.

“Çoktan yaptım bile.”



BÖRÜM 12

Cameron

Bu akşam huzursuz olan tek kişinin ben olmadığını bilmek güzeldi. Emery saatlerdir dönüp duruyordu.

En sonunda kalkıp oturdu. Gözlerim kapalıydı ama yine de bakışlarının üzerimde dolaştığını ve uyuyup uyumadığımı anlamaya çalıştığını hissedebiliyordum. *Ne yapıyor?* Saat sabahın iki buçuğu olmalıydı.

Yavaşça yatağından kalkıp çadırın dışına çıktı.

Dikkatle onu dinledim, tuvaletin olduğu tarafa yürüdüğünü duydum. On dakikanın ardından geri dönmeyince endişelenmeye başladım. Dirseklerime yaslanarak kalkarken onu kontrol etmeye gidip gitmeme konusunda karar vermeye çalışıyordum.

Hayır. Ya ona tekrar zarar verirsem? Onu doğru düzgün kontrol edemeyecek kadar berbat durumda olduğum için kendime öfkelenirken göğsümden kısık bir inleme yükseldi. Dün gece Yeraltı'ndayken kendime zar zor hâkim olabilmişim. Ona yeniden sahip olma, onu tekrar benim kılma arzusu öylesine dayanılmazdı ki...

Elimle yavaşça yüzümü sıvazlayıp derin bir nefes verdim.

SIRTINDAKİ HANÇER

Birkaç tanesini avucuma dökmemle hapların sesi çadırın içinde yankılandı. İlaçları suçlayıp mahvoluşumun nedeni olarak onları göstermek kolaydı fakat gerçekte bütün bunların benden kaynaklandığını biliyordum.

Sorunların asıl kaynağı her zaman bendim.

Haplardan üç tanesini yutup birini dilimin altına kaydardım. Tekrar uzandım ve kaldırdığım elimi düşünceli şekilde inceledim. Kontrolümü eskisi gibi kaybetmiyordum.

Burun kanamaları sık sık yaşıyordum ama diğer yan etkiler önemli ölçüde azalmış gibi görünüyordu. Belki de Nolan son haplar konusunda haklıydı, üst taraftaki birlikler için neredeyse hazır hale gelmişlerdi. Peki ya beyinde oluşturduğu pus ve kontrol edilemeyen öldürme dürtüsü? Benimkiler büyük oranda azalmıştı ancak Emery tek başına, iki askeri kolayca yok etmişti. Eğer görev yerlerini terk etmiş gibi göstermeseydim, Nolan bunu kolayca anlardı.

Emery çadırın içine tekrar yavaşça süzülene kadar otuz dakikadan fazla süre geçmişti. Karanlığın içinde rahatça yolunu bulmasını izledim.

Gözleri benimkilere doğru kaydığında ona baktığımı fark etti.

Botlarını dikkatle çıkartıp yatağın ucuna koyarken, “Seni uyandırdım mı?” diye fısıldadı.

İç çekip gözlerimi çadırın üstüne çevirdim.

“Hayır, zaten uyanıktım.” Sesim mesafeli ve donuktu.

Emery uzanıp battaniyeyi üzerine çekerken cevap verip vermemekte tereddüt etti. “Bir şey,” diye mırıldandı en sonunda.

Kaşlarımı çatıp ona bakabilmek için yan döndüm. O yoğun bal rengi gözler sadece benim üzerime odaklanmıştı. Saçlarındaki örgü çözülmüş, dağılarak yastığının etrafına yayılmıştı. *Tanrım, karanlıktayken böyle görebilmekten asla sıkılmayacağım.*

“Ne?”

“Bir şey,” dedi tekrar. “Bana, kendim hakkında unuttuğum bir şey daha söyle.” Çenemi sıktım, ondan çaldığım anıları kendisine anlatmamı her istediğinde hissettiğim duyguları bastırmakta zorlanıyordum. Suçluluk, bugüne kadar katlanmak zorunda kaldığım her şeyden daha acı vericiydi. Ne sert ne de zayıflatıcıydı. Yavaşça ilerleyen ve beni ayakta duramayacak, nefes alamayacak hale getirene kadar gittikçe ağırlaşan bir yük gibiydi.

“Sana zaten bir tane söylemiştim.” Gözlerim başının altında kıvrıldığı ellerine kaydı.

Burnunu kırıstırdı. “Hadi ama. Neden bu kadar fazla direniyorsun ki?” diye sordu sertçe. Onu yok saydım. Bu gece, özellikle de göreve çıkmadan önce bunları Emery’ye anlatmam mümkün değildi. Bu onu daha fazla kızdırdı ve botlarından birini bana fırlattı.

Bot çadırı yırtmadan onu yakaladım ve doğrulup Emery’ye dik dik baktım. “Çünkü senin hakkında konuşmak istemiyorum.” Bunlar, söylemek istediğimden çok daha sert çıkmıştı. Yüzüne yayılan şaşkınlık, kalbime saplanan bir ok gibi beni delip geçti.

Söyleyeceği kelimeleri ararken gözlerini yatağa çevirdi. Başını salladı ve sonunda başını kaldırıp bana baktı. “Ben de burada durmuş, bir zamanlar benden gerçekten hoşlandığını sanıyordum. Sanırım yanılmışım,” dedi yavaşça. Kendimi dünyanın en büyük pisliklerinden biri gibi hissediyordum ama şakağının yan tarafında duran, kafasının yanına vurduğum taşın izini gördüğümde tek aklıma gelen onun canım ne kadar yaktığımdı.

Ona tekrar zarar vermek istemiyordum. Eğer aramıza mesafe koyarsak, ona daha önce yaptığım gibi saldırırsam böylece beni savuşturabilirdi. Dün gece her şeyi batırmıştım. Pes ederek onu tutmamalı, tadına bakmamalı ve ona tapınmamalıydım. Ama Tanrım... bunu öyle çok istemiştım ki.

Yan tarafına dönüp çadırın içine baktı. Birkaç dakika boyunca, benim ne kadar zalim biri olduğumu düşündüğünü bilerek

SIRTINDAKİ HANÇER

nefes alıp vermesini dinledim ve kalkıp kafamı dağıtmak için yürümeye karar verdim.

Serin gece havası rahatlatıcıydı. Burası, Kaliforniya'dan daha soğuktu ama Büyük Havza daha sessizdi. Büyük kaya kütleleri geniş bir sığınak alanı sağlıyordu, o yüzden sığınağın bu kadar uzun süre gizli kalması hiç de şaşırtıcı değildi. Başımın belaya girme ihtimaline karşı dövüş bıçağımın hâlâ kınında durduğundan emin olmak için elimi uyluğumun üzerinde dolaştırdım.

Attığım adımların hiçbirisi Emery'nin gözlerinde gördüğüm acı dolu parıltıyı yok etmiyordu. Bu yüzden sığınağa baskın yapma vakti gelene kadar yürümeye devam ettim.

Yüzbaşı Erik biz sığınağa girmeden önce son kez planları gözden geçirdi.

Emery'ye kaskını uzatıp kulaklığının takılı olduğundan emin oldum. Dönüp bana bakmadı bile. Onu suçlayamazdım ama kişisel problemlerimizin görevin önüne geçmesine izin veremedik. Denemelerin ikinci aşamasında yaşananlar gibi olamazdı.

Kolumla onu hafifçe dürtüp, "Hey, iyi miyiz?" diye sordum. Bana duygusuzca baktı. "*Biz? Tabii.*"

Siktir.

Dişlerimi sıkarak kaskımı taktım. Sert bir sesle, "Geçen haftaki antrenmanda yaptığımız gibi direkt beni takip edeceksin. Hata yapma," dedim. Umursamazca başını salladığında emirlerimi yerine getireceğine olan güvenim sarsıldı.

Evet, bana hâlâ çok kızgın. Timin geri kalanı hazırlıklarına devam ederken maskemi yukarı çektim. Bize, denemelerdeki aynı kafatası maskelerinden verilmişti. Mori ve Morphine. Eşlerdi. Çöldeki araziye uyum sağlayabilmemiz için onları krem renkli savaş boyasıyla boyamıştım.

Gage, keskin nişancı tüfeğini başının üzerinden geçirip dirseğini Emery'nin omzuna koydu. Bu temasa öfkeyle baktım. "Siz

çocuklar hazır mısınız? Oradayken arkanızı ben kollayacağım, o yüzden fazla gerilmene gerek yok, Morphine,” dedi alayla ve Emery’nin maskesini yukarı çekti.

Tamam, bu kadarı fazla. Gage’in bileğini kavrayıp ona uyarı dolu bir bakış attım.

Kahkaha atıp ellerini masumca havaya kaldırdı. “Sakin ol, Mori. Sadece ona takılıyordum. Ama gerçekten, oraya gittiğinizde dikkatli olun, tamam mı? Bugün ikinizden biriyle vedalaşmak istemiyorum.” Kaskıma hafifçe vururken bana endişeyle karışık bir şekilde gülümsedi.

Bu endişe dikkat dağıtma planımızın başarılı olup olmayacağından mı kaynaklıydı, yoksa Emery’ye saldırmamdan duyduğu kuşkuyla mı ilgiliydi anlayamıyordum. Her ikisi de geçerli nedenlerdi. Sonuçta daha önce yaşanan birkaç *aksilik* sırasında Gage etrafımdaydı.

“İyi olacağız. Gözünü sığınağın üzerinden ayırmadığına emin ol. Muhtemelen keskin nişancıyı kayalıkların arasında arayacaklar,” dedim. Gage başını salladı ve Thomas ile birlikte daha yüksek bir alana ilerlerken iki parmağını alnına götürdü.

Thomas onun muhaberecisiydi ama herkes burada bulunarak büyük bir risk alıyordu. Kelimenin tam anlamıyla herkesin arkasını kolluyordu, bize yaklaşan silahlar ya da saldırganlara dair bilgi verecekti. Thomas yanımdan geçerken bize başını salladığında biz de aynı şekilde ona karşılık verdik.

Kayden, Mikah’nın başına bir kask geçirip ona silah uzattı. Mikah’nın gözleri sanki daha önce hiç silah tutmamış gibi büyüdü.

Kayden onun yüzüne yansıyan ifadeyi görünce, “Ne? Sakın bana silah kullanmayı bilmediğini söyleme,” dedi öfkeyle. Mikah masumca gülümsedi.

“Ben bilgisayarçı kızım, hatırladın mı? Mermilerle ve bombalarla işim olmaz.”

SIRTINDAKİ HANÇER

Yüzbaşı Erik onun söylediklerini duydu ve Mikah'nın silahını kalçasında duran kılıfa soktu. "Eğer her şey planlandığı gibi giderse, onu kullanmana gerek kalmayacak." Ciddi gözlerle bana ve Emery'ye baktı.

O aşamanın büyük oranda nöbetçilerin çoğunu dışarıya çekmemizle ilgili olduğunun farkındaydı. Ayrıca ölme ihtimalimizin ne kadar yüksek olduğunu da biliyordu. Sertçe yutkunup bakışlarımı yere çevirdim. İstediğim son şey, önceki seferlerde olduğu gibi ona hayal kırıklığı yaşatmaktı. Bu defa, ortağıma zarar vermemek için kendime engel olacağımı biliyordum. Ellerimi iki yanımda sıkıca yumruk haline getirdim.

"Her şey mükemmel şekilde ilerleyecek," dedim kendimden emin şekilde.

Erik başını salladı. "Öyle olacağını biliyorum."

Olacaktı.

Belki de olmayacaktı.

Siktir, hayır.

Emery benden önce davranıp sığınağın etrafını saran araziye doğru koşmaya başladığında yüzbaşını ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyordum. Planladığımız düzeni bozmuş, saldırganların ona rahatlıkla ateş edebileceği çorak toprak parçasına doğru ilerliyordu.

Sığınağın çatısı düzdü, iki katlıydı. Duvarları kile benziyordu, etrafımızdaki kayalar ve kumlarla uyumluydu. Orayı karanlıkta görmek zordu, sadece pencereler kolayca fark edilebilirdi.

Arkasından koşarken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Emery durdu ve bir işaret fişeginin mührünü kopartıp başının üzerine kaldırdı.

Bir anlığına yaşadığım panik yok oldu, gördüğüm tek şey pembeydi.

Fişekten yükselen ve üzerinden gökyüzüne doğru fırlayarak patlayan pembe duman, güllerdeki pembeye benziyordu.

Emery'nin uzun ve asi örgüleri, arkasında kaosun kanıtı gibi uçuşuyordu.

Emery. Sen öylesine büyüleyici ve olağanüstüsün ki...

Emery kolunu savurarak işaret fişegini elinden geldiğince uzağa fırlattı. Fişek havada süzüldüğü sırada *MK-17*'sini kaldırdı ve karşısındaki zeminde duran bir şeye ateş etti. Bir patlama oldu. Tozlar ve molozlar havada uçuşurken ateş öfkeyle etrafa yayıldı.

Ağzım açık kalmıştı. Ben sersemlemiş ve hayranlık doldu gözlerle onu izlerken Emery maskesinin altından bugüne dek gördüğüm en büyük gülümsemeyle dönüp bana baktı. Anlamlandıramadığım bir duyguyla dolarken kalbim daha önce olmadığı kadar hızla çarpıyordu. Korku, belki. Şok, kesinlikle... Patlama bütün vadiyi boydan boya saran bir dizi toprak ve ateş haline geldiği sırada damarlarımda saf şok dolaşıyordu.

Tek görebildiğim maskesi daha şimdiden kirlenmiş, arkasındaki dünyayı ateşe vermiş ve o güzel gözlerinin arkasında mutlak bir delilik yatarken bana doğru kendinden emin adımlarla yürüyen Emery'ydi.

Eldivenli elini bana uzattı, gözleri gülümsemesiyle kısılmıştı.

Elini silah şekline getirip beni vurur gibi yaparken, "Benim planım daha iyiydi," dedi gururla. Emery, en başında saklanmayı planladığımız kayanın arkasına doğru hızla koşmaya başlamadan önce göz kırptı ve omuzlarımı arkaya ittirerek kışımın üstüne düşmemi sağladı.

"Bu oyun değil, Morphine!" diye bağırdım. Arkasından koşarken sert ve öfkeli görünmeye çalışıyordum ama sesim, tam olarak gerçekten nasıl hissediyorsam öyle çıkmıştı.

Delicesine heyecanlı.

BÖLÜM 13

Emery

Büyük bir kayanın arkasında siper aldığımız sırada Mori, sırtıma çarparak yanıma geldi. Sığınağın etrafındaki sirenler çoktan çalmaya başlamıştı, adamlar bizi görebilmek için çevrede koşuşturup bağıyorlardı.

Burada saklandığımızı anlamaları fazla uzun sürmezdi ve bizi havaya uçuracak cephaneleri olduğuna emindim.

MK-17'imi kurarken bir işaret fişğini daha hazırlayıp onu arka cebime sıkıştırdım.

“Ne planladığını bilmek ister miyim, Em?” Mori el bombasının pimini ısırarak çıkarttı ve onu kayanın üzerinden üsse doğru fırlatırken güldü. Taktik teçhizatı toprak ve kül pislikleriyle kaplanmıştı ama ortama epey iyi uyum sağladığımız için neredeyse fark edilmiyorlardı.

Patlama zemini salladı ve parlak, sıcak renkler etrafımızı sararak onun çok sevdiğim açık yeşil gözlerini aydınlattı. İçimden *zaman burada, sonsuza kadar donup kalsa diye diledim.*

O an, Gage'in sesini kulaklıklardan duyar gibi oldum ama saniyesinde kayboldu.

“O da ne sikimdi öyle?” Sesi telaştan kafayı yemiş gibi geliyordu ve yüzünün şu an aldığı hali düşündüğümde gülümsemeden edemedim.

Arka taraftan Thomas’ın sesi duyuldu. “Üç saldırgan alt kattan çıktı, zeminden Mori ve Morphine’in bulunduğu tarafa doğru ilerliyorlar,” dedi sakince. Eylemlerim karşısında şaşırmış gibi durmuyordu.

Komikti çünkü Mikah da pek şaşırmamıştı. Sadece Gölge Birlikler’in *dronelarına* değil, sığınağın kameralarına da sızdıktan sonra bütün bunları planlamama yardım ederken heyecanlıydı. Nöbet tutan ekibin etrafından gizlice turlamak o kadar da kolay olmamıştı. Ama burası öylesine boştu ki muhtemelen hiç hareket görmedikleri ve kendi aralarında keyifle sohbet ettikleri için ben el bombalarıyla işaret fişeklerini olabildiği kadar yakına yerleştirirken hiç dikkatlerini çekmemiştim.

Bunu sadece Mori’nin göreceğini bildiğim halde omuz silk-tim. “Yüzbaşı bizim dikkat dağıtıcı olduğumuzu söylemişti, değil mi? Ben sadece mevcut plandan daha iyisini yaptım.” Ortağım yüzünü asıp elini stresle çenesinde dolaştırdı fakat aynı zamanda gülümsemesini saklamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Gage güldü. “Haklı olabilirsin ama bildiğin gibi biz buna emre itaatsizlik diyoruz, Morphine.” Ses kesilirken yüksek kalibredeki bir merminin sesi havayı yardı ve vadideki yumuşak bir şeye çarptı. Onu bir şeyin çıkardığı gümbürtü izledi ve sese bakılırsa nöbetçiler yaklaşık otuz metre uzaklıktaydı.

Mori’nin gözleri hızla bana kaydı. Bakışlarında tereddüt belirirken, “Dâhice planının ikinci adımında ne var, Morphine?” diye sordu. Sesinde hafif bir eğlence tınısı vardı.

Başımı sallayarak beni takip etmesini işaret ettim ve dürbünü gözüme doğru kaldırıp dün gece yerleştirdiğim küçük fişeğe ateş ettim. Fişek pembe bir duman bulutuna dönüşüp alev aldığında dudaklarımda haylaz bir gülümseme belirdi. İşaret fişegine

SIRTINDAKİ HANCER

bağlanmış ve vadinin her yanında dolaşan fitiller, her altı metrede bir yerleştirilen diğer fişekleri ateşleyerek ilerledi.

Saldırganlara doğru koşarken Mori arkamdan, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Duman dağılana kadar yalnızca bıçakları kullanacağız." Onlara yaklaştığımız sırada sesi gergin ve alçak çıkıyordu.

Gage tekrar araya girdi. "Görüş mesafesi yüzde onun altında. Havadan atış desteği yok."

Harika. KA-BAR bıçağımı çıkartıp beyaz fosforlu gözlüğümü aşağıya indirdim.

Yaklaşık on bir silahlı adam arazinin etrafında toplanmıştı. Yavaş adımlar atıyorlar, daire çizerek birlikte hareket ediyorlardı.

Omzumun üzerinden Mori'ye baktım. Bana başını salladı. Gözlüklerini çoktan indirmiş, bıçağını sıkıca kavramıştı. Hiç sorgulamadan öldürmeye hazırdı.

İkimiz de çemberin bir tarafını aldık. Mori, grup yaklaşık altı metre uzaktan yanımızdan geçtiği sırada dikkatle çevrelerinden dolaştı. El bombası için mesafe fazla mı yakındı? Böyle bir aradayken onlardan kolayca kurtulabilirdik. Bu stratejik olarak hiç mantıklı gelmiyordu.

Tabii eğer...

Aniden yürümeyi bıraktım ve hızla dönüp telaşla üssün yakınında duran birileri olup olmadığına baktım. Silahlarını bize doğrultmuş üç nöbetçi duruyordu. Tepki verebilmek için bir milisaniyem vardı.

Suyun içine atılan bir taş gibi hızla kendimi aşağıya atarken, "Yere yat!" diye bağırdım.

Mori tek el ateş edildiği anda yere yığıldı. Eğer vurulduysa bile yaralandığını belli eden en ufak bir ses bile çıkartmadı. Başka bir silah sesi daha duyuldu. Toprak, yüzümden yalnızca birkaç santim uzaklıkta etrafa sıçradı.

Sikerler.

Arka cebimden işaret fişegi çıkartıp mühürünü kırdım. Ayağa kalkıp adamlardan birine doğru koşmaya başladığım sırada fişek parladı. Çubuğu onlardan birinin arka cebine soktuğumda panik anında kendini gösterdi. Hızla uyluklarından birine bıçağımı sapladım ve-

Adam feryat ederek sadece birkaç adım uzağında duran silah arkadaşlarına ateş etmeye başladı.

Hepsi kaçıştı. Bazıları karşılık vererek ateş ediyordu, diğerleri ise eğilmişti. İyi haber şuydu ki, uyum içinde hareket eden grup bozulmuştu. Bu da keskin nişancılarının, kimin kim olduğunu anlamasını zorlaştırıyordu.

Üssün bulunduğu yöne baktım. Mori şimdiden ikisinin boğazını kesmiş, üçüncüsüne doğru harekete geçmişti. *Ah*. Sanırım bunu yapmama gerek yoktu. *Gösteriş meraklısı*. O bıçağını sonuncuya saplarken derin bir nefes verdim. Muhtemelen adamlar benim ne yaptığımı odaklandıkları için onun geldiğini görmemişlerdi.

Bu oyun iki kişiyle de oynanabilirdi. Kemerimden bir el bombası çıkarttım ve yaklaşık üç metre koşup pimini umursamazca çektikten sonra onu arkama fırlattım. Patlamayla birlikte zemin yine sarsıldı. Etrafımdan dolaşmaya çalışan birkaç nöbetçinin dengesi şaştı. *MK-17* imi kaldırıp birini göğsünden, diğerini de boynundan vurdum.

Mori, "Gösteriş meraklısı," diyerek bana takıldı. Kulaklıktan yankılanan sesi sanki sıradan bir gündeymişiz gibi sakindi. Ama ben tamamen kendimden geçtiğimi hissediyordum. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum, parmak uçlarım karıncalanıyordu ve bir kez daha tetiği çekmek için sabırsızlanıyordum. Bu karşı konulamaz bir duyguydu, içimde doymak bilmeyen ve gittikçe büyüyen devam etme isteği bir tür kaşıntıyı andırıyordu.

Erik kulaklıklardan fısıldadı. "El bombalarının planın bir parçası olduğunu hatırlamıyorum." Bu kadar kısık sesle konuştuğuna göre içeriye muhtemelen çoktan girmişlerdi.

SIRTINDAKİ HANÇER

Thomas benim yerime cevap verdi. “Morphine bunu, senin ilk başta tasarladığından daha ilgi çekici hale getirmeye karar vermiş.” Sesinden eğlendiği belli oluyordu.

Gage’in de yorum yapmasını bekledim ama üstümüzden bir mermi ıslık sesiyle uçtu ve çatıdaki birine çarptı. Bedeni bulunduğumuz yerin üç metre ötesine düştü. Boynu kırılırken yere kan sıçradı ve öldüğü sırada boğazından hırıltılı bir ses yükseldi.

Alanda tekrar yaptığım incelemeden sonra binanın dışına çıkan herkesi öldürdüğümüzden emin oldum.

Sığınağın yanına çöktüğümüz sırada, “Şimdi ne olacak?” diye sordum. Etrafımızdaki yoğun bitki örtüsü, arkamızdan birileri yaklaşırsa bile bizi tamamen gizliyordu.

Mori gözlüğü yukarı kaydırduğunda aynısını yaptım. Dumanın çoğu rüzgâr sayesinde dağılmıştı.

“Çoğunluğun dikkatini çekebileceğimiz başka bir yol bulmamız gerek. Orijinal strateji uzun vadeliydi.” Sesine yansıyan imayı kaçırmamıştım. “Ama sanırım seninki süreyi yarı yarıya azalttı ve bu da içeride yardıma ihtiyaç duymamız halinde fena olmayacak.”

Omzuna vurduğumda neredeyse gülecekmiş gibi kısa bir nefes verdi. Böbürlenerek, “Evet, öyle,” dedim.

Kısa süreliğine etrafı dinleyip bakışlarını yavaşça bana çevirdi ve her zaman yaptığı gibi vücudumda yaralandığım bir yer olup olmadığını kontrol etti. Bundan hoşlanmadığımı söylemek yalan olurdu. Mori’nin gözleri büyürken silahını hızla yere bıraktı.

O beni sırtım duvara yaslanana dek ittirmeden önce zor da olsa, “Ne var?” diye sormayı başarmıştım.

Hızla benimkilere kayan gözlerinin içinde anlık olarak acı dolu bir ifade belirdi. Mori omzumu incelerken tekrar aşağıya baktı. “Bunu hissediyor musun?” diye sordu sertçe.

Gözlerimi aşağıya çevirsem de Mori’nin baktığı her neyse onu göremiyordum. Üniformalarımız toz ve kirle kaplıydı,

ayrıca dışarı da hâlâ karanlıktı. Buna rağmen yeleşimin ve sağ omzumun üzerinde biraz ıslaklık varmış gibi görünüyordu.

Mori omzumun üzerine kuvvetle bastırıldığında, “Hayır, hiçbir şey hissetmiyorum,” diye şaşkınlıkla mırıldandım. “Kanamam mı var?”

Mori’nin çenesi maskesinin altından gergin görünüyordu, oradaki kafatasının yarısı kanla kaplanmıştı. “Evet, kanaman var... Kahretsin.”

Gözlerim büyüdü. Haplarla iğnelerin işe yaradığını biliyordum ama vurulmak ve bundan haberimin bile olmaması... Böyle bir teknoloji, bütün orduları değiştirirdi. *Hisleri olmayan ve iki kat ölümcül hal alan askerler*. Durdurulamaz olurduk. Bunun düşüncesi bile Nolan’ın yaptığı planlar hakkındaki endişelerimi daha da güçlendirdi.

“Vurulmanın acısız olup olmayacağından emin değildim ama gerçekten işe yarıyor.” Şaşkınlıkla nefesimi verdim.

Hayal kırıklığıyla homurdandı. “Evet, denemelerde koşman gerekirse yaralı bacaklar üzerinde de işe yarıyorlar.”

Bu garip bir şekilde spesifikti. Tek kaşımı kaldırıp gözlerimi kısarak ona baktım. “Benden sakladığın başka sır var mı?” Cevap vermediğinde üzerine biraz daha gittim. “Daha önce hapları kullanmıştım, değil mi?”

Mori en sonunda pes ederken bana yine o lanet bakışı attı. “Evet.”

“Şu an olduğu gibi onları almaya tek başıma mı karar vermiştim?” Yüzündeki ifadenin solmasını ve elinin omzuma yaptığı baskıyı azaltmasını izledim.

“Mori?”

Gözlerini bana çevirdi. “Bana böyle seslenmeden gerçekten nefret ediyorum,” dedi yavaşça. Bunu bana ikinci defa söylüyordu. Konuyu değiştirmek isteyip istemediğinden emin değildim

SIRTINDAKİ HANÇER

ama bizim hakkımızda daha fazla şey anlatmak istediğini anlayabiliyordum.

“Sana nasıl seslenmemi istersin?” diye sorduğumda sesim fısıltıdan ibaretti.

Mori beni dikkatle süzdü ve sonunda bana adını söyleyeceğini düşündüğüm anda uzaktan silah sesleri duyuldu. İkimizin de başı hızla sağa döndü. Sesler boğuktu, muhtemelen sığınmanın içinden geliyordu.

Siktir.

Kayden kulaklıklardan haykırdı. “Kurt yuvada!”

Bu, dördüncü stratejiyi devreye sokmak için kullanılan şifreydi. En kötü senaryoya geçtiğimiz sırada kalbim göğsümün içinde sertçe atıyordu. Mori çevik bir hareketle ayağa kalktı, sonraki hamlesi beni de yukarı çekmek oldu ve silahını sertçe kavradı.

Kurt yuvada cümlesi ya yüzbaşının yaralandığı ya da Mikah’ın risk altında olduğu anlamına geliyordu. İki ihtimal de bizim açımızdan kesinlikle felaket demekti.

Albay Bridger’in soğuk sözleri tekrar aklıma geldi. *O usbyi ele geçirene kadar eve dönmeyeceğiz.*

Bu durumdan sağ çıkamayacağımız ihtimalini kabullendiğimizde tüylerim ürperdi.

BÖLÜM 14

Emery

Mori, batı tarafındaki duvarda sürünebileceğim büyüklükte bir havalandırma deliği buldu.

Mikah'nın ulaşabildiği ayrıntılı planlar sayesinde bu tarz acil bir durumda yarar sağlayabilecek bütün havalandırma deliklerinin yerini tespit etmiştik. Üçünün arasında burası, benim içine sığabileceğim genişlikteydi.

Dar havalandırma deliğinden geçerken dişlerimi sıktım. Nefesim gittikçe ağırlaşırken hava sanki bu alıp verdiğim son nefesmiş gibi ağırlaştı. *Klostrofobim mi var?* Bunu düşünmek komikti. İçimde büyüyen paniği yok sayarak delikte yürümeye devam ettim.

Botlarım diğer taraftaki zemine bastığında birkaç saniye hareketsiz kalıp nöbetçilerin nerede olduğunu dinledim. Başka bir katta duyulan metal kapının sertçe çarpması dışında etraf tamamen sessizdi. Herkes muhtemelen Mikah, Kayden ve Erik'in gittiğini bildiğim tarafta, daha iç kısımlardaydı.

Gözlerim paslanmış duvarların üzerinde gezindi. Bu bina eskiydi, çok sıcaktı, aşırı ısınma ve rüzgâr yüzünden yıpranmıştı. Kahverengi ve kırmızı tortular çoğu kapıyı, kulplarını, hatta

SIRTINDAKİ HANÇER

kararmış vidaları bile kaplamıştı. Dışarıdan hapishanedekilere benzer parmaklıklarla sağlamlaştırılmış eski pencere camlarının her biri, örümcek ağlarına benzer çatlaklarla doluydu.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken yavaşça nefes aldım, havadaki demir ve tozun tadını alabiliyordum. Metal çerçeveli kapının üst tarafında boydan boya uzanan bir kilit vardı. *Tanrım, o usbnin içinde ne var böyle?* Boyum yetişmediğinden mandalı kaydırmak için *MK-17* nin kabzasını kullandım.

Klik sesinin ardından kapı gıcırdayarak açıldı.

Mori içeri süzülüp başını bana doğru salladı. Boşa vakit kaybetmeden bizi koridordan kolayca geçirdi. Nerede olduğumuzu hemen hemen biliyordum ama Mori'nin kafasının içinde haritanın bir görüntüsünün olması, her odanın ve merdiven boşluğunun tam olarak nerede bulunduğunu bilmesi çığıncaydı. Nöbetçilerin dikkatini çekebilmek için daha iyi yollar düşünmek yerine, onun stratejik bilgilerine daha çok önem vermem gerekiyordu.

Köşeyi dönmeden önce Mori yumruk yaptığı elini kaldırıp durmamı işaret etti. Bıçağını kınından çıkarttı ve koridorun temiz olup olmadığını görebilmek için parlak tarafındaki yansımayı kullandı. Bıçağı çoktan kırmızıyla kaplandığı halde koridorun sonunda iki nöbetçinin hareket ettiğini görebildik.

Binanın alt tarafından silah sesleri duyuldu.

Nöbetçilerle karşı karşıya gelmeden önce Mori bakışlarını hızla bana çevirdi. "Dikkatli ol."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "*Sen* dikkatli ol."

Maskesinin altından bana kibirle gülümsedi ve bıçağını üstümüzdeki koridorun birleştiği noktadaki floresan lambaya fırlattı. Cam paramparça olurken kendimizi gölgelerin içinde bulduk. Tek ışık kaynağı, merdiven boşluğunun yanındaki kapının etrafındaki ve geldiğimiz yolun ilerisindeki ufak duvar lambalarıydı.

İki adam pozisyonlarını değiştirdi, silahlarını tekrar ayarlar-ken çıkan ses yaklaştıklarını belli ediyordu.

Köşeyi döndükleri zaman daha iyi görüş açısına sahip olmak adına ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Topuğum saklanmak için kullandığımız duvara monte edilmiş rafa çarptı ve bileğimin üzerinden hafif bir esinti geçti.

Dikkatim anında oraya kaydı. Bir *oda* mı? Kitaplığın alt kısmını elimden geldiğince sessizce ittim ve ikimizin geçmesine yetecek kadar büyük, kare şeklinde bir girişle karşılaştım.

“Hey!” diye fısıldadım.

Mori bir saniyeliğine arkasına dönüp baktı, deliğı görüp görmediğinden bile emin değıldim. Çoktan yarı yarıya içeri girdiğimde Mori de geri geri yürüyerek beni takip etti ve ayaklarını sokarak içeri girdikten sonra kapıyı titizlikle kapattı.

Odanın içine göz attım. Tamamen karanlığa gömülüydü, ayrıca bütün mobilyaların üzerine beyaz -ya da bir zamanlar beyaz olan- örtüler serilmişti. Yan duvarda başka bir odaya açıldığını düşündüğüm bir kapı daha vardı. Tavanın tam ortasına ufak bir avize asılmıştı, parlak pirinç tozun altında hâlâ parlıyordu.

Burada çıkabileceğimiz bir yol olmadığına dair korkunç düşünceler zihnimden geçtiğı sırada girdiğimiz deliğın tam karşı-ındaki başka bir küçük deliğı fark ettim. *Bu oda kesinlikle tas-laklarda yoktu.*

Başıyla odanın diğer tarafını işaret ederken, “Hadi,” diye emretti Mori.

“Nereye çıktığını bilmiyoruz,” diyerek itiraz ettim.

Kısık sesle homurdanırken sabırsızlığı havaya yayılıyordu. “Buranın da nereye çıktığını bilmiyorduk ama bu seni durdur-madı.”

Haklıydı.

Yavaşça doğrulup olabildiğince sessiz hareket ederek odanın diğer tarafına yürüdüm. Mori hemen arkamdan geliyor, hiç ses

SIRTINDAKİ HANÇER

çıkartmıyordu. Onun sessizliğine, var olmamayı başarma yeteneğine asla alışamayacaktım.

Bu duvarlardaki hava akımı, diğerine göre daha fazlaydı. Bu da muhtemelen oranın, öteki tarafa oranla daha büyük olduğu anlamına geliyordu.

Başımı delikten uzattığımda kaskıma çarpan bir duvar halısı gördüm. *Bütün deliği kapatıyor.* Bunu kim yapmıştı? Şu anki örgüt buraya yerleşmeden önce bina baskına mı uğramıştı? Sırtıma bir ürperti yayılırken derin bir nefes almak zorunda kaldım. Eski mobilya ve misk kokusu, içimde tanıdık bir hissin kıpırdanmasına neden oldu. Arkama bakıp odayı tekrar inceledim. *Buraya daha önce geldim mi?*

Mori tek kaşını kaldırarak bana baktı. Tekrar deliğe dönüp odaklandım. *Hadi, oyalanacak zamanım yok.*

Duvar halısını yavaşça kenara çekerken etrafı gözden geçirdim.

Merdiven boşluğuna giden açıklıktaydık. Alt kata inen mesafe yaklaşık dört buçuk metreydi. Mori'nin bedeni benimkine yapıştığında yakınlığıyla göğsümden mideme doğru sıcaklık yayıldı. Huş ağacı kokusu, taşın üzerine yayılan duman gibi etrafımı sardı.

“Seni aşağıya indireceğim,” diye fısıldadı.

Yakınlığıyla birlikte gelen duyguları bastırmadan önce nefesim kesildi. “Beni düşürmeyeceksin, değil mi?” diye sordum dürüstçe.

Ortaklarını öldürdüğü biliniyordu ve bu, Mori için iyi bir fırsattı.

“Elbette hayır. Acele et,” dedi. Sesi umduğum kadar özgüvenli çıkmamıştı.

Elini tuttum, diğer elimi de kendimi aşağıya indirirken destek alabilmek için kenara dayadım. Ortalıkta kimse yoktu ve Mori beni olabildiğince aşağıya sarkıtıp ardından bıraktı. Sadece

bir buçuk metrelik bir mesafeydi ama merdivene basmak göründüğünden daha zordu.

Bacaklarımın gücü tükenir gibi olsa da ayakta durabilmeyi başardım. Alt kattaki merdiven boşluğunda hiç nöbetçi olmadığını netleştirdikten sonra Mori'ye inebilmesi için işaret ettim.

Onun inişi zarafetten daha da yoksundu. Merdivenin üst tarafını hedefleyerek kenardan yan tarafa doğru atladı. Birkaç basamaktan yuvarlandığında irkildim ama Mori kendini hızla toparlayıp yanıma geldi.

Sanki her şey yolundaymış gibi yürüyordu ama birkaç adım atıyor, ardından dizini aksıyordu.

Yanımdan geçip gitmesine engel olmak için önüne geçerken, "İyi misin?" diye sordum.

Mori'nin gözleri kısa süreliğine yumuşadı. Elini nazikçe omzuma koyup beni kenara itirmeden önce sert bir sesle, "Ben de senin gibi acı hissetmiyorum, hatırladın mı?" diye sordu.

"Senin hayal edebileceğinden çok daha fazla acı çekiyorum," diye fısıldadım. Onun bu soğuk tavrına öfkelenmiştim. Bir şekilde düşüncelerimi bastıran fiziksel acı yokken, içimdeki ıstırbın sesi gittikçe gürleşiyordu.

"Ne dedin?" diye sordu alt taraftan.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey." Aceleyle merdivenlerden inip ona yetiştim.

Bu binanın tamamına gizli geçitlerin kazılıp kazılmadığını merak ediyordum.

Erik kulaklıktan tekrar devreye girdi. "Kayden öldü." Sesi kısık, yalnızca bir fısıltıdan ibaretti. Büyük ihtimalle bu, saklandığı anlamına geliyordu.

Mori öfkeyle, "Siktir," derken tüfeğini hazırladı.

Ona tekrar başımı salladım. "Hadi bitirelim şu görevi."

Merdiven boşluğunun sonundaki kapıdan içeri girdik. Hava duman ve tozla kaplıydı, barut kokusu burnumun içini

SIRTINDAKİ HANÇER

yakıyordu. Bir bütün olarak hareket ediyorduk. Ölü bedenlerin arasından geçerken onların timimizdeki arkadaşlarımızdan biri olmadığını netleştirmek için duruyorduk.

Kapının üst tarafının yakınında A304 yazılı bir plaka vardı. Sonraki oda, *usby* ele geçirmeyi planladığımız alan olacaktı.

İlerideki odaya bakması için hafifçe Mori'nin omzuna dokundum.

Laboratuvarın kapısı havaya uçarak açıldı. Duman dışarıya yayıldığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Bire bir dövüş hazırlanırken kafamın içindeki düşüncelerin hepsi sustu.

Mori gözlüklerini aşağıya çekip hızla içeri girdi.

Peşinden gitmek için hareket ettim ama belimin alt kısmında bir baskı hissettim. *Bir şey beni vurmıştı.* Döndüm ve silahımın kabzasıyla arkamdaki nöbetçinin şakağına sertçe vurdum. Kafası duvara çarptıktan sonra ona yaklaştığım sırada nefes nefes kalmış halde çığlıklar atarak yere düştü. Onu tekmelediğimde başını zemine çarptı. Botumun altından gelen, kafatasının ezildiğini gösteren o belirgin ses dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. *O coşkuyu yine hissediyordum.* Adrenalin patlaması yaşıyordum ve kontrol ellerimden yavaşça kayıp gidiyordu. Çok tehlikeli bir duyguydu.

Ardından sırtımdaki o baskı geri geldi. Siktir, beni bıçaklamış mıydı? Elimini arkamda kaydurdum ve yeleğimin alt kısmında bir kabzaya denk geldiğimden durdum. Kesik, belimin yan tarafındaydı. Yeleğim sayesinde etime birkaç santimden fazla girmemişti.

Acıyı hissedememem şaşırtıcıydı ama vücudumun daha ne kadar tepki vermemeye devam edeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zaten omzumdan vurulmuştum ve şimdi de bu çıkmıştı. Bıçağı çıkartıp yere fırlatırken sırtımda hissettiğim basınç yüzünden inledim.

Mori'nin oradayken bana ihtiyacı vardı. Kendisine yardım etmem için bana güveniyordu.

O odada bulunan ve timimden olmayan herkesi öldürmeye hazır şekilde gözlüklerimi aşağıya çekip *MK-17* imi kaldırdım.

Her yerde sıcaklığın izleri vardı, duman ve ateş küçük alanın tamamını sarmıştı. Tahmin ettiğimden üç kat daha büyük olan laboratuvarı inceledim. Neredeyse tenis kortu büyüklüğündeydi. Bilgisayarlar düşmüş, masalar yana devrilmişti.

Herkes nereye gitmişti? Gözlüklerimi yukarı kaydırınca gözlerimi yakan duman ve görüşümü bulanıklaştıran yaşlardan dolayı yüzümü buruşturdum. Birkaç defa öksürüp başka bir kapı aradım. Yere gizlenmiş ve açılmış bir kapı vardı, bir kat daha aşağıya iniyordu.

Bu da ne sikimdi böyle?

Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak bastırdım ve tüneli andıran dar boruya girmeden önce tekrar bıçaklanmayacağıma emin olmak için hızla etrafıma baktım. Merdivenler kan yüzünden kaygandı, kendimi zorlayarak titreyen ellerimin harekete devam etmesini sağladım.

Yukarıdan tekrar gelen patlama sesi beni yere birkaç basamak kala yerimden savurdu. Kıçımın üstünde düştüğümde hızla toparlanıp doğruldum ve kirpiklerime yapışan tozların arasından gözlerimi kırparak etrafa baktım.

Kayden hemen yanımda hareket etmeden yatıyordu. Tavana çevrilmiş gözleri donuk bakıyordu. Etrafı, içine karışan molozlar yüzünden çoktan yapış yapış olmuş kan gölüyle çevriliydi. Ağzı hafifçe aralıktı ve tavandan düşen parçalar dudaklarına yapışmıştı.

Kalbim duracak gibi oldu. Alnımı onunkine bastırırken, "Daha erken gelmediğimiz için çok üzgünüm," dedim fısıltıyla. İçimi kaplayan hüznle gözlerim yaşardı ve boğazımda bir yumru oluştu. Kayden'in hareketsiz, ölü bedenine bakarken zihnim

SIRTINDAKİ HANÇER

gözümün önüne bambaşka bir görüntü getirdi. Simülasyondaki o genç kadın... Ruhundaki öfkesiyle benimkini de yakmıştı. Unutulmuş bir arkadaşıtı.

Eldivenli elimle Kayden'in yüzünü son kez okşadım ve kendimi zorlayarak ayağa kalkıp karşımdaki boş alana doğru ilerlediğim sırada dudaklarımın arasından fısıltıyla bir isim çıktı. *Bree*. Adını hatırladığım anda mideme yumruk yemiş gibi oldum. Bree'nin alaycı tavırları ve nazik gülümsemesinin anıları tarafından çarpıldım. Kollarım kaskatı kesilirken baş ağrısı devasa bir dalga gibi yükseldi. İkinci deneme sırasında beni uçurumdan aşağıya düşmekten kurtarmıştı. Hemen ardından Arnold'un, onun cansız bedenini karların üzerinde sürükleyip sanki hiçbir önemi yokmuş gibi öylece bıraktığını hatırladım.

Öfke damarlarımın içinde nabız gibi atıyor, o görüntülerde saplanıp kalırken öldürme güdüsü beni kör ediyordu.

Yeraltındaki beton labirentin içinden silah sesleri yankılanmaya devam ederken gözyaşlarım dindi.

Yaklaşık yirmi metre ileride Yüzbaşı Erik'i gördüm. Kalın bir sütuna yaslanmıştı, kaskının altından alnına doğru kan süzülüyordu. Boynunda da bir kesik vardı ve bir yandan avucuyla oraya bastırırken bir yandan da sanırım uydu telefonunu kullanarak ana üssü aramaya çalışıyordu.

Mori, yüzbaşının yan tarafına geçti ve sağ taraftaki koridorda duran nöbetçilere ateş etti. Bacağı kanıyordu, ayaklarının dibine kırmızı damlalar düşmeye başlamıştı. Mori'nin kanı, Erik'in kanına göre daha koyuydu. O da tıpkı benim gibi haplar tarafından zehirlenmişti.

Göğsüm üzerine balyozla vurulmuş gibi sıkıştı. Mori'nin cecurca mücadele etmesini izlerken korku, öfke ve endişe beni ele geçirdi. Gözleri kısa süreliğine bana doğru kaydı. Bu kızılığın içinde o yeşiller, kana bulanmış bir yaprak gibiydi. Benim de zayıf düştüğümü gördüğünde gözlerinde acı belirdi. Ceketimin sağ arka tarafından kan sızıyordu.

Sen benim için ne ifade ediyorsun? Neden senin kollarında olmayı arzuluyorum?

Kendimi, beton sütuna çarpan kurşunların gürültüsüne kap-
tırırken düşüncelerim uçup gitti. *Hepsini öldür.*

Bacaklarım kendiliğinden hareket etti, sanki kendi bedeni-
min içinde geri planda kalmış gibiydim. Sonrasında tek bildi-
ğim, nöbetçileri atlattığım ve arkalarından gizlice yaklaşmak için
karşıdaki koridora doğru bütün gücümle koştuğumdu.

Kaslarım gittikçe zayıflasa da bu beni durdurmadı. Kendi
kendime *biraz daha dayan* derken nöbetçilerin son çırpınışlarını
yaptıkları alanın köşesine, tek dizimi yere koyarak çöktüm. El
bombasının pimini çekip fırlattım ve patlamanın yaratacağı sar-
sıntıya hazırlanmak için kulaklarımı kapattım.

Patlama sırasında koridoru koşarak geçtim ve bıçağımı hâlâ
nefes alan herkesin boğazına sapladım. Nöbetçilerden biri, sanki
el bombasından hiç yara almadan kurtulmuş gibi beni karnım-
dan bıçaklamaya çalıştı. Bıçağını bana savurduğu sırada arkaya
sıçradım ve kolumu göğsüne doğru kaldırıp onu tam anlamıyla
deştim. Gözleri bomboş bakarken dehşet yüzünün tamamına
yayıldı ve ardından önüme yığıldı.

Güçlkle nefes alıp veriyordum, sırtımdan ter süzülüyordu
ama vücudum sanki otomatige alınmış gibiydi. Daha fazlasını
isteyen bir tarafım vardı.

Mori'nin sesi kulaklığımdan yayıldı. "Morphine, alan temiz
mi?" diye sordu direkt. Sesine yansıyan endişe muhtemelen be-
nim hayal ürünümdü.

"Olumlu," diye cevap verdim. Sesimin ne kadar yorgun çık-
tığını fark etmişim.

Kulaklığı hâlâ benimkiyle bağlantılıydı ve rahatlamayla derin
bir nefes aldığını duydum. "Buraya dön, *usby* ele geçirdiğimiz
anda onu hemen çıkartmamız gerek."

SIRTINDAKİ HANÇER

Geldiğim yoldan tekrar geriye yürüdüm. Adrenalinin etkisi artık geçtiği için daha yavaş hareket ediyordum. Yeleğimin altından; göğsümün sağ tarafının tamamı ve belim sıırılsıklamdı.

Mori'nin gözleri, köşeyi döndüğüm ve beni gördüğü anda büyüdü. Sesindeki endişenin hayal ürünü olmadığını emin oldum.

Aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımla kapatıp, "İyi misin?" diye sordu. Beni baştan aşağıya süzerken iyi olmadığını açıkça görmüştü.

Yalan söyledim. "Evet, iyiyim. Mikah nerede?"

Erik uydu telefonun antenini aşağıya indirirken en sonunda varlığımın farkına vardı. "Kasaya sızıyor. Her an işini bitirebilir." Sesi gergindi, ardından kulaklığına doğru konuştu. "Volt, Power saldırganların destek kuvvetlerinin tahmini varış zamanı nedir?"

Hat birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra Thomas cevap verdi, sesi sanki sık çalılıkların arasından koşturuyormuş gibi çıkıyordu. "Volt tepeyi koruyor. Havadan destek için *drone* çağırıyorum. Saldırganların destek kuvvetleri iki kilometre uzakta ve hızla yaklaşıyorlar. En fazla iki dakika var."

Pekâlâ, kahretsin. Bu kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

Erik dişlerini sıktı. "Kaç kişiler?"

Bu defa Gage cevapladı. "Sekiz tane araba var. Üçüne makineli tüfek takılmış. Arka taraftan çıkın, siz binayı boşaltana kadar biz onları oyalarız. Çatışmaya girmeye çalışmayın. Tekrar ediyorum, çatışmaya *girmeyin*. Sayıca sizden üstünler ve muhtemelen sizi rehin almak için fazlasıyla hevesliler."

Bacağımı yere vurup duruyordum. Buradan zamanında çıkabilecek miydik?

Mikah alanın güvenli görüldüğünden emin olmak için başını uzattı ve bize doğru koşar adımlarla geldi. "Usbyi aldım, hadi gidelim!" dedi sertçe. Gözbebekleri korkuyla büyümüştü, saçları kanla kaplıydı ve yanaklarında kesikler vardı.

Yüzbaşı Erik başını salladı ve beni, buraya inerken kullandığımız merdivenin zıt tarafına yönlendirdi.

Kayden'a dönüp tekrar baktım. Üzerine küller düşerken bedeni hareketsiz ve yapayalnız halde, merdivenin altında yatıyordu.

Sormanın aptalca olduğunu bilmeme rağmen, "Kayden ne olacak?" diye bağırdım. Kendime engel olamamıştım. O hemen yanımda dururken bunu yapamazdım.

Mori bana anlayışla baktı ve sıkıdığı dişlerinin arasından, "Ölülerimizi her zaman eve götüremeyiz, Em," dedi.



BÖLÜM 15

Emery

Mikah en güvende olacağı yerde, grubumuzun tam ortasında kaldı. Yüzbaşı Erik bizi olabildiğince hızlı şekilde binanın karşı tarafındaki köşede bulunan merdiven boşluğuna doğru götürdü.

Burası tıpkı bir labirente benziyordu ve bu kat taslaklarda yoktu. Erik'in nereye gittiğini bilmesine memnundum ama bu, aynı zamanda beraberinde daha fazla soruyu ve şüpheyi de getirmişti. Dişlerimi altdudağıma geçirdim.

Elimden geldiğince bedenimi hareket ettirmeye odaklanmıştım. Neyse ki buradan çıkış yolunu aradığımız sırada dumanın büyük kısmından uzaklaşmıştık.

Hızla merdivenleri tırmandık, karşımıza başka nöbetçi çıkmadığı için şanslıydık. Rahatlamayla nefesimi verdim. Şu anda istediğim en son şey daha fazla kan dökülmesiydi. Vücudumdaki kasların her biri dinlenmek ve cerrahi bir yardım almak için çılglık atıyordu. Bacaklarımın henüz pes etmemesi mucizeydi.

Mori alçak sesle, "İyi misin?" diye sordu. Biz geriye çekilirken Erik etrafta nöbetçi olup olmadığını kontrol etti.

Gage kulaklığın üzerinden Erik'e detayları söylüyordu ama onları yok sayıp, "İyiyim," diye mırıldandım. Ayakta kalmaya çalışıyordum ama bütün uzuvlarım titremeye devam ediyordu.

Gözleri benimkilerin üzerinde dikkatle dolaştı. "Çadıra döndüğümüz an seninle ilgileneceğim."

Onun beni tedavi etme düşüncesi karşısında sırttım. "Peki o zaman seninle kim ilgilenecek?"

Duygusuz bir sesle cevap verdi. "Tabii ki sen. Bunu defalarca kez yaptın zaten." Yüzündeki ifade daha sakın bir hal almıştı.

Yapmış mıydım?

Gözlerim omzuna kaydı. Kafamın arkasındaki bir şey, tedavi ettiğim yaranın orada olduğunu söylüyordu. Bu tuhaftı. Mori'yi savunmasız halde, kusursuz bedenine müdahalede bulunurken görmenin nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

Kendini gerçekten açıp açmayacağını görmek için, "Benim için de aynı şeyi sen mi yaptın?" diye sordum.

Başıyla onaylayıp gülümsedi. Bakışlarında hüznün dolaşıyordu. "Başka kim olacaktı?"

Kelimeler, Mori onları ne zaman söylese içimi sarsıyordu. *Başka kim olacaktı?* Geçmişte bu sözleri bana sürekli söylediğini biliyordum. Tam bunu söyleyeceğim sırada Gage'in telaşlı sesi kulaklıklardan yayıldı.

"Orayı hemen boşaltın! Kamyonetlerden inip sığınağın etrafını sarıyorlar. Arka taraftan şimdi çıkmanız ger-" Gage ve Thomas'ın muhtemelen mevzi almak için seçtiği kayanın yüzeyine mermiler yağmaya başladığında sinyal kesildi.

Erik, Mikah'yı yakalayıp kaskını sıkıca bağlamadan önce Mori ile bir saniyeliğine birbirimize baktık. Kulaklarımda uğuldayan kanın sesi duyabildiğim tek şeydi.

"Beni takip edin, yakın kalın ve ne olursa olsun koşmayı sakın bırakmayın. Eğer düşerseniz, arkada kalırsınız. Bu işi batırma gibi bir lüksümüz yok. O *usb* hepimizden daha önemli."

SIRTINDAKİ HANÇER

“Emredersiniz, efendim.” Mori ve ben aynı anda konuşurken gergin gözlerle birbirimize baktık.

Mikah endişeyle yutkundu. Elleri titriyordu ve üçümüzü de aklımızı kaçırdığımız için böyle sakin durduğumuzu düşünüyormuş gibi izliyordu. Üsse döndüğümüz zaman ona içimde gerçekten ne kadar *sakin olmadığımı* anlatmam gerekecekti.

Mori usulca, “Hemen arkanızda olacağız, Yüzbaşı,” dedi. Erik onun omzuna sertçe vurup ardından bana baktı. Yüzünden saklayamadığı bir ifade geçerek endişesini açıkça ortaya koydu. Bunun nedeninin buradan sağ çıkmayı başarıp başaramayacağımızdan dolayı mı, yoksa yaralarım yüzünden mi olduğundan emin değildim. Ama gözleri kısa süreliğine alnımdaki yara izine takıldı.

“Mori’ye yakın dur. Sakın uzaklaşma,” diye emretti. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden başımı birkaç defa salladım. Erik gülümseyip binadan çıkmak için hazırlandı.

Yüzbaşı kapıyı hızla açtı ve sığınığın etrafını saran kayalık araziye koştu. Thomas ve Gage de oralarda bir yerdeydi. Destek kuvvetlerden kaçmak için tek şansımız buydu. Açık alanda olmak berbattı. Özellikle de ağaçların seyrek olduğu bir çöldeyken.

Sabah serinliği yüzümde cennet gibi hissettiriyordu. Şu ana kadar içerinin ne kadar sıcak ve havasız olduğunu fark etmemiştim. Bacaklarım düzenli bir hızda hareket ederken Mori hemen yanımdaydı.

Dışarısı hâlâ karanlıktı ama bunun bize yardımcı olacağını düşünmüyordum. Destek kuvvetlerin büyük ihtimalle gece görüş gözlükleri vardı ve hazırlıksız yakaladığımız adamlardan daha donanımlılardı.

Kayalıklara giden yolu yarıladığımızda başımın üzerinde do-laşan *dronenun* sesini duydum. *Tanrı aşkına, lütfen Thomas’ın droneu ol.* Ama dönüp bakmaya zamanım yoktu.

Mori'nin eli belime dolanmıştı, daha hızlı koşabilmem için bana destek oluyordu. Diğerlerine yetişebilmem için beni öne doğru ittiğini hissedebiliyordum.

Kahretsin, yavaşlıyorum ve bedenim bana ayak uyduramıyor. Dayanma sınırlarımın sonuna geldim.

Panik damarlarımda hızla dolaşmaya başladı. Mori beni arkada yalnız bırakmak istemiyordu. Mikah ve Erik şimdiden altı metre önümüzdeydi.

"Git! Benim için endişelenme," dedim ağır ağır aldığım nefeslerin arasından.

Mori gözlerini kısıp kahkaha attı. "Beni gerçekten tanımıyor-sun, değil mi? Sadece koşmaya devam et. Arkana bakma. Sana söz veriyorum, yalnızca birkaç adım geride olacağım," derken yavaşladı ve arkada kaldı.

Bütün bedenim şaşkınlıkla sarsıldı ve başım içgüdüsel bir şekilde ona bakmak için döndü. Nasıl bakmazdım ki? Gözlerimi ondan nasıl ayırabilirdim?

Mori, *MK-17*'sini kaldırıp binanın köşelerinden çıkan ve üzerine doğru koşan adamlara ateş etmeye başladı. Onlar da aynı şekilde karşılık verdi. Mori dışarıdayken tamamen savunmasızdı.

Başımı diğer tarafa çevirip emrettiği gibi koşmaya devam ettim. Ama Erik ve Mikah'nın kayalıklara ulaşip tırmanmaya başlamasını izlediğim sırada bana sadece birkaç defa gülümsemiş pislik ortağımla son anımın bu olmasını kabullenemeyeceğimi fark ettim.

Onda önemseydiğim ve bu yüzden canımı fazlasıyla yakan bir şey vardı.

Sanki ruhumun derinlerinde yanan kızgın bir kömür gibiydi ve kandırılarak yatırıldığım bu uykudan beni uyandırmak için cızırdıyordu. Geri dönmem gerektiğini anladım. O olmadan devam edemezdim.

SIRTINDAKİ HANÇER

Düşüncelerim yüzünden dikkatim dağıldı ve yumruk büyüklüğündeki bir taşla takılıp düştüm. Hızla toparlanıp tökezleyerek ayağa kalkarken beni tekrar yüzüstü bırakmaya çalışan bacaklarıma dik dik baktım. *Lütfen, şu an olmaz.*

Kulaklığım devreye girdi, çok fazla cızırtı vardı ve zar zor anlaşılıyordu ama sonrasında Thomas'ın sesi geldi. Mırıldanarak bir şeyler söylüyordu.

“Power, sen misin? Tekrar et!”

Bu sefer sesi daha netti. “Çıkarın o a-apıtalı o-oradan! D-drone bir fü-füz-”

Sinyal kesilmeden önce duyduğum son şey buydu. Ama ben, Mori'yi oradan çıkarmamızı söylediği anda zaten koşmaya başlamıştım. Ciğerlerim yanıyor, yorgunlukla isyan ediyordu. Mori için yapabildiğimin farkında olmadığım bir hızla koşuyordum. Her an bedenimin kontrolünü kaybedebilirmişim gibi hissettiğim noktaya ulaşmıştım.

Saldırganlar şimdi ikimize de ateş ederken kurşunlar vızıldayarak yanımdan geçti. Tüfeğimi kaldırıp birinin alnının tam ortasına nişan aldım. Cansız vücudu arkaya doğru fırlayarak silah arkadaşlarından birinin üzerine düştü.

Mori başını hızla bana çevirdi ve gözleri aniden dehşetle parladı.

Başımızın üzerine duman ve yüksek sesle fırlatılan füzeler yağmur gibi yağarken, “Ne halt ediyorsun, Emery?!” diye bağırdı. Gökyüzündeki ateşten çizgiler, Mori koşup kollarını umutsuzca bana doğru uzattığı sırada arkasındaki zemine çarptı.

BAM!

BÖLÜM 16

Cameron

Neden sürekli söylediğim her şeyin tam tersini yapıyordu? Emery'ye uzanırken gözlerim yaşardı. *Kahretsin*. Hâlâ fazlasıyla uzaktı. Elini bana doğru uzattığı sırada pembe örgüleri arkasında sallandı.

Neden benim gibi biri için dönmüştü?

Zemin sarsıldı, patlamalar öylesine güçlüydü ki kulaklarım çınlamaya başladı. Duman ikimizi de sararken gördüğüm son şey oydu. Patlamanın kuvveti beni yere fırlattı. Üzerimize toz ve molozlar yağdığı sırada gözlerim içgüdüsel olarak kapandı.

Lütfen, bunun son olmasına izin verme.

Onu son görüşüm olmasına izin verme.

Mahvolmuş bedenimi Emery'nin yanına doğru sürüklerken aldığım her nefeste hırıltılar çıkartarak şiddetle öksürüyordum. Etraf görüşümü engelleyecek kadar tozluydu ama kendi hırıltılı soluklarımın altından onun kesik kesik çıkan nefesini duyabiliyordum. Acıyı hissetmiyordum fakat ciğerlerimdeki tepkisizlik bana alev alev yandıklarının haberini veriyordu.

Vücudum çöktü. Kafamın içindeki tek düşünce oydu:

SIRTINDAKİ HANÇER

Arazinin ortasında, ölümün benim için geldiğini bilerek öylece yatıyordum. Gerçekten böyle mi bitecekti? *Bu, gerçekten haksızlık.* Cenin pozisyonunu aldım ama elim hâlâ Emery'nin giderek zayıflayan öksürüğünün sesini duyduğum tarafa uzanmış halde duruyordu.

Başka bir füze, gürültüyle yere çarptığında gözlerim kapandı ve kendimi kaybettim.

Yüzbaşı Erik, koyun kenarında yavaşça yürüyor ve sık sık yargılayıcı gözlerle bakıyordu.

Derin bir nefes verdim. "Ne var?"

Tek kaşını kaldırırken, "Onun hatırlaması için elinden gelen her şeyi yapacağını sanıyordum. Seni affedeceğine eminim," dedi.

Çenem öfkeyle gerildi. O, bunu anlayamazdı. Vance Belerik her zaman mantıklı hareket etmiş, Nolan ona geliştiricileri sunduğunda zekice davranarak onları reddetmişti. İlaçları hiçbir zaman kullanmamıştı, yani benim hissettiklerimi anlamanın yakınından bile geçemezdi.

"Hangi kısmını?" dedim sertçe. Erik bana ters ters baktı. "İlk denemelerden önce kütüphanede onu boğmak istediğim kısmı mı hatırlamasını istiyorsun? Yoksa yemekhanede onunla ettiğimiz kavgayı mı? Ah, dur bir dakika. Bunu biliyorum." Ellerimi kenetleyip ona aklımı kaçırmışım gibi gülümsedim. "Doğruca ona gitmeli ve kim olduğunu hatırlayamamasının nedeninin, kafasının yan tarafını lanet bir taşla paramparça edenin ben olduğumu söylemeliyim."

Soluğum kesildi ve verdiğim tepki karşısında başımı iki yana salladım. Saçlarımı arkaya atarken derin bir nefes aldım.

Erik omzuma hafifçe vurduğunda temasıyla birlikte irkildim.

"Siz ikinizin kötü anılardan daha fazlasını paylaştığına eminim." Sesi temkinliydi.

Gözücüyla ona bakıp, "Öyle bir şey olmadı," diyerek yalan söyledim.

Alçak sesle güldü. "Berbat bir yalancısın. Seni yedi yıldır tanıyorum ve ona, daha önce kimseye bakmadığın gibi baktığını gördüm. Siktir, onun etrafındayken enerjin bile değişiyor. Sanki hava daha az ürkütücü hale geliyor. Şu an bile, seni hatırlamıyor olmasına rağmen karşısında savunmasız kalıyorsun. Bunu biliyor muydun?"

Gözlerim büyürken yavaşça başımı iki yana salladım.

Erik sırttı. "Duygularını kabullenmekten çok korkuyorsun, Cameron. Bazen en zor durumlarda bize yol gösteren şey, duygularımızdır. Sence, o gün Emery'yi ormanda öldürmene engel olan şey neydi?"

Ona dikkatle baktım ve en sonunda farkına vardığımda bir adım geri çekildim.

İzlediğini bilmeme rağmen, "Kayıtları izledin mi?" diye sordum. Bunu kendi ağzıyla söylemesini istiyordum.

Başını sallayıp bana üzgün bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki. Ayrıca durmanı sağlayan şey Emery'nin adını haykırmasıydı. Kabul ediyorum, ilk korkunç darbeyi indirene dek durmadın... ancak onu öldürmedin de. Bu gerçekten büyük başarı."

Midem bulanıyordu.

Bu yüzden övülmemeliydim, böyle bir olayın hiç yaşanmaması gerekirdi.

"Nolan'ın denemelerin hemen öncesinde bana yeni bir iğne yapacağını biliyor muydun?" Erik'in gözlerinin doğrularla donuklaşmasını izlerken herhangi bir tepki vermemek için dilimi ısırđım.

"Denemelerden geçtin, ne önemi var ki?" Aniden arkasını dönüp üsse doğru yürümeye başladı. "Büyük Havza'ya gitmek için hazırlıklara başlamadan önce geri dön. Bu görev, şu anda Bridger'in en önem verdiği şey," diye mırıldandı omzunun üzerinden.

Neden? Geçmişte, istihbarat keşfi için fazlasıyla göreve çıkmıştık. Bu, onun için niye bu kadar özeldi? Ne saklıyorlardı?

SIRTINDAKİ HANÇER

Sahille kaldırımı ayıran metal korkulukları yumruğumun altında sertçe sıktım.

Ben onu öldürürken Bryce, Emery'ye gerçeği söylemişti. Trans halinde olduğum için zar zor hatırlıyordum. Ama Bryce'in sırrını duymuştum. Onun casus olduğunun zaten farkındaydım, sadece Mavestelliler için casusluk yaptığını bilmiyordum.

Emery'nin babası, kızının kaçırılmasından dolayı gerçekten savaş açmıştı.

Ama zihnimin en kuytu köşesindeki bir şey beni rahatsız ediyor, Greg Mavestelli gibi bir adamın sadece kızının geri dönmesinin peşinde olmadığını söyleyip duruyordu.

Gözlerimi yavaşça açtım, bulanık görüyordum. Hâlâ etrafımı saran tozu gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalışım ama boşunaydı.

Kulaklarımdaki çınlama yüzünden dünya dönüyormuş gibi geliyordu. Bedenimi hareket ettiremiyordum. Hiçbir şeyi hareket ettiremiyordum.

Kanın o metalik tadı baskındı, ellerim endişeyle titriyordu.

İnledim ve başımı etrafıma bakabileceğim kadar kaldırdım. Her şey bulanıktı ama biri, topallayarak bana doğru geliyordu.

"Em-" Boğazımdan sesler geldi ve ağzımdan daha fazla kan saçıldı. "Em." Söyleyebildiğim tek kelime buydu. Söylemek istediğim tek kelimeydi.

Başka biri ona saldırmadan önce siluet yaklaştı. İkisi de yere düştü, bıçak birinin ciğerine saplanana kadar birbirleriyle boğuşular. Bir adamın hırıltısını ve haykırdığını duydum.

Tekrar ayağa kalkmayı denedim ama kaslarım kıpırdamayı reddetti.

Nefes alış verişlerim hızlandı. *Kulaklık ne durumda?* Elimi kaldırıp başıma götürmeyi başardım ama füze saldırısı sırasında kaskımın fırlayıp gittiğini fark ettim.

Siktir, onu bulmam gerekiyordu.

Kollarımla kendimi zorlayarak yukarı doğru ittiğim sırada uzuvlarımla hareket etme yeteneği yavaş yavaş geri geldi. Bedenimin her yerinde karıncalanma hissi vardı. Bu, ilaçlarımla engellediği acı olmalıydı. Kim bilir ölmeme ne kadar kalmıştı?

Siluet az önce öldürdüğü adamın yanından kalkarken gözlerimi daha sert kırıştıtırıp başımı uzattım. Görüşüm; kana ve çamura bulanmış, darmadağın olmuş o güzel saçlarını seçebileceğim kadar netleşti.

Gözleri büyümüştü ve boş bakıyordu.

Kalbim sıkıştı. *O... şu anda kontrolünü mü kaybetti?* diye düşündüm. Bana doğru sendeleyerek gelirken elinde tuttuğu bıçağın ucundan kan damlıyordu.

Düşünce hızla yok oldu ve geriye yalnızca onun ölmemesinin verdiği rahatlama kaldı.

Kuru ve boğuk bir sesle, “Em,” diye fısıldadım. Beni paramparça etmekle tehdit eden öksürüğü bastırdım. Em yanıma eğilip belime oturdu ve bıçağının keskin tarafını boğazıma dayadı.

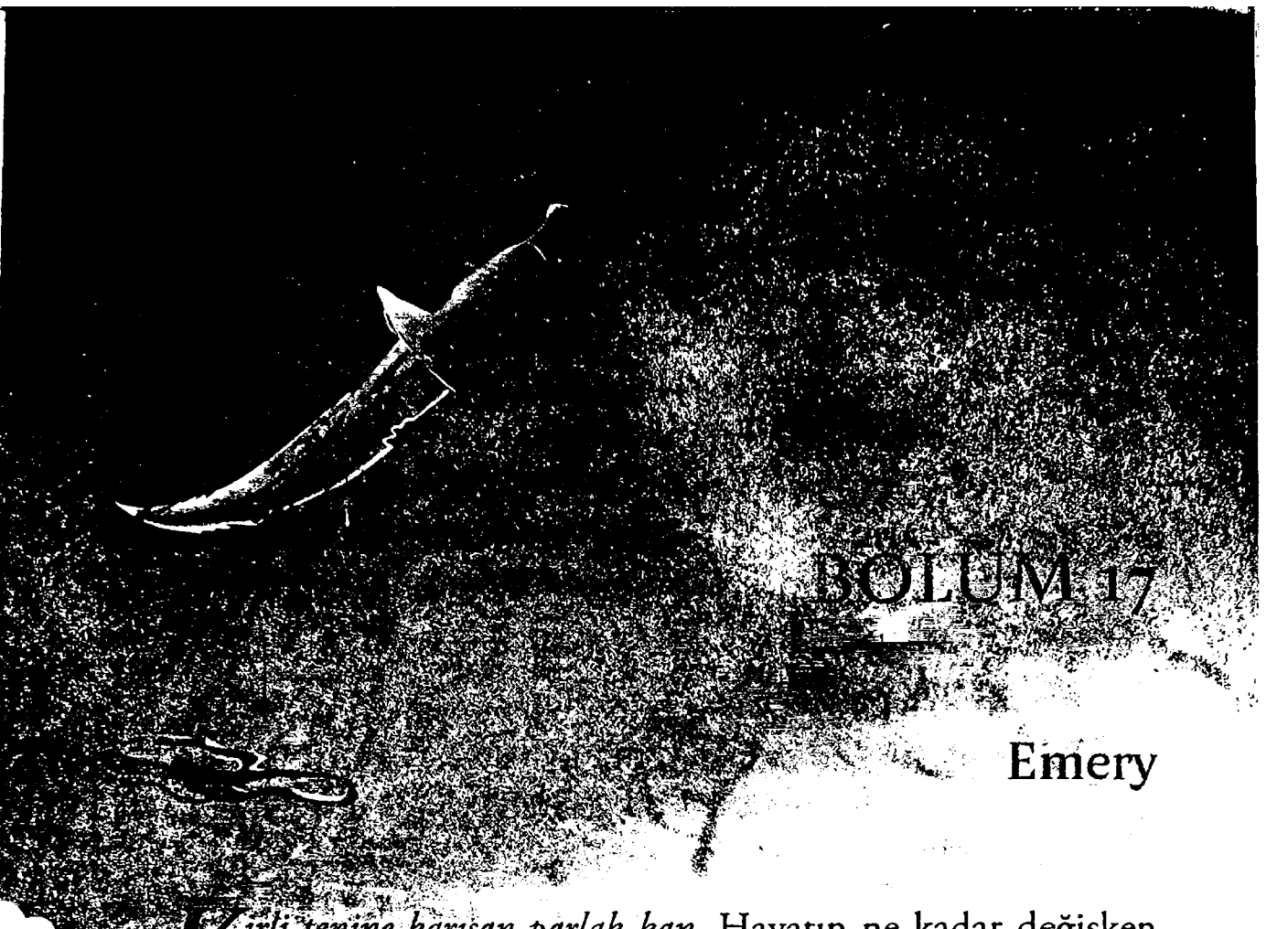
Yaralı dudaklarımda kocaman bir gülümseme belirdi. Yırtılmış maskemin altından bunu görüp göremediğini merak ettim.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Yalnızca gözlerine yansıyan öldürme arzusu vardı.

Başparmağımla çatlamış dudaklarını okşarken, “Bana iyilik yapmış olursun, aşkım,” dedim nazikçe. Enerji bedenimi hızla terk ederken kolum yanıma düştü.

Karanlık görüşümü yeniden bulanık hale getirdi.

Lütfen beni öldür, Emery.



BÖLÜM 17

Emery

*K*irli tenine karışan parlak kan. Hayatın ne kadar değişken olabileceğini hissettiren türden bir kırmızıydı. Onu birinin elinden almak ne kadar kolaydı...

Bıçak gevşeyen elimden kayıp yere düştü. Nerede bulunduğumu ve ne yaptığımı... az önce yapmaya kalkıştığım şeyi anlamaya çalışırken birkaç defa derin derin nefes alıp verdim.

Mori'nin başı yana düşmüş, kendinden geçmişti. Bedenini baştan aşağıya tarayan gözlerim taktik teçhizatındaki her yırtıkta, yaralanmış teninden kan sızmasına neden olan her yarada biraz daha kısıldı. Çenesinin alt kısmından, elmacikkemiğine kadar uzanan derin bir kesik vardı.

Kaskı nasıl çıkmıştı? Göğsümde kabaran duyguları bastırdım. Parçalanmış eldivenimle yüzünü okşayıp maskesini nazikçe indirdim. Dudakları kan içindeydi, o kadar zayıf nefes alıyordu ki çoktan öldüğü bile düşünülebilirdi.

Ölmek üzereydi, bu acımasız dünyaya zar zor tutunuyordu.

Gözyaşlarım hiç durmadan akarken kendimi toparlamaya çalıştım. *Dikkatini göreve ver. Odaklan.* Başımın yan tarafına vurdum.

Etrafta hayatta kalan saldırgan olması ihtimaline karşı, "Yüz-başı, cevap ver," dedim sessizce. Sadece ürkütücü bir sessizlik vardı. Yalnızca yanmış çalılarının ve birkaç ağacın hışırtısı duyuluyordu. "Volt, cevap ver... Power, orada mısınız?"

Hiçbir şey yoktu. Muhtemelen telsizim hava saldırısı sırasında hasar görmüştü.

Bakışlarımı tekrar Mori'ye çevirdiğimde korku midemin daha da derinlerine işledi. *Bizi hemen buradan çıkartmam gerek.*

Mori'nin bedenini gür ve dikenli bir çalının yanına sürükleyip alt tarafına sakladım. Avucumu yanağına bastırarak, "Hemen döneceğim. Lütfen ölme," diye mırıldandım. Kirpikleri, bana sanki cevap verir gibi titredi. Ayağa kalkmadan önce eğilip dudaklarına bir öpücük bıraktım ve güçlkle kaçtığımız araziye inceledim.

Duman ve tozun büyük çoğunluğu dağılmış, saldırganlardan geriye kalanların kalp kırıcı durumunu ortaya çıkartmıştı. Bu şekilde önemsiz görevlerin bile böylesine korkunç sonuçları olabilirdi. Saklanma yerimize dönerken kopmuş uzuvların ve kafaların arasından dikkatle geçmeye çalışıyordum.

Kollarımın her geçen saniye biraz daha ağırlaşmasını yok sayarak duvarın yanına çöktüm. *Siktir.*

Yan cebime uzanıp ilaç şişesini çıkarttım, altı tane hapi ağzıma atıp çiğnedim ve yutkunarak acı tatlarını bastırdım.

Bir adrenalin dalgası şiddetle kanımda dolaşmaya başlarken dudaklarım, umut dolu bir sırıtmayla kıvrıldı. *MK-17*'imi sıkıca kavrayıp göğsüme bastırdım ve binanın ön tarafındaki açık alana doğru koştum. Timimde olmayan herkese ateş etmeye hazırdım.

Alanı gözlerimle hızla tarayınca burada kimsenin hayatta kalmadığından emin oldum.

Yardım bulmam gerekiyordu. Timimiz neredeydi? Sığınağı basarken kullandığımız yolu topallayarak geçerken kulaklığı bir

SIRTINDAKİ HANÇER

kez daha denedim. Cevap yoktu. Geriye kalanlar sadece biz miydik?

Endişe göğsümün üzerinde yükseliyordu. Her nefes alış verişimde yeterince oksijeni içime çekemiyormuşum gibi hissediyordum. Kampa ulaşmam on dakika sürdü. Çadırların dağıldığını, araçların, ekipmanların ve kasaların kaybolduğunu gördüğüm anda dizlerimin üzerine çöküp yumruğumu yere vurdum.

Elimi birkaç kez daha toprağa çarparken dudaklarımın arasından cansız bir çığlık yükseldi. Ne kadar süredir dışarıdaydık? Öldüğümüzü mü düşünmüşlerdi? *Siktir!*

Sığınağa hızla geri dönerken güneş sırtımı yakıyordu. Alnımda ter birikmişti, kıyafetlerimin her yanı terden sıırılsıklam olduğu için artık ne tarafımdan yaralandığımı anlayamıyordum.

Açık alanda yanan araçların yanına ulaştığımda üst taraftan sesler gelmeye başladı. Gözlerim büyük, kızıl tonlarındaki kayalıklarda gezinirken hâlâ içinden dumanların çıktığı bir *Humvee*'nin* arkasına saklandım.

Tüfeğimin dürbününü gözüme doğru kaldırıncaya seslerin kaynağını buldum. Çöl arazisiyle uyumlu, kahverengi kıyafetler giymiş dört adam tepede volta atıyordu. Bir şey hakkında tartışıyorlardı. *Usb* kelimesinin birkaç defa hepsinin ağzından çıktığını duymuştum. Binalarına hangi nedenle girdiğimizin farkındalarmış gibi görünüyorlardı.

Dürbünü kafalardan birine çevirdiğimde aldığım derin nefesi tuttum. Adam benim durduğum tarafa doğru döndü. Gür sakalı, çenesinin tamamını sarıyordu. Öyle tanıdık geliyordu ki zihnimin derinlerinde bir şeye dokundu ve beni, bir anlığına felç etti.

Ben ateş edemeden önce bir el omzuma bastırdı.

* Askeri kullanım için üretilen 4*4 sınıfındaki büyük araçtır.

Kalbim bir anlığına durdu, onun Mori olmadığını biliyordum. Ağırılık yok oldu. O avuç, Mori'nin nazik dokunuşlarına kıyasla soğuk hissettirmişti.

Yüzümü yavaş yavaş tüfekten uzaklaştırıp yukarı baktım.

Bana bakan genç adamın koyu sarı saçlarının yanları daha kısa kesilmiş, özenle şekil verilmişti. Çıkık elmacıkkemikleri, neredeyse çenesi kadar keskindi. Yakışıklıydı; lacivert, manşetleri altın işlemeli, pahalı bir takım elbise giyyordu ve değerli, siyah bir saat takmıştı. Ancak hepsinden önemlisi... onu tanıyordum. Bundan emindim.

Muhtemelen yüzüm şaşkınlığımı ele veriyordu çünkü kaşlarını sanki bana acır gibi çatarken soğuk bir şekilde gülümsedi.

“Merhaba, Emery.”



BÖLÜM 18

Emery

Adımı nereden biliyorsun?" Sesim sadece fısıltıdan ibaretti ama yine de şu anda dünyadaki her şeyden daha yüksekmiş gibi geliyordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine koyu gözleriyle bana baktı ve ben tepki vermeye fırsat bulamadan başımın üstüne bir çuval geçirdi. Hemen ardından da başımın yan tarafına tüfeğin kabzasıyla vuruldu.

Kaslarım gevşedi ama bütün bu zorluklara rağmen bilincim hâlâ yerindeydi. Yine de üstüme düşeni yaptım. Eğer beni rehlin alacaklarsa bile baygın olduğumu düşünürlerse ayrıntıları öğrenme şansı elde edebilirdim.

Adam beni yakalayıp kolaylıkla kollarının arasına aldı. Düşündüğümün aksine beni omzuna atmadı, bunun yerine göğsüne sıkıca bastırdı. Bu tanıdık hareket kalbime anlık bir dinginlik sağladı. Gözlerimi kapattım ve çam ağaçlarının arasından süzülen fırtınanın kokusuna odaklandım. Rahatlatıcıydı. Aynı zamanda tehlikeli hissettiren, ürkütücü bir yanı vardı.

Bu insanlar da kim? Bu adam kim?

Dişlerimi altdudağıma bastırıp kollarının arasında elimden geldiğince hareketsiz kaldım.

“Diğeri nerede, Reed?” Başıma çuval geçirip bana vuran nöbetçinin sesi sertti. Bu isim, zihnimin arkasında kıpırdandı. Yap-boz parçalarını tahtanın üzerine yerleştirmiştım ama henüz yerlerini bulamamıştım. Tıpkı, ne kadar uğraşırsan uğraş bir türlü hatırlanmayan rüyalar gibiydi.

Reed ben kollarındayken rahatça yürümeye başladı. Görüşüm kısıtlıydı ama büyük bir minibüse doğru gittiğimizi anlayabiliyordum.

“Ya öldü ya da arazinin arka tarafında. Alanı baştan sona ara. Greg onu da istiyor.” Reed’in derin sesi, sırtım boyunca ürpertilerin dolaşmasına neden oldu. Ondan yayılan bir kötülük vardı.

“Anlaşıldı.” Sonrasında sadece kurumuş zeminde ilerleyen ayak seslerini duyabilmişim.

Reed ses çıkartmadan, sakince minibüse bindi. İçeri girdiğimizde duyularım nerede olduğumuzu fark edemez duruma geldi. Çuval kumaşındaki ağlardan bir şeyler görmek çok zordu. Özellikle de minibüs hareket etmeye başladığı anda.

Havada hâlâ yoğun barut kokusu vardı ve Reed’in yırtılmış üniformamdan ortaya çıkan koluma değen eli, soğuk hissettiriyordu.

Sığınağın bulunduğu yerden yaklaşık beş dakika boyunca dümdüz bir yolda ilerleyip kenara çektiler. Sürgülü kapı açıldıktan sonra Reed beni dışarı taşıdı.

Burada onlara ait başka bir bina daha mı vardı? Hızla çarpmaya başlayan kalbim, kalkmamı ve kaçmamı söylüyordu. Ama bunu yapmayacak kadar zekiydım. Ben daha dört adım atıp uzaklaşmadan beni yakalarlardı. Bu Reed denen adam, Mori kadar uzundu. Göz açıp kapatıncaya kadar mesafeyi kapatırdı.

Yabancı binada ağır ağır yürüdü. Bir kez bile durmamış, hangi yöne gideceğine dair tereddüt etmemişti. Yaptığı dönüşlerin sayısına bakılırsa, buranında önceki gibi labirent olup

SIRTINDAKİ HANÇER

olmadığını merak ettim. Dakikalar ilerledikçe içimdeki korku da büyüyordu.

Bana ne yapmayı planlıyordu? İşkence mi görecektim? Acı hissedemediğimi hatırladığımda korku kıvılcımı hızla yok oldu ve o ufacık erteleme sayesinde rahat bir nefes verdim.

Peki, Reed benim kim olduğumu nereden biliyordu? Yoksa Gölge Birlikler, güvenlik konusunda düşündükleri kadar dikkatli değil miydi? Belki bu grupta da Mikah gibi bir *hacker* vardı.

Reed, “Bayılmadığını biliyorum,” dediğinde irkildim.

Beni test etmeye mi çalışıyordu? Sessiz kalıp kollarının arasında kıpırdamadan durmaya karar verdim.

Hafif gülüşü neredeyse geçmişe dair bir şeyler hatırlatıyordu. “Seni geri alabilmek için uzun zamandır fırsat kolluyorduk. Beni tanımadığına inanamıyorum. Demek doğruymuş, o vahşi Yeraltı Denemeleri’nde hafızanı kaybetmişsin.” Alay eder gibi bir ses çıkarttı. “İlk istihbarat kaynağımız senin öldürüldüğünü bildirmişti. Babanın ne kadar üzüldüğü hakkında hiçbir fikrin var mı?” Babamın üzüldüğünü söylüyordu ama ses tonuna bakılırsa, üzülen kişi oydu.

Ne saçmalıyordu bu adam? Arkalarında hissettiğim şiddetli baskı, gözlerimi sımsıkı yumup çığlık atmama neden oldu. Böyle bir şey olmasını beklemiyordum. Bree’yi hatırladığımda da aynı baş ağrısı, kafamın içine yayılmıştı.

Reed durdu ve sonra bir kapıyı açıp arkasından kilitledi. Odanın içinde ilerleyip beni yatağa ya da koltuğa benzer bir yere yatırdı. Ellerimi arka tarafımda bağlayıp çuvalı başımdan çıkarttı.

Oda küçük, gri ve soğuktu. Bir süredir durduğu belli olan ıslak odunların kokusu belirgindi. Bu kahverengi kanepede, köşedeki küçük mutfak ve duvarlara dizilmiş birkaç kutu dışında oda çoğunlukla boştu, eşyaların konduğu bir yer gibi görünüyordu.

Reed'e bakmadan önce etrafı incelerken hızlı ve kaygı dolu nefesler alıp veriyordum.

Gözleri tepkisizdi. Cansızdı. Kaşları belli belirsiz çatıldı. Söylemek istediği ama buna karşı koyduğunu belli eden duruşu yüzünden öfkeli görüldüğünü söyleyebilirdim.

Ona dik dik bakarken, "Kimsin sen?" diye sordum. Sorum onu eğlendirmiş gibi tek kaşını kaldırıp sırttı.

"Biz çocukluğumuzdan beri yakın arkadaşlık. Sanırım, beni en iyi akıl hocan olarak tanırırsın. Mavestelli ismini hatırlıyor musun? *Hımm*, hayır. Tanrım, başına ne yaptılar böyle, Emery?" Elini kaldırıp temkinli şekilde bana uzandı ama kanepeye yaslandım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Reed'in yüzü sertleşirken bakışlarını kaçırdı.

Kısılmış sesimle, "Bana ne yapacaksın?" diye sordum. Su istemeyi reddetmiştim ama Reed boğazımın kurduğunu fark etti ve odanın diğer tarafındaki lavabodan su almak için kalktı.

Doldurduğu karton bardağı bana uzattığında ona öfkeyle baktım.

"Ah, seni bağladığımı unutmuşum." Sanki keyifli bir sohbetin içindeymişiz gibi kahkaha attı ve bardağın kenarını dudaklarıma götürdü. "Sen uslu durduğun sürece sana hiçbir şey yapmayacağız, Emery. Ama ortağın için aynı şeyi söyleyemem." Kafasını iki yana sallayıp onaylamayan bir ses çıkarttı.

İçim huzursuzlukla doldu. "Ona zarar verme." Kelimeler ağızımdan hızla ve panik içinde döküldü.

Reed başını aşağıya eğip sanki yaptığım her şeyi inceliyor-muş gibi bana baktı. "Vay canına. Daha önce senin birine bu kadar düşkün olduğunu gördüğümü söylemem. Gerçekten özel biri olmalı, değil mi?" Omzuma hafifçe vurduğunda ona sertçe baktım. "Senin ona bu kadar güvenip itaat etmeni sağlayacak ne yaptı?" Reed insanların nasıl bağ kurduğunu anlamlandıramı-yormuş gibi kendi dudaklarına dokundu. Bu garipti.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Ona zarar vermek zorunda değilsin. Ne bilmek istiyorsan sana ben anlatırım.” Bunları söylerken gözlerimi kıstım. Yüzbaşı ya da general bunları söylediğimi duysa, hainliğimden dolayı beni bir saniye içinde öldürürdü ama Mori’nin canını yakmalara izin veremezdim.

Sırıttı. “Bunu sonra uzun uzun konuşuruz.”

Bu kesinlikle daha iyi hissetmemi sağlamamıştı.

Reed başını bana acır gibi yana eğdi ve ardından bir iğne çıkartıp üzerine birkaç defa vurdu. “Orada ölmek için epey çaba sarf ettin, değil mi? Seni iyileştirmemiz gerek. Bu, uyuma yardım edecek,” diye mırıldanırken şırıngayla bana yaklaştı.

Uzaklaşmayı denedim ama iğneyi boynuma sapladı ve bir saniye sonra her şey karardı.

Sanki sadece birkaç dakikadır uyuyormuş gibi hissediyordum ama uyandığımda kendimi sert bir yatağın üzerinde uzanırken buldum. Parlak ışıklar tavandan üzerime vuruyordu. Beyaz örtüler, boynuma kadar çekiliydi.

Kanım donarken doğrulup oturdum. Sert ve soğuk bir şey bileğimden çekiyordu. Hasta yatağına kelepçelenmiş haldeydim. *Bana ne yapmışlar böyle?* Serbest duran elimle örtüleri çekip vücudumda anormal herhangi bir şey olup olmadığına baktım.

En sonunda görev sırasında gerçekten ne kadar yaralandığımı fark ederken boğazım düğümlendi. Beni tedavi etmek için bolca gazlı bez ve bandaj kullanılmıştı. Altlarında dikişlerin bulunduğuna emindim. Çoğu şimdiden taze kanla ıslanmıştı, yenilenmeleri gerekiyordu.

Kendime gelip etrafı incelemeye başladım. Burası eski bir hastane odasına benziyordu. Zemin beyazdı, duvarlarda ihtiyaç halinde mahremiyeti sağlamak için perde rayları vardı. Odanın

çıkış tarafında bir nöbetçi duruyordu, dikkatle beni izlerken telsizini ağzına doğru kaldı.

“Uyandı,” diye bildirdikten sonra elini tekrar indirdi.

Dudaklarım şüpheyle kıvrıldı ama oda hâlâ boş sayılırken incelemeye devam ettim. Toplam beş yatak vardı ve onların üzerinde yatan kimse yoktu.

Bu, Mori'nin onlardan kaçtığı anlamına mı geliyor? İçim umutla doldu.

Kapı gıcırdayarak açılmadan önce birkaç dakika geçti.

Yaklaşık elli yaşlarında görünen, ince yapılı bir adam içeri girdi. Gömlek, yelek ve ceketten oluşan bir takım elbise giymişti, sağ elinde tuttuğu bastonla yürüyordu. Bastonun ucu altın kaplamaydı ve kıvrımlıydı, pençe benzeri bir şekli vardı. Öldürmeye yetecek kadar keskindi. Bastonu ağırlığını taşıması ya da sakatlığı olduğu için değil, sadece gösteriş amaçlı kullanıyor gibi görünüyordu. Belki de onun için gücün sembolüydü.

Benden beş adım uzakta durduğunda ikimiz de tek kelime etmedik. Bana buz gibi gözlerle bakıyordu. Benim için kim olduğu pek de belli değildi. Reed'in kelimeleri kafamın içinde yankılandı. *Mavestelli*.

Bu adam, o olmalıydı.

“Em-Bee,” dedi sertçe. Sanki kelimeleri gerçekten söylemek istemiyor gibi duruyordu.

Ama içime işlediler.

Em-Bee. Gözlerimin arkasındaki o baskı tekrar yükseldi. O kadar şiddetliydi ki başımı kavrayıp çenemi sertçe sıktım.

Genç bir adama ait görüntüler, gözümün önüne geldi. Zehirler konusunda ustaydı. *Bryce*. Öldürüldüğü anda gözlerinde beliren bakış ve çıkardığı boğuk ses, ruhumu delip geçti... Bana *Em-Bee* demişti ve bu, babam adına çalıştığını kanıtlamıştı. *Mavestelli*, *benim* babamdı. Onu hatırlamasam da bu doğru olmalıydı. Birbirimize epey benziyorduk.

SIRTINDAKİ HANÇER

Anılar henüz netleşmemişti ama başımdaki ağrı azalmaya başladıkça bir soru midemi bulandırmaya başladı.

Eğer Bryce değilse, kafama vuran kimdi?

Babam gözlerimin içine baktı. “Emery çok fazla şey atlattın, değil mi?” Metal çerçeveli yatağın kenarına oturdu, bana doğru dönmek için hareket ettiğinde yatak gıcırdadı.

Cevap vermek konusunda tereddüt ettim. Şu anda kafamın içinde bir sürü bulanık görüntü vardı. En sonunda, “Bana ne oldu? Buraya nasıl geldim?” diye sormayı başardım.

Donuk bakan kahverengi gözlerini yere çevirdi. “Bu, uzun hikâye. Ortağın bunu sana kendisi anlatmadı mı? Edindiğim bilgilere göre ikiniz epey yakınsınız. Bunların hiçbirinin ortaya çıkmamasına biraz şaşırdım.” Sorgulayıcı bir tavrı vardı.

Ne yaptığını biliyordum. Kafamda şüphe oluşturmaya çalışıyordu ama haklıydı. Mori bana adını söylemek bile bir yana, çoğu şeyi anlatmayı reddetmişti.

Bana güvenmiyor muydu? Bu düşüncenin ağırlığıyla kalbim sıkıştı.

Yan tarafımdaki örtüleri yumruklarımın arasına alıp sıkarken, “Bana sadece zaman tanıyor,” dedim kararsızlıkla.

Babamın bakışları küstah ve kendinden emindi. Onun yanında vakit geçirdikçe geçmişimle ilgili daha fazla şey gün yüzüne çıkıyordu. Buz gibi çocukluk. Aile işi. İnfazcı rolüm. Hatta Reed bile. Onu tanımadığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. O benim akıl hocamdı, yıllar boyunca onunla pek çok şey yaşamıştık. Hatırların saldırıları karşısında gözlerimi yumdum.

Babam parmaklarını şakağımdaki yara izinde gezdirirken, “Bunu sana kimin yaptığını söyledi mi?” diye sordu.

Yutkunup başımı iki yana salladım. “O... Bryce’di.” Önümde ölmüş halde yatan zehircinin hatıraları geri gelirken sesim titrediydi. Eğer zorlarsam, daha fazlasını bulacağımı biliyordum ama bir yanımda geri kalanını hatırlamak konusunda isteksizdim.

Babam kahkaha atıp bileğimi kavradı. Sadece hissettiğim baskı bile eğer ölüm hapları olmasa canımın yanacağını söylüyordu. Nefesim kesildi. *Ölüm hapları!* Onlara bir zamanlar böyle dediğimi hatırlıyordum. Dikkatimi tekrar babamın gözlerine çevirirken kalbim, göğsüme doğru sertçe çarpıyordu.

“Bunu kimin yaptığını biliyorsun. Mori’ydi,” dedi yavaşça. Kelimeler içimi delip geçti.

Yalan söylüyor.

“Yalancı.” Sesim çatladı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ancak kelepçe aramıza fazla mesafe koymama engel oldu.

Bana sinsî bir gülümsemeyle baktıktan sonra nöbetçiye doğru parmağını şıklattı ve adam yanımıza gelip babama bir telefon uzattı.

“Kendin gör.” Telefonu önüme tutup görüntüleri izlememi sağladı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülüp kucağıma damlıyordu. Nedenini anlayamıyordum ama içimde bir savaş vardı. İhanet ve acı. Bulanık görüşüme ve kalbimdeki sızlamaya rağmen yine de Mori’nin beni ormanda kovalayıp yere düşürmesini izledim. Adını tekrar tekrar haykırıyordum. *Cameron.*

Durması için çığlık atıyordum.

Cameron. Ne hoş bir isimdi. Hem kalbimi eritiyor hem de aynı anda acıtıyordu.

Gerçek iliklerime kadar işlerken safra boğazıma doğru yükseldi. Dehşetim ve çaresizliğim videodan açıkça belli oluyordu. Bütün orman sessizliğe gömüldüğü sırada elindeki taşı kaldırıp bütün gücüyle başıma vururken attığım acınası çığlıkları görmezden gelmek çok zordu.

Her şey geri geldi. *Hepsi.* Gölge Birlikler’e katılmadan önce yaptığım mide bulandırıcı şeyler ve sonrasında yaşananlar. Cameron’a olan aşkım ve o, beni öldürmeye çalışırken yaşadığım acı. Gözlerim dolarken boğazımda bir yumru oluştu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Babam telefonu indirdi, gözücuyla ona baktığımda gülümüyor gibiydi. *Duygusuz pislik*. Başkalarının acı çekmesi her zaman hoşuna giderdi.

Şu anda her şey gerçeküstü gibi geliyordu. İçimin boşaldığını hissediyordum, orada sadece hüznün vardı.

Bana neden söylememiştii? Hiçbir şey anlatmamasındansa, herhangi bir şey söylemesi çok daha iyi olurdu. Neden beni uzaklaştırmıştı? Altdudağım titrerken hayal kırıklığıyla örtüleri sıktım. Onun için gerçekten hiçbir anlam ifade etmiyor muydum?

“O çocuğun yapmaya çalıştığı tek şey sana sadece acı çektirmekti. Seni *öldürmek* istedi. Tanrım, bunu gerçekten denedi.” Kolumla gözlerimi sildim ve ellerime baktım. “Seni eve götürme vakti geldi, Emmie. Her şey bittiğinde güvende ve sağlıklı olacaksın. Annen seni bekliyor. Hatta seni, hep gitmek istediğin o aptal okula da kaydettireceğim.”

Annemden sadece bahsetmesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Onun başıma gelenleri umursadığı pek söylemezdi. Sanat okulu? Bu dünyanın dışına gerçekten dönebilir miydim? Düşüncelerim Mori’ye... yani Cameron’a geri gitti. İçimde ona karşı büyüyen derin, darbe almış bir özlem vardı. Öfkeliydim. Üzgündüm. Kalbim kırılmıştı.

“Şimdi nerede?”

Babam konuyu hemen Cameron’a çevirmemden rahatsız olmuş gibi gözlerini kıstı. “Asker mi? Ameliyatta. Reed onunla birlikte, doktorlar onu tedavi ediyor. Eğer iyileşirse bize yararı olur mu emin değildim ama Nolan’a unutamayacağı bir ders vermeyi planlıyorum. O benim olanı alırsa, ben de ona ait olanı alırım.”

Kararan gözlerinin içinde kötü niyetli planlar vardı ama şu anda aklım, onlar hakkında endişeleneceğim kadar çalışmıyordu.

Az önce edindiğim bütün bu bilgiler ve kalp kırıklığı, beni tamamen tüketmişti.

Omuzlarım düştü, kendimi daha önce hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum. Bunlar yaşanmadan önce başladığım noktaya geri dönmüştüm. Ama her nedense şimdi daha da kırılmış hissediyordum. Ruhuma kök salan bir yorgunluk vardı.

“Sırada ne var?”

Gülümsedi, beni böyle yenilmiş görmekten fazlasıyla memnun olduğu her halinden belliydi. “Şimdi Mavestelli Ailesi köşeye kısıtıldığı zaman neler yapabilir, göstereceğiz. Dişlerimizin ne kadar keskin olduğunu hatırlamaları gerek.”

Kan lekeleri bulunan avuçlarıma bakarak zayıf bir şekilde başımı salladım. Babam elime hafifçe vurup ayağa kalktı. Hayatım gerçekten bundan ibaret hale mi gelmişti? Yeraltı’ndan bu yüzden mi sağ çıkmıştım? En sonunda yine buraya dönmek, infazcı olabilmek için mi? Bu, benim geleceğim olamazdı.

Bunu istemiyordum. İstediyim... Göğsümün üzerine bir şey batıyormuş gibi hissettim.

İstediyim Cameron’dı ve şimdi, onun da benden çalındığını hissediyordum.

“Biraz dinlen. Yarın karşı saldırılarımız hakkında bilgilendirileceksin.” Kapıya yaklaştığı sırada durdu ve nöbetçinin çıkması için izin verdi. Böylece huzurla uyuyabilirdim. “Ah, bir de infazcımızın geri dönüşünü kutlayacağız. Yemek akşam altıda. Sen, ben ve Reed olacak,” dedi keyifle. Fakat o maskenin altında öldürmemi istediği insanların listesi vardı. Sadece silahına tekrar kavuştuğu için mutluydu. Hepsi bundan ibaretti ve o silah, tıpkı bir zamanlar olmasını istediği gibi kırılmıştı.

Kapı kapanınca uzanıp tavana baktım ve panolardaki lekeleri, çatışmalardan kalan kurşun deliklerini saydım. Tek ses kaynağı, duvardaki saatin *tik taklarıydı*. Metalin her hareketi, beni biraz daha umutsuzluğa sürüklüyordu.

Gizlice girdiğimiz sığınak tanıdık geliyordu çünkü daha önce orada bulunmuştum. Hem de birden fazla kez. Bu korkunç

SIRTINDAKİ HANÇER

gerçek karşısında gözlerimi kapattım. O gizli oda benimdi. Eskiden orada saklanır, gardiyanları gizlice izler ve duymamam gereken şeyleri dinlerdim.

Şimdiyse her şey gayet açıktı. Ama insanın geçmişine dair hiçbir şey hatırlamaması da gerçekten korkutucuydu. Aklınızın büyük bir kısmını elinizden alıyordu.

Cameron, son denemede işimi bitiremediği için mi sonrasında bana daha farklı bir gözle bakmıştı? Beni öldürmeye çalışmıştı ama buna rağmen benimle ortak olmaya zorlanmıştı. O soğuk bakışları, benimle iletişim kurmayı reddetmesi... *Neden?*

Dudaklarımdan hayal kırıklığıyla dolu, yüksek sesli bir inleme çıkarken oturdum ve avuçlarımı gözlerime bastırarak yaşları durdurmaya çalıştım. Boşuna bir çabaydı. Gözyaşları kollarımdan süzülerek çarşafı ıslatıyor, bacaklarım durmadan endişeyle yere vuruyordu.

Çok aptaldım.

Bunca zamandır bana yalan söylemişti.

BÖLÜM 19

Emery

Aralık pencerelerden içeri sızan esinti, dinlenme odasındaki medikal ve nane kokusunu karıştırdı. Cameron'ın soluk sarı saçları alnına dökülmüştü, gözleri kapalıydı ve nefesi, rüya âlemine dalmış gibi düzenliydi.

Çenemi avucuma yaslayıp ona daha yakından bakabilmek için eğilirken dirseğimi yatağa dayadım. Son üç gün, peş peşe gelen zihinsel bunalımlardan ibaretti. Bazen onu ellerimle öldürmek istiyor, bazen de sarsarak uyandırıp son birkaç haftadır bana gösterdiği o hüzünlü gülümsemeyi öpmeyi arzuluyordum.

Tekrar eski halimize dönebilir miydik? Öyle hissetmiyordum. Derin bir nefes alıp yavaşça kolunda daireler çizdim.

Bu süreçte karmaşa, benim en yakın arkadaşım olmuştu. Kafamdaki anılardan meydana gelen o karmaşık düğümü çözemi-yordum. Bana daha önce söylediği şeylerin doğru olup olmadığının artık ayırt edemiyordum. Neden beni sanki hiçbir önemim yokmuş gibi uzaklaştırmıştı? Neden kendime ona güvenmek için izin vermiştim?

Görünüşe göre sarsılmayan tek şey kalbimdi. Hâlâ mantıklı bir cevap bulmak için direniyordu, böylece o saf askere tekrar

SIRTINDAKİ HANÇER

dönüşebilirdim. Ama o halimi bir daha görebileceğimden emin değildim. O, aşkla kirlenmemişti. Kendi iyiliği için fazlasıyla mutluydu.

Gözlerim, Cameron'ın çenesinde ve belirgin elmacıkkemiklerinde dolaştı. Yakışıklı askeri uyurken izleyerek kendime işken-
ce çektiriyordum. Güzelliği eşsizdi, rüyalarında bile acı çekiyor
gibi görünüyordu. Onun gibi kendine zarar veren şeylere ne-
den kapıldığını tam anlamıyla hiçbir zaman anlayabileceğimi
sanmıyordum. Beni öldürmeye çalıştığını öğrensem de o yoğun
bakışlarının tadını çıkartmak için sabırsızlanıyordum.

Yatağa, onun yanına çıkarken aralanmış dudaklarımın ara-
sından uzun bir nefes çıktı. Bedenim, onunkinin yanında ufacık
kalıyordu. Sadece gövdesi bile kıvrılıp yatacağım kadar büyüktü.
Başımı göğsüne yasladım ve o derin huş ağacı kokusunu içime
çektim.

“Nasıl olur da onca insanın arasından *seni* unuttum? Came-
ron...” Hüzünle söylediğim adı dilimin üzerinde buruk, hüzün-
lü bir tat bırakmıştı.

Öksürdüm, ardından nereye gitse yanında taşıdığı o aptal şiir
kitabını alıp en çok yıpranmış, en fazla okunan sayfayı açtım ve
ezbere bildiği satırları ona okumaya başladım.

Kendime bunu onu rahatlamak için yaptığımı söylesem de
aslında bunu, kendimi rahatlamak için yaptığımı gayet iyi bili-
yordum.

“Uyandı.”

Reed'in sesi, kulaklıklarımdan duyulduğunda adımlarım
yarım kaldı. Terasın çatısında sürekli oturduğum korkuluklara
doğru yürüyordum. Son birkaç gündür burası, huzurlu olabildi-
ğim tek yer gibiydi. Şehrin ışıkları uzaktan titriyor, bu yüksek-
likten izlerken yollarda giden arabalardan nehri andıran bir ses
geliyordu.

Dünya, uzakta gizlendiğimiz bu yerden epey yalnız görünüyordu. Şehirdeki ışık kirliliği, bize ulaşmadan sönüyor ve karanlığa dönüşüyordu. Bu da yıldızların nerede başlayıp nerede bittiğini merak etmemi sağlıyordu. Buna rağmen Cameron ile birlikte Yeraltı Denemeleri sırasında gördüğüm yıldızlarla hiçbir şeyin kıyaslanabileceğini düşünmüyordum. Belki de en zevk aldığım şey, o yoldaşlık duygusuydu. Bulduğum arkadaşlar ve o aidiyet hissi...

Reed'in söylediğini yok saydım ve kulaklıklarımı çıkartıp terasa bıraktım. Bacaklarım beni her zamanki yerime götürdü ve binanın ucuna oturdum. Dirseklerime yaslanıp bacaklarımı soğuk rüzgâra karşı salladım.

Kuzey Almanya'da bir yerlerdeydik. Babam göreve gittiğimiz zamanlarda tam olarak nerede bulunduğumuzu bana asla söylemezdi. Her zaman *ne kadar az insan bilirse, o kadar iyi* derdi ve bu saklanma yerinin de diğerlerinden farkı yoktu.

İnfazcı her zaman karanlıkta kalırdı. Bilgi kaynağını saklamak, muhtemelen kontrol taktiği ya da rehin alınma ihtimalime karşı alınan bir önlemdi. Bu durum daha önce beni hiç rahatsız etmemişti ama artık ediyordu. Özellikle de babam iş üstünde olmadığım zamanlarda güvenliğini arttırmışken. İç çekip avluda başka bir çalışanla sohbet ederken bir yandan da kayıtsız gözlerle bana bakan nöbetçiyi inceledim.

Büyük Havza'dan yaptığımız uzun süreli uçuşun ardından eklemelerim kaskatı kesilmişti. Derin bir nefes aldım ve dudaklarımın arasından çıkan buğuyu uyuşmuş halde izledim. Havadaki sert soğukluk tıpkı Alaska'daki rüzgârlar gibi iliklerime kadar donmama neden oluyordu.

Çıkarttığım ilaç şişesini elimde çevirirken hapların tıkırtısını dinledim. Hâlâ yarıya kadar doluydu ve Reed, ekibine daha fazlasını üretmeleri için emir vermişti. Dozları ve aldığım zaman dilimini onunla paylaşıp paylaşmama konusunda tereddüt etmiştim çünkü ilaçlarla ilgili her detayı öğrenmeye fazlasıyla

SIRTINDAKİ HANÇER

hevesli görünüyordu. Ama Cameron'ın, yan etkileri yaşamaması için dozlarını alması gerekiyordu.

Cameron. Bana tatlı yalanlar söylerken parmaklarıyla saçlarımı nazikçe okşamasını ve uzun uzun bana bakmasını düşündüm. *Daha önce saçımı asla örmediğini söyledi.* Alayla güldüm, Mori gibi tehlikeli birinin böylesine nazikçe saç örebileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Bu değerli hatırayı anımsadığımda kalbim yumuşadı.

Ardından onun zalim ve mesafeli duruşu aklıma geldi. İnleyerek başımı kollarıma yasladım.

Onu görmeye hazır değildim.

Ayrıca ne diyecektim ki? Ona her şeyi hatırladığımı söylemeli miydim, yoksa onu unutan kız olarak mı yoluma devam etmeliydim? Bana karşı davranışları göz önüne alınırsa, kesinlikle ikincisini tercih ediyor gibi görünüyordu.

Göğsüm, kış esintisinin altında sıkıştı. Kendi sesimdeki acıyı ve korkuyu, beni öldürmemesi... uyanması için yalvarışlarımı duyduktan sonra nasıl hissetmem gerekiyordu ki?

Şimdi de uyanmıştı.

O uyanmıştı ama ben yarı uykulu halde bu kâbusun içinde hâlâ sıkışıp kalmış durumdaydım ve şimdiden Greg Mavestelli tarafından hazırlanan, *ilgilenilmesi gerekenler* adındaki iş listesini yerine getirmek için baskı altına alınmışım. Liste, aşağı kattaki odamda tahtanın üzerine asılmıştı. Burası, ben işimi yaparken kalmam için ayarladığı geçici bir konaklama alanıydı. Dünyanın pek çok yerinde bir sürü odam vardı. Belki de yalnızca bir kez uyuduğum, terk edilmiş bir sürü yer...

Tek istediğim içine sıkışıp kaldığım bu gerçeklikten uyanmaktı. Bu hayatın dışında bir yaşam hayal etmek, ulaşılması zor bir istek miydi?

Yorgun gözlerim şehre kaydı, arabalar gecenin içinde kayıyordu. Herkes yoluna ben olmadan devam ediyordu.

Cameron olmadan.

Zaten hayalet gibiydik, belki de her zaman öyleydik. Henüz kararımı tamamen verememiştim. Üsteki herkes bizim öldüğümüzü mü sanıyordu? Elim içgüdüsel olarak kalkıp boynuma, takip cihazının çıkarıldığı bölgeye gitti. Herkesin sağ ve iyi halde döndüğünü umuyordum.

Yarım saatin ardından terasın metal kapısı gıcırdayarak açıldı. Kim olduğunu görmek için dönüp bakmama gerek yoktu. Reed, buraya getirildiğimiz ilk gün buraya kaçtığımı fark etmişti. Sezgilerinin bu kadar kuvvetli olmasından nefret ediyordum ama babamın aksine, gerçekten benim iyiliğimi istiyor gibi görünüyordu. Gerçi, onun ilgisinin de yalnızca ona fayda sağladığım sürece devam edeceğinden emindim. Reed bana her zaman nazik davransa da farklı biriydi. Bir şeyi gerçekten önemsemenin ne demek olduğunu anladığından emin değildim.

Siyah montumun kolu yanaklarıma değdiğinde soğukluk hissettim ama umurumda değildi. En azından soğuktan donmak, acıyı hissedebileceğim en yakın şeydi.

Adım sesleri yavaşça yaklaştı ve kar hafifçe gökyüzünden süzölmeye başladığında tamamen kesildi.

Reed'in bana kızıp içeriye girmemi emretmesini bekliyordum ama sessiz kaldı. Sol tarafıma oturmadan önce birkaç dakika geçti. Benden yaklaşık otuz santim uzundu ve gözucuyla baktığımda, görebildiğim tek şey korkuluktan sarkan eldivenli elleriydi.

Aşağıdaki şehre yağan karı izlerken sessizce oturduk. Ona tam Cameron'ın nasıl olduğunu soracağım sırada gayet iyi tanıdığım o huş ağacı kokusunu aldım.

O konuşmadan öne sırtım kaskatı kesildi.

"Ben... ben çok özür dilerim, Em."

Cameron'ın sesi sırtım boyunca ürpertiler yayılmasına neden olurken tamamen içgüdüsel bir şekilde geri çekildim. *Kaç.*

SIRTINDAKİ HANÇER

İçimdeki küçük bir ses çığlık atıyordu. Bunu şu an denesem bile kaslarımın doğru düzgün çalışacağını sanmıyordum.

Başımı yavaş yavaş kaldırıp ona baktım. Arazinin çevresindeki sokak lambalarının turuncu ışığı, silüetini aydınlatıyor ve ateş sanki soluk sarı saçlarının üzerinde dolaşıyormuş gibi gösteriyordu. Kaçırıldığı açık yeşil gözlerinde acı dolu bir ifade vardı.

Daha yeni uyanmış gibi görünüyordu. Teni o kadar solgundu ki soğuk rüzgâr yanaklarını kızartmış, gözündeki yara izi daha belirgin hale gelmişti.

Söylediği şey her neyse unutmuştum. Burada olmasından dolayı öyle şaşkındım ki zihnim tamamen boşalmıştı.

Dizlerinin üzerinde birleştirdiği elleri kelepçeliydi. Reed'in, ona buraya çıkması için izin vermesine şaşırmıştım. Omzumun üzerinden bakınca Reed'i sigara içerken gördüm, yan tarafında *MK-17* asılıydı. Gözleri kısa süreliğine benimkilerle karşı karşıya geldi ve sonra kış manzarasına döndü. Reed yalnızca kendi yararına olan şeyleri yapardı. Şu anda da bizim etkileşimimizi mi inceliyordu?

Ama Cameron'ı neden buraya konuşması için çıkartmışlardı? İç çekip dikkatimi tekrar karşıya çevirdim. Reed'in gözlerinin sırtımda olduğunu hissedebiliyordum.

Bunu yatılı okuldayken de yapardı. En büyük merakı başkalarının gösterdiği ilgiyi izlemektir. En çok onları analiz ederdi, sanırım öğrenmek için bunu yapıyordu ve gerçekten ürkütücüydü.

Cameron çenesini sıktı, benim gibi o da kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Hâlâ ona hangi halimi göstereceğime karar vermeye çalışıyordum.

"Yaptığım şeyin görüntülerini izlediğini biliyorum. Ben de binlerce defa, hiç durmadan izledim ve her seferinde beni içten içe yiyip bitirdi. Ben-" Sesinin titremesiyle yutkundum.

İçimde kabaran duygular kalbimi sıkıştırdı ve en sonunda dışarıya sadece öfke çıktı. Ne kadar üzgün olduğumun, onu ne

kadar özlediğimin hiç önemi yoktu. Beni bu şekilde uzak tuttuğu için çok kızgındım.

“Sen üzgün değilsin, Cameron.” Adını duyduğunda irkildi ve nihayet dönüp bana baktı. Bir erkeğin gözlerindeki ıstırap gerçekten görülmeye değerdi. “Sana *yalvardım*. Ağladım ve adını *haykırdım*. Buna rağmen... benden, bildiğin tek yolla kurtuldun. Ardından bana yalan söyleyip beni tanıımıyormuş gibi davrandın. Senin için *hiçbir* önemim yokmuş gibi.” Kalbimdeki acıyı açıkça gösterirken başımı iki yana salladım.

Yüzündeki ifade değişti ve gözleri yaşlarla dolarken altdudağını ısırdı.

Boğuk bir sesle, “Biliyorum,” diye fısıldadı. “Benden nefret ediyor olmalısın.”

Bu hiç adil değil diye itiraz ettim kafamın içinden. Kontrol Cameron’ın elinde değildi. “Şu anda aklım gerçekten karmakarışık.” Ellerimi yumruk haline getirdim. “Senden sadece gerçeği istemiştim.”

Gözleri, kendisinden geriye hiçbir şey kalmamış bir adamınki gibi boş bakıyordu. Başını bir defa sallayıp acı dolu şekilde gülümsedi. “*Biliyorum.*”

Hâlâ mesafeli kalmayı mı seçiyordu? Kızgınlık göğsümün derinlerinde yükselmeye başladı. Korkuluktan kayıp doğruldum ve gitmek için arkamı döndüm.

“Siktir, Em. Çok üzgünüm... sana söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Ben sadece-” Sanki çaresiz durumdaymış gibi parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. “Ne kadarını hatırlıyorsun?” Cameron’ın sesi yine sertleşmişti ve buna memnundum.

Böylesi daha kolaydı. Her zaman öyle olmuştu.

Ellerimi yanlarımda sıktım. “Her şeyi hatırlıyorum, Cam.” Kelimelerim, aramıza düşen kar tanelerinin arasında kaybolup gitti. Omzumun üzerinden baktığımda yüzünde hayal

SIRTINDAKİ HANÇER

edebileceğimden daha fazla acı olduğunu gördüm. İtirafım onu tam anlamıyla mahvetmiş gibi görünüyordu.

Artık bunun nasıl hissettirdiğini biliyor. Kendimi öne doğru yürümeye zorladım. Şu anda gitmezsem, onu yalnızca rahatlamak isteyecektim ve bu kesinlikle olmazdı.

Reed'e hiç bakmadan yanından geçip gittim. Cameron'ın buraya çıkmasına izin verdiği için fazlasıyla öfkeliydim. Reed uzanıp bileğimi tuttu, birbirimize dönmeden durduk.

"Bırak beni," dedim sertçe.

Konuşmamı görmezden geldi. "İyi misin?"

Döndüğümde bakışlarıyla karşı karşıya geldim. "Sakin önemsiyormuşsun gibi davranma." Kolumu tutuşundan kurtarıp merdivenlerden aşağıya indim.

Akşam yemeğinden sonra odama döndüm ve babamın arkasında bıraktığı listedeki isimlere baktım. Bu hafta bazılarının üzerine çizik atacaktım. Sanki buradan hiç ayrılmamışım gibi hissediyordum.

Greg, ilk buluşmamızdan sonra bana tek kelime bile etmemişti. Bu aslında beni gerçekten önemseydiği için istemediğini kanıtlıyordu. İsteddiği tek şey iyi eğitilmiş malını geri almaktı. Onun söylediği gibi annem beni beklemiyordu. Konuşmak için beni aramamıştı bile. Zaten beklediğim de yoktu. Bana yalan söylediğini bilsem de içimde bir parça yine de böyle olmasını umut etmişti.

Bildiğim yalnızca iki hayat vardı. Mavestelli ailesi ve Gölge Birlikler. İkisi de baktandı.

Söylendiği gibi... Tanıdığın düşman, tanımadığın dosttan daha iyiydi, değil mi?

Cameron'ın darmadağın olmuş bakışlarını düşünürken kolumu alnıma dayadım. Henüz birkaç saat olmuştu ama ona

söylediklerim yüzünden şimdiden kendimi kötü hissediyordum ve aramızı düzeltmek istiyordum.

Dünyadan kaçma zamanı. Dudaklarımı birbirine bastırıp komodinden bir kitap alarak yatağıma kıvrıldım. Kapağı açıp kaldığım yeri buldum. Uyumadan önce berbat gerçekliğimden kaçabilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

Koridorun ucundaki odadan gelen metal tıkırtıları duymadan önce yaklaşık bir saat geçmişti. Ayracı sayfaların arasına koydum ve dinleyebilmek için oturdum. Saçlarım açıldı, daha iyi duymak amacıyla öne eğildiğimde tutamlar omzumdan göğsüme doğru kaydı.

Ses tekrar geldi. Bu sefa daha yüksekti.

Tedirginlik en sonunda yok sayamayacağım hale gelene dek içimi kemirdi. Kitabı kenara kaldırıp kapıya doğru yürüdüm ve koridora bakabilmek için hafifçe araladım.

Boştu. Birkaç saniye daha bekledim ve başımı iki yana sallayıp kapıyı kapatırken ses çıkartmaması için kulpu döndürdüm.

Bina eskiydi. Gıcırtilar borulardan geliyor olmalıydı.

BÖLÜM 36

Emery

Reed sert bir sesle, “Tamam, arkana yaslan, Emery. Dikiş atılması gerekiyor,” derken uyluğumdan kurşunu çıkarttı. Fıskıran koyu kanı donuk gözlerle izledim, hissiz ve yorgundum. Henüz ellerimi bile yıkamamıştım. Tırnaklarımın dibine kırmızı toprak parçaları yapışmıştı. Reed ben daha kapıdan içeri girer girmez hemen muayene odasına götürmüştü.

Cameron’ı terasta görmemin üzerinden bir hafta geçmişti.

Aile işi her şeyden önce gelirdi. Kafamı toparlayabilmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylememe gerek yoktu. Haplar da bir şeyleri netleştirme konusunda yardımcı olmuyordu ama en azından fiziksel acıyı dindiriyorlardı. Ama insanın kafasının dağınık olması o kadar da kötü değildi, özellikle de yaptığın iş acımasız cinayetler işlemek üzerineyse. Nolan’ın söylediği gibi her dört saatte bir dozlarımı almaya dikkat ediyordum. Eğer düzeni bozarsam neler yaşanacağını öğrenmek istemiyordum.

Bütün bunlardan geriye elimde sadece Cameron’a duyduğum felaket özlem kalmıştı. Yeraltı’nda ve Fury Timi’nde birlikte geçirdiğimiz zaman kafamın içinde sürekli dönüp duruyordu.

Bir zamanlar bana nazikçe dokunan sert parmakları... İçinde onca acı barındıran gözleri...

Uzun bir nefes verdim.

"Bu gerçekten inanılmaz. Sahiden hiçbir şey hissetmiyor musun?" Ölüm haplarından hâlâ bir şişeye sahip olduğum için Reed dikişlerimi ağı kesici kullanmadan attı. Ben işe gitmeden önce her ihtimale karşı şişemi doldurarak bana vermişti. Açık konuşmak gerekirse, onun yaptıklarıyla Nolan'ınkiler arasında hiçbir fark göremiyordum.

Başımı sallayarak onayladım. "Peki birinin hiçbir şey hissetmemesinin bedeli nedir?" dedim güçsüz bir sesle.

Gülümseyip kanlı iğneyi bana doğru salladı. "Neyse ki şanslısın, biyokimya ekibinde olağanüstü tanıdıklarım var. Sanırım hapların içinde eksik olan o dengeleyici maddeyi bulmayı başardılar." Reed kaptığı pembe şişeyi bana fırlattı.

Şişeyi yakaladım. "Bizim biyokimya ekibimiz yok." Sesim sert ve şüphe doluydu.

Reed neredeyse gözünü bile kırpmadan kocaman gülümsemeye devam etti. "*Bizim* demedim ki." Göz kırptı ve şu anda kullandığım şişeyi vermem için elini uzattı. Onu avucuna bıraktıktan sonra pembe olanı kendime aldım.

"Hımm." Ona meraklı gözlerle bakmadan edemedim. Cameron hakkında bir şeyler sorup sormamam gerektiğini düşünüyordum. Greg, acı çektirme taktikleri onun üzerinde hiçbir işe yaramayacağı için onu incitmeyeceğine dair söz vermişti. Yine de içimde kötü bir his vardı.

Reed'in metal lavabonun etrafında dolaşmasını izlerken kısık sesle, "Cameron nasıl?" diye sordum. Sorum karşısında duraksadı.

Elini tezgâha dayadı ve ne söyleyeceğini tartıp bana döndü. "Muhtemelen onun için endişelenmene gerek yok, Emery. Hiçbirimiz seni öldürmeye çalıştığı gerçeğinden hoşnut değiliz."

SIRTINDAKİ HANGER

Sesi kendinden emin çıkıyordu. Aynı yaşta olmamıza rağmen sanki küçük bir çocukmuşum gibi benimle konuşuyordu.

Kaşlarımı çattım. "Babam bunu pek umursamıyor."

Reed'in sert bakan gözleri anlayışla doldu. "Senin zihnini iyileştirmeye odaklanman gerek. Bir daha Mori'den bahsettiğini duymak istemiyorum, tamam mı? Onu ne zaman geri alabileceğini sana haber veririm." *O oyuncak değil.* Gözlerim endişeyle kısıldı ve Reed'in sert duruşunu süzdükten sonra onu memnun etmek için başımı salladım.

Onu hazırlıksız yakalayacağımın bilincinde olarak, "Daha önce hiç âşık oldun mu?" diye sordum.

Reed'in gözleri bir saniyeliğine büyüdü ve yine her zaman ki duygusuz haline döndü. "Bizim yaşlarımızda kim âşık olmaz ki?" dedi kayıtsız şekilde. Yalan söylediğini anlayabiliyordum. Reed nasıl sevilir bilmiyordu. Bildiği tek şey, sahiplenmek ve insanları kullanmaktı. Fakat bu, sevmenin nasıl hissettireceğini arzulamadığı anlamına gelmezdi. Aslında oldukça üzücü bir durumdu.

Lavaboya döndü ve tıbbi ekipmanlarla uğraşıyormuş gibi yaptı. Ben başka bir söylemeyince omuzları çöktü. En sonunda, "Ona âşık mısın?" diye sordu.

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. "Âşıktım... *âşığım.*" Kalbim, birbiriyle çelişen duygularla sıkıştı.

Bana doğru döndü. "Kendini hayatta tutmayı nasıl başardığını bilmiyorum." Konuyu değiştirirken gülümsedi. Bu durumun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum, o yüzden ona ayak uydurmaya karar verdim.

"Bir suçluya âşık olduğum için mi?" Medikal bandı ona fırlattım.

"Evet, aynı zamanda bu masum tavırların yüzünden. Bu çok yanıltıcı."

Daha önce söylediğini taklit ederek, "En iyisinden öğrendim," dedim alayla. Reed alçak sesle güldü.

"Her neyse. Greg bu akşam sekize bir görüşme ayarladı. Dördüncü kattaki toplantı odasında buluşacağız." Tebessüm etti, gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. Yine de aynı şekilde karşılık verdim ve masadan indim.

Kapıda oyalanıp, "Herkes katılacak mı?" diye sordum.

"Evet, baban ailenin tamamına önemli bir şey açıklayacak. O yüzden erkenden orada bulunmaya dikkat et. Ah, bu arada koridordaki nöbetçiyi de rahatsız etme. Toplantıya o da katılacak." Parmaklarını, bedenimden çıkarttığı merminin üzerine dolaştırdı. Başımı sallayıp çıkmadan önce gözlerim bir süre o görüntüde takılıp kaldı.

Pekâlâ, bu gerçekten tuhaftı.

Daha önce Reed'in toplantılar hakkında bana üstü kapalı cevaplar verdiğini hiç görmemiştim. Cameron hakkında da bana net bir şey söylememişti. Ayrıca nöbetçi hakkındaki yorumu da neydi öyle? Bu konuşma beni tedirgin etse de aklımdan çıkartmaya çalıştım.

Cameron'ın odasının önünden geçerken nöbetçiye hafifçe başımı sallayarak selam verdim.

Onu görmeme izin verilip verilmediğini merak ettim. Ameliyatından sonra görmeme izin vermişlerdi. Reed'in, nöbetçinin de toplantıya katılacağım söylemesinin sebebi bu muydu? Böylece içeri gizlice girebilirdim. Örgümün ucunu endişeyle parmağıma doladım ve omzumun üzerinden gözücuyla nöbetçiye bakmaya cesaret ettim.

Ters giden bir şeyler vardı.

İnledim ve ellerimi yüzüme bastırıp arkamdan kapıyı sertçe kapattıktan sonra kayarak odamın zeminine oturdum. *Beni gerçek anlamda öldürmeye çalışan birini umursamamalıyım. Bana*

SIRTINDAKİ HANÇER

yalan söyledi ve beni kendisinden uzaklaştırdı. Ancak onu kafamın içinden ne kadar atmaya çalışsam da bir türlü beceremiyordum.

Duştan akan su sıcaktı. Saçımı son kez yıkamadan önce bedenimdeki bütün kanı ve kiri temizledim. Babamın gardırobuma eklediği resmi *aile kıyafetimi* giymeye karar verdim. Babam, diğer ailelere sadece gücümüzü göstermenin yeterli olmadığını, aynı zamanda kalitemizi de göstermemiz gerektiğini düşünüyordu.

Hadi ama. Ellerimde daima kırmızının izleri vardı. Benim kalitem falan yoktu. Rakip ailemizin fabrikasında arkamdan şanssız biri tarafından bulunması için bıraktığım, rostoyu andıran beden bunu kanıtlıyordu.

Koyu lacivert elbise, bir takım elbise gibi şıktı. Kollarının ucundaki manşetler, altın renkli iplikler ve düğmelerle bezeliydi. Üst tarafına daha keskin bir görüntü veren beyaz bir yaka dikilmişti. Alt kısmı pileliydi, bu da hareket etmeyi kolay hale getiriyordu.

Bacağımdaki bandajın ortada olduğunu fark ettiğimde dudaklarımın köşesi aşağıya doğru kıvrıldı. Siyah külotlu çorabımı üzerime geçirip kalın tabanlı botlarımı giydim. Bu botlar, bugüne kadar yapılmış en iyi tasarımdı. Tabanlarında yaklaşık on santimlik bıçaklar vardı... *Her ihtimale karşı.*

Saçlarıma maşa yapmadan önce kuruttum. Belime kadar uzanıp elbiseyle uyum sağlıyorlardı. Aynadan kendime baktım ve alnımdaki yara izini kâküllerimin altına gizlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ardından görünüşümü inceledim. Aynadan bana bakan kişiyi tanıdığım söylenemezdi.

Bu, güç gösterisi. Babam, ailelerin küçük infazcısını geri aldığı bilmesini istiyordu. Ve bir de aklımın başında olduğunu kanıtlamak. Eh, durum tam tersiydi.

Gecikme ihtimalim karşısında gülümsedim, bu onu kesinlikle çok kızdırdı. Planım, aşağıya inmeden önce Cameron'ı görmektir. Konuşmasak bile iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek

istiyordum. Reed'in içimde oluşturduğu o tedirginlik hâlâ yerli yerindeydi.

Odamdan dışarıya çıkmam yasak değildi ama buna rağmen kapıyı dikkatle açıp her tarafa baktım ve altı metre ilerleyip Cameron'ın odasına ulaştım. Tıpkı beklediğim gibi nöbetçi gitmişti. Bu toplantılara geç kalanlara ağır cezalar verilirdi, bu yüzden şu an herkesin dördüncü katta olduğunu tahmin ediyordum.

Bu yaptığının başımı belaya sokmayacağını umdum. Aslında her zaman emirleri tam olarak yerine getirdiğim için *belanın* ne demek olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Muhtemelen çok kötü değildi.

Eşikte durdum ve elimi uzatıp kapıyı çalmak için hazırlandım. Tereddüt etmeme neden olan şeyi bilmiyordum ama zincirlerin şangırtısını duyduğum an, aynı sesi daha önce kitap okurken duyduğumu hatırladım. Korku omurgam boyunca aşağıya doğru hızla yayıldı ve harekete geçmemi sağladı. Kapıyı çalmaktan vazgeçip kolu çevirdim. Kilitliydi.

Bunu görmezden gelemem.

Tekmeleyerek açtığım kapı, ben içeri girerken gürültüyle duvara çarptı. Onu masaya kelepçelenmiş halde ya da keşfettiğimden daha masum bir şekilde bulmayı bekliyordum.

Vücudunu gördüğümde midem bulandı. Cameron'a karşı hissettiğim tüm o düşmanlık, kaburgalarının üzerindeki morlukları; göğsünü, kollarını ve sırtındaki kana bulanmış bandajları görünce eriyip gitti. Elleri, kolları ön tarafa uzanacak şekilde yukarıdan zincirlenmişti. Duvardan sarkan parça onun dinlenmesine engel oluyordu. Sandalyesi, yatağı ya da battaniyesi yoktu. Öylece sefalet içinde ayakta durmak zorundaydı.

Cameron'ın darmadağın olmuş saçları alına dökülmüştü. Başını yavaşça kaldırıp bana baktı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Beni gördüğünde şaşkınlık ve savunmasızlıkla dolan gözleriyle birlikte, her şey tıpkı bir yük treni gibi sertçe üzerime çarptı.

Yanakları çökmüş, dudakları çatlamıştı. Ama hepsinden önemlisi, o bakışlarda kaybolup gitmiş bir ruh görüyordum.

Henüz bir hafta olmuştu ve karşımda dikilen bu adamı zar zor tanıyabilmiştim.

“Cameron,” diye fısıldadım. Yanına doğru hızla koşarken başka bir şey söylememiştim. “Cameron.” Zincirlerle boş yere uğraştığım sırada gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Kocaman asma kilit vardı ve anahtar gerekiyordu.

“Em.” Sesi boğuk ve zayıftı. Dikkatimi tekrar ona vererek nazikçe kollarına dokundum. Ona daha fazla acı çektirmekten korkuyordum. Cameron inledi ve ağzından kanlar çıkarken öksürmeye başladı.

Ayaklarının altında çoktan koyu renkli bir sıvı birikmişti. Odadaki tüm renkler kırmızıya dönüşürken boğazımda bir yumru oluştu.

Birkaç saniye derin nefesler alıp verdi. Kendini zorlayıp yüzünü buruşturarak bana kalbimi paramparça eden bir gülümsemeyle baktı. Yorgun bakan yeşil gözlerinde yenik düşmüş bir ifade vardı, sanki her an pes etmeye hazırdı ama beni izlerken gözleri ışıldadı.

Titreyen sesimle tekrar adını mırıldandım. “Cameron.” Söylemeyi başarabildiğim tek şey bu gibi görünüyordu. “B-ben çok-” Kelimeler boğazımda düğümlendiğinde gözlerimi yumdum ve gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştım.

“Eğer ya-yakalarlarsa, seni d-de kilit altına alırlar,” diye inledi acı dolu şekilde. “H-hemen gi-gitmelisin.”

Titreyen elimle dikkatle yanağını okşadım. Gözlerini bir saniye daha açık tutmaya dayanamıyormuş gibi kapattı. “Acı çekiyor musun? Hissedebiliyor musun?” diye sordum inanamaz bir halde. Onun gibi sarsılmaz birinin, böylesine darmadağın

olacağı aklıma bile gelmezdi. O da etten ve kemiktendi, tıpkı her zaman hayal ettiğim gibi içten içe acı çekiyordu. İnsandı.

Yavaşça başını salladı. Gözlerinin etrafındaki kırmızı tonlara ve elmacıkkemiklerinin üzerindeki morluklara bakmak zordu. Özellikle de onları hissedebildiğini bilirken. Onu böyle acı çekerken görmeye dayanamıyordum.

Sesim düştüğüm dehşetle çatallaşırken, “Nasıl?” diye sordum.

Cameron tekrar öksürdükten sonra kısık sesle cevapladı. “Baban bana deney haplarını verdi.” Yine öksürdü. “E-etkileri t-tersine çevirdi.”

Safra yemek boruma doğru yükseldi. Babamın yaptıkları karşısında hiçbir zaman bu kadar dehşete kapılmamıştım. Reed’in gizemli biyokimya ekibine vermek için hapları istediği aklıma geldiğinde gözlerim büyüdü. Bu kadar süredir peşinde oldukları şey bu muydu?

Bryce’in sesi kafamın içinde yankılanmaya başladı. *Görevim, Gölge Birlikler’in kullandığı test ilaçları hakkında bilgi toplayıp geri dönmekti.*

Pembe şişeyi cebimden çıkartıp bakarken, “Bunca zamandır peşinde oldukları şey ölüm haplarıydı,” diye mırıldandım. Cameron acı içinde kaşlarını çatarken başını salladı.

Altdudağımı dişlerimin arasına aldığımda dilimin üzerinde metalik bir tat hissettim. Şişeyi sallayıp içinden dört tane hap çıkartarak ona vermeye çalıştım.

Cam dudaklarını birbirine bastırıp onları almayı reddetti.

“Sorun ne?” dedim yalvarırcasına. “Greg beni bulması için birilerini göndermeden önce az zamanım var.”

“Eğer bunları alırsam o zaman hissedemediğimi anlarlar, Em. Onlar an-” Yine acı dolu bir nefes verdi. “Buraya geldiğini anlarlar.” Zorlukla alıp verdiği solukları, göğsümdeki sızıyı büyütüyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Hapları ağzıma attıktan sonra öne doğru eğildim ve onun, benim ölmeme izin veremeyeceğine karar verdiğinde yaptığı gibi onu vahşice öptüm. *Ben de onun ölmesine izin veremeyeceğim.* Cameron, şaşkınlıkla sert bir nefes alırken dudaklarını ayırdı ve bu fırsatı değerlendirerek hapları ağzından içeriye ittim.

Cameron geri çekilip bana şaşkınlıkla baktı.

“İşte şimdi ödeştik.”

Onları tükürmemesi için çenesini kavradım ve o gece zorla yutmamı sağladığında yaptığı gibi boğazını ovaladım. Beni üzerinden silkelemeye çalıştı ama zincirler ona fazla hareket alanı tanımıyordu. Gözyaşlarım, her ne kadar onları tutmaya çalışsam da yanaklarımdan aşağıya süzüldü. Cameron en sonunda onları yutunca, “Çok üzgünüm,” dedim fısıltıyla.

Duygularını dizginlemeye çalışırken omuzları titredi ve başı öne düştü. “Em, eğer benim yüzümden canım yakarlarsa... kendimi asla affetmem.”

Başım özenle tutup bana bakmasını sağladım ve yüzüne düşen saçlarım arkaya attım. “Bana hiçbir şey olmayacak. Seni buradan çıkartacağım, tamam mı?” Kolumu yüzüne götürüp o güzel gözyaşlarını sildim. Odanın içinde anahtarı aramaya başladım ve ama bulduğum tek şey köşede duran sandalyeydi. Önemli bir şey değildi ama en azından onu ayakta dikilmekten biraz da olsa kurtarabilirdim.

Sandalyeyi alıp Cameron’ın altına kaydırđım. Kendini bıraktı, kolları hâlâ başının üzerine uzanmış haldeydi fakat dudaklarının arasından rahatladığımı yansıtan bir inleme kaçmıştı. Bütün bedeni titrerken dişlerini sertçe sıktı. Endişesi yüz ifadesinden belli oluyordu.

“Seni önemsemeyi asla bırakmadım, Emery. Sadece benden uzak durarak güvende olmanı istedim.” Kelimeleri şimdi daha rahat çıkıyordu. Sesindeki bu kırgınlık, içimde şu ana kadar varlığından haberimin bile olmadığı bir şeyi serbest bıraktı. Ona

yapılanlar yüzünden bütün dünyayı ateşe vermek istiyordum. İkimize de yapılanlar yüzünden...

Bunu yaptığı için babamı öldürecektim.

Gözlerim arka duvardaki aynaya kaydı. Yansımam; pahalı kıyafetler giyen, tetikte bir askeri gösteriyordu. Gözleri yorgundu. *Gördüğüm o kadından nefret ediyorum.*

Ona yaklaşıp kollarımı omuzlarına doladım. Cameron'm omuzlarıma yaslanan başı ağırlaştı. "Beni kendinden uzaklaştırdığın için sana kızgınım ama aynı deliye iki defa âşık olabilen pek fazla insan yok," diye mırıldanırken sesim titredi.

Bedeni kaskatı kesildi. Dudaklarının arasından şaşkınlık dolu, kısa bir kahkaha döküldü ve geriye çekilip gözlerimin içine baktı. "Hangisi daha acı verici bilmiyorum. Seni uzaklaştırmaya çalışmama rağmen bana âşık olmanı izlemek mi, yoksa her akşam seni göğsüme çekip sana sıkıca sarılamamak mı? Yalnızca sarılmak bile bana yeterdi." Durdu ve yavaşça altdudağını yaladı. "Senin sonsuz farklı versiyonun olabilir ama ben hepsini aynı tutkuyla ve bütünüyle seveceğim."

İtirafıyla hissettiğim duyguları zorlukla bastırıp alnımı onun kine yasladım. Birbirine değen dudaklarımız, Cameron'ın yokluğunun içimde bıraktığı bütün soğuk boşlukları sıcaklıkla doldurdu.

"Seni seviyorum. Yaptığın bütün yanlışları ve doğruları seviyorum. Mükemmel olmaktan epey uzağız, Cam. Sana hâlâ kızgınım ama sen yanımda yokken tek bir nefes daha almak istemiyorum," dedim kısık sesle. Cameron kelimelerin arasından benden öpücükler çalıyordu ve her birinde dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrılıyordu.

"Her zaman seni seçerim, Em. Sen her şeyden önce gelersin. Sana bunu kanıtlamak istiyorum. Başıma ne gelirse gelsin, benden nasıl bir canavar yaratırlarsa yaratsınlar, ben yalnızca sana boyun eğeceğim." Ondan kırgınlıkla ayrılmadan önce

SIRTINDAKİ HANÇER

Cameron şakaklarıma bir kez daha tatlı bir öpücük kondurdu. Başparmağımla çenesini okşadım, gitmek istemiyordum.

Ayağa kalkarken, "Başım daha fazla belaya girmeden önce gitmem gerek. Anahtarı bulacağım, uzun sürmeyecek," diyerek ona söz verdim. Cameron başını mutsuzlukla sallayınca göğsümdeki ağrı daha da arttı.

"Dikkat et. Baban gerçekten psikopat herifin teki." Gözleri, özlemle yüzümde dolaştı. İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı; şimdi biraz daha rahatlamış görünüyordu ve bu beni de rahatlattı.

Kendimi zorlayarak kapıyı kapatmadan önce en güven verici gülümsememle ona baktım. Zırhımdaki çatlakları görmediğini umuyordum. İşin gerçeği, korkudan aklımı kaçırmak üzereydim.

Koridorda hızla asansöre doğru yürürken avuçlarım ter içinde kalmıştı. Toplantıya geç kalmıştım ve büyük ihtimalle bu yüzden azar işitecektim. Düğmeye bastım ve sekizinci kata varana kadar sayıların yavaşça yanmasını izledim.

Kapılar açılmadan önce elbisemi aceleyle düzelttim ve duruşumu dikleştirdim. İçerisi boştu. Derin bir nefes alıp içeri girerek dördüncü katın düğmesine bastım.

Asansör vızıldayarak indi ve beşinci katta durduğunda içeriye üç nöbetçi girdi. Bana merakla baktılar, muhtemelen neden çoktan gitmediğimi merak ediyorlardı ama herhangi bir yorumda bulunmadılar. Yutkundum ve dördüncü kata ulaşana kadar ayağımı yere sabit ritimlerle vurdum.

Bu kat, toplantı salonunda yapılan kalabalık görüşmeler haricinde neredeyse hiç kullanılmıyordu. Yüzden fazla kişiyi içine alabilecek kadar genişti. Gri koridorlar, koridorun sonunda bekleyen birkaç silahlı adam haricinde boştu.

Toplantı salonunun dışında duran iki adama başımla selam verdim. Biri yavaşça kapıyı açtı. İçeriye doğru adım attığım sırada ellerimi arkamda sıkarak yumruk haline getirdim.

Gördüğüm ilk kişi, Gregory Mavestelli'ydi. Babamın siyah beyaz saçları jöleyle şekillendirilmişti. Ellerini birbirine kenetlemiş; lüks, gösterişli koyu kahve masanın üzerine eğilmişti. Ağzını eline yaslamıştı ancak kaşlarım çatma şeklinden ve gözlerindeki sabırsızlıktan somurttuğunu anlayabiliyordum. Siyah takım elbise ve gri bir yelek giymiş, kan kırmızısı bir kravat takmıştı.

Reed, babamın sol tarafına oturmuştu ve bana endişeyle bakıyordu. Bu da geciktiğim için azarlanacağımı kanıtlar nitelikteydi. Eğer gerekirse tekrar geç kalabilirdim.

Kendimi zorlayarak bakışlarımı yere çevirdim ve hızla oturacağım bir yer aramaya başladım ama Greg yüksek sesle, "Emery, senin yerin burada, yanımızda," dedi. Sesi düz ve sakindi ama içten içe öfkeden delirdiğini biliyordum. *Siktir, bu kadar uzun süre oyalanmamalıydım.*

Endişem artarken kan beynime doğru hücum etti ve başım döndü. Odanın diğer tarafına doğru elimden geldiğince düzgün ve ifadesiz şekilde yürüdüm.

Beceriksiz adımlarla babamın arkasına geçtim, o toplantısına devam ediyordu. Burada en az elli kişi vardı ve hepsi durmuş babamla bana bakıyordu.

"Söylediğim gibi Henderson Ailesi ürünü bu şehirde, Brookdale binasından teslim alacak." Slayt kumandasına basınca bir harita ve binanın üç boyutlu planı ekrana geldi. "Henderson'ın anlaşmayı sabote edeceğine dair şüphelerim olduğu için planlanan tarihten iki gün önce infazcımızı göndereceğiz. Daha önce de benden çalmaya kalktı, bunun tekrar yaşanmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerim Greg'in ensesine kaydı. *Bu işi ilk defa duyuyorum.* Bakışlarımı ondan ayırıp karşımda duran ailelere çevirdim. En az elli kişi vardı, bu da uluslararası gizlenme yerlerimiz için oldukça şaşırtıcı bir sayıydı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Eğer o *usb* babama aitse, Gölge Birlikler belli ki onun takas yaptığı şeyin peşindeydi. Fakat orada General Nolan'ın ele geçirmek isteyeceği kadar önemli ne olabilirdi ki? Yoksa bu tuzak mıydı?

Yanağımın içini ısıtırıp şu anda Cameron'ı kurtarmaktan başka bir şey hakkında endişelenmemeye çalıştım. Daha sonra biraz araştırma yapacak, babamın o *usb*de ne olduğunu söylemesinin bir yolu olup olmadığına bakacaktım.

Umarım herkes iyidir. Aklım; Mikah, Erik, Thomas ve Gage'e kaydı. Kayden'in cansız bedeni, muhtemelen yıkılan binanın altında gömülü kalmıştı. Bunun düşüncesi bile beni boğuyordu.

"Hazırlanmak için bir ayımız var. Bütün ürünlerin gemiye yüklenmesini ve bu haftanın sonuna kadar denize açılmasını istiyorum. Üst tarafta yazan, Rømø'da ticareti yapacağımız yere kadar her şeyi depolayacağımız yerin adresi. Yirmi dört saat boyunca güvenliğin sağlanması çok önemli. Bizden çalan, iyi eğitilmiş askerlerden oluşan *ilginç* bir grubun varlığını düşünürsek, kiralık bir ekip de tutmak zorunda kalabilirim." Babamın ses tonu ciddiydi ve başını hafifçe benim tarafıma çevirmek için verdiği o arayışı gözden kaçırmamıştım.

Danimarka mı? Ticaretlerinin çoğu genellikle İtalya ve Almanya'da gerçekleşirdi. Bu ani değişikliğin sebebi neydi? Geniş bir kıyısı ve denizi olduğu için miydi? Yoksa şüpheleri daha az çekeceği için mi? Gerginlikle yutkunup sakinliğimi korumaya çalıştım. Çok uzun süre uzak kalmamıştım ama görünen o ki fazlasıyla şey değişmişti.

Cameron'ın canını yakıyordu çünkü *usby*i ele geçirmek için neden Büyük Havza'ya gittiğimize dair bilgi almaya çalışıyordu. Yüzbaşı Erik zaten bizimle detayların çoğunu paylaşmamıştı, yani Cameron hiçbir şey bilmiyordu... Tabii özel olarak görüşmemişlerse.

Bu çılgın düşünceler insanı delirtmeye yeterdi. Cameron'ın anahtarla birlikte dönmeme beklediğini bilmek zaten huzursuzluğumu yeterince tetikliyordu.

Anahtarı hangi nöbetçinin aldığını sormam gerekirdi. Greg toplantısına devam ederken söylediklerinin geri kalanına kulaklarımı kapattım ve gözlerimi, anahtarları bulmak için insanların belleri arasında dolaştırmaya başladım.

Nöbetçilerin başındakilerde, Reed'in ya da Greg'in belinde herhangi bir işaret görmeyince kalbim sıkıştı. *Kahretsin.* Cameron'ın kapısının önünde dikilen adamın neye benzediğini hiç hatırlamıyordum.

Toplantı bittiğinde elimden geldiğince hızla uzaklaşmaya çalıştım ama Reed beni yakaladı. Bileğimi sertçe kavradığında ona dik dik baktım ama yüzündeki ifade durmama neden oldu. Kaşlarını çatmıştı ve gözlerinde tereddütlü bir bakış vardı. Hayatımızın yarısı birbirimizi tanıyarak geçmişti, yani bana bir şeyler anlatmaya çalıştığına emindim.

"Bu defa kendini gerçekten zor duruma soktun." Alçak sesiyle birlikte göğsümün üzerinde ürpertiler dolaşmaya başladı.

Cameron'ın odasına girdiğimden haberinin olması imkânsızdı. Yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Reed başımın üzerinden etrafa bakıp bana biraz daha yaklaştı.

"Ne yazık ki aileden uzak kalmak seni acemi hale getirmiş. Cezanın elimden geldiğince hafif olmasını sağlayacağım ama Greg'i daha önce hiç böyle öfkeli görmemiştim," diye mırıldandı ve ceketindeki kol düğmelerini düzeltti.

Telefonunu kaldırıp koridordan geçişimin ve kapıyı kırmanın görüntülerini bana gösterdiğinde kalp atışlarım daha da hızlandı. Reed parmağını sonraki videoya kaydırды, Reed'in odasının içiydi.

Mide bulantısı ve baş dönmesi, yüzümdeki bütün kanın çekilmesine neden oldu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Reed başını eğip bana anlayışla baktı. Bana daha önce böyle baktığını sadece bir defa görmüştüm, babamın ne kadar acımasız olabileceğine bizzat şahit olmasından dolayıydı. Reed standartlarıyla kıyaslandığında bile fazlaydı.

Greg'in tokalaştığı, bu akşam için gelen aileleri izlerken, "Bunu izledi mi?" diye mırıldandım.

Reed yavaşça başını salladı. "Evet ve biliyorsun, o cezayı sana benim vermemi sağlayacak. Şimdiden özür dilerim ama ne olursa olsun, uzun sürmesine izin vermeyeceğim." Başımı yana yatırıp baktığımda bana, onda nadiren karşılaştığım bir gülümsemeyle baktı.

Koluna yaslanırken, "Sana güveniyorum," dedim kısık sesle. "Her zaman güvendim. Bedeli ne olursa olsun, sözlerini tuttun." *Bu kendi çıkarlarına göre olsa da. En azından onlardan birine uyuyordum.*

Reed omzumu güven verir gibi sıktı. "Ne kadar karanlık ve uzun sürdüğünün önemi yok," dedi dalgın şekilde.

İlk başta, infazları nasıl daha az korkunç hale getireceğimden emin değildim.

Reed her zaman ofisinde olurdu. Burası, ailesi vefat ettikten sonra babamın onun için boşalttığı bir odaydı. Çalışır ve benim ilgilenmediğim konular hakkında olabildiğince fazla şey öğrenmeye gayret ederdi. Karanlığa, her zaman benden daha fazla eğilim göstermişti.

Ona, bir sonraki Mavestelli infazcısı olarak doğmayı kabullenmekte ne kadar zorlandığımı anlatmıştım. O da bana onlarla bir şeyler yaratmamı; sanat yapmamı önermişti. Tıpkı her zaman yaratmak istediğim gibi... Sadece aynı araç yoktu. Yakınından bile geçmiyordu.

"Sana nasıl bir imparatorluk bahşedildiğinin farkında değilsin, Emery. Eğer senin yerinde olsaydım aileyi çoktan avuçlarımdan içine almış olurdum." Parmak uçlarıyla tuttuğu kalemi masaya koyup

salladı. "Ama sen acımasız planlar yapmakla ilgilenmiyorsun. Sen bir sanatçısın. Kaçman gerek." Reed'in bakışları yumuşadı ve bana birkaç kâğıt uzattı.

Etten ve kemikten yapılan, garip pozlarla eski Rönesans dönemi tablolarını hatırlatan çizimler vardı. Kalbim bir saniyeliğine atmayı bıraktı ve gözlerim büyüdü.

Reed gülümsedi. "Gördün mü?"

Ona döndüm. "Bunları sen mi yaptın?"

Başını sallayarak onayladı. "Sana neler yapabileceğini göstermek için. Al." Reed bana, pembe tükenmezkalem fırlattı. Beceriksizce onu yakalarken gülümsedim. "Ailemin malikânesinin yandığı zamanı hatırlıyor musun?" Kelimeler dilinden kolaylıkla dökülüyordu.

Sanırım Reed'in ne kadar ürkütücü ve manipülatif olduğunu ilk defa o zaman fark etmiştim.

Başımı salladığımda gülümsemesinin büyüdüğünü gördüm. Bunu, bizimle yaşamak istediği için yapıp yapmadığını sormakta kararsızdım. Babamın onu kabul edeceğini biliyordu. Malikânemizin bir sürü odası vardı ve babam, Reed'e fazlasıyla düşkündü.

Ne kadar sinsi bir aklı vardı. Hesapçıydı. Akli başında değildi...

Ama haklıydı. Kendimi daha iyi hissedeceğime dair söz vermişti. Dünyanın, benim gibi ellerden çıkan kötü şeyleri göreceğine söz verdi.

Ben de öyle yaptım.

Ve işe yaradı.

İlk başlarda onları hüznünlü duruşlara sokmuştum. Yalnız, sanki ağlıyorlarmış gibi elleriyle yüzlerini kapattıkları pozlar verdir-miştim. Dua ediyorlarmış gibi diz çökmüşlerdi. Gözkapaklarında her zaman X işareti olurdu. Ardından daha fazla karanlığa

SIRTINDAKİ HANÇER

yönelmiştim. İnfazcı rolüm devam ettikçe, yarattıklarım da daha grotesk hale gelmişti.

İstediklerine hizmet ettiği sürece insanların hayatlarını mahvetmek için elinden geleni yapacağını bilirken içimdeki bir parçanın ona hâlâ bu kadar güvenmesi üzücüydü. Reed bana, babamdan daha fazla rol model olmuştu.

“Evet... ama sana Cameron’ı rahat bırakmanı söylemiştim,” dedim Reed’e sertçe. Omzumun üzerindeki parmakları titredi. Babam konuştuğumuzu duyup sohbet ettiği nöbetçiyi başından savdı. O daha da sinirlenmeden kendimi açıklamaya çalıştım. “Sana Cameron’ın söyleyeceği ne varsa anlatacağım. O bunu bilmi-”

Babam avucunun içiyle bana sertçe tokat attı. Dengemi kaybedip tökezleyeceğim kadar sertti. Eğer Reed beni sıkıca tutmasaydı yere düşecektim.

Babam, “Çenenı kapat, seni saygısız kız!” diye bağırdı.

Korku iliklerime kadar işlerken kontrolümü kaybetmemek için yumruklarımı sertçe sıkmak zorunda kaldım.

“Bana bak,” dedi yavaşça. Tereddüt ettim ve dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi ona çevirdim.

“Daha önce asla böyle davranmamıştın. Sana Yeraltı’nda ne öğretiler bilmiyorum ama Mavestelli veliahtı, kendi kanından olanlara itaatsizlik yapamaz. Beni anlıyor musun?” Çenemden sertçe tutup başımı zorla sallamamı sağladı. “Güzel. Reed, onu hemen hücreye götür ve sonraki talimatları bekle.”

“Tamam, efendim.” Reed’in yüzü ifadesizdi. Babamın altın işlemeli bastonuna yaslanıp bana dönüp bakmadan gitmesini izlerken umutlarım söndü. *İstediği tek şey gerçekten ölüm haplarıydı.* Ben de onlara tam olarak istedikleri şeyi vermiştim.

* Varlıkların sıra dışı özelliklerle, yeniden tasvir edilerek dünyaya ait olmayan bir olgu haline getirilme sanatıdır.

Herhangi bir beklentim olmamasına rağmen onun tarafından reddedilmek canımı yakmıştı.

Her zaman yakıyordu.

“Bundan sonra infazcı olmaya devam etmemi bekliyorsan aklını kaçırmışsın demektir,” dedim öfkeli bir sesle. Reed’in tuşundan kurtulmaya çalıştım ama çoktan ellerimi arkamdan birleştirmişti.

Reed sanki normal bir konudan bahsediyormuş gibi, “İnsanların bazı şeyler uğruna neler yaptığını görsen korkudan aklım kaçırdın, Emery,” dedi. “Özellikle de benim gibi adamların.”

BÖLÜM 21

Cameron

Emery'nin kapıyı kırmasının ve geri döneceğine dair söz vermesinin üzerinden iki gün geçmişti. Kalan azıcık umudumu da elleriyle çalmıştı.

İlk birkaç saatin ardından endişelenmeye başlamıştım ama güneş doğmaya başladığı sırada çaresizliğim dayanılmaz noktaya ulaşmıştı. Her geçen gün beynimi uyuşturan *ya şu olduysa* düşünceleri, göğsümün üzerinde ağırlık yapıyordu. Babası ona ne yapmıştı? O akşamdan beri Emery'nin odasına gittiğini duymamıştım.

Başına korkunç bir şey geldi. Dişlerimi sıkıp başımı iki yana salladım.

Greg Mavestelli, giderek artan tepkisizliğim karşısında daha fazla öfkeleniyordu. Beni konuşturmak için kullandığı taktiklerin hiçbirisi işe yaramıyordu ve zamanın daraldığının farkındaydı. Ölüm hapları hakkında bir kez bile konuşmamıştı, o yüzden Emery'nin hapları bana verirken yakalanmadığını düşünüyordum. Belki de Reed bize merhamet etmiş ve Greg'e görüntülerin tamamını göstermemişti.

Ölüm hapları, yan etkilerini ilk defa tersine çevirdiğinde acı epey şiddetliydi. Ancak ilk şoku atlattıktan sonra bunu kabullenmiştim. Yaptığım bütün hataların cezası olarak düşünmüştüm. *Emery'ye yaptığım her şeyin ve ondan öncesinin...*

Ama şu anda acı çekiyormuşum gibi davranmak zorunda kalmak, sadece zihnimin derinlerine daha da çekilmemi sağlıyordu.

Emery'ye ne yapmışlardı? Greg, onun öz babasıydı. Ona zarar vermezdi, değil mi?

Dudaklarımın arasından kan süzülürken başım gevşekçe öne sarktı. Artık omuzlarımda acı yoktu ama zincirle yukarıya doğru asıldıkları için yandıklarım biliyordum. Bileklerim, tenime sürtünen metalden dolayı yara bere içindeydi. Artık güçlüymüşüm gibi görünmek bir yana, o algıyı koruyabilecek durumda bile değildim.

Dürüst olmak gerekirse, sandığımdan daha fazla dağılmıştım ve Emery'nin beni bu şekilde görmek zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Nöbetçi sırtıma copla sertçe vururken, "Çok inatçısın," dedi. Bunu Greg'in duyduğundan emin değildim çünkü öyle olsaydı, muhtemelen onu bir hücreye tıkartdı.

Bugün ruh halinin kötü olduğu daha da belirgindi. Bunun, kızıyla alakalı olduğunu tahmin ediyordum.

Nöbetçi kaburgalarımın bir darbe daha indirdi. Çatırdayan kemiklerim, bütün bedenimi sarsarken nefes nefese kaldım. Bunu hissettiğime emindi çünkü vücudum bu harekete fazlasıyla şiddetli bir tepki vermişti.

Artık dayanma gücümün sınırındayım ve hapların etkisi de çok yakında geçecek.

En sonunda bacaklarım pes etti ve biraz daha kan tükürürken inledim. Tavana bağlanmış bileklerime ve omuzlarıma daha fazla yük bindiriyordum.

SIRTINDAKİ HANÇER

Greg elini kaldırdı. Arkamdaki nöbetçi durup sandalyeyi arkama yerleştirdi. Bana anlık bir rahatlama fırsatı verene kadar beni dikkatle oraya yönlendirdi.

Çenem hiç durmadan titriyordu ve yorgunluk yüzünden uzuvlarım işlevini neredeyse tamamen yitirmişti.

Günlerce ayakta kalmaya zorlanmak zalim bir taktikti. Yalnızca yığılıp kaldıktan sonra birkaç saatlik molalar oluyordu. Dayaklar. Zihinsel baskılar. Sadece yemek artıkları ve pis su veriliyordu.

Henüz denemediği tek şey-

“Bugüne kadar gördüğüm iradesi en sağlam adamsın, Mori.” Her zaman yaptığı gibi bastonunu yerde sürükleyerek etrafımda dönmeye başladı. Tıpkı hayvanların kötü tetikleyicilerle bağlantı kurarak belirli seslerden korkmayı öğrenmesi gibi bedenim anında tepki verdi. Kaslarım içgüdüsel olarak gerildi ve bastonun başıma ya da ayak bileklerime inmesini bekledim.

Cevap vermedim. Bütün bunlar başladığı andan beri cevap vermiyordum.

Bana tekrar vurmadan önce önüme geldi. Bastonun ucu çeneme değerken Greg başımı kaldırıp zorla gözlerinin içine bakmamı sağladı. Ruhumda gittikçe büyüyen o boşluğu görmemesini umuyordum ama gözlerinde parlayan o karanlık, beni bütünüyle gördüğünü anlatıyordu.

“Biricik infazcımı gözden çıkartmak istemiyorum ama bana gerçekten fazla seçim yapma şansı vermiyorsun, değil mi?” Söyledikleriyle gözlerim büyüyünce Greg sırtıttı. O bakışlarda, çürüme ve şeytani düşünceler dolaşıyordu.

Telefonunu kulağına götürüp, “Onu içeri getir,” diye mırıldandı.

Endişeyle geçen son birkaç günün ardından Em’i görme ihtimaliyle damarlarımda aptalca bir heyecan dolaşmaya başladı.

Fakat onun iyi olduğunu öğrenme isteğim, Reed onu içeriye sürüklerken cam gibi paramparça oldu.

Emery'nin o güzel pembe saçları şimdi darmadağın haldeydi. Omuz hizasına kadar düzensiz, farklı boylarda kesilmişlerdi. Saçlarındaki kırmızı çizgiler, bazı bölgelerde daha koyuydu. Dizleri mosmordu ve kolları en az benimkiler kadar çürük içindeydi.

Hiçbir kelime, iliklerime kadar işleyen ve bana şu ana dek yaşattıklarından daha acı veren bu durumu açıklayamazdı. Göğsüme yayılan sızı, görüşümün yaşlarla bulanıklaşmasına ve daha önce hiç hissetmediğim bir nefretin içimde geriye kalan her şeyi ele geçirmesine neden oldu.

Reed onu tam önüme, birkaç adım ötemde yere bıraktı ancak ona ihtiyaç duyduğum şekilde sarılamıyordum. Çaresizlikle reselliye ve şefkate ihtiyaç duyuyordu ama kollarımı ona dolayamıyordum.

“Emery!” Çığlığım sert ve boğuktu, boğazım acıyla kavruluyordu. “Ona ne yaptınız?!” diye bağırırken zincirlerimle boğuştum ama boşunaydı.

Bana çok yakındı ve hiç hareket etmiyordu.

Başımı öfkeyle iki yana sallarken babasına nefretle baktım. *O sikik herifi öldüreceğim.* Ona böyle iğrenç bir şeyi nasıl yapabilmmişti?

Greg kızının yanına doğru yürüdükten sonra bastonuyla sırtını dürttü. “Eh... Emery artık benim işime yaramayacağını kanıtladı. Eğer kendisini, o boktan örgütten kurtarmaya çalışan öz babasına dahi ihanet edecekse, o zaman hiçbir değeri kalmamış demektir. Hatta Mavestelli bile olmayabilir.”

Sözleri bomboş ve sevgiden mahrumdu. Şeytana dik dik bakarken dişlerimi sertçe sıktım.

Tükürür gibi, “Bütün bunların içinde asıl canavar olan sensin,” dedim.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Bu gayet basit, Mori. Bana sadece Albay Bridger ve General Nolan’ın neden benim imparatorluğum için geldiklerini söyle. Seçebilecekleri onca suçlu varken neden *benim infazcımı* istediklerini söyle. Ben de senin acı çekmeden ölmene izin vereyim.” Dudakları daha çok bir yılanı andırırçasına kıvrıldı.

Öfkem fokur fokur kaynarken ona baktım, yalnızca bakışlarım ile onu kışkırtıyordum.

“Bunu yapmaya hazır değil misin?” Parmağım şıklattığında Reed ve diğer nöbetçi, benimle aynı hizaya gelene dek Emery’yi kollarından tutup kaldırdı.

Gözlerini zar zor açık tutuyordu ama bir şekilde beni buldu ve acı içindeki ruhumun son parçasını da çaldı. Benim onu gördüğümde yaptığım gibi onun da kaşları çatılmıştı, o gözlerin içinde yalnızca ıstırap vardı.

Emery’nin yüzü çiziklerle doluydu, çökmüştü. Reed, elini onun boğazına doladığında Emery acıyla yüzünü buruşturdu. Aniden daha önce aklıma gelmeyen bir düşünce, bitkin düşmüş ciğerlerimde kalan her bir hava molekülünü yuttu.

Emery her şeyi hissedebiliyor. Yapmış olamaz...

“On saniyen var.” Greg saatini dramatik bir hareketle kaldırıp saniyeleri geriye doğru saymaya başladı. Reed’in eli baskını arttırdığında Emery’nin bedeni oksijen eksikliğine karşı tepki vermeye başladı. Zayıf şekilde kıpırdadı ve bedeni gevşerken dolmuş gözleriyle bana baktı.

Onsuz bir hiçtim. Emery bir zamanlar kaybettiğim parçaların hepsiydi. O, ölümle çevrili dünyamdaki tek çiçektir.

“Nolan onu istedi çünkü senin onu geri alabilmek için karşılık vereceğini biliyordu. Yöneticilerden, oraya saldırımları için izin almalarının tek yolu, çöldeki üssünde bulunan *usby*di.” Gözlerimi Emery’nin üzerinden bir saniye bile çekmeden uğruna pek çok savaş verdiğim her şeye ihanet ettim.

Mavestelli'nin yüzü şaşkınlıkla kıpırdandı. *İstediğin cevap bu değil, değil mi?* Bu, hayatımın en berbat anı olmasaydı kahkahalarla gülerdim.

"Neden *usb*? Neden *şimdi*?" İlk defa soğukkanlı tavrını kaybederken elleriyle sandalyemin yanlarına vurdu. Gözlerinde çilgın ve çaresiz bir ifade vardı.

Onu öfkelendirmek için bu defa kendimi gerçekten zorlayarak güldüm.

"Sence neden? Yüzbaşı Belerik senin üvey kardeşin, değil mi? Mavestelli soyunda, hakkı olduğu halde ondan çaldığın şeylerin yarısında söz sahibi olması gerekmiyor mu?" Gözleri büyüdü, *bu kadar fazla* şeyden haberdar olduğumu bilmiyordu.

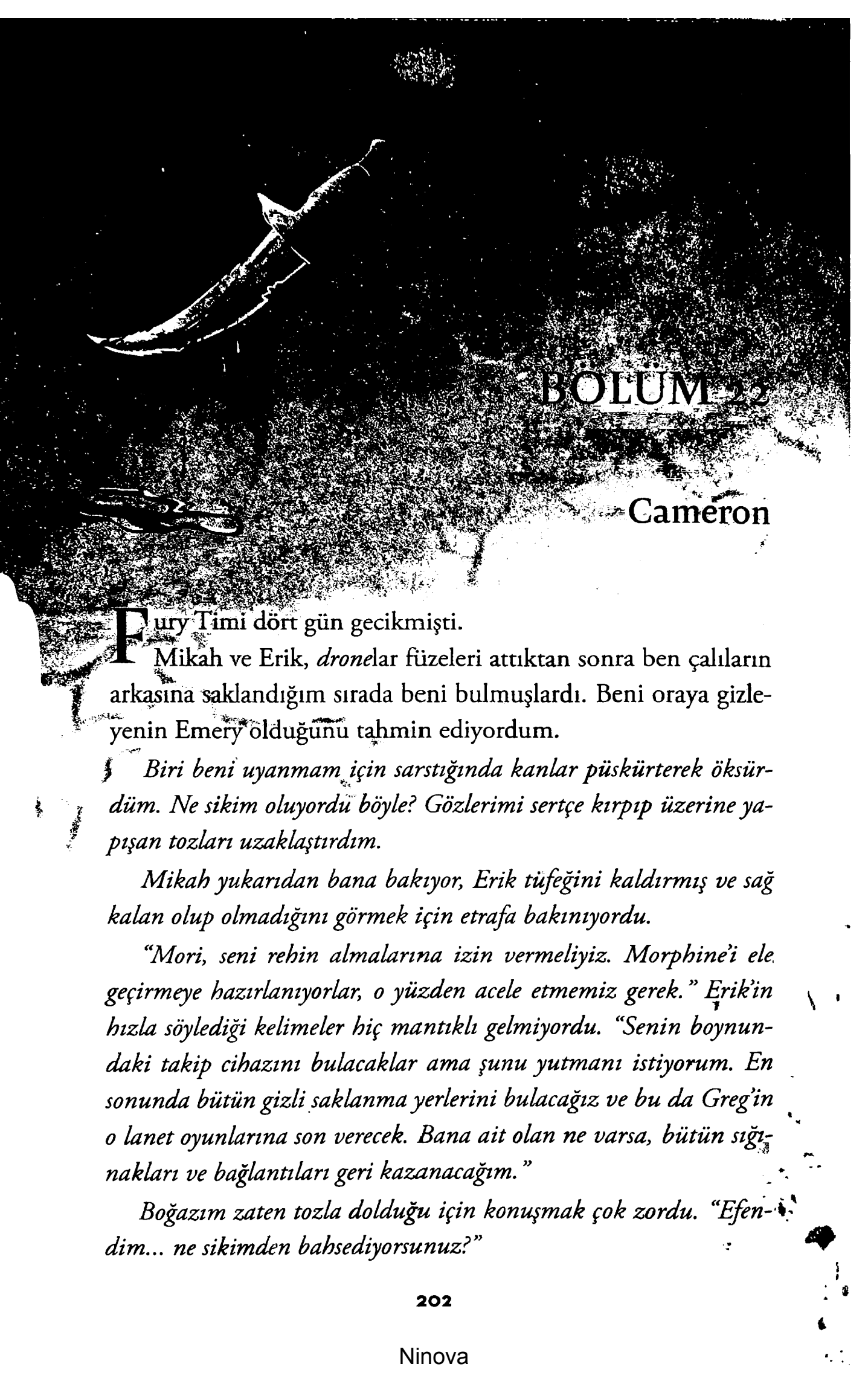
"Belarik mi? Hayır... senin yüzbaşının adı, Erik. Casusum bunu doğruladı."

Ona ölümcül, sinsi gözlerle baktım. *Bryce, her şeyi görüldüğü gibi değerlendirerek aptallık etmişti.* Yüzbaşı zaten en başından casusların kim olduğunu tahmin etmişti. Bu yüzden her zaman Erik ismini kullanmıştı.

Greg'in yüzü solarken tökezleyerek arkaya gitti. "Nasıl..." Gözleri dehşetle parlarken hızla Reed'e döndü. "Bizim hemen-"

Bütün elektrikler kesildi. Işıklarla birlikte tüm sistemler gürültüyle kapandı. Ses, odanın içinde ve koridorda yankılandı.

Zamanı gelmişti, Mikah.



BÖLÜM 22

Cameron

Fury Timi dört gün gecikmişti.

Mikah ve Erik, *dronelar* füzeleri attıktan sonra ben çalılarının arkasına saklandığım sırada beni bulmuşlardı. Beni oraya gizleyenin Emery olduğunu tahmin ediyordum.

Biri beni uyanmam için sarstığında kanlar püskürterek öksürdüm. Ne sikim oluyordu böyle? Gözlerimi sertçe kırıp üzerine yapışan tozları uzaklaştırdım.

Mikah yukarıdan bana bakıyor, Erik tüfeğini kaldırmış ve sağ kalan olup olmadığını görmek için etrafa bakınıyordu.

"Mori, seni rehin almalarına izin vermeliyiz. Morphine'i ele geçirmeye hazırlanıyorlar, o yüzden acele etmemiz gerek." Erik'in hızla söylediği kelimeler hiç mantıklı gelmiyordu. "Senin boynundaki takip cihazını bulacaklar ama şunu yutmanı istiyorum. En sonunda bütün gizli saklanma yerlerini bulacağız ve bu da Greg'in o lanet oyunlarına son verecek. Bana ait olan ne varsa, bütün sığınakları ve bağlantıları geri kazanacağım."

Boğazım zaten tozla dolduğu için konuşmak çok zordu. "Efendim... ne sikimden bahsediyorsunuz?"

Mikah ağzıma küçük bir metal kapsül soktu ve çenemi yukarı kaldırarak onu yutmamı sağladıktan sonra robotik bir sesle, "Beş gün içinde sizi kurtaracağız. Tabii kötü bir şey yaşanmazsa," diye mırıldandı. Son kısmı, sanki pek de önemli bir şey değilmiş gibi söylemişti.

Sertçe Erik'e baktım. "Emery nerede? Onu almalarına izin veremeyiz!" Kalkmaya çalıştım ama Erik beni tekrar ittirdi. Soğuk, kehribar rengi gözlerini üzerime dikmişti. "İkiniz de Mavestelli tarafından alınacaksınız. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm ama Kayden öldüğü için artık başka seçeneğimiz yok."

Bunu Kayden'a mı yaptıracaktı? Neden? Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken başım döndü, beynim ağırlaşmış gibi hissediyordum. Siktir, gerçekten çok kan kaybetmiştim.

Erik'in bakışları tekrar araziye ve karşısında duran sığınağa yöneldi. O sırada bir kamyonetin gürültüsü geldi ve yaşananları izlerken kalp atışlarım hızlandı.

"Efendim." Gözlerimi kaplayan şüpheyle ona baktım. Erik, yıllardır tanıdığım o yüzbaşıyla aynı görünmüyordu. Beni bardan aldığı gece, ona koşulsuz şartsız güvenmiş ve gururlandırmak için elimden geleni yapmışım. "Bu çılgınlık. Beni buldukları zaman kafama bir kurşun sıkmalarını ne engelleyecek?"

Erik sırttı ve ben ayağa kalkmadan önce yeleğimin üzerine iki defa hafifçe vurdu. "Hiçbir şey. Arma kardeşimi tanıyorum. Gölge Birlikler ile pazarlık yapabileceği ne varsa elinde tutmak isteyecek. Bunu yapabilirsin, Mori."

Bir dakika... Greg, onun kardeşi miydi? Gözlerimdeki kafa karışıklığını gördü.

"Üvey kardeşiz. Seni almaya geldiğimizde daha detaylı açıklarım, tamam mı? Şu anda bunun için vaktimiz yok."

Mikah kayaların üzerine doğru koşmaya başladı, Erik hemen arkasındaydı.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Bekle,” diye fısıltıyla bağırdım ama yalvarışlarımı yok saydı. Gözlerim kayalıklara tekrar kaydı. Thomas ve Gage’in, hissettiğim kafa karışıklığının aynısıyla bana baktığını gördüm.

Karanlığın içine sürüklenirken gözlerimi kırptırdım.

Emery gözlerini daha fazla açmak için kendi zorladı ve bana zayıf bir şekilde gülümsedi. Ters etki yapan haplar etkilerini göstermeye başladıktan sonra bile karanlıkta görebilme yeteneğim hâlâ devam ediyordu. Bu yüzden, Emery’nin de beni görebildiğini biliyordum.

Dudaklarıyla, *“Gürültü yap,”* diyerek bana işaret verdi.

Aklından ne geçiyordu? Başımı sallayıp zincirlere elimden geldiğince, bütün gücümle asıldım. Reed, Greg ve odada bulunan tek nöbetçi, çıkan sese tepki gösterdiler.

Emery olabildiği kadar hızlı davranmaya çalışırken yüzünü buruşturdu ve dikkati dağılmış nöbetçinin belindeki anahtarları kaptı. İçlerinden bir tanesini aceleyle çıkartıp onları tekrar nöbetçinin beline yerleştirdi. Zincirlerimden çıkan şangırtı, nöbetçi telefonuyla uğraştığı sırada onun dikkatini tamamen dağıtıyordu.

Emery harcadığı çaba yüzünden nefes nefese kalmıştı ve fazlasıyla bitkin görünüyordu. Tanrım, bu kız beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. İçinde bulunduğumuz koşullar bile zekâsından bir şey kaybettirmemişti.

Reed hızla telefonunun ışığını açarken Greg de güvenlik ekibini arıyordu. Loş ışığın altındaki odada telaşla volta atarken, “Neler oluyor? Elektrikler neden kesildi?” diye sordu.

Dudaklarımın köşesi zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. Mikah onların sistemlerine sızmak için daha mükemmel bir zamanlama seçemezdi. Yine de elini çabuk tutup zamanında gelmesini tercih ederdim. Özellikle de Emery ve benim, bu cehennemden dört gün önce kurtulabileceğimiz göz önüne alınırsa.

Nöbetçilerin ona aktardığı bilgiler Greg'in pek de hoşuna gitmemişti. Telefonunu yere fırlatırken yüksek sesle savurduğu küfürler odanın içinde yankılandı. "Onları burada bırakın. Kapıyı kilitleyip binanın emniyetini sağlayın." Hızla koridora çıkarken bağırıyor, küfretmeye devam ediyordu.

Kalbim bir anlığına atmayı kesti.

Onu burada, benimle yalnız mı bırakıyorlardı?

Kapı arkalarından sertçe çarparak kapanırken, "Emery. Hey, iyi misin?" diye fısıldadım.

Hâlâ hareket etmeden yatıyordu ama çıkardığı ufacık inleme, beni duyduğunu gösteriyordu. Siktir, ben aklımı kaçırmadan önce onu buradan çıkartmam gerekiyordu. Bana ihtiyacı vardı. *Benim de ona ihtiyacım var.*

Bir patlama binayı sarsarak midemi bulandırdı. Kaynağın alt katlardan mı, yoksa terastan mı geldiğini anlamak mümkün değildi. Ne olursa olsun, sekizinci kat bir çöküşten sağ çıkılamayacak kadar yüksekti. Etrafımıza kum gibi yağın duvar parçaları beni harekete geçmem için zorladı.

"Emery, kalkmana ihtiyacım var, aşkım." Bu kadar acı çekmesine rağmen onu uzaklaştırdığım için kendimden nefret ediyordum. İşlerin bu noktaya gelmiş olmasından nefret ediyordum.

Yavaşça kımıldayıp kollarından destek alarak zorla kalkmaya çalışırken, "Acıyor," diye ağladı. Gözyaşları zemine damlıyordu.

Onun böyle acı çektiğini görmek içimi parçalıyordu. Çenem gerildi ve bunun boşuna bir çaba olduğunu bilmeme rağmen zincirleri çekiştirip yanına gitmeye çalışmaktan kendimi alamadım.

Emery durup bacağıma yaslandı. Onun sıcacık elinin, tenime yaptığı temas karşısında boğazım düğümlendi.

"Biliyorum, bebeğim. Çok özür dilerim. Bu benim suçum. Lütfen, ağlama." Onu sakinleştirmeye çalışırken mırıldandım. "Sana o kadar sarılmak istiyorum ki. Seni kollarıma alıp güvende

SIRTINDAKİ HANÇER

tutamadığım için özür dilerim. Ama ne var, biliyor musun? Fury geliyor, bizi kurtaracaklar. Sadece biraz daha dayanmamız gerek.”

Kucağıma tırmandı ve yanağını göğsüme yasladığında kısık sesle inledi. Başımı onunkine eğerek çiçeksi kokusunu içime çektim. Ben yalnızca kötülükle dolu bir adamdım ama bana, fırtınasız gecede bir deniz gibi sakin ve berrak hissettiriyordu.

“Yüzbaşı hakkında söylediklerin doğru muydu?” Sesi fısıltıdan ibaretti.

Midem bulanıyordu. Bunu benden duymasını gerçekten istemezdim ama artık olan olmuştu, elimden gelen pek bir şey yoktu.

Başımı sallayarak onayladım. “Evet. Erik, senin amcan.”

Emery bu bilgiyi sindirirken kucağıma yavaşça oturdu ve sol tarafıma eğilerek bileğimin etrafındaki zinciri açtı. Sessizliği, içimdeki suçluluk duygusunu büyütürken yutkundum.

“Bunu ne zamandır biliyorsun?” Sesi acıyla titriyordu, kulağıma değen nefesi sıcaktı.

Tanrım, kendimden bu yüzden o kadar nefret ediyordum ki.

“Baban beni yakalamadan hemen önce öğrendim.”

Emery başını yavaşça kaldırıp gözlerimin içine baktı. Orada, benimkilere karışıp sızan büyük bir hüznün vardı. “O gece, teras-
tayken neden bana söylemedin?”

Söyledikleriyle yüzümü buruşturdum. “Bu hikâyeyi sana anlatmaya hakkı olan kişinin ben olmadığımı düşünüyordum.”

Gerçekten de o kişi ben değildim ama bunu ondan saklamam, benim daha az pislik olduğum anlamına gelmiyordu.

Tedirgin bir şekilde, “Fury nerede olduğumuzu nasıl biliyor?” diye sordu.

Gözlerim kapıya doğru kaydı, timimin bu rahatsız edici konuşmaya son vermek için bir an önce içeri girmesini umuyordum. Emery’nin benden nefret ettiğini zaten biliyordum ve

daha fazla nefret etmesini istemiyordum. Odanın içi sessizleşirken yalvaran gözleri konuşmam için beni zorluyordu. “Takip cihazlarımızı çıkarttılar, bunun farkında olduğundan eminim.” Belli belirsiz kırmızı izin olduğu boynuna dudaklarımı sürttüm. Reed muhtemelen bizi ameliyata aldığı anda bunu anlamıştı, büyük ihtimalle ben de aynı iz vardı. “Mikah, onu da bulmalarını için bana bir tane takip cihazı yutturdu.”

“Bunca zamandır geleceklerini biliyordun, değil mi?” Ses tonundaki zayıflık yerini giderek soğukluğa ve sertliğe bıraktı. İlk zincir çözülünce kolum yanıma külçe gibi düştü. Emery diğer koluma geçip kilidi açmaya başladı.

“Onların beni yakalamasından birkaç saniye öncesine kadar bilmiyordum.”

Gözlerini kıstı. “Ve benim de bunu bilmemem gerektiğini düşündün?”

Kelepçeden tekrar *klik* sesi geldi ve kolum, kucağıma düştü. Kollarımın üstündeki kaslar bitkindi ama yine de elimi yanağına doğru kaldırmayı başardım. Diğer kolumu da beline dolayıp Emery’yi kendime çektim. “Bir parçam, bunu babana söyleyebileceğini düşündü. Bana çok öfkeliydin... hangi tarafta olduğunu bilmiyordum.”

Geriye çekilip bana sanki kalbini göğsünün içinden söküp almışım gibi baktı.

Bitkin bir sesle, “Hadi çıkalım buradan. Konuşmak istemiyorum,” dedi fısıltıyla. Gözleri acıyla parlıyordu. Kendimi bok gibi hissediyordum. Emery yalpalayarak ayağa kalktı.

Ben de kendimi zorlayarak doğruldum ve zor da olsa kapıya ulaşarak kolumu duvara yasladım. Kolu denedim. Kilitliydi. *Siktir, tabii ki kilitli olacaktı.* İkimizin de onu tekmeleyecek gücü yoktu.

Emery öksürdü ve dudaklarından kan süzülünce ağzını kapattı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Gözlerim büyürken onu omuzlarından sıkıca kavradım. *Şimdiden bu aşamaya mı geldi?* Kalbimin sert atışları, kulaklarımda uğulduyordu.

“Ne zamandan beri kan kusuyorsun, Em?” Bana cevap vermeyi reddederek gözlerini yere çevirdi. “Seni Reed’e götürmeliyiz. Ona bu aşamanın gelme ihtimalinin olduğunu söylemiştim. Her ihtimale karşı senin için dengeleyici bir iğne hazırlattı.”

Emery bana dik dik baktı ama gerçeğin benimle aynı anda farkına vardı.

Büyük bir pot kırmıştım.

BÖLÜM 23

Emery

Bina başka bir patlamayla sarsıldı. Bu seferki daha yakındı ama o kadar acı çekiyordum ki beynim detaylı düşünemeyecek kadar ağırlaşmıştı. Aklımda ve kalbimde kendine yer bulabilen tek şey, bildiğimi sandığım her şeyin lanet bir yalandan ibaret olduğu gerçeği idi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve elektrikler kesildiğinde babamın yere fırlattığı bıçağı anında buldum.

“Bunu ona söylemen gerektiğini nereden biliyordun, Cam? Reed’i ne kadardır tanıyorsun?” Bıçağı çaresiz şekilde kavradım, zihnimin histerinin derinlerine kapıldığını hissedebiliyordum. Artık neye inanacağımı bilmiyordum.

Cameron bana doğru sendeleyerek gelirken yüzünü buruşturdu ve benimle aynı hizaya gelene dek eğildi.

“Emery, lütfen dinle. Sandığın gibi değil.” Bana doğru uzandı ama eline vurarak onu kendimden uzaklaştırdım.

“Tam olarak sandığım gibi. Bunca zamandır beni sürekli yönlendirdin ve kullandın. Öyle değil mi? Reed’i nereden tanıyorsun?” Destek almak için duvara yaslanırken bacaklarım titriyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

İki gündür adeta cehennemi yaşamıştım ve Reed bana hiçbir şey söylememiştii. Bu acımı daha beter hale getiriyordu.

Yüzü hüznle kaplandı. Bakışlarındaki ıstırap, beni mahvetmeye yetecek kadar güçlüydü.

“Buradan çıktıktan sonra sana her şeyi açıklayacağım, yemin ederim. Ama bana güvenmen gerek.” Sakinlikle konuşurken bıçağı ona vermem için elini açıp bana doğru uzattı.

Bıçağı kendisine bu kadar kolay verebileceğimi sanması komikti.

“Sana güvenmek, ihtiyacım olan en son şey. Reed’in son birkaç gündür bana neler yaşattığı hakkında en ufak bir fikrin varmı?” Boştaki elimi öfkeyle havaya kaldırdım. “Beni bodruma indirdi ve nöbetçinin, ben en sonunda hissetmeye başlayıp çığlık atamayacak hale gelene kadar beni dövmesini sessizce izledi. *Onun* yardımıyla inşa ettiğim imajı yerle bir etmek için saçlarımı kendi elleriyle kesti.” Sesim boğuk ama sertti.

Reed’in ona güvenmemi söylediğini, Greg’in yapmasını istediğı şeylerden keyif almadığını biliyordum. Ancak bir parçam bu sözlerin ne kadarının doğru olduğunu bilmiyordu.

Cameron’ın gözleri dolsa da kararlılığını korudu. “Lütfen, Em. Beni dinlemen gerek.” Kollarını etrafıma sarıp beni sertçe göğsüne çekti. Sıcaklığı tarafından kuşatıldım, kalp atışları farkında olduğum tek şey haline gelirken kucağına biraz daha gömüldüm.

Kısık sesle, “Görünen o ki tek yaptığımız birbirimizin canını yakmak,” diye mırıldandım.

Silah sesleri yankılanarak koridoru doldurduğu sırada binanın içinden başka bir gürültü daha geldi. Sanki birkaç kat aşağıda el bombası patlamış gibiydi. Ses ikimizin arasında dolaştı. Sanki şu anda ödünç aldığımız bir zamanı paylaştığımızı bize hatırlatıyordu.

Koridorda gök gürültüsünü andıran ayak seslerini duymadan önce birkaç saniye daha geçti. Bir şey kapıya hızla çarptı ve her yere tahta parçaları saçıldı. Gözlerimi korumak için kollarımı kaldırarak kendime siper ettim ama Gage'in kum sarısı saçlarını görebilmiştim. Boynuna düşen maskesi sarkıyordu, yüzünün etrafı boyayla kaplıydı.

Gage odada nöbetçi olup olmadığını hızla kontrol edip pantolonundaki tozları silkeledi ve bize çılgınca bir gülümsemeyle baktı. Gözbebekleri adrenalini yüzünden büyümüştü.

Bizi baştan aşağıya süzerken kendini beğenmiş şekilde, "Siz pislikleri tekrar görmek çok güzel," diye mırıldandı. "Tanrım, sizi gerçekten darmadağın ettiler, değil mi? Morphine, Maves-telli senin baban değil miydi?"

Güven bana, en az gördüğün kadar aşağılanmış durumdayım.

Her ne kadar burada olmasından dolayı epey rahatlasam da ona kaşlarını çatarak baktım. "Ben de seni gördüğüme sevindim, adi herif." Dudaklarımın arasından güçsüz bir kıkırdama kaçtı.

"Hey." Gage omzunu dürtme girişimimden kolayca kaçarken gülümsedi. Boğazımdan yukarıya doğru tırmanan acı dalgasıyla yüzümü buruşturdum ve daha fazla kan öksürdüm. *Kahretsin.* Gage'in gözleri Cameron'a bakarken büyümüştü.

Cameron dik dik bize bakıyordu. "Reed'i bulmalıyız. Giriş katın altında olmalı. Emery'nin hemen iğne olması gerek, yoksa durumu onu kurtaramayacağımız noktaya gelip gittikçe kötüleşecek."

Eğer acıya karşı duyarsızlığım devam etseydi, söylediklerini önemsemezdim ama kemiklerime yayılan acı neredeyse katlanılamayacak haldeydi. Ölüm haplarının etkisindeyken hâlâ hareket edebiliyor durumda olmamız inanılmazdı.

Sanırım Cameron'ın, Yeraltı Denemeleri sırasında kendini kaybetmesinin nedeni buydu. Nolan denemelerden hemen önce

SIRTINDAKİ HANÇER

ona başka bir iğne daha yapmıştı. Taşı başıma doğru indirdiği sırada şahdamarındaki küçük deliği gördüğümü hatırlıyordum.

“Bu, denemelerin son aşamasında kontrolü kaybetmeni sağlayan şeyle aynı değil, değil mi Cam?” Sesim çaresizlik içinde çıkıyordu. Eğer gerçeği anlatacaksa, o halde şu an başlaması gerekiyordu.

Gage tek kaşını kaldırarak bana bakarken iğneleyici bir tavırla, “Cam?” diye sordu ama onu görmezden geldim.

“Hayır. Birkaç hafta sonra bir tane daha alman gerekiyor. Ama öyle olsa da seçim yapma şansın yok, Em. Almak zorundasın yoksa bedeninin dayanamayacak.” Cameron’ın kaşları ıstırapla çatılmıştı, sanki cehennemin içinden geçmiş ve geri dönmüş gibi görünüyordu. Muhtemelen ondan farklı durumda değildim.

“Em?” Gage hiç durmadan yorum yapmaya devam ederken sesi gittikçe yükseliyordu.

“Peki ya ben de senin gibi kontrolümü kaybedersem?” Bunun düşüncesiyle boğazımda bir yumru oluştu. Çöldeki sığınakta yaşananlardan sonra onu neredeyse öldürecektim. Alaska’da kendini kaybettiğinden beri onu hiçbir zaman böyle berbat durumda görmemiştim, zihnine etki edebilen hiçbir şey yoktu.

Cameron bıçağı elimden kapıp botuma soktuğunda yüzünde çarpık bir sırıtma vardı. Ayaklarımın altında diz çöktüğü sırada bana bakan gözleri parladı. “O zaman seni geri getireceğim.” Ardından ayağa kalkıp elini kısa saçlarımda dolaştırdı. “Her zaman.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona sarılmak, onu öpmek istiyordum ama kalbim kararsızdı. Reed, kesinlikle rastgele tanılacak biri değildi. Ancak ilgi duyduğu kişilere kendisini gösterirdi.

Başımı salladım, ardından Gage belindeki silahı çözüp Cam’e fırlattı. “Siz ikiniz iğrençlik yapmaya son verdiyseniz, yola koyulmamızı tavsiye ederim.”

Cameron ona öfkeyle bakıp silahının emniyetini açtı. “Yüzbaşı nerede? Sana, bizim için ilaç şişesi verdi mi? Aksi halde, pek de faydamız dokunmayacak. Şu anda bile ayakta zar zor duruyorum.” İkinci cümlesini daha isteksiz bir tavırla söylemişti.

Gage siyah bir şişe çıkartıp Cameron’a attı ve ikimizin de içinden dörder tane almasını izlerken sigarasını yaktı. Cam onları hızla yuttu. Ben kan dolaşıma bir an önce etki etmesi için çiğnedim. Acı bir tadı vardı ama yine de kendimi zorlayarak onları aldım.

Gage sigarasını Cameron’a uzattı, taktik ceketini omuzlarından geçirirken sanki lezzetli bir şeyin tadını çıkartıyormuş gibi içine derin bir nefes çekmesini izledim. Ceket kan yüzünden kir içindeydi ve sertleşmişti. Benim kıyafetlerimin de onunkilerden farkı yoktu. Üzerimde hâlâ önceki gece giydiğim elbise vardı. Tabii şu anda kandan ve yırtıklardan dolayı mahvolmuş durumdaydı.

“Yüzbaşı Erik, aşağıda Mavestelli’nin adamlarıyla bıçaklı bir dövüşte. Power ve yeni gelenler de onunla birlikte. Mikah yaklaşık bir kilometre uzağa park edilmiş *Humvee*’nin içinden durumu takip ediyor, iletişimdeyiz.” Karanlık koridordan yürümemiz için işaret verirken Gage kısıp sesle konuşuyordu.

Asansörün yanında yatan ölmüş nöbetçilerin birinden susturucu takılmış bir silah kaptım, böylece silahsız kalan tek kişi artık ben değilim.

Merdivenlere ilerlediğimiz sırada, “Bekle bir dakika, yeni gelenler kim?” diye sordum.

Aşağı inerken her üç adımda bir basamağı aydınlatan, küçük acil durum ışıkları haricindeki tek ışık kaynağımız Gage’in el feneriydi. Botlarımız, katlar arasından hızla inerken çok gürültü çıkartıyordu ama alt taraftan gelen silah ve bağırışların sesi tarafından bastırılıyordu. Onlarla çatışma halinde olan sadece üç askerimiz vardı ama sesler buna kıyasla epey yüksekti. Babamın yalnızca bu binada en az yirmi adamı bulunuyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Nefeslerimizi düzenlemek için üçüncü katın girişinde durduk. Gage yüzünü asıp açıklamaya başladı. “Kayden’ı kaybettikten sonra yerine birisini bulmamız gerekiyordu. Şu, Yeraltı’nda konuştuğun herif, adı neydi...” Gage düşünmek için bir saniye durdu.

Kalp atışlarım hızlandı. “Damian mı?”

“Evet, o!” Gage ellerini birbirine vurup sonraki merdivenlere doğru başını sallayarak tekrar harekete geçmemiz için bize işaret verdi. “Onu ve birini daha ekledik. Diğeri biraz daha agresif ve tehlikeli ama Fury, böyle askerler için güzel bir yer. O yüzden *neden olmasın* diye düşündük.”

Cameron, “Sanırım adını henüz sen de bilmiyorsun,” diyerek araya girdi.

Gage alçak sesle güldü. “Zaten böyle bir göreve çıkmaya hazırlandığımız için hatırlamaya değmez. Eğer geri dönmeyi başarır sak, sorarım.”

İkinci kattaki kapı nöbetçinin tekme atmasıyla açıldı. Gage’in tüfeği sonraki saniye havadaydı. Adamın göğsüne iki kurşun sıkıldı ve göğsüne tekme atarak nöbetçiyi yere savurdu. Ardından da alnına son kez ateş etti.

Cam, “Keskin nişancıya göre oldukça iyi,” dedi düşünceli bir şekilde.

Cameron, Gage döndüğü için rahatlamış gibi görünüyordu. Fury’nin böyle bir şeyi başarabilmesi karşısında şaşırmıştım ama eğer Reed onlarla birlikte çalışıyorsa, Gölge Birlikler’in binaya sızabilmesi kulağa mantıklı geliyordu. Artık *usby* ele geçirdiklerine göre bütün saklanma yerlerini ve ticaret noktalarını, hatta çoğu ülkede yere gömülmüş sığınakları bile muhtemelen biliyorlardı. Öyle olduğunu biliyordum çünkü babamın onları listelemesine yardım eden kişi bendim. Reed’in bile bilmediği şeyler vardı.

Yeraltı Denemelerinde kullandığımız sığınığın tanıdık geldiğini biliyordum. Orası, babamın tasarımları ve çarpık yöntemleri kullanılarak inşa edilmişti.

“Yine de dörde karşı yirmi beş nöbetçi var. Binayı ele geçirmeyi nasıl planlıyor?” Hızlı hızlı alıp verdiğim nefesler arasından sordum.

Gage neredeyse merdivene takılıp düşüyordu ama kendisini son anda toparlamayı başardı. “Binayı ele geçirmeye çalışmıyoruz. Sadece ikinizi buradan kurtaracak ve sonra da siktirip gideceğiz. Mikah gizli kameralara ve otomatik kapılara sızdı. Bu sayede nöbetçilerin yarısı, elektrikler tekrar gelene kadar odalarında mahsur kalacak.”

“Zekice,” diye mırıldandım. Bunun Mikah’nın dâhiyane planı olduğundan hiç şüphem yoktu.

Gage alt kattaki merdivenleri temizlerken, “Evet, evet. Ben de burada üzerime düşeni yapıyorum,” dedi.

“Mikah’dan bahsediyordum.”

Gage, “Emeğim asla takdir edilmiyor,” dedi şikâyet eder gibi.

Cameron bizi tekrar ana konumuza döndürdü. “Laboratuvar yalnız-”

Burayı, ondan daha iyi *bilecek* olan kişi ben olduğum için Cameron’ın sözünü kestim. “İlk soldan dön, ondan sonra sağdan ikinci kapı.” Cameron bana kararsız şekilde baktıktan sonra gözlerini kaçırdı.

Gage kapıyı açacağı sırada ışıklar tekrar yandı ve çalışmaya başlayan makinelerle birlikte elektriğin uğultusu havayı doldurdu. Ağır metal kapıların kilitleri açılırken üst katlardan bağırışlar ve serbest kalan nöbetçilerin sesleri geliyordu.

Önümüzden ilerleyerek bizi koridora çıkarttı ve benim talimatlarımla laboratuvara ulaştığımızda, “Siktir, acele etmemiz gerek,” diye fısıldadı Gage. Burası ilginç bir şekilde boştu. Sanırım sıkıntının büyük kısmı birinci katta yaşanmıştı. *Neyse ki binanın temelleri sağlam kaldı.*

En sonunda kaburgalarıma ağrı saplanmadan nefes alabiliirken, “Reed aşağıda olduğumuzu biliyor mu?” diye sordum.

SIRTINDAKİ HANCER

Hapların sakinleştirici etkisi, sandığımdan daha hızlı şekilde etkisini gösteriyordu.

Cameron, Gage'in tekmeleyerek laboratuvarın kapısını açmasını beklerken duvara yaslandı. "Buraya inmesine gerek yok. Bana iğneyi nerede bulabileceğimi zaten söyledi. Başka şeylerle ilgilenmesi durumunda her ihtimale karşı üzerine etiket yapıştırdı." Çenesini sıktı. Suçluluk duygusu, haftalardır Cameron'ın en sadık arkadaşıydı. Bunu özlem dolu bakışlarında ve zayıf gülümsemesinde görebiliyordum. Ona kızgın kalmaya devam etmek istemiyordum. İçten içe, bunları yapmasının iyi bir nedeni olduğunu biliyordum.

Muhtemelen Reed'in gerçekte nasıl bir canavar olduğunu farkında bile değildi.

Yaptığı şeyler ters tepse de... bazen bu karanlık dünyadan geriye kalan tek iyi şey Cameron gibi geliyordu.

Midem kasılırken dizlerim aniden çözüldü. Öne eğilip avucumu fayans zemine dayayarak dengemi sağladım ve daha fazla kan tükürdüm. Kan koyu renkte ve ürkütücüydü. Tıpkı Yeraltı'ndayken Cam'in başına gelenlere benziyordu.

Cameron yanıma eğilip kalkmama yardım ederken, "Çabuk," diye bağırdı Gage'e doğru.

Gage laboratuvarın kapısını tekmeledi ve temiz olup olmadığını kontrol etmek için hızla etrafı taradı. Ardından kapıyı, kimsenin burada olduğumuzu bilmemesi için kapattı. Tabii bizi kameralardan görmedikleri sürece. Hâlâ devre dışı olduklarını umuyordum.

"Red Turtle", cevap ver. Birinci katta temiz bir yol var mı? Tamam." Gage sırtını masaya yasladı, sanırım Damian'a ulaşmaya çalışıyordu. Saçlarını onunki gibi koyu bordo rengine boyayan birini tanıımıyordum, bu yüzden o kod adı ona tam uyuyordu.

Cameron ve bende konuşmayı dinleyebileceğimiz kulaklıklar yoktu ama Gage'in yüzündeki sert ifadeden, işlerin pek

* (İng.) Kırmızı Kaplumbağa.

de yolunda gitmediğini tahmin edebiliyordum. Kendimi zorlayarak dikkatimi başka yöne çevirip Cameron'ın çekmeceleri karıştırmasını ve aradığını bulmakta geciktikçe sinirlenmesini izledim.

Kendi kendine, "Buralarda bir yerlerde olmalı," diye mırıldanırken alnından ter süzülüyordu.

"Belki onu yanında götürmüştür?" diye açıklama bulmaya çalıştım. Ancak Cameron'ın boynundaki kaslar gerginleşmiş, şahdamarı hayal kırıklığıyla şişmişti. Bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada Gage onu kesti.

"Lanet olsun. Gitmemiz lazım. *Hemen.*" Yüzü bembeyazdı ve bu, daha hızlı hareket etmem için yeterliydi. Gage ile ikimiz kapıya ulaştık ve Cameron'ın bizi takip ettiğine dair bir ses duyamayınca arkamıza döndük.

Hâlâ çekmeceleri karıştırıyor, kendi kendine anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu.

"Cam, gitmemiz gerek!" diye bağırdım, omzunun üzerinden bana baktığında göz göze geldik.

"Buldum!" Kutuları ve cam kapları önünden ittirerek savurup masanın arkasındaki şırıngayı kaptı.

Bakışlarım hâlâ hayalet gibi solgun görünen Gage'e kaydı. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken gözleri kararsızlıkla titriyordu. Cameron kaçışımız sırasında iğnenin kırılma riskini göze alamadığı için başını kaldırıp iğneyi batırdı. Coşku, damarlarımnda çığlamaya başladı ve bana, adrenalin patlaması yaşattı. Dudaklarımın arasından yumuşak bir nefes kaçarken Cam çenemi daha sert kavradı.

"Ne?" Gage kulaklığın üzerinden birine bağırdı ve ardından ölüm sessizliğine büründü.

"Gage, ne söylediler?" diye sordum. Cevap vermeyip Cameron'a bakmaya devam ederken kolunu çekiştirdim.

Cam, parmaklarını onun yüzüne doğru şıklattığında Gage irkildi. Gözlerinde ilkel bir korku vardı. "Karşı tarafta

SIRTINDAKİ HANÇER

bizimkilerden biri yoktu. Reed diye biriydi.” Kalbim sıkıştı. Bizim kulaklıklarımızdan birini nasıl ele geçirebilmişti? *Damian’a zarar vermemiş olsa iyi olur.* “Reed eğer laboratuvardaysak, binayı terk etmemiz için yalnızca iki dakikamız olduğunu söyledi. Mavestelli’nin sağ kalan adamları çoktan burayı terk etmiş. Yüzbaşı ya da Mikah’dan herhangi bir haber yok.”

Paniklemeye başlamıştım. “Babam adi herifin teki olabilir ama beni öldürmez!”

Gage başını iki yana salladı. “Reed, ikinizin odada olmadığını gördüğü için çoktan dışarı çıktığınızı düşündüğünü söyledi. Sizin burada bulunduğunuza dair bütün kanıtları yok etmek için binayı boşaltıyor. Koridorun sonunda, ana binanın dışına çıkan bir havalandırma deliği var.” Gage bodrumda koşar adımlarla ilerlerken bir yandan da açıklama yapıyordu. Tek kaşımı kaldırdım, dışarıya çıkan bir havalandırma deliği olduğundan bile habersizdim. Şüphe uyandıracak şekilde, Cameron’ın bana Kaliforniya’da gösterdiğine benziyordu.

Gage bir nöbetçiyi etkisiz hale getirirken havalandırma deliğinin şeklinin bile aynı olduğunu fark ettim. Cameron’ın da bunu anlayıp anlamadığım görmek için ona döndüm ama tamamen arkamızda çökmeye başlayan kolonlara odaklanmıştı.

Delikten beceriksizce sürünerek geçtik ve en sonunda uzun bir merdivenin bulunduğu gri duvarları olan bir odaya ulaştık. Tıpkı diğerleri gibi çıkışı kapatan küçük kapıyı gördüğümde dudaklarımın arasından ufak bir çığlık kaçtı.

Tam o anda Greg’in, Gölge Birlikler ile ilk etapta sandığımdan çok daha derin bir bağı olduğunu fark ettim. Bütün bildiğim Mavestelli’nin yeraltı dünyasının ticaret kralı olduğuydu ama hayatının en az yirmi yılı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bağlantıları mı vardı? Diğer türlü onların operasyonlarının içine nasıl bu kadar girebilirdi ki?

Nefesim kesildi. Zihnim bu bilgilerin hepsiyle dönüp dururken sanki hava benden kaçıyormuş gibi geliyordu. Aklıma gelen tek bir isim vardı. *Nolan.*

“Bize ayak uydur, Morphine.” Gage kolunu benimkine doladı ve onunla aynı hızda kalmamı sağladı. Dikkatini Cam’e çevirdi ve başını panele doğru sallayıp, “Muhbirin sana bunun şifresini verdi mi?” diye sordu.

Cameron tuşlara doğru ilerledi. Coronado’da yaptığı gibi uzun şifreyi girmesini izlerken mideme taş oturmuş gibi hissediyordum. Kapı açıldığında tırmanmaya başladık.

Attığım her adım bir öncekinden daha zorlayıcıydı. Cameron, Belerik’in amcam olduğunu öğrenmesinden çok daha öncesinden beri Reed ile birlikte çalışıyordu. Şu anda bunu detaylı şekilde sorgulayacak vaktim yoktu. Ama hem Cameron’a hem de Erik’e soracağım sorular listesi gittikçe kabarıyordu.

Zirveye ulaşan ilk kişi, Gage’di. Bize başıyla işaret vermeden önce etrafın güvenli olduğundan emin oldu. Soğuk çimlerin üzerine tırmandım. Bu, lanet olası dünyadaki en harika histi. Çiğ damlaları, pis ellerimi ferahlatırken Cameron’a yer açmak için geriye çekildim.

Bedenini zorla öne itip yere yığıldı. Hemen ardından tekrar doğrulup beni de kısmen kaldırarak ilerlememe destek oldu. “Eğer diğerlerini bulamazsak, birkaç kilometre uzaklıktaki şehre gitmeliyiz. İçimden bir ses onların kaçmak zorunda kaldığını söylüyor. O yüzden ne olursa olsun, koşmaya devam etmeliyiz,” diye emretti Cam. Gage çoktan diğer tarafıma geçmiş, yürüme yardım etmeye başlamıştı.

Üçümüz de tökezliyor, elimizden geldiğince hızlı koşmaya çalışıyor ve bir yandan da saniyeleri sayıyorduk.

Hemen ardından zemin kuvvetle sarsıldı ve üçümüzü de yere savurdu.

BÖLÜM 24

Emery

Yer, altımızda şiddetle titrerken üç dehşet verici dakika geçti. Benim mezarım olabilecek yerdeki beton sütunların ve parçalanan elektrik kablolarının çatırdama sesi içime işliyordu.

Denemelerden ve hayatım boyunca yaptığım onca tehlikeli şeyden sonra lanet bir binanın yıkılması neredeyse sonum olacaktı.

Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkundum.

İkinci patlama sırasında üçümüz de yüzüstü bir şekilde toprağın üzerine yattık. Önüne çıkan her şeyi yutarak hızla ilerleyen toz dalgası, birkaç saniye içinde bizi yakaladı ama neyse ki tehlikeli enkazdan kurtulacak kadar uzağa gitmeyi başarmıştık.

Tek gözümü yanımda yatan Cameron'ı görebilmeme yatacağım şekilde açtım, onun bakışları çoktan benim üzerimdeydi. Ona baktığım anda içim ısındı. Zeminin sarsıntısı bitip etraf tekrar sessizleşirken Gage'in kulaklığından sesler yükselmeye başladı.

Nefes nefese kalmış halde cevap verdi. "Volt konuşuyor. Binanın kuzey cephesinden yaklaşık iki yüz elli metre uzaktayız." Gage diğer kişinin cevabını dinledikten sonra yüksek sesle içti. "Anlaşıldı. Tamam."

Cameron sabırsızlıkla, "Ee?" diye homurdandı.

Arazinin ortasında yüzüstü yatmış halde gülünç görünüyorduk ama aynı zamanda time bu kadar yakın olabilmek tuhaf şekilde rahatlatıcıydı. Geçmişte her zaman yalnız çalışmışım ama şimdi birbirine gerçekten bağlı olan bir ekibin ne kadar önemli olduğunu anlıyordum. Eğer onlar olmasaydı, Cameron ve ben hâlâ saklanma yerinde kilit altında olacaktık. Bunları hissetmek, aklıma Bree ve Bryce'ı getirdi.

Gage başını bize doğru kaldırıp gülümsedi. "Yüzbaşı Erik herkesin helikoptere binmeye başardığını bildirdi. Mavestelli'nin adamları bölgeyi çoktan terk etmiş ve şehre kaçıyorlar. Tim on dakika içinde bizi alacak."

Bu, hayatım boyunca duyduğum en güzel habermiş gibi geliyordu.

Üçümüz de gülmeye başladık. Adrenalinden mi, yoksa şoktan mı bilmiyordum ama az önce yaşadığımız şeylere kıyasla kahkaha atmayı tercih ederdim.

On dakika geçti ve en sonunda helikopterin gece göğünü yapıp geçen o mutluluk veren sesini duyduk.

"Hey, Volt. Vurulmakla ilgili endişelenmemiz gereken bir durum yok, değil mi?" Bu korkunç düşüncüyü kafamda canlandırmadan edemedim.

Kahkaha attı ve sanki bu sorabileceğim en aptalca şeymiş gibi başını iki yana salladı. "Mikah kendi sistemlerinin tekrar aktif hale geldiğini, sinyal bozucularının da Mavestelli'nin bütün füze ekipmanlarını engellediğini doğruladı."

"Karargâhlarında ne kadar uzun süre dayandıklarını düşünürsek, bu gerçekten içimi rahatlattı," dedi Cameron alayla. Sesi, tıpkı benim hissettiğim gibi buna güvenemiyormuş gibi çıkıyordu.

Nefesimizi tutup helikopterin başarılı bir şekilde inmesini izledik. Timimizden iki arkadaşımızın yardımıyla üçümüz de

SIRTINDAKİ HANÇER

bindik. Kasklarını takıp maskelerini çekmişlerdi, bu yüzden kim olduklarından pek emin değildim.

Helikoptere binip Mikah'yı kulaklığı takılı ve kucağında bilgisayarıyla gördüğümde rahat bir nefes verdim. Sanki iki haftadır rehin alınmamışız gibi bizi tamamen yok saydı ama sanırım bizi düşman füzelerinden korumaya odaklanması şu anda çok daha önemliydi.

Erik elleriyle omuzlarımı kavradı ve hemen ardından Cameron'ı kendisine çekip sarıldı.

Cameron'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve sonra tereddütle aynı şekilde karşılık vererek kollarını yüzbaşıya doladı.

İçimde bir huzursuzluk baş gösterdiğinde bakışlarımı kaçırdım. Onlara hayatımı emanet edecek kadar güvenmeme rağmen ikisini de sanki hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyordum.

Gage kendisini yanıma bıraktı. Kaskını ayaklarının yanına atıp Thomas'ın pilot koltuğundan bize fırlattığı sugeçirmez kulaklığı alırken derin bir nefes aldı. *Thomas'ın helikopter uçurabildiğinden haberim yoktu.*

Helikopter yavaş yavaş yükseldi. Tekrar havalandığımızda aşağıdaki şehrin ışıklarından uzaklaştık ve güvenli kıyı şeridine doğru yola çıktık. Eğer Fury bizim için o lanet okyanusu aşıtıysa, o halde yakınlarda bir nakliye uçağı hangarı olmalıydı. Gölge Birlikler'in, bizim gizli yürüttüğümüz operasyonların yurtdışı ayağında bağlantıları olduğundan hiç şüphem yoktu.

En sonunda iki asker yerlerine oturup maskelerini indirdi. Damian o umut doldu gülümsemesini bana yönelttiği anda ben de gülümseyip ona sıkıca sarıldım. Onu Yeraltı'ndayken tanımamış olduğum gerçeği mideme yumruk atılmış gibi bir etki yaratıyordu. Onu, Bree'yi... Hatta Bryce'ı bile. Onları nasıl untabilmiştim? Yine de Cameron'ı unutmak, canımı en çok yakan şeydi. *Özellikle de onun yanımda her zaman neden o kadar mutsuz görüldüğünü artık anlamışken.*

Kulaklığımdaki telsizin kanalını değiştirdim, şimdi yalnızca Damian'ınkine bağlıydı. O da aynısını yaptı. Takım arkadaşlarımızdan birkaçının dudak okumayı bildiğine emindim ama buna rağmen konuşmamızı özel tutmak bir şekilde iyi hissettiriyordu.

“Onu hem rüyalarımnda hem de simülasyonda hatırladım. O zamanlar adını hatırlayamamıştım ama Bree farklı yollardan zihnime düştü,” dedim hüznle. Denemeler sırasında öldürülmesinin üzerinden bir aydan daha fazla zaman geçmişti ama cama sıçrayan su gibi hafızamdan silinip gittiği için yas tutmaya zamanım olmamıştı.

Damian kaşlarını çattı, onu kaybettiği için yas tutmaya bolca zamanı olmuştu. Yorgun gözleri bunu belli ediyordu. O uykusuz geceleri hayal edemiyordum. Kaçırđığım tüm o konuşmaları... “Yeraltı'na geldiğin ilk gün kıcını tekmelememi hatırlamaman beni şaşırttı,” deyip göz kırptı. Ardından duraksayıp buz gibi gözlerle Cameron'a baktı. “Son denemede ne olduğunu hatırlıyor musun? Bazı şüphelerim vardı ama elbette hayatta kalanlara hiçbir şey söylenmedi,” dedi kısık sesle.

Yavaşça başımı salladıktan sonra Cam ya da Erik ile göz göze gelmemek için bakışlarımı yere çevirdim. “Evet, sana daha sonra anlatırım... Bu arada, artık bizim kışlamızda mı kalacaksın?” Sesimde, etrafımda arkadaşımın olacağını bilmenin verdiği neşe vardı. Gage de arkadaşına epey yakındı ama denemeleri birlikte atlattığın birinin olması bambaşka bir şeydi. O bağ daha sıkıydı.

Damian koltuğuna yaslanıp saçlarını düzelitti. “Evet. Başka nerede uyuyabilirim ki?” derken güldü. Rahatlamayla derin bir nefes aldım, içimin huzurla dolması için duymam gereken haber işte buydu.

“Diğer tim arkadaşımız kim?” Damian'ın omuzunun üzerinden yanında oturan adama baktım. Pencereden dışarıyı izliyor, diğerleriyle iletişim kurmuyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Damian'ın yüzü asıldı ve kaşlarını çattı. "Bu hoşuna gitmeyecek." Söyledikleriyle birlikte midem bulanmaya başladı ve askeri daha iyi görebilmek için tereddüt ederek öne eğildim.

Koyu kahve saçlarındaki tutamlar, kaskının altından dışarı çıkmıştı. Cameron gibi uzun boyluydu, dik duruşu tanıdık geliyordu.

Aman Tanrım. Damian farkındalığın bana sertçe çarptığını gördü.

Bu sanki eğlenceli bir şeymiş gibi mutlulukla, "Evet," dedi. Bunca zamandır Yeraltı'nda bu askerle sıkışıp kaldığını düşünürsek, onun için eğlenceli olduğuna emindim.

"O kadar insanın içinden neden *Wraith*?" Wraith içgüdüsel şekilde omzunun üzerinden bana dönünce ona dik dik baktım. Bana göre o koyu gözler saf kötülükle doluydu ama şu anda üzerinde karamsar bir hava vardı.

Konusu geçen pislik tek kaşını kaldırarak bana gülümsedi. Tüylerim anında diken diken olmuştu. "Beni özledin mi, cüce?" Kulaklığım takılı olduğu için onu duyamasam da dudaklarından çıkan kelimeleri gayet iyi okuyabiliyordum.

Ona ortaparmağımı gösterip diğer tarafa döndüm. Onunla kendi rızamla anlaşılabilmem imkânsızdı. İşin gerçeği, Arnold olmadığı için biraz rahatlamıştım. Eğer Arnold olsaydı, helikopterden atarak onu kendi ellerimle öldürebilirdim.

Bunu düşünmek az da olsa beni teselli ederken Yüzbaşı Erik ve Cameron'ın sohbetini izledim ama beni fark ettikleri anda konuşmayı kestiler. Konuşmanın ne hakkında olduğunu gerçekten anlamama fırsat vermeden durmuşlardı.

Gözlerim yere kaydı ve aklımın bu akşam yaşanan her şeye kaymasına izin verdim.

Cameron ve hiç tanımadığım amcamla olan bitenler hakkında konuşmakla hiç ilgilenmiyordum.

Damian gibi arkama yaslandım. Uçak hangarına doğru yaptığımız kısa yolculuğun tadını çıkartırken onunla sohbetime devam ettim. Sonra, yaklaşık otuz dakikanın ardından başımı omzuna yaslayıp uyumaya başladım.

En sonunda Almanya'nın kuzeyindeki kıyılardan birine indik. Kuvvetli bir yağmur vardı ve etraf çok karanlıktı, çevremizdeki işaretleri görmek mümkün değildi. Ancak indiğimiz pistten birkaç metre uzakta duran kulübeye benzer yapıyı fark etmiştim. Oranın arkasında yalnızca gür ve sık ağaçların olduğu bir araziyle devasa bir uçak hangarı vardı.

Buz gibi yağmurun altında hızla koşup üs görevi gören hangara girdik. Çatısı bombeliydi, giriş kısmı uçakların rahatça girip çıkabileceği kocaman sürgülü ambar kapılardan oluşuyordu. Metale çarpan suyun sesi, bombeli çatının büyük kısmının çelik levhalardan yapıldığını açıkça gösteriyordu. Yapının geri kalan kısmı tuğlalarla örülmüştü; ikinci katta sivri, demir çerçeveleri olan pencereler vardı.

Uçak hangarlarının estetik olabileceği kimin aklına gelirdi? Kendi kendime keşke babam aile operasyonlarımız için buna benzer daha çok yer alsaydı dedim.

Gece yarısıydı, muhtemelen sabah üçü biraz geçiyordu. Bu yüzden yedi yirmi dört burada bulunan görevliler haricinde kimseye rastlamadık. Bizimkiyle neredeyse aynı olan koyu gri üniformalar giyen iki erkek vardı. İçeri girdiğimizde üzerinde subay ceketini olan bir adam bizi karşıladı ve imalı bir şekilde yüz-başıya başını salladı.

Cameron uçuşumuz boyunca beni yakından izlemişti; aniden öfke patlaması yaşayıp şiddete başvurabileceğimi biliyordu. Bunu neyin tetiklediğini hâlâ çözebilmiş değildim. Elbette savaş ya da kaç durumunun etkisi yüksekti ama Cameron o kadar endişeli görünmüyordu. Aşılardan son serisinin ona kontrolünü

SIRTINDAKİ HANÇER

kaybettirdiğini biliyordum, o yüzden bana yapılan iğnenin üzerimde fazla etki göstermemesini umuyordum. Bu konunun üzerinde fazla düşünmemeye çalıştım. Sadece Nolan'ın istediği gibi deneylere katıldığım için kendime çok kızgındım.

Herkes günün yorgunluğundan dolayı bitkin düşmüştü. O yüzden merdivenlerden aşağıya inip tahminime göre bizim gibi geçici olarak buraya uğrayan askerler için ayrılan, bir sürü kapısı ve birkaç koridoru bulunan ortak alana girerken pek konuşmadık.

Her birimize birer oda verilerek kıyafetlerimizi değiştirmemiz için olanak sağlandı. Birkaç gündür giydiğim elbiseyi değiştirmek için sabırsızlanıyordum ama üstümü çıkarttığım sırada Cameron kapıyı çaldı ve kafasını içeri uzattı. Hareketsiz kaldım, beni yarı çıplak görmesi karşısında gözbebeklerinin büyümesini izlerken nefesim kesildi. Sertçe yutkundığında âdemelması hareket etti. Damarlarıma hızla sıcaklık hücum etti, her nedense tek düşünebildiğim daha önce olduğu gibi fena halde onun yanına sokulmak istediğimdi. Ona dokunmak, onu tekrar içimde hissetmek istiyordum.

Müstehcen düşüncelerimi kafamın içinden silip atarken dışlarımı altdudağıma geçirdim. “Bir şey mi istiyordun?” Omzumun üzerinden ona özlemle baktım. Konu Cameron olduğunda kızgınlığımın bu kadar kolayca sönüp gitmesinden nefret ediyordum. Bunu bana o yapıyordu.

Boğazını temizleyip gözlerini yere çevirdi. “Eğer benden ve Erik'ten cevapları istiyorsan, o halde hemen gelmen gerek,” dedi nazikçe. Açık renkli saçları, sanki odama girip girmeyeceğine karar vermekte zorlandığı dakikalar geçirmiş gibi dağılmıştı. Bunu niye bu kadar sevimli bulduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu, gülümsemeden önce bakışlarımı kaçırdım.

İç çekip elbisemin düğmelerini tekrar ilikledim ve Cameron'ı toplantı salonuna benzer bir yere kadar takip ettim. Burada yarım asırlık binaların taşıdığı kendine özgü, havayı ağırlaştıran garip bir koku vardı. Taşlar ve eski halılardan dolayıydı.

Cameron kapıyı kapatıp uzun ahşap masaya doğru başını salladı. Ona gözlerimi kısarak baksam da masanın üzerine oturdum. Ardından Erik'in bize katılmasını, amcam olduğunu neden bana söylemediğini konuşacağımız o garip sohbeti beklemeye başladım.

Aramızdaki sessizlik bir bıçak kadar keskin ve ağırdı. Bu, oturmak zorunda kaldığım en korkunç birkaç dakikaydı çünkü ikimizin aklından da aynı şey geçiyordu.

Şimdi ne sikim olacak?

Pes eden ilk kişi Cameron oldu.

Kollarını göğsünde sertçe birleştirdi ve sırtını karşımdaki duvara yaslayıp başını hafifçe yana eğerek bana baktı. Bu dayanılmaz bir durumdu, en sonunda iç çekip mırıldanmaya başlamasına minnettardım. "Bana sinirlenmekte sonuna kadar haklısın."

Homurdandım. "Siktir, tabii ki öyleyim."

Cameron alaycılığım karşısında sırtıttı ve ben daha fazla bir şey söyleyemeden araya girdi. "Biraz daha bekle. Erik yakında burada olur. Sana söz veriyorum, bütün bu karmaşanın ortaya nasıl çıktığını öğreneceksin." Kaşlarımı çatıp ona baktım. Cameron gülümseyerek yaslandığı duvardan uzaklaştı ve birkaç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Büyük masanın iki yanına ellerini dayayıp boynumun kıvrımına doğru eğilirken, "Seni ne kadar özlediğimi anlatabilmem mümkün değil, Em," diye itiraf etti. "Her ne kadar benden nefret etsen de geri dönmek o kadar güzel ki." Bana dokunmuyordu fakat yakınlığıyla birlikte bedeninin sıcaklığının omuzlarıma yayıldığını hissedebiliyordum. Nefesi, sırtımdan aşağıya doğru ürpertilerin yayılmasına sebep oldu.

Sertçe nefes alıp merkezimde biriken sıcaklığı yatıştırmaya çalıştım.

"Senden nefret etmiyorum, Cam." Geriye çekilip gözlerimin içine baktı, burunlarımızın arasında birkaç santim vardı. O açık

SIRTINDAKİ HANÇER

yeşil gözler, tanıştığımız zamankinden farklı görünüyordu. Özlem ve hüznle doluydu ve bunlar ruhuma işliyordu. Bu -bana değer verdiğini bilmek- beni ona daha da yaklaştırıyordu. "Senden asla nefret etmedim. Ben sadece... kırıldım," dedim fısıltıyla.

Cameron kapı açılmadan bir saniye öncesine kadar gözlerimin içine arzuyla baktı. Başımızı çevirdiğimizde içeriye girenin yüzbaşı olduğunu gördük. Erik, yüzlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğunu gördüğünde bir anlığına duraksadı ve arkasını dönüp kapıyı yavaşça kapattı.

Cameron bu fırsatı değerlendirerek doğruldu ve birkaç adım geriye çekilirken ellerini rahat bir tavırla ceplerine soktu.

Erik iki sandalye uzağıma otururken yanıma iki şişe su ile bir tabak çörek bıraktı. Dalgın bakışları ve çöken omuzları ne kadar yorgun olduğunu belli ediyordu. Şimdi, ona bu kadar yakından bakarken babamla arasındaki benzerlikleri görebiliyordum. Büyükannemden miras kalan parlak kehribar rengi gözleri ve belirgin burun kemerinden belli oluyordu. Ancak amcamda, Greg'in tüm hücrelerinden yayılan kötülük ve açgözlülük yoktu.

Tek bildiğim yüzbaşımızın her zaman nazik davrandığıydı. Timine önem verdiği her halinden belli oluyordu. Onu dinlemeye karar vermemin sebebi de buydu.

Erik parmaklarını kucağında birleştirdi ve konuşmaya başlamadan önce kısa süreliğine bana baktı. "Emery, sen Gölge Birlikler'e dahil olmadan önce bir kez karşılaştığımızı biliyor muydun?"

Hatıralarımı delik deşik edip ona benzeyen birini aradım ama yoktu. Muhtemelen ayaküstü bir karşılaşmadan ibaretti.

Çöreklerden birini kapıp tek lokmada yutarken hafif bir merakla, "Hayır," dedim. Tereyağlı sosun kokusunu alana dek ne kadar acıktığımın farkında bile değildim.

Erik geçmişini anımsar gibi gülümseyip hafifçe başını salladı. "On iki yaşına girmek üzereydin, annen seni şehirdeki pastaneye

götürmüştü. Hatırlıyor musun?” Gözlerimi tabaktaki çöreklerle diktim, dilimin üzerinde hâlâ geçmişe dair bir tat bırakıyordu. O dükkâna girdiğimizde sipariş ettiğim ballı çöreklerle benzer bir tadı vardı.

Gözlerim hızla Erik’inkilere kaydığında gülümsedi.

“Hatırlıyorsun. O gün, siz ikiniz gitmeden önce annenle kısa bir konuşma yapan adam bendim. Beatrice her zaman hoş bir kadındı, sana karşı böyle soğuk olduğu için onu suçlamamalısın. Maalesef, seni bekleyen hayatla ilgili endişelerini bana anlatmıştı. Elinden geldiğince duygusal olarak kendini uzak tutmaya çalıştı. Greg’den kaçmanın imkânsız olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Büyüdükçe bunu daha iyi anlamaya başlamıştım ama çocukken benden neden uzak durduğuna asla anlam veremiyordum. Bana sevgisini göstermemesi ve duygusal anlamda terk etmesi, beni depresif bir sanatçı haline getirmişti. Babamın soğuk kalbiyse beni katil yapmıştı. Ancak Reed, benden hatırlanacak bir infazcı yaratmıştı.

Canavar yaratmak için harika bir karışımdı.

Cameron bana hüznün dolu gözlerle baktı. Ebeveynler tarafından ihanete uğramanın nasıl bir şey olduğunu çoğu kişiden daha iyi biliyordu. Göğsündeki o yara izini her gün taşımak zordaydı. Onu öldürdüğü gün annesinin aklından neler geçtiğini merak ediyordum.

Su şişesinden birkaç yudum alıp ifadesiz şekilde, “Neden onunla buluşmuştun?” diye mırıldandım.

Erik iç çekip başını iki yana salladı. “İkinizi o aileden çıkartıp saklanmanıza yardım etmek için. Ne yazık ki Gregory onu çoktan takip ettirmeye başlamıştı. Gregory’nin o zamanlar Gölge Birlikler’de yüzbaşı olduğumu öğrenmesini göze alamazdım, bu yüzden o gün annenle iletişimimi kestim. Ona, kendi ellerimle Greg’i alt etmeye hazır olana kadar elimden hiçbir şey gelmeyeceğini söyledim.”

SIRTINDAKİ HANÇER

“Bize yardım etmeye mi çalışıyordun?” diye sordum. Arka planda neler yaşandığına dair hiçbir fikrim olmadığı için çok şaşkındım. Annem neden bana söylememişti? Yeterince büyümüştüm. Beni herhangi bir şeye dahil etmemesinden duyduğum kızgınlıkla dudaklarımı birbirine bastırdım. Benden mi korkuyordu? Çoktan infazcı olmak için eğitim almaya başlamıştım. Fakat annem gerçekten babamın, onun öldürülmesini emrettiğinde itaat edeceğimi mi düşünüyordu? Ellerimi iki yanımda sıkarak yumruk haline getirdim.

Başını salladı. “Mavestelliler kadar büyük bir örgüt ve *aileyi* bir gecede ele geçiremezsin, Emery. Birkaç yıl bile yetmez. Greg’i nihayet köşeye sıkıştırarak noktaya ulaşmam neredeyse on yılımı aldı. Sabır, ileriye dönük plan yapan askerin silahıdır.”

Tüm bunlar, sonunda tahtın sahibinin kim olacağına bağlanıyordu, değil mi? Bütün hikâyelerin sonunda, herkesin peşinde olduğu şey buydu. Belerik’in gerçekten istediği şey de buydu.

Mavestelli Ailesi.

Aslında komikti çünkü bunu asla istememiştim. Lider olmanın bana mutluk getireceğine inanacak kadar aptal değildim.

“Yani *sen mi* devralacaksın? Gölge Birlikler’de aktif olarak askerlik yaparken bunu nasıl yapacaksın?” diye sordum dikkatle.

Bu bana bir nedenden ötürü kötü hissettiriyordu. Bakışlarımı Cameron’a çevirdim, gözleri tamamen tiksintiyle parlıyordu. Erik’in gelecek planlarını ilk defa mı duyuyordu? Onun ne kadarını bildiğinden hâlâ emin değildim ama ensesinde birikmeye başlayan tere bakılırsa, bu anlatılanların çoğunun onun için de yeni haberler olduğunu tahmin ediyordum.

Erik ceketinin cebinden bir iğne çıkartıp Cameron’a uzattı. Gözlerim şüpheyle parladı. Bu, diğer şeffaf olanların aksine simsiyahtı.

“Bunu, gizli birliklerimizin yeni bir cephanelik, limanlar ve mülklerden oluşan bir ağ kazanması gibi düşün. Babanın elinde mevcut bulunan her noktaya yayılabileceğiz.”

Bu da ne sikim böyle? Babamın zaten yaptığı şeyden daha iyi değil ki.

Kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu.

Tüylerim duyduklarım karşısında ürperirken, “Babam ölüm haplarını neden istedi?” diye sordum sertçe. Bunların hepsi, içimde General Nolan’ın simülasyon sonrasında bana yaşattığı berbat hislerin aynısını uyandırıyor.

Erik kafasını yana eğip sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi belli belirsiz gülümsedi. İfadesiz bir şekilde gardımı kuşandım.

“Muhtemelen bizim onları yapmamızla aynı nedenden. Acıya dayanaklı ve zorluklara rağmen pes etmeden devam edebilen askerler yaratmak. Ta ki onlar içten içe çökene dek. Gerçi Gregory, eminim devasa bir meblağ karşılığında ticaret yapan ailelere bunları satmayı planlıyordu. Biz de ailelerin içlerinde ittifaklar kuracağız. Onlar, Greg’in artık meydandan çekildiğini anladıklarında onunla aynı şeyi yapacağız.”

Midem bulandı ama çenemdeki tek bir kasın oynamasına bile izin vermedim. *Bunun olmasına izin veremeyiz.* Bunun yaşanmasına göz yumamazdık, bütün dünyayı kaosa sürüklerdi.

Cameron huzursuzca kıpırdandığında dikkatim tekrar elinde tuttuğu şırıngaya kaydı.

“Siyah enjeksiyonun olayı nedir?” Bakışlarım buz gibi olmalıydı çünkü Erik sandalyesine yaslanıp gözlerini kısarak bana baktı.

Erik, “Seri Z. Son çözüm olarak tasarlandı. Kullanan kişi süresi dolana kadar neredeyse yenilmez olacak,” derken yüzünün etrafında gölgeler dolaşıyordu.

Süresi dolmak tabirini gerçek anlamda kullanıyor gibi görünüyordu. Ölüm.

SIRTINDAKİ HANÇER

Ne Cameron ne de ben cevap verdiğimizde Erik devam etti. "Peki, o halde ben ikinizi baş başa bırakayım. Cameron ile aranızda çözmeniz gereken bazı sorunlar var gibi görünüyor."

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi ama, "Bryce'in casus olduğunu biliyor muydun?" diye sorduğumda durdu.

Oda öyle sessizdi ki eski boruların, boktan panelli tavanın içindeki gıcirtısı duyulabiliyordu.

Yüzbaşı, omzunun üzerinden tedbirli bir bakış atmasına yetecek kadar döndü. "Evet, bazı şüphelerim vardı. Tam da bu yüzden Dominic'in onu ve seni, denemelerin final aşamasında aynı gruba koymasını sağladım. Eğer gerçekten casussa, o zaman sana bunu söylemeye çalışacağını düşündüm. Ama o velet zekiydi. Bir önceki akşam neredeyse kameraların hepsini devre dışı bırakmıştı ancak birkaçını gözden kaçırmış. Onlardan biri Cameron'ın seni öldürmeye çalışmasını yakaladı. Ama Bryce'in nasıl öldüğü ya da sana ne söylediği gibi önemli şeylerle ilgili bilgi alamadık." Yüzümdeki darmadağın ifademden memnun kalmış gibi görünüyordu. Başını hafifçe sallayarak çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Yorgunluk dalgası zonklayarak içime sızıyor, iğnenin battığı yer karıncalanıyordu. Orayı ovalayıp uzun, derin bir nefes aldım. "Buna yarın devam edebilir miyiz? Senin kısmını dinleyemeyecek kadar yorgunum."

Az önceye kadar son derece kızgın olduğum için bütün gece bunu konuşmaya hazır olduğumu sanmıştım. Ancak ortalık sakinleşip ben de yavaş yavaş kendime gelirken, içimdeki o kızgınlığın tamamını emen derin bir üzüntü vardı.

Cameron da yorgun görünüyordu, gözlerinin altındaki koyu halkalar daha da belirginleşmişti. Bana hafifçe gülümsedi. "Evet, seni yatağa götürmeliyim. Ama önce temizlenmemiz gerek. Ter, kir ve geri kalan tüm boklara bulanmış haldeyim."

Yüzümdeki cansız gülümseme, başka hiçbir noktaya ulaşmıyordu. “Tamam.”

Bodrum katında yavaşça ilerledik. Gölge Birlikler üssü kadar güvenli ya da modern değildi. Hiç pencere yoktu, çıkış için birden fazla yol olmaması beni huzursuz ediyordu. *Tek çıkış olmasının bir nedeni var.* Bu düşüncenin içime tamamen işlemesine izin vermeden önce hızla silip attım.

Küçük banyonun içine girerken, “Yalnızca tek kişilik duşlar mı var?” diye sordum. Orduya katıldığımdan bu yana bildiğim tek şey ortak kullanımlı, büyük banyolardı. Bu yüzden üssümüzde böyle küçük bir banyonun bulunması beni çok şaşırtmıştı. Arka duvarın tamamı bembeyaz fayanslarla kaplıydı. Duşu ve tuvaleti alanın geri kalanından ayıran kabin ya da perde yoktu. Her şey tamamen ortaydı. En azından içeri girdiğimizde kilitlenebilen kapılar vardı. *Tanrım.*

Cameron dolaptan iki havlu alıp hiç tereddüt etmeden lavabonun üzerine bıraktı. Yanaklarım alev alev yanarken, “Ben diğer tarafta duş alırım,” dedim ve çıkmak için arkamı döndüm.

Tabii ki Cameron’ın yabancı olduğum hiçbir yeri yoktu ancak aramızda hâlâ süregelen bir acı vardı ve ben, bu gece bunun üstesinden gelebilecek durumda değildim.

Cameron elini nazikçe kapı kolunun üzerinde duran elimin üzerine koydu ve kolu çevirmek yerine kilidi çevirdi. Beni döndürüp parmak uçlarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken nefesimi tuttum. Dokunuşunu özlemiştim, onu unuttuğum zamanlarda bile ellerinin üzerimde dolaşmasını arzuluyordum.

Yalnızca Cameron nasırlı elleriyle okşayarak duygularını ifade etmeyi başarabilirdi. Onun derinlerine saklanan istek, benim içimde de uyandı.

Ön taraftaki düğmeleri yavaşça açarken, “Bu elbisenin sana ne kadar yakıştığını söylemeye fırsatım olmadı,” diye fısıldadı. Cameron ellerini tenimde yavaşça gezdirirken dudaklarım

SIRTINDAKİ HANÇER

aralandı. Omuz kısımlarının her birini tek tek aşağıya indirirken kollarım boyunca ürpertiler dolaştı.

Başım eğip boğazımın kıvrımına ateşli bir öpücük bıraktı. Sıcak nefesi bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyordu. “Kısa saçlarının sana ne kadar yakıştığını söylemeye fırsatım olmadı. Bu elbisenin üzerinde ne kadar seksi durduğunu anlatmaya başlamıyorum bile.” Cam, dağılmış birkaç saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdığında kıkırdadım. Gözlerimi kapatıp beni sarmasının ve sözlerinin tadını çıkarttım.

Gözlerinin içine bakıp yanağını avucumun içine alırken, “Saçlarımı aldılar çünkü onları ne kadar sevdiğimi biliyorlardı. Ama saç gibi gelip geçici bir şey için tek bir damla gözyaşı dökemezdim çünkü gerçekten sevdiğim sendin. Senin dışında benden her şeyi alabilirler,” diye mırıldandım. Cam avucuma yaslanıp gözlerini ağır ağır kapattı. Sonra onları araladı ve o yumuşak adaçayı rengi gözleri yüzümde dolaştı.

“Benim gibi korkunç bir insanı sevmene izin verilmemeli, Em. Üstelik yaptığım onca şeyden sonra,” dedi hüznle. İngiliz aksanı, fısıldarken daha belirgin hale geliyordu. O sesi duyduğumda gülümsedim. Cameron öne eğildi ve anlık bir tereddütten sonra pes ederek dudaklarımızın birleşmesine izin verdi.

Dünya paramparça oldu ve endişelerden oluşan okyanusun dalgalarını yuttu. Tüm evrende benim için en önemli olan şey buradaydı. *Cameron.*

“Elimde değil. Kim olduğunu hatırlayamıyorken bile sana hiç durmadan âşık oluyordum,” dedim onun açgözlü öpücüklerinin arasından. “Sana hâlâ öfkeliyim ve cevaplar bekliyorum ama bu geceliğine birbirimiz dışında her şeyi unutmak istiyorum.”

Cameron öpüşmemizi kesip alnını benimkine dayadı. “O öfkeyi hiç kaybetmedin. Bir defa bile.” Hafifçe gülerken beni soymaya devam ediyordu. “Seni seviyorum, Em. Seni son denemeden önce de seviyordum. Bir tarafım, senin de beni sevmemeni

umuyordu çünkü her şeyi mahvedeceğimi biliyordum. Ve mahvet-

Kendini durdurdu ve elleri yavaşça yanlarına düştü. Yüzü hüznle buruşmuştu.

Ceketinin fermuarını indirirken, "Sanırım içindeki o parça, beni sevmekten kendini asla alıkoyamayacağını biliyordu," dedim.

Bedeni mor çürükler, yara izleri ve kesiklerle doluydu. Bazıları hâlâ kanamaya devam ediyor ve acı verici görünüyordu. Onları artık hissedemediğini biliyordum ama yine de onları aldığı sırada hissetmişti. Yalnızca bunu bilmek bile kalbimi kırmaya yetiyordu. Parmak uçlarını nazikçe kırmızılaşmış omuzlarıma bastırdı ve ardından benim işkencemden kalan, ciddi yaraların bulunduğunu bildiğim yerleri öpmeye başladı.

Fısıltıyla, "Hepsini tek tek öldüreğim," diye yemin etti.

"Birlikte öldüreceğiz," dedim kısık bir sesle.

Bunun Reed'i de öldürmeyi kapsayıp kapmadığını merak ettim. Her ne kadar şu anda ondan fazlasıyla nefret ediyor olsam da çocukluktan beri tek arkadaşım oydu. Benimle birlikte büyüyen, benimle birlikte yozlaşan tek kişiydi. Hatta muhtemelen benden daha kötüydü.

Dışarı çıkmamıza da yardım eden kişiydi.

Keşke her ne planlıyorsa, içine beni de dahil etseydi.

Cameron'ın yarın onun hakkında anlatacaklarım duymak için sabırsızlanıyordum ama şimdilik, duş alıp yatağa gitmeye hazırdım. İki gündür ilk defa rahatça uyuyacaktım.

Cameron bizi duşlara yönlendirdi ve su ısınana kadar musluğu çevirdi. Yeni konmuş sabuna uzandığım sırada onu elimden kaptı ve hafifçe sırtarak cildimin üzerinde nazikçe köpürtmeye başladı. Normalde başkalarının benim için bir şeyler yapması hoşuma gitmezdi ancak bu çok özeldi ve kendimi, onun ilgisine teslim ederken buldum.

SIRTINDAKİ HANÇER

Gözlerimi kapatıp sırtımı göğsüne yasladım. Sabunu masaj yaparak tenimde gezdirirken elleri kaygandı. Çam ağacı kokuyor, ondan gelen huş ağacı kokusuyla karışıyordu. Bunun bana verdiği rahatlama ile hafifçe iç çektim. Cam elini boynuma dolayıp başımı arkaya yatırdı ve dudaklarını boğazımdaki hassas deriye değdirdi.

Dişleri tenimin üzerinde gezinirken dudaklarımın arasından nefes nefese bir inleme kaçtı. Elleriyle göğsümü okşayıp avuçlarken onun bedenine doğru eridim. Cameron kalçamı arkaya doğru itirmemle inledi ve sertleşmiş aletini uyluklarımın arasında kaydırды.

Dudakları omzuma doğru inerken tek eliyle mememi avuçladı. Diğer elini de yavaşça aşağıya, merkezime doğru kaydırды. Kalçasını hareket ettirmeye ve uyluğumu becermeye başladı. Boğazımdan bir inleme daha yükseldi. *Tanrım, ilgisini öyle özlemişim ki.* Bacaklarımın arasında istekle zonklayan kalın aleti, sabun yüzünden daha da kayganlaşan ve klitorisimi sataşarak okşayan parmakları çok iyi hissettiriyordu.

Bütün bedenime aynı ilgiyi göstermeye devam etmek için geri çekildiğinde itiraz edencesine inledim.

Alçak sesle güldü. "Sabırlı ol, aşkım. Seni tatmin etmeden bırakmaya hiç niyetim yok." Nazik elleriyle sırtımı ve bacaklarımı yıkayıp ardından saçımı şampuanladı. Reed'in korumalarının neden olduğu karmaşayı çözdü.

Geniş göğsünde daireler çizerken, "Sana utanç verici bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum. Gözleri, elleriyle yaptığı işe dikkat kesilmiş durumdaydı ve homurdanmadan önce bir anlığına gözlerime baktı. Onun bu odaklanmış haline gülümse dim ve parmağımla göğsündeki yara izini takip ederek, "Göreve çıkmadan hemen önce seninle alakalı erotik bir rüya gördüm," dedim. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Bundan utanmak aptalcaydı, yaptığı işe devam etmeden önce ellerinin bir milisaniyeliliğine duraksamasıyla midemde kelebekler uçuştı.

“Biliyordum,” dedi hırıltılı bir sesle.

İrkildim. “Ne? Hayır, bilmiyordun.” Kahkaha atarken avucuma su doldurup yüzüne fırlattım. Tek gözünü kısarken güldü. Gerçekten gülüyordu ve bu, benim tamamen çözülmememe sebep oldu. Uzun zamandır Cameron’ın böyle güldüğünü duymamıştım. Her gün bu şekilde gülebileceği bir hayatı hak ediyordu. İkimiz de ediyorduk.

Cam altdudağını dişlerinin arasına alıp ısırırken başını salladı. “Benim hakkımda müstehcen düşüncelere kapıldığında anlayabiliyordum çünkü o güzel bacaklarını birbirine sürtme gibi bir alışkanlığın var. Ayrıca yanakların da sevimli bir şekilde kızarıyor.”

“Cam!” Kahkahalarla gülüyordum.

Omuzlarını yavaşça silkti ve dudaklarında bugüne kadar gördüğüm en ukala gülümseme belirdi. Nadir görülen bir an olduğu için bunu tamamen ezberledim. Cameron benim saçımı durulayıp ardından kendi saçını yıkmaya geçerken kendimi, bu yeraltı dünyasından kurtulduğumuz bir geleceği hayal ederken buldum. Hem onun hem de benim yaratıldığımız bu dünyadan... Son anımız olabilir korkusuyla ezberlemek ve hayatım pahasına saklamak zorunda kalmayacağım anılarımızın olmasını diliyordum.

Cameron ile birlikte hayatımın geri kalanında böyle bir mutluluğu arzuluyordum.

Beni kendisini incelerken yakaladığı için gözlerini muzipçe kısarken, “Ne var?” diye sordu. Ardından duşu kapatıp bana bir havlu uzattı.

“Hiçbir şey,” diyerek yalan söyledim ve gülümseyip kendimi kurulamaya başladım.

“Yalancı.”

SIRTINDAKİ HANÇER

Akşam rutinimi tamamlamak için lavaboya doğru ilerlerken omuzlarımı silkip ona göz kırptım. Buraya uğrayanlar için yeni diş fırçalarıyla dolu bir kutu görmek beni sevindirmişti.

İşimizi bitirip ellerinde bulunan uzun kollu, günlük gri kıyafetleri giydikten sonra Cameron bizi odasına yönlendirdi.

Ortasında sadece çift kişilik yatak vardı. Krem rengi örtüler ve beton zemin, penceresiz duvarlarla uyumluydu. Hapishane gibi hissettiriyordu ama en azından üste kaldığımız kışlaların aksine mahremiyet sağlıyordu.

Cameron arkamdan gelip beni ittirdiğinde birkaç adım geriledim ve şaşkınlıkla soludum.

Gülümsemem büyürken, "Kalmamı mı ima etmeye çalışıyorsun?" dedim.

Cameron sırtıp tek kaşını kaldırdı. Alaycı bir tavırla, "Korktun mu?" diye sordu. Gözleri yarı kapalı ve şehvetle doluydu.

Başımı kaldırdım. "Korkacak ne var ki?" Onu tepeden tırnağa süzerken umursamıyormuşum gibi görünmek için yüz ifade mi düz tuttum.

"Ah, öyle mi?" Beni kucaklayıp yatağa giderken tek söylediği bunlardı. Karnımı gıdıklayarak yatağa tırmanırken kahkahalarımız birbirine karışıyordu.

Giydiğimiz kıyafetler inceydi ve devasa aletini gizlemeye yetmiyordu. Zonklayan aletin eşofmanını nasıl dürttüğünü gördüğümde dudaklarımı yaladım. Cameron üzerime doğru eğilip kollarını başımın yan tarafına koydu.

Dudakları aralandı ve ben yumuşak kumaşın üzerinden penisini avuçladığımda alçak sesle inledi. Kıyafetin ön tarafı, aletinden sızan sıvıyla şimdiden lekelenmişti.

"Siktir. İçine girmeyi öyle istiyorum ki, Em." Alnıma ve yanaklarıma baş döndürücü öpücükler kondurup dudaklarıma indi. "Ama sen artık hissedemesen de bedenin acı çekiyor. O

yüzden, sen yüzüme boşalana kadar seni yalamama ne dersin? Sana daha fazla acı çektirmek istemiyorum,” diye mırıldandı.

Tanrım, Cameron. Çok tatlısın. Seni ne kadar çaresizce istediğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Eğlendiğimi gizlemeye çalıştım.

“Sana *ihtiyacım* var, Cam,” dedim yalvarırcasına. Dudaklarımı büzmem onun hırlamasına neden oldu. O titreşimler göğsünden yayılıp benim göğsüme ulaşıyordu.

“Nazik olacağımın sözünü veremem.” Eşofmanım dizlerine kadar indirip aletini serbest bıraktı. Damarları belirginleşmişti, okşanmak için açgözlülükle yalvarıyordu. Ben de altımdaki kıyafeti çıplak kadınlığımı görebileceği şekilde aşağıya kaydırıp onu yeterince tahrik edebilmek için kalçalarımı döndürdüm. Cameron altdudağını dişlerinin arasına alıp köşesini ısırırken bakışları sertleşti. “Hayalarım tamamen dolmuş durumda. Seni gerçekten mahvedeceğim. İçine boşalmamı ister misin, bebeğim?”

Merkezime sıcaklık yayılırken, “Evet,” diye sızlandım. Onun pis ağzının üzerimdeki etkisi aklımı başımdan alıyordu.

Elleriyle kalçalarımı kavradı ve pozisyonunu ayarlarken başım yastığa düştü. Sertliğinin ucunu gezdirerek beni baştan çıkartmasını bekliyordum ama bunu yapmak yerine parmağını yavaşça kadınlığımda gezdirmeye başladı.

“Küçük askerimin benim için böyle sırlıslıklam olmasını o kadar seviyorum ki,” dedi karnımın alt tarafındaki sızlamayı arttıran bir ses tonuyla.

Cameron parmağını klitorisimin üzerinde döndürerek bütün vücuduma zevk dalgası gönderdi. Tepkime karşılık vererek diğer eliyle kalçamı sertçe kavradı ve aletini inlememi sağlayacak kadar girişime doğru kaydırıp geri çekildi.

“İşte bu. Benim için çığlık at, Em. Sana nasıl taptığımı ve o güzel amma boşalmam için yalvarana kadar seni nasıl becerdiğimi hatırlamanı istiyorum.” O müstehcen kelimeleri merkezimin

SIRTINDAKİ HANÇER

kasılmasına ve aletin ucunu sıkıştırmama sebep oldu. Cameron çenesini sıkıp öne eğildi ve bacaklarımı omuzlarına doğru kaldırdı. Beni karşısında savunmasız bırakmıştı, sanki ziyafet çekecekmiş gibi tamamen açıktaydım.

Cameron acı verici bir yavaşlıkta aletini içime kaydırırken çığlığımı bastırdım. Göğsünün benim göğsüm üzerindeki sıcaklığı ve boğazının derinlerinden kopan inlemeyle kalçalarımı ona doğru kaldırdım. Cameron ateşli bir şekilde beni becerirken eğilip beni derinlemesine öptü. Beni tamamen doldururken hayalarının kalçama vurma sesi, gözlerimin geriye kaymasına sebep oldu.

O kelimelerimi içine çekerken, "Siktir. Aman Tanrım, Cam. Beni zorluyorsun," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Cameron sırtıttı ve kollarının üzerinde yükselirken hamlelerini yavaşlattı. Eliyle içimde bulunduğu yere bastırınca karnımdaki baskı daha da arttı.

"Sadece içinde olduğum halimi unutmuşsun." Beni öpüp altdudağımı emdi ve derin bir nefes aldı. "Ama hatırlayacaksın. Hatırlayacağından emin olacağım." Sesi baştan sona arzuyla doluydu.

Bakışlarım, karnımın alt kısmındaki hafif çıkıntıya, avucunu bastırıldığı yere kaydı. Tamamen onun tarafından doldurulmuş durumdaydım. Kanıma bir zevk dalgası yayılırken ona sıkıca sarıldım.

Cameron inleyip kalçasını daha hızlı tempoyla hareket ettirmeye başladı. Her hamlesinde iç duvarlarımı kendi boyutuna göre ayarlıyor, boğuk çığlıklar eşliğinde zevki içime yayıyordu.

"İşte bu, bebeğim. Artık sikimi hatırlıyorsun." Tamamen dışarı çıkarak beni boş bıraktı. Hemen ardından sırtıma doğru geçip göğsünü omurgama bastırdı ve sıcaklığını tenimde hissetmeme izin verdi.

Cam bir kolunu boynumun etrafına sarıp diğerini memelerimin üzerinde dolaştırırken penisini arkamdan yavaşça tekrar içime kaydırды. Daha yavaştı ama her hamlesinde uyguladığı kuvvet ve titreşimle, bütün bedenimin coşkuyla patlamasına neden oldu. Parmakları saçlarımda dolaşırken dili boynumun yan tarafını okşuyordu.

Onun benden çekip aldığı sesleri daha önce hiç çıkarıp çıkarmadığımı bilmiyordum. Her inleme çaresizlikle kaplıydı ve beni doldurması için ona yalvarıyordu.

Bu, şu ana dek gösterdiği en samimi haliydi. Asla onarılmayacak kadar iki yaralı insanın bir araya gelmesinin yarattığı o coşku, başlı başına bir güzellik taşıyordu. Keşke başkalarının ona yaklaşması ve onu önemsemesi konusundaki isteksizliğiyle barışıp barışmadığını bilseydim. Benimle böylesine tatlı ve hoş bir anı yaşamak için kendisine izin vermesi kalbimi eritiyordu.

Başımı yana çevirdim ve dudaklarımız birbirleriyle buluştu. Kıvılcımlar çakıyor, duvarlar yerle bir oluyordu. Cameron'ın ruh hali, açlık ve ihtiyaçtan daha nazik bir şeye dönüştü. Bedenindeki her kas gevşedi ve beni kollarının arasında tutarken verdiği baş döndürücü öpücükler, tutkulu bir iç çekişe dönüştü.

“Senin peşinden sonsuza kadar gelirim. Sen benim gerçekten bildiğim tek yuvasın,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

“Ve ben de eğer unutursam, sana tekrar tekrar âşık olurum. Gözlerinde her zaman teselliye, kalbinde sevgiyi bulurum.”

Cameron'ın gözleri yarı kapalıydı. Kaşları, ruhundaki kederi ele verircesine çatılmıştı. Tıpkı benim gibi o da uzun yıllar boyunca dinlenebileceği sıcacık bir yer bulana kadar dolanıp durmuştu. İki farklı asker, iki acı dolu hikâye, tek bir son.

Dudaklarını boynumun kıvrımına gömüp inlememi sağlayacak kadar ısırdı. Elini karnımın altına kaydırıp beni kendine sertçe bastırdı. Hamleleri daha derin, daha uzun ve daha sertti.

SIRTINDAKİ HANÇER

Karanlık yalnızca bizim nefeslerimiz ve aşk dolu fısıltılarımızla doluydu.

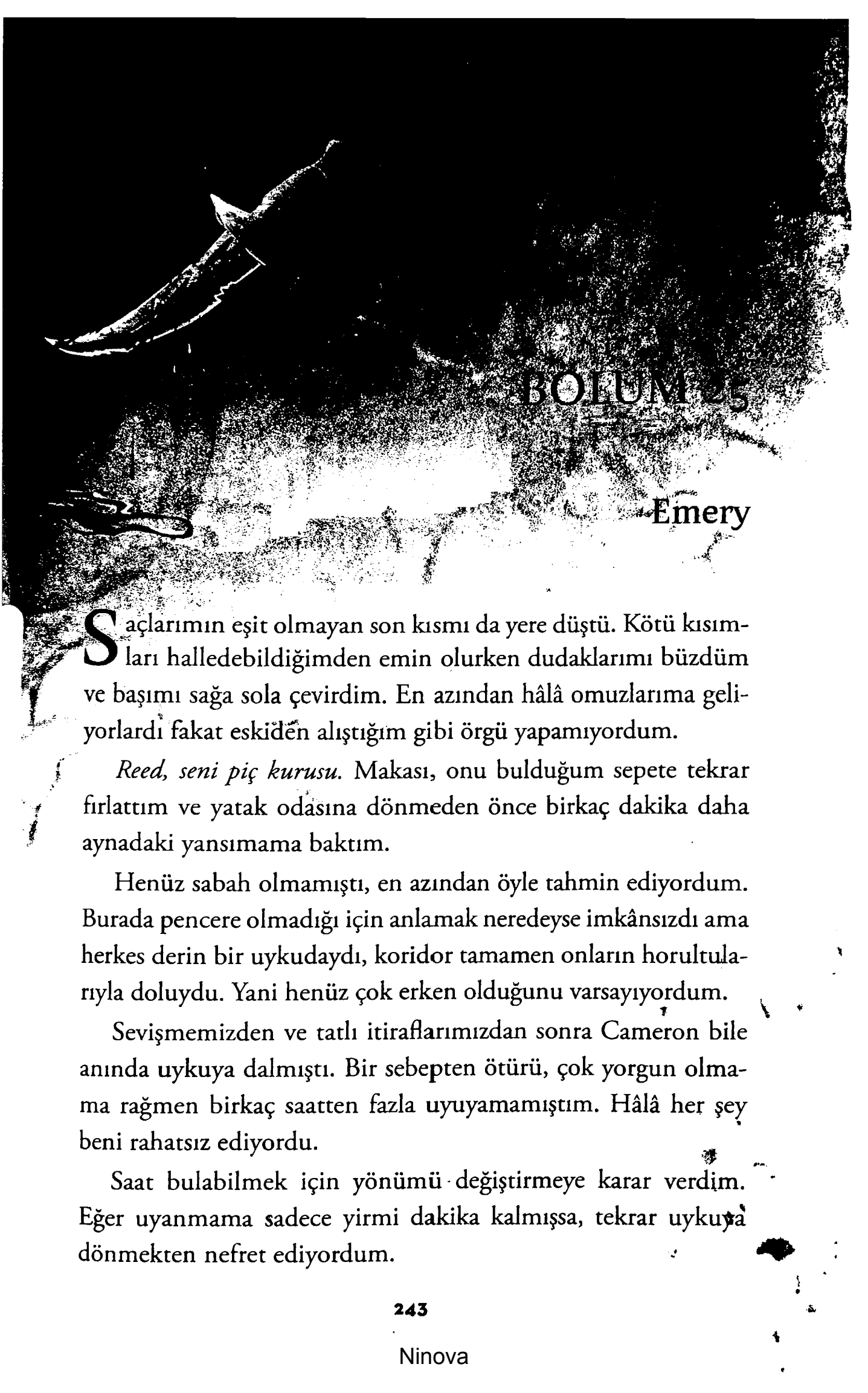
“Aramızda hiçbir mesafe kalmayana kadar içine girip çıkacağım. Bir bütün olana kadar.” Kulağıma doğru hırladı ve parmağını klitorisimin üzerinde gezdirip beni zirveye taşıdı. Kendimi tamamen kaybetmişim. Aleti zonklarken Cameron beni sıkıca tuttu, böylece içimde gömülü olmayan tek bir santimi bile kalmadı.

Aletin üzerine boşalırken uyluklarım gerildi ve beni tamamen saran o saf zevk karşısında titredim. Başımı çevirdiğimde Cameron orada bekliyordu, dudaklarımız birbirine çarptığı anda içime boşaldı. Kalın aleti nabız gibi atıyor ve sıcak menilerini içime doğru gönderiyordu.

Birkaç dakika süren uzun öpücüklerin ardından Cameron en sonunda geri çekildi ve bana, sanki beni bambaşka bir şekilde görmeye başlamış gibi baktı. Kenetlenmiş halde kalmaya devam ederken Gölge Birlikler gibi acımasız ve affedilemez bir yerde, aşkımızın nereye kadar kök salabileceğini merak ederek birbirimizi kabullendik.

Düzenleme

Ny.ozlem



BÖLÜM 25

Emery

Saçlarımın eşit olmayan son kısmı da yere düştü. Kötü kısımları halledebildiğimden emin olurken dudaklarımı büzdüm ve başımı sağa sola çevirdim. En azından hâlâ omuzlarıma geliyorlardı fakat eskiden alıştığım gibi örgü yapamıyordum.

Reed, seni piç kurusu. Makası, onu bulduğum sepete tekrar fırlattım ve yatak odasına dönmeden önce birkaç dakika daha aynadaki yansımama baktım.

Henüz sabah olmamıştı, en azından öyle tahmin ediyordum. Burada pencere olmadığı için anlamak neredeyse imkânsızdı ama herkes derin bir uykudaydı, koridor tamamen onların horultularıyla doluydu. Yani henüz çok erken olduğunu varsayıyordum.

Sevişmemizden ve tatlı itiraflarımızdan sonra Cameron bile anında uykuya dalmıştı. Bir sebepten ötürü, çok yorgun olma rağmen birkaç saatten fazla uyuyamamıştım. Hâlâ her şey beni rahatsız ediyordu.

Saat bulabilmek için yönümü değiştirmeye karar verdim. Eğer uyanmama sadece yirmi dakika kalmışsa, tekrar uykuya dönmekten nefret ediyordum.

SIRTINDAKİ HANCER

Koridorlar loş ışıklarla aydınlatılmıştı. Banyo hariç bodrum katının tamamı zikzak şeklinde parkelerden oluşuyordu. Tim arkadaşlarımın horultularından uzaklaştıkça, ortamın ürkütücü havası erken saatlerde daha net hissedilebilir hale gelmişti. Ama eski binaların böyle bir etkisi vardı, değil mi?

Başka bir köşeyi döndüğümde dinlenme odasının ışığının açık olduğunu gördüm. Orada Erik'i tek başına düşünürken ya da Mikah ile birlikte, onun bilgisayarındaki verileri incelerken bulacağımı düşünüyordum ama kapıdan geçip Wraith'i görünce şaşırdım.

İçgüdülerim o beni görmeden önce arkamı dönüp gitmemi söylüyordu ancak bu saatte, burada ne yapıyor olabileceğini merak ederken tereddütle kaldım. En sonunda bunu öğrenmenin benim işim olmadığına karar verdim. Tam gitmek için hareketlendiğim sırada Wraith bana baktı ve işaretparmağını dudağının üzerine götürdü.

Sessiz ol mu? Bacaklarım olduğu yerde sabitlenirken dikkatle onu süzdüm.

Bir zamanlar tanıdığım Wraith kibirli ve zalim biriydi. Bağırıp çağırır, kimsenin başına ne geldiğini umursamazdı. Soğukkanlı bir katildi, herkes bunu biliyordu. Ama onu helikopterde gördüğüm anda bir şey fark etmiştim. Sanki hayatı ondan çekip alınmıştı. Bir zamanlar baştan aşağıya kötülükle dolu olan bu adi herif, dersini almış gibi görünüyordu.

Ona olan nefretimi tamamen söndürecek herhangi bir şey olduğunu sanmıyordum ama bakışlarındaki o endişeli parıltı duraksamama neden oldu.

Sessizce ona yaklaşıp oturduğu masanın karşısına geçtim. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey duymadım ancak hemen ardından boğuk sesler duyuldu.

Gözlerim kocaman açıldı ve doğruca Wraith'e baktım. *Gizlice dinlediği kişi kimdi?*

Wraith kaşlarını çatıp başıyla yukarıdaki havalandırma boşluğunu gösterdi. Seslerin oradan geldiğini işaret ediyordu.

Daha iyi duyabilmek için fazla sandalyeyi dikkatle havalandırma boşluğuna taşıdım. Bu sessiz fısıltıları duyamamam, saatler önce kaçtığımız patlayan o binanın suçuydu.

Metal havalandırma deliğinden iki erkek sesi geliyordu ve en azından birini tanıdığımı fark ettiğimde bütün bedenim ürperdi.

General Nolan? Burada ne işi vardı?

Nolan, "Morphine sonraki dozunu aldı mı?" diye sordu. Sesi sabırsız geliyor, fayansların üzerinde hareket eden ayakkabılarının sabit gürültüsü ona eşlik ediyordu. "Yeni kısa süreli hapları test edebilmemiz için kızın birkaç hafta içinde sonraki dozu alması gerek. Ana seriyle önceden hazırlanmış bir denek yoksa, tamamen işe yaramazlar."

"Evet." Cevap kime ait olduğunu fark edemeyeceğim kadar kısa şekilde verilmişti. Altdudağım endişeyle titredi. *Seri Z'ye ait siyah enjeksiyon? Bana onu mu vermek istiyorlar?* Biz burada dururken Cameron odasında, onu ellerinde tutuyordu.

"Güzel. O ve Mori, bu son aşamada hayati öneme sahipler. Time, bu final görevinden sonra kartlarını almaya hak kazandıklarını söyle." Nolan'ın ses tonu sertti. Bunu anlayamıyordum, kartları almaya hak kazanmak iyi bir şey değil miydi?

Diğer adam birkaç saniye boyunca sessizliğini korudu. Sanki onun Nolan'ın söylediklerinin üzerinde düşündüğünü duyabiliyordum.

"Bundan emin misin? Onlara alışmaya başlamıştım. Üstelik üçü de yeni katıldı."

Yüzbaşı Erik?

Gözlerim kocaman açılırken boğazım kurudu. Bakışlarımı Wraith'e çevirdim, yüz ifadesi ciddiydi. O da konuşan kişiyi net şekilde tanımış olmalıydı.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Mavestelli, ürününü bir ay içinde Danimarka’daki kıyıya götürecekti. Ama bu gece yapılan kurtarma operasyonu yüzünden rotasını İtalya’ya çevirdi. Orada da birkaç saklanma yeri var. Hangisine gideceğinden henüz emin değilim ama çok yakında ayrıntıları öğreneceğiz. O zamana kadar Fury’nin burada konumlanmasını istiyorum. Onları karargâha götürmek hiç mantıklı değil. Riöt’u da buradan dört kilometre uzakta bulunan bir sığınağa göndereceğim. Görev bitene dek beklemede kalacaklar. İkinci aşamada aksilik *yaşanamaz*. Albay Bridger herhangi bir problem çıkarsa, *halledilmesi* için bir gün önceden gelecek. Riöt ile birlikte kalacak ancak ziyaret etmeye karar verme ihtimaline karşı hazırlıklı ol.”

Bir dakika... Riöt Timi’nin amacı artık ihtiyaç duyulmayan askerleri ortadan kaldırmak değil miydi? Onları niye buraya getiriyordu ki? Tabii eğer...

Eğer.

Wraith aniden ayağa kalkınca dikkatim ona yöneldi. Yüzü solmuştu ama gözleri kararlı bakıyordu. Başıyla kapıyı gösterdi. Sandalyemi aldığım yere koydum ve sanki burada hiç bulunmamışız gibi ışığı kapattım.

Hızlı adımlarla toplantı salonundan geçip koridordan aşağıya doğru yürüdük ve adımlarımız yalnızca Wraith’in odasının önüne geldiğimizde durdu.

Alçak sesli fısıltısı, Yeraltı’ndan ve beni öldürmeye çalıştığı zamandan kalan berbat hatıraları geri getirdi. “Yarın kahvaltıdan sonra iniş pistinin yakınlarında gördüğümüz o kulübede benimle buluş. Damian’ı da yanında getir.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Peki ya Cameron?”

Kaşlarını kaldırdı.

Kimsenin ona gerçek adıyla seslenmediğini hatırlayınca, “Mori,” diyerek kendimi düzeltip kod adını söyledim.

Wraith başını iki yana salladı. "Ona söyleme. Henüz ona güvenmiyorum."

Ona dik dik baktım. "Ben de sana *güvenmiyorum*."

"Sen de benim duyduklarımı duydun. Bu konuyu, burada konuşamayız. O yüzden istemiyorsan, yarın gelme. Ben Damian'a haber veririm. Seni beklemeyeceğiz." Ardından döndü ve kapısını sessizce kapattı.

Cameron'ın odasına geri gidip örtülerin altına kıvrıldım ve sırtına yaslanıp sıcaklığının tadını çıkartırken gözlerimi kapattım. Karanlık ve rahatsız edici bir teori, aklımın içinde yavaş yavaş dolanıyor; bu gece yaşadığım ne kadar rahatlama varsa hepsini benden çalışıyordu.

Erik *planlar değiştiği için* şu anki yerimizden ayrılamayacağımız haberini bizimle paylaştığında herkes şaşkın görünüyordu. *Şey... Wraith ve ben hariç herkes.*

Erik gözücüyle bana baktığında, o gözlerdeki hafif değişimi anında yakaladım. Cameron'ın yüzü, Erik'in önerdiği yeni stratejiyi değerlendirirken sertleşti.

"Aldığımız istihbaratlara göre Mavestelli, birkaç hafta içinde planladığı ticareti gerçekleştirecek. O zamana kadar bulduğumuz yerde kalıp elimizden geldiğince fazla bilgi toplamamız daha iyi. Hedefimiz, yeraltı dünyasının kralını; Mavestelli'nin kendisini ortadan kaldırmak."

Kalbim hızla çarpıyordu ama yüzümü olabildiğince sakin tutmaya çalıştım.

Her ne kadar şeytanın öz çocuğu olsa bile o hâlâ benim babamdı.

Mikah konuşmaya dahil oldu. "Size saygısızlık etmek istemem ama burası, bilgisayarımda bulunan veriler için yeterince güvenli değil. Bunun tek gecelik bir mola olacağım sanıyordum." Sanki birkaç gündür geceleri iyi uyuyamıyor gibi koyu saçları,

SIRTINDAKİ HANÇER

bugün daha dağınık görünüyordu. Ancak o yorgunluğun arkasında derin bir stres ve endişe yatıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı, işaretparmağıyla masaya hiç durmadan vuruyordu.

Damian rahatsızca kıpırdanırken bana *ne haltlar dönüyor* der gibi baktı. Onu yok sayıp hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davrandım.

“Endişelenme, Mikah. Sen yarın ilk iş uçağa bineceksin. Görevin artık bitti.” Kehribar rengindeki gözleri geri kalanımızın üzerinde dolaştı. “Biz de şimdilik burayı üs olarak kullanacak ve ticaret noktasının değişmediğinden emin olacağız.”

Thomas kollarını birbirine bağlamış, kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmış olan Gage’e bakıyordu.

En azından hepimiz bu değişim karşısında aynı endişeyi taşıyorduk.

Gage elini havaya kaldırdı. “Yüzbaşı, en azından bu aşamadan sonrasını Malum’un devralması daha mantıklı olmaz mı? Bu onların yaptıklarına daha uygun, değil mi? Bizim üç çaylağımız var. Mori ve Morphine hâlâ yaralı-”

Erik ellerini sertçe masaya vurunca hepimiz sıçradık. “Malum şu anda başka bir görev üzerinde çalışıyor, Gage. Sen üst rütbeli subaylardan daha fazla strateji bilgisine sahip olduğun mu düşünüyorsun?”

Gage’in gözleri büyüdü ve başını hızla iki yana salladı. “Hayır, efendim. Elbette düşünmüyorum.”

Erik odadan çıkarken buz gibi bir sesle, “Hepiniz izinlisiniz. Bugün üssü tamamen öğrenin ve rahatınıza bakın,” dedi. Bugün gergin görünüyordu, sanki Nolan’ın verdiği haberler beni olduğu kadar onu da tedirgin etmişti. Bu durum bana, onun da bu işin içinde sıkışıp sıkışmadığını; sadece mecbur olduğu için mi emirleri yerine getirip getirmediğini düşündürdü. Her ne kadar bu kendiimini kaybedeceği anlamına gelse de...

Bütün tim, aramızda gittikçe büyüyen korku bulutunun içinde oturmaya devam etti. En sonunda yüzü tıpkı dün geceki gibi solgun görünen Wraith'e döndüm. Ona hiç güvenmesem de bu konuda gerçekten bir seçim şansım yoktu. Onunla ve Damian ile kulübede buluşmam gerekiyordu.

Ama Reed ve bu yaşananlardaki rolü hâlâ önemliydi. Cameron'ın bana bir açıklama borcu vardı.

Cameron ve benim dışındaki herkes yavaşça kalkıp odadan çıktıktan sonra kimsenin bizi bölmemesi için kalkıp kapıyı kilitledim. Konuşmamızı dışarıya yansıtabilecek herhangi bir havalandırma boşluğu bulunup bulunmadığını kontrol ettim ve olmayınca derin bir nefes aldım.

Cameron'ın saçları uyumaktan darmadağındı, ayrıca dün geceye kıyasla çok daha yorgun görünüyordu. Biraz daha dinlenebilmesini isterdim fakat muhtemelen rahat bir nefes almasına engel olan şey zihnindeki ağır yüklerdi. Hâlâ şakağımdaki yara izine ciddi gözlerle bakıyordu. Keşke son birkaç haftadır gösterdiği aşağılamanın bana değil de kendine karşı olduğunu bilseydim.

Yanındaki sandalyeye oturdum. Tereddütle bana bakıp elini uzattı. Nasırlarına rağmen dokunuşu nazik ve yumuşacıktı. Gözleri beni içine çekiyordu.

Her şeyi açıkça konuşmanın zamanı gelmişti.

"Kalbim ilk defa Nolan seni hücreme getirdiğinde atmayı bıraktı. İkinci sefer, o taşla kafana vurduğum zamandı." Cam'in sesi acı ve keder doluydu. Ona uzanıp sımsıkı sarılmamak için kendimi zor da olsa tutmak zorundaydım.

Derin bir nefes alıp devam etti.

"Reed'le ilk defa iki yıl önce, Montana'daki bir görev sırasında karşılaştım. Sığır tarlasının karşısında bulunan bir ahırın ikinci katından gizlice bizi izliyordu. Gölgelemin içinden zar zor fark ediliyordu ama yine de bizi izlediğini, ekibimizi incelediğini

SIRTINDAKİ HANÇER

görmüştüm. Fakat endişelendiğim şey daha çok ortağımı öldürmememe şahit olmasıydı. Bu yüzden onun peşine düştüm, amacım cesedini o lanet ahırda çürümeye terk etmektir. Ancak oraya girdiğimde Reed'i hiçbir yerde bulamadım."

Dudaklarım ince birer çizgi halini aldı. *O ahır çok iyi biliyorum, samanların altında devasa bir sığınak var.* Bu bilgiyi kendime sakladım. Mavestelli malikânesinin yalnızca on altı kilometre ileride olduğunu bilmesine gerek yoktu. Peki ya Reed'in orada ne işi vardı? Bunu nasıl biliyordu? Düşünceler kafamın içinde hızla dolaşırken dudağımı ısırdım.

"Timle yeniden buluşmak için ilerlediğim sırada yere bırakılmış bir telefon çalmaya başladı. Cevapladığımda Reed bana kendisini tanıttı. Gölge Birlikler'i bir süredir araştırdığını ve bir anlaşma sunmak istediğini söyledi." Cameron durup eliyle yüzünü sıvazladı.

"Anlaşma mı?" diye tekrarladım.

Başını sallayarak onayladı. "Reed, beni acıya karşı böylesine duyarsızlaştıran her neyse, onu istiyordu. Hapları istiyordu. Mavestelli adına çalıştığını biliyordum. Bunu bana kendisi söylemişti ama dile getirdiklerinden çok daha fazlasını bildiği kesindi. Her şey hakkında... fazlasıyla bilgisi vardı."

Bütün bu karmaşasının nedeni o lanet haplardı. Bu beni öfkeli kelmirmişti. Cameron'ın, Reed'i iki yıldır tanıdığına inanamıyordum. Direkt birlikte çalışmasalar da bu yine de havanın gerginleşmesine yetmişti. Daha da beteri, Reed'in bunca zamandır kötü şeylerle uğraştığına inanamıyordum.

Rahatsız ifademi süzerken Cameron'ın bakışları yumuşadı. "Onun söylediklerini yok saymaya karar vermiştim. Ama telefonu kapatıp onu ardımda bırakmadan önce Gölge Birlikler'in içine tamamen sızdığını, onu aramak isteyeceğimi ve bir gün yardımına ihtiyaç duyacağımı söyledi. Cevap vermesem de... telefonu sakladım. Neden bunu yaptığımı bilmiyorum, içimden bir ses öyle söylemişti. Ara sıra arar ve onunla çalışmaya hazır

olup olmadığımı sorardı. Her seferinde reddettim. Aklımdan bile geçirmemiştim. Fakat... sonra sen geldin.”

Sandalyemde kaskatı kesilirken Cameron, bana suçluluk dolu bir ifadeyle gülümsedi.

“Sen aniden ortaya çıkmıştın ve Reed’in haklı olduğunu fark ettim. Ona ihtiyacım vardı çünkü seni koruyamazdım. Bu haldeyken mümkün değildi... Bu yüzden seni o sokakta bulduğum akşam...”

Şaşkınlıkla, “Cesetlerden böyle kurtuldun,” diye mırıldandım.

Cameron başını salladı. “Reed’i aradım ve icabına baktı. Onun gibi güçlü bağlantıları olan bir adamla daha önce hiç tanışmamıştım. Sinsi ve kötü niyetli. Yakınlardaydı, o yüzden her şeyi halletmesi bir saat bile almadı. Gölge Birlikler’de nasıl bir rolü olduğunu hâlâ bilmiyorum ancak iyi değil.”

Kucağımda duran ellerim yumruk şeklini aldı. Reed’in ne kadar kurnaz olduğunu gayet iyi biliyordum. Ama tüm bunlar neden yaşanıyordu? Reed asker miydi? Belki de Mikah gibi istihbarat alanında çalışıyordu. Tüylerim ürperdi. Bunu daha önce gerçekten hiç düşünmemiştim ama mümkün olabilirdi. Reed on sekiz yaşına bastıktan sonra gitmişti ve birkaç yıl boyunca babamla da benimle de çok az iletişime geçmişti. Sonrasında ara ara gelmişti. İşine katkı sağlaması adına daha fazla bilgi edinmek için üniversiteye gittiğini sanmıştım ancak şimdi hepsine şüpheyile yaklaşıyordum.

Reed’in gözü her zaman ailenin en yüksek yerindeydi. Güce aç olduğu kadar duygusuz biriydi.

“Yüzbaşıya gitmediğine memnunum,” dedim yavaşça. Dün gece duyduklarımdan haberdar olmadığını biliyordum ve buna rağmen başını salladı.

“Ben de öyle. Dürüst olmak gerekirse, yaşananlar hakkında benim de şüphelerim var.” Sesi kısılarak fısıltıya dönüştü. “Bence onlar Yeraltı Denemeleri’nde sadece üzerine düşen rolü

SIRTINDAKİ HANÇER

oynamanı istediler. Böylece babanı tuzağa çekebileceklerdi. Casusunun görev yerini değiştirip senin peşine gönderecek kadar infazcısını geri istiyordu. Sanırım Greg casusunun görevini, seni oradan çıkartmak olarak değiştirdiğinde onların gözünde işe yaramaz hale geldin. Seni, yemek artığı gibi kurtların önüne atmaya hazırlardı. Yoksa, Mavestelli'nin sığınağına gidecekleri zaten belli olan bir time neden seni dahil etsinler ki? Bunun, en başından itibaren onların oyunlarının son hamlesi olduğunu düşünüyorum. Senin denemelerden sonra hayatta kalıp kalman yalnızca Greg'in aptalca kararlar almasını sağlayacak fazladan bir bonustu."

Sertçe yutkundum, sırtımda ter birikmişti. Gücün peşindeki insanlar, en fazla ne kadar karmaşık olabilirdi ki? Arada kalan insanlara bu kadar az önem vermek... Öz babam bile beni yalnızca pis işlerini halledebilme yeteneğim olduğu için istiyordu ama onun nedenlerinin bu kadar şeytani olduğuna dair şüphelerim vardı.

Derin bir nefes alırken gözlerimi kapattım. "Cameron dün gece, senin de duyman gereken bir şey duydum." Ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğim hakkında endişelenirken gerginlikle tırnaklarımı dişledim. Ama Cameron'ın bana anlattığı ne varsa, teorimle uyuşuyordu. Tüm bunlar, lanet olası tek bir korkunç gerçeği gösteriyordu.

Cameron kaşlarını çattı.

Anlat ona, Cameron'a güvenebilirsin diyerek kendimi sakinleştirdim.

"Gölge Birlikler'de gerçekten kartını almaya hak kazanacak birilerinin olduğunu düşünüyor musun?" Ses tonum, sorumdaki imayı belli ediyordu.

Çenesini oynattı. Kafasının içinde düşüncelerin ardı ardına döndüğünü anlayabiliyordum. "Bunu bana daha önce de sormuştun," dedi yavaşça.

“Mikah’ya da sordum ama onun cevabı pek de iyi değildi,” diye itiraf ettim.

“Henüz kartlarını kazanan kimse olmadı. Birilerini gerçekten serbest bırakıp bırakmayacaklarını bilmiyorum,” dedi ve kelimeleri zamanı yavaşlattı. Gözleri aklındaki düşüncelerle uzağa daldı. Bu hareketi, yara izini daha belirgin hale getirmişti. Boğazım düğümlendi.

“Dün gece Nolan ve Erik’in konuşmasını gizlice dinledim. Sesleri mutfaktaki havalandırma boşluğundan geliyordu... Nolan ondan, kartlarımızı almaya hak kazandığımızı söylemesini istedi. Bizi ortadan kaldıracaklarını açıkça belirtmedi... ama *her ihtimale karşı* Riöt Timi’ni buraya göndereceklermiş.” Kalbim, göğsümün içinde öyle düzensiz atıyordu ki beni duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldayıp fısıldamadığımı anlayamadım.

Sanki vurulmuş gibi sandalyesine yaslandı, gözleri bu iddiamı yalanlayacağı bir şey yakalama umuduyla yüzümde gezindi. Ancak bulamamış olacak ki hızla doğruldu ve elime yapışıp beni kaldırdı.

“*Cam*, ne yapıyorsun?” diye fısıltıyla bağırdım.

Elini kapıya yaslarken durdu ve bana bakıp hızla konuştu. “Burada kalamayız, çıkmanın bir yolunu bulmamız gerek. Takip cihazlarımız çıkartıldı, yani bizi bulamazlar.”

Cameron’ı hiç böylesine tedirgin ve huzursuz görmemiştim. Paniği çok belli oluyordu ve bu da durum hakkında kendimi iyi hissetmemi pek sağlamıyordu.

Ona endişeyle baktım. “Her şey normalmiş gibi davranmalıyız. Wraith dün gece mutfaktaydı, o da her şeyi duydu. Onunla kahvaltıdan sonra iniş pistindeki kulübede buluşacağız. Damian da gelecek. Bunu, onlarla da konuşalım ve sonrasına bakalım, tamam mı?” Ellerini, ellerimin arasına aldığında birleştikleri o noktaya baktı. Gözleri boş bakıyordu, sanki az önce ona söylediklerimin hiçbirini tam olarak anlayamamıştı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Cameron bir saniye bana bakıp derin bir nefes verdi ve başını salladı. "Tamam."

Wraith, Cameron'ın hemen arkamdan girdiğini görünce tam da beklediğim tepkiyi verdi.

Elini havada savururken, "Neden kahrolası hiçbir zaman söyleneni dinlemiyorsun?" diye sordu.

Damian dehşete düşmüş gibi görüldüğü için Wraith'in dün gece duyduğumuz konuşmaları ona anlattığım tahmin ediyordum.

"Sakin ol, pislik. Bir süredir onlara karşı dikkatli davranıyor. Eğer gerçekten plan yapmayı umuyorsak, Mori gibi birine ihtiyacımız var." Eski kulübenin ortasında durup kollarımı birbirine sıkıca bağlarken ona cevap verdim. Buradaki hiçbir şeye temas etmek istemiyordum, ahşap çürümüştü ve çatı her an çökecekmiş gibi görünüyordu. Burası tamamen hantavirüs* cenneti.

Cameron, Wraith'e öfkeyle bakarken homurdandı. Hepimizin ona karşı birtakım kuşkuları olduğu gerçektir. Sonuçta, beni birkaç defa öldürmeye kalkmıştı. Gözlerim hatıralarla kısıldı. Arnold'un başına ne geldiğini merak ediyordum. Bir time yerleştirilmiş miydi? Ellerimi yanımda yumruk haline getirdim. Bree'ye yaptıklarından sonra o orospu çocuğunun geceleri uyuyamadığını umuyordum.

Damian gerginlikle başparmağını kemiriyordu. "Kartlarımızı gerçekten almamızı kastetmediklerinden emin misiniz? Belki de bunların hepsini arkamızda bırakabiliriz." Sesine yansıyan umut acı vericiydi. Gerçekten denemeleri geçtikten sonra bizi serbest bırakacaklarına mı inanıyordu?

Ona anlayışla baktım. "Öyle olsa, buraya neden Riöt Timi'ni göndersinler? Fury zaten oldukça yetenekli bir ekip. Bize yardım etmeleri için diğer askerleri avlayan tek timi buraya yollamaları

* Çoğunlukla kemirgenlerden -özellikle farelerden- insanlara bulaşan tehlikeli bir virüstür.

hiç mantıklı değil. Ayrıca bize herhangi bir şekilde yardım edeceklerini de söylemedi. Görev sona ereceğe dek tetikte bekleyeceklerini söyledi.”

Wraith, “Yani öldürmeye hazır halde olacaklarını,” diye ekledi. Dördümüz bu kelimeleri sindirirken kulübenin içinde rahatsız edici bir sessizlik oluştu.

“Ama bunu net olarak belirtmedi, değil mi?” diye sordu Damian. Gerçeklerle başa çıkmaya çalışmasını izlemek acı vericiydi. Bazen diğer insanların hemen gözlerinin önünde yaşanan gerçekleri görmekte ne kadar isteksiz olabileceğini unutuyordum. Eğer Damian için kabullenmek bu kadar zorsa, Thomas ve Gage’i ikna etmenin ne kadar kolay olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Cameron alaycı bir ses çıkardı. “Belirtmek zorunda mı? Kanıtlar ortada. Gölge Birlikler’in içinde yeterince uzun zamandır varım, ortadan kaldırılacak kişi sen olana kadar bir Riöt askerini göremeyeceğini gayet iyi biliyorum.” Sesi mesafeli ve duygusuzdu. Cameron’a baktım, gözlerinin bütün bunlardan dolayı donuklaştığını fark etmiştim. Acı çekiyordu ve en iyi yaptığı şeyi yaparak bunu içine gömüyordu. Yüzbaşını baba figürü olarak görüyordu, muhtemelen Cameron için her şey daha da acı vericiydi.

Diğerlerinin önünde onu teselli etme isteğimi bastırdım.

“Tamam, tamam. Peki *diyelim ki* bunların hepsi doğru, o halde plan nedir? Ne yapacağız?” Damian üçümüze baktı. Anında cevap veren kimse olmayınca elleriyle yüzünü kapatıp inledi.

“Bana kalırsa iki seçeneğimiz var. Kaçmayı deneyebiliriz, bu da birinizin ya da ikinizin de takip cihazının patlamasıyla sonuçlanır. Ya da kendimizi en kötüsüne hazırlayacağız,” dedi Cameron sertçe. İkimizin de takip cihazı çıkartılmıştı ama geri kalanımızın katledilmesine izin veremezdim. Cameron’ın bunu bildiğine emindim. Bana attığı güven verici bakışlar, bunun zaten farkında olduğunu gösteriyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Wraith ellerini pantolonun cebine sokup omuzlarını gevşetti. “*En kötüsünü* tanımla.”

Üçümüz de Cameron’a döndük. Birkaç saniye düşündükten sonra mırıldandı. “En kötüsü, görevi tamamladıktan sonra hemen orada öldürülmemiz ya da kartları kazandığımızı söyledikten sonra ana üsse dönmeden önce yüksek olasılıkla zehirlenmemiz.”

“Aman Tanrım.” Damian sanki kusacakmış gibi eliyle ağzını kapattı.

“Ve bir de siz *benim* kötü biri olduğumu düşünüyordunuz?” dedi Wraith, bana bakarken gözleri öfke doluydu.

Ona dik dik baktım. “Zaten *öylesin*.”

Wraith bıkkın bir nefes verdi. “Sadece Yeraltı’nda hayatta kalmaya çalışıyordum. Tıpkı şu anda yaptığım gibi. Ve bil bakalım ne oldu, cüce? Eğer ben olmasaydım, hiçbirimiz şimdi burada olamazdık. Yani, rica ederim,” diyerek gerçekleri yüzüme vurdu.

Her ne kadar ondan nefret etsem de haklı olduğu bir nokta vardı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sertçe nefesimi verdim.

“Pekâlâ. Mori, buna nasıl hazırlanacağız?” Damian ikimizi de görmezden gelip planımıza geri döndü.

Cameron alanın içinde birkaç defa volta attı ve aklına gelen fikirle başını kaldırdı. “İlk olarak takip cihazlarını patlamadan çıkartmamız gerek. Ulaşabileceğim biri var, sanırım onların güvenli şekilde nasıl çıkartılacağını biliyor.” Gözleri bana kaydı, delice bir şeylerin peşinde olduğu açıkça belliydi. Reed’in yardımını isteme fikrinden nefret etsem de gönülsüzce başımı salladım. Başka çaremiz yoktu.

“Bu hiç de şüpheleri üzerimize çekecek bir şey değil,” dedi Wraith duyumsuz bir sesle.

Damian, Wraith’in kafasının arkasına vurdu. “Kaçmak istiyor musun, istemiyor musun? Çeneni kapat da dinle.” Atışmaları

karşısında sırtıttım. Belli ki Damian onunla arasını çoktan düzeltmişti. Aynı kibarlığı Arnold'a göstereceğinden şüpheliydim.

"Bu akşam onunla iletişime geçmeye çalışacağım. Sanırım isteyebileceği bir şeye sahibim, bu yüzden bize yardım etme ihtimali epey yüksek. Takip cihazlarını yok ettikten sonra eğer onları inandırmayı başaramazsak, Gage ve Thomas'ı nasıl koruyacağımızı düşünmemiz gerek. Bağlantım bu konu hakkında da çıkış yolu bulabilir."

Damian kaşlarını çatı. "Gerçekten bize inanmayacaklarını mı düşünüyorsun?"

Cameron, arkadaşına karşısında küçük bir çocuk varmış gibi baktı. "İkisi de iki yıldan fazladır gizli birliklerin içinde. Seninle paylaşılan bilgilerin dışındaki şeylere inanmak zordur. Ama ikisinin de özgürlükleri için yanıp tutuştuklarını biliyorum."

Gage. En azından onu kurtarmamız gerekiyordu. En sonunda, işler kötüye gittiğinde onu bağlayıp bir yerlere saklamak zorunda kalsak bile bizi dinleyeceğini düşünüyordum. Ancak Thomas'ın buna yanaşacağını hiç sanmıyordum. Gölge Birlikler'e çok bağlıydı ve onlara güveniyordu. Bu, tavırlarından açıkça belli oluyordu.

Wraith sabırsızlanarak, "Başka ne yapabiliriz?" diye sordu.

"Dikkatlerini çekmeyeceğiz. Hayatta kalma şansını arttırmamanın en iyi yolu normal davranmak, görev için elimizden geldiğince toparlanmak ve onları, neler yaşandığına dair hiçbir fikrimizin olmadığına inandırmak. Eğer Nolan, Bridger ya da... yüzbaşı görev sırasında sizinle herhangi bir yerde yalnız kalırsa, onlar sizi öldürmeden önce sizin onları öldürmenizi tavsiye ederim. Riöt'un görev tamamlanmadan ortaya çıkacağını pek sanmıyorum. Ama tanımadığınız, siyah taktik teçhizatlı askerler görürseniz onları da öldürün."



BÖLÜM 16

Cameron

Reed sayesinde ölüm haplarını tekrar kullanmaya başladım için en boktan yan etkileri yaşamıyormuşum gibi davranmaya çalışırken ter boynumdan aşağıya süzülüyordu. Şimdi diğerlerinin etrafında olduğum için en yoğun şekilde hissediyordum. Boynumdaki damarlar sızlıyor, kolumun ön tarafındaki kasların içindeki her şey yanlışı hissettiriyordu. Sanki onları yırtarak açıp parçaları en başından tekrar düzenlemem gerekiyordu. Hapları ilk kez aldığımda olduğu gibi kendimi kontrol edemediğimi hissediyordum.

Siktir, şu anda kendimi kaybedemem.

Omzumun üzerinden time dönüp, “Hemen dönerim,” dedim. Hepsi bugünkü idman ve eğitim için ısınmaya hazırlanıyordu. Sadece Emery ve Gage varlığımın farkına varmıştı, çoğunluğun ilgisizliğinden memnundum çünkü şu anda kendime pek hâkim olamıyordum.

Giriş katındaki banyoya girip yüzüme sertçe su çarptım. Bir elimle lavaboyu sıkıca kavrarken diğerini çenemde gezdirdim. Yansımam, her zaman olduğu sadece bir adamın dış görünüşünden ibaretti ama şimdi gözlerimdeki ışıltıda daha önce orada olmayan bir şeyler vardı.

Umut.

Emery. Adını düşündüm ve bana geri döndüğü gerçeğiyle göğsümün içinde kıpırdanan heyecanı dizginlemeye çalıştım. Zannettiğim gibi onu sonsuza dek kırıp dağıtmamıştım.

Başımı öne eğip derin bir nefes aldım. Kendi kendime, "Topla kendini," diye fısıldadım.

Başımın arkasında sızlayıp duran o öldürme arzusu artık zapt edilemez hale gelmişti. Emery'ye yaptıklarımın sonra o dürtü ortadan kalkınca, en sonunda onunla başa çıkabildiğimi sanmıştım... ama dozların arasında yaşanan duraklama yüzünden geri dönmüştü.

İçimi kuvvetli bir dürtü kaplarken yumruğumu lavaboya geçirip başımı iki yana salladım. Sanki beynimin derinlerine saplanan pençeler vardı; tırmalıyor ve çürütüyorlardı. Delirmiş bir insanın aklını başına getirecek kadar güçlülerdi.

Yine de beni yıkmak için yeterli değillerdi.

Bazen dudaklarımı ısırarak işe yarardı, bu yüzden köpekdişlerimi en sonunda kan tadını alana kadar derime batırdım. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Bir kişiden ne olurdu ki? Sanırım buradaki nöbetçilerden birini ortadan kaldırsam, kimse farkına varmazdı. Burası hiçliğin ortasında, ıssız bir yerdi. Eğer birisi sorarsa firar ettiklerini söyledim.

Tek bir kişi.

Bir kişi iyi olurdu.

"Cam?" Kulaklarıma çarpan o tatlı ses, beni daldığım düşüncelerden kopardı.

Bedenim kaskatı kesildi. Kendimi birdenbire banyoda değil, uçak hangarının arkasında yaklaşık doksan metre uzaklıktaki nöbetçiyi takip ederken buldum. Varlığımdan tamamen habersizdi, etrafı gözetlemek için yoldan aşağıya doğru ilerliyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Hayır. Bu da ne sikimdi böyle?

Nefesim kesildi ve yavaşça arkamı döndüğümde arkamda duran Emery'yi gördüm. Bana, sanki daha önce icabına baktığı bir hayaleti görmüş gibi bakıyordu.

Yüzü solarken tereddüt ederek arkaya doğru bir adım attı. Kendimi zorlayarak ellerimi yumruk haline getirdim, onun geri gitmesi yalnızca kovalama isteğimi tetiklemişti.

Emery kararlı şekilde durmadan önce kısa bir nefes verdi ve başını kaldırdı. Tek kaşımı kaldırdım, dudaklarım şeytani bir sırıtmayla kıvrıldı.

Bunu yapmak istemiyorum. Dişlerim, altdudağıma daha sert battığında kan çeneme doğru süzölmeye başladı. "Defol." Kelimeyi zar zor söylemişim.

"Senden kaçmayacağım, Cam. Artık asla." Öne doğru bir adım atıp korkusuz bakışlarıyla bana meydan okudu.

Sırtımdan yukarı tırmanan kaşıntıyla savaşırken ellerim yavaşça havaya kalktı ve Emery'nin boynunun kıvrımlarına yerleşti. Nefesini kesmek için hazırlardı.

Boğuk bir sesle adını söyledim. "Em, *lütfe*." Ellerim boğazını sıkıyordu. Yüzümün ifadesiz olduğundan, şu anda kalbimi paramparça eden duygulardan yoksun olduğundan emindim. Yine de sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağıya akıyordu.

Bana bunu tekrar yaptırma.

Elini kaldırmadan önce gözleri anlayışla kısıldı. Bir anlığına yanağımı okşayacağını, güzel sözler söyleyeceğini hatta tokat atacağını sandım. Ama o iki parmağını altdudağımda gezdirip ardından ağzımın içine iterek tüm düşünceleri aştı.

Kaşlarımla şaşkınlıkla havaya kalktı. *Ne halt ediyorsun, Em?* Ancak işe yaramıştı. Dokunuşunun yarattığı karmaşanın ve yakınlığın getirdiği arzunun, bambaşka bir enerjiye dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Emery parmaklarını alt dişlerime bastırıp sertçe çekti. Aniden yaptığı tek bir hızlı hareketle beni dizlerimin üzerine düşürdüğünde keskin bir nefes verdim.

Çakıl taşları avuçlarıma saplanıp dizlerime batsa da dikkatim tamamen onun üzerindeydi. Hiç böylesine sert olmamıştı. Ve yemin ederim bu durum, kanımın aletime hücum etmesine sebep oldu.

Aklımdan benim için neler geçirdiğini düşünüp heyecanla yutkunduğumda muhtemelen boğazımın hareketini görmüştü.

“Artık korku yok, Cameron. Bu daha fazla işe yaramayacak.” Karanlık ses tonuyla konuşması tüylerimi ürpertti. Sert yüz ifadesini süzerken belki de insanlardan istediğim tek şeyin yalnızca korku olabileceğini fark ettim. *O şüphe ve bilinmezlikle dolu bakışları.* Korku yokken içimdeki dürtü tamamen kaybolmuş gibiydi.

Emery parmaklarını yavaşça ağzımdan çekti ve o an yaşadığım karmaşa sırasında alnıma düşen saçlarımı arkaya itti. Dudaklarımı bileğinin hassas noktasına bastırdım.

“Daha iyi misin?” diye mırıldandı nazikçe.

“Evet. Dozlara ara verdikten sonra yeni haplara adapte olmaya çalışıyorum. Bir ya da iki gün içinde normale döneceğim. Eskisi gibi kötü değil,” diyerek ona garanti verdim.

Emery muzipçe, “Güzel. O halde yakınlarında duracağımdan emin olacağım,” dedi ve beni dirseğiyle dürttü.

Bu muhteşem kadını hak etmiyordum.

Başımı sallayıp başparmağım ısırđım. Gözleri pantolonumda çıkıntı yapan noktaya kayarken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

Bu kadar hoşuma gideceğinden haberimin olmadığı o otoriter sesiyle, “*Biri* patronluk taslanılmasından hoşlanıyor,” dedi. Aletim hevesle zonklayınca hırıltımı bastırmak zorunda kaldım.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Evcilleştiremeyeceğin şeyle dalga geçme, aşkım,” diye mırıldandım. Nefes nefese çıkan sesim, gözlerinde eğlenceli bir ifadenin parlamasına sebep oldu.

“Senin gibi bir vahşiyi evcilleştiremeyeceğimi mi düşünüyorsun?” Arkasını dönüp yürümeye başladı. Onu yakalamak için hızla ayağa kalktım.

Emery omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri beni delip geçiyor, kalp atışlarımı daha da hızlandırıyordu. Elini yüzüne doğru kaldırıp işaretparmağını imayla sallayarak kendisini takip etmem için işaret verdi.

Aletim onun içine girme ihtiyacıyla kasılırken sertçe yutkundum.

Tanrım, bana gerçekten ne yaptığının farkında bile olmadığına eminim.

Uçak hangarının etrafını saran araziye yayılmış gümüş huş ağaçlarına doğru koşmaya başlamadan önce bana göz kırptı. Sırıttım ve dudaklarımı yalayıp peşine düştüm. Kısa saçları rüzgârla etrafında dalgalanıyordu. Ona yaklaştığım sırada Emery’nin dudaklarından tatlı bir kıkırtı yükseldi.

Hayatımda yaşanan boktan şeylerden aklımı ancak Emery uzaklaştırabilirdi. Yalnızca o, bir gülümsemenin bu kadar acı vermesini sağlayabilirdi. Daha önce hiç, onunla birlikteyken gülümsediğim kadar gülümsememiştim. Hiç böylesine huzurla nefes alıp vermemiştim.

Yaptığımız şey tam olarak buydu, değil mi? Emery ve ben, en kötü koşullarla bile başa çıkabilirdik. Tıpkı kışın ortasında, güneşin sıcaklığını hiç tatmadan açan çuhaçiçeği gibi. Zihnimizi sahip olduğumuz sınırlı şeye... yani birbirimize odaklanması için zorluyorduk.

Yoğun çalılıkların arasından geçerken dallar hiç durmadan sertçe bize çarpıyor ve kırılıyordu. En sonunda onu yakalayıp elimi bileğine doladım. Göğsüm sırtına çarpıp yere

yuvarlanmamıza sebep olduğunda Emery çığlık atarak kahkahalarla gülmeye başladı.

Hava durgunlaştı, huş ağacının kokusu etrafımızı sararken yapraklar sallandı. İkimiz de ufak tefek çiziklerle kaplıydık, en çok üniformalarımız zarar görmüştü.

Onu göğsüme oturtmak için ikimizi de döndürdüm. Emery'nin dökülen saçları, o beni izlerken masum yüz ifadesinin etrafını sarıyordu. Onu içime çekerken nefes alış verişlerim yavaşladı, onunla geçirdiğim her saniyenin benim için ne kadar önemli olduğunu fark ederken büyülenmiş ve afallamış haldeydim.

Dudaklarını benimkilere yaklaştırıp neredeyse öpecekmiş gibi hafifçe sürterken, "Bütün orman senin gibi kokuyor," diye mırıldandı.

Dudaklarımın köşesi yukarıya kıvrılırken ona doğru yükselip bir öpücük çalmaya çalışıyordum. "Dünyada senin kokunla kıyaslanabilecek hiçbir koku yok." Gözleri günbatımının bütün renkleriyle parlıyordu. O gülüşü, tek başına koca bir imparatorluğu yerle bir edebilirdi.

Dudaklarını daha fazlasını söylemek için araladı ama aramızdaki mesafeyi kapattım. Dudaklarımız birbiriyle buluştuğunda kalplerimiz de birleşti. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Emery alnını benimkine yaslayıp burnunu burnuma sürttü. "Birinin bunu yapması gerekiyordu." Ben sırtıırken Emery öpücüğü hızla derinleştirdi ve göğsümden kısık bir inleme kopmasına sebep oldu.

Dirseklerine yaslandığı için kendini yukarıda tutuyordu ama onu kendime çekmek istedim, bu yüzden Emery benim üzerime yığılana kadar ellerimle nazikçe ellerini ittirdim. Göğüslerimiz birbirine yaslanırken bacaklarımız da birbirine dolandı. Soğuk hava, sıcak nefeslerimizin birbirine karışarak dans etmesini sağladı ve öpücüklerimiz hızlanıp yoğunlaştı.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Bunu çoktan milyonlarca defa söylediğimi biliyorum ama seni o kadar çok özledim ki,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. Kadınlığını aletime sürtünce başımı arkaya yasladım. Kıyafetlerimiz neredeyse hiç engel teşkil etmiyordu.

Ellerini tişörtümün altına kaydırıp kaslarımın her kıvrımını ve her çıkıntıyı keşfetti. Bu hareketi omurgam boyunca ürpertiler gönderip aletimin hevesle zonklamasını sağladı.

Dizlerinin üzerinde kayıp pantolonumun düğmelerini açarken, “Hâlâ telafi etmeniz gereken çok fazla şey var, bayım,” dedi alayla. Pantolonu uyluklarımın ortasına kadar indirip aletimi özgürlüğüne kavuşturdu. Şimdiden ucundan akan sıvıyla sırılsıklam olduğunu gördüğünde sertçe yutkundu.

Emery aletimi avucunun içine alıp sıvazlamaya başladığında, “Bana ne istediğini söyle, onu sana vereceğim,” diye hırladım. “Ah, *siktir*.” Parmaklarım toprağın içine gömüldü, kalçalarını kavrayıp pantolonunu parçalamamak ve onu deli gibi becermek için kendimi zor tutuyordum.

Emery beni serbest bırakıp hızla kendi pantolonunu çıkarttı ve kimsenin bizi burada görmeyeceğinden emin olmak için etrafa göz attı. Eğer herkes durup bizi izliyor olsaydı da umursamazdım. Bu anı hiçbir şey durduramazdı.

Kendisini benimle aynı hizaya getirdi ve aletimin ucu, girişine temas edecek şekilde yukarıda kaldı. Tekrar inledim ve aletimi avucuma alıp onun kadınlığı boyunca gezdirerek ıslaklığı yaydım. Emery’nin nefesi kesildi, klitorisinin üzerinde durmadan gezindiğimde hoş bir sesle inledi.

Arzu dolu gözleri benimkilere kenetlendi. “Bana tam olarak ne yapmak istediğini söyle.” Emery’nin gülümsemesi tatlıydı ama ben şu anda onunla tatlı şekilde alay edecek olmaktan çok uzaktaydım. Kalçalarım ona doğru atılmak istiyordu ve yerimde kalmak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanıyordum.

“Utangaç olduğumu mu düşünüyorsun? Ne kadar sevimli.”
Ses tonum hem kısık hem de tehlikeliydi.

Kolumu belinin etrafına sararak oturdum. Emery kucağıma kayarken sert bir nefes aldı, kalın aletim karınlarımızın arasında sıkışmıştı. Sırılsıklam olmuş kadınlığı, tüm kıvrımlarıyla beni sararken neredeyse titreşiyordu. Gülümsemeden edemedim çünkü Emery’nin de en az benim kadar içinde olmamı istediğini biliyordum. Ancak ben sabırlı bir adamdım.

“Em, bedeninin her santimini dişlerimle mosmor hale getirene dek ısırarak istiyorum. Seni sikimin üzerine oturtup, sen menilerimin tamamını almak için yalvarana kadar becermek istiyorum. Kasılmalarını hissedebilmek ve kimsenin sana benim hissettirdiklerimi hissettiremeyeceğinden emin olmak için sertçe aletimin üzerine boşalmanı istiyorum.” Göğsünü göğsüme doğru çekip gözlerimi hafifçe kıstım ve doğruca onun ruhunun içine baktım. “Seni istiyorum... sonsuza kadar.”

Emery’nin dudaklarının kenarı son kelimelerin şaşkınlığıyla kıvrıldı. “Bunların hepsi kulağa harika geliyor, özellikle de sonuncusu.” Uzanıp dudaklarını benimkilere bastırırken kendisini üzerime hizaladı. Aletimin ucunu girişine yönlendirmesi için ona yardım ettim, kendini yavaşça üzerime bırakırken ağzıma doğru inledi ve ben tamamen içine gömülüne kadar iç çekti.

Ellerimle kalçalarını kavradım, Emery iç duvarlarıyla beni sıkarken dudaklarımı boynundaki kıvrıma gömdüm. “Eğer beni böyle sertçe sıkmaya devam edersen seni mahvedeceğim, aşkım,” dedim inleyerek.

Kıkırdadığında titreşimler içimde dolaştı. “Belki de mahvolmak istiyordumdur.” Kulağıma doğru fısıldayışı felaketim oldu.

Tıpkı söz verdiğim gibi omuzlarını ısırdım, hızla kalçalarını bana sürtmeye başladı. Seslerimiz birbirine karıştı ve üzerimizde yükselen ormanın içinde kayboldu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Boynunu ve tatlı dudaklarını öperken en sonunda yorgun düşüp bana alayla gülümseyene kadar istediği her şeyi yapmasına izin verdim.

“Eğer yardım etmemi istiyorsan yalvarman gerek, aşkım,” dedim karanlık bir sesle. Parmaklarım, onu tam da istediğim şekilde becermeye hazır halde kıcına saplandı.

Emery kaşlarını çattı, altdudağını büzdü. “Lütfen, Cam. Ben-”

Onu kolayca kaldırdım ve ellerimi sertçe etrafına dolayıp yalvarması bitmeden aletimin üzerine çektim. Dudakları aralandı ve boğuk bir ses çıkarttı. Elleri utançla dudaklarının üzerine kapandı ama yüz ifadesi yalnızca ben onun içine acımasızca hamlelerle girerken sakladığı inlemelerle doluydu. Bedeni hafifti, benim iri vücuduma kıyasla küçüktü.

“Aman Tanrım, Cameron.” Nefesleri sıklaştı. Tırnaklarını boynumun etrafına batırdı. Bu baskı öyle iyi hissettiriyordu ki...

“Tanrı’nın benim için yaptığı tek şey, bana devasa bir alet vermek,” dedim hırıltıyla ve kalçalarımı ona doğru ittim. Emery üzerimde boşalırken daha hızlı ve daha sert hareket ediyordum. Zirveye ulaştığında o kadar hareketsiz kaldı ki onu incitip incitmediğimden korktum ama Emery’nin yüzü saf bir coşkuyla kaplıydı.

Onun yarattığı bu dalgaya kapıldım. Dişlerimi sıkıp onu sertçe aletime bastırmadan önce birkaç hamle yetmişti. Emery kollarını omuzlarıma doladı ve ben içine boşalırken titreyerek çığlık attı.

Aletim zonklayarak rahmine her temas ettiğinde Emery’nin dudaklarından başka bir yumuşak inleme daha dökülüyordu. Omuzlarını öperken, “*Siktir*. Menilerimin hepsini al, Emery. Tamamını al ve tek bir damlasını bile kaçıрма,” diye mırıldandım.

Emery sersemlemiş halde kafasını salladı ve beni öpebilmek için geri çekildikten sonra, “Bunu söylemek için geç kaldığımı biliyorum ama doğum kontrol hapı kullanmıyorum,” dedi fısıltıyla. Endişesi sesine yansımıştı.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp o kehribar rengi gözlerin içine baktım. “Çocuk sahibi olabileceğimi düşünmüyorum, Em. Yıllar önce üzerimde test ettikleri ilk aşama ilaçlarından birinin kısırlığa neden olma ihtimali epey yüksekti.” Sesim beklediğimden zayıf çıktı. Bunu içini rahatlamak için söylemiştim ama aynı zamanda bir gün buradan gidebilirsek neler olabileceğini de söylemek istemiştim. Ya kaçabilirsek? Emery çocuklarının olmasını istiyor muydu?

Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Benim bildiğim tek şey karanlıktı.

Emery durdu, gözleri yüzümde dolaştı. Merak ediyordum... Acaba beni mi yoksa canavarı mı görüyordu? Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ve avucunu nazikçe yanağıma yerleştirdi.

Gözlerimi kapatıp avucuna yaslandım.

Neden seninle karşılaşana dek sevgi benden esirgendi? Söylemek istediğim şey buydu. Sevginin nasıl kabullenileceğini bilmemek acı veriyordu. Boktan bir çocukluk geçirdiğim için sevgiyi bu kadar uzun zamandır elimin tersiyle ittiğimi bilmek içimi sızlattıyordu.

Emery'nin yalnızca gülümsemesi bile zihnimi ele geçirmeye çalışan şeytanları sakinleştirmeye yetiyordu.

Emery alnımı öptü. “İhtiyacım olan tek şey sensin. Kalanı önemli değil.”

“Seni kahrolası derecede çok seviyorum,” derken onu öptüm.

Ve sonra tekrar.

İçinde tekrar sertleşmeye başlayana kadar onu öpmeye devam ettim.

“*Cameron,*” diyerek kahkaha attı. O tatlı sesi, bir gün benim ölümüm olacaktı.

BÖLÜM 27

Emery

Mikah bütün akşam yerinde duramamış, sürekli kıpırdanmıştı. Bu garipti çünkü teknik olarak ana üsse geri dönecek tek kişi oydu. Ortak salondaki koltukta onun yanında otururken, Cameron odanın karşı tarafından beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde dudaklarında haylaz bir gülümseme belirdi. Ormanda yaptığımız şeyden dolayı yüzüm kızardı. *İki defa.*

Kalbim düşüncelerle tekrar hızla çarpmaya başlamadan önce dikkatimi yine Mikah'ya verdim. O sabah buradan ayrılmadan önce ondan koparabileceğim her türlü bilginin faydasının doku-
nacağını düşünüyordum.

"Ah." Mikah şaşkınlıkla irkildi. "Merhaba, Emery."

Kollarımı kendime çektiğim dizlerimin etrafına doladım. "Selam, Mikah. Her şey yolunda mı? Bütün gün biraz gergin görünüyordun." Kimsenin beni duymaması için sesimi ölabildiğince kısık tuttum.

Belli belirsiz gülümserken başını salladı. "İyiyim. Sadece yarın üsse yapacağım dönüş yolculuğuna hazırlanıyorum." Sesi cümlesinin sonunda titredi. Bakışları yere odaklanmıştı, dudakları çatlamıştı.

Bu pek de inandırıcı değil.

Ona biraz daha yaklaştım.

“Eğer yolunda gitmeyen bir şeyler olsaydı, bana söyledin değil mi?” diye sordum neredeyse yalvarır gibi. Hepimizin öleceğini bilseydi, bize anlatırdı değil mi? Mikah’nın bakışları, Erik’in Thomas ve Gage ile konuştuğu noktaya kaydı.

Mikah tekrar bana dönmeden önce Erik’in tamamen konuşmaya odaklandığından emin oldu. Ne söyleyeceğini düşünürken boğazı birkaç kez titredi. “Yüzbaşı Belerik’in uydu telefonunda birtakım rahatsız edici mesajlar buldum.” Onun gerçek soyadının Erik değil de Belerik olduğu neredeyse aklımdan çıkmıştı, bu yüzden kısa süreli bir kafa karışıklığı yaşadım.

Dikkat çekmemeye çalışırken tırnaklarıma bakıp onlarla oynuyormuş gibi yaparken, “Neler?” diye fısıldadım.

“Bir dizi şifreli cümlelerle yazılmışlardı. İlk etapta ilgimi çeken şey de buydu ama detaylıca okuyunca... o ilgi, endişeye dönüştü.” Erik bize baktığında Mikah sanki esniyormuş gibi yaptı. Gördüğü şey sıkıcı bir sohbet içinde olduğumuzdu, ardından dikkatini tekrar bir şeyler anlatan Thomas’a çevirdi. “Yarın Coronado’ya iniş yapacağımı düşünmüyorum, Emery.” Yüzünde yalnızca korku olarak adlandırabileceğim tuhaf bir ifade belirdi.

Midem bulandı. “Neden? Güvende olması gereken biri varsa, o da sensin.” Gözleri hızla bana kaydı, bakışları kafa karışıklığıyla doluydu. Bu yüzden kendimi açıkladım. “Bu görevin sonraki aşamasının tamamlanmasının ardından, Fury Timi’nin ortadan kaldırılacağına inanmak için bazı nedenlerim var.”

Ayağa kalkıp kıkırdamadan önce bakışlarımı inceledi. Ardından elimi tutup, “Tamam, pekâlâ. Hadi sana yeni bir saç modeli bulalım. Bu konuda bana güvendiğin için teşekkür ederim, Emery,” dedi. İmasını hemen anladım ve geniş bir gülümsemeye le kafamı salladım.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Teşekkür ederim, Mikah.” Harika zaman geçiriyormuşuz gibi davrandım. Cameron hariç erkeklerin hepsi buna inanmıştı. Bakışları odanın diğer ucuna kadar bizi takip etti. Erik kılını bile kıpırdatmamıştı.

Banyoya girdiğimiz anda Mikah kapıyı kapattı. Eski, kapaklı bir telefon çıkartınca gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Telefona sahip olabilme izni olduğunu sanmıyordum. Yani ya subaylardan birinden çalmıştı ya da gizlice saklıyordu. Belki de Bilgi Teknolojisi alanındaki askerlerin, diğer askerlerin sahip olamadığı şeylere erişim izni vardı. Ancak kullan-at telefonlar bu kategoriye pek uymuyor gibi görünüyordu. *Bunu ona kim vermiş olabilir ki?*

Konuşurken sesi kısık, cümleleri hızlıydı. Tavırları şimdi tamamen değişmiş gibiydi ve bu da beni tedirgin ediyordu. “İlk görevimiz sırasında bana *kartlar* hakkında soru sorduğun zamanı hatırlıyor musun? O zaman bir şey söyleyemedim çünkü bunu yapamazdım. Teknik olarak hâlâ yapamam ama her şey düşündüğüm şekilde gelişirse, o zaman gerçekten kaybedecek pek bir şeyimiz kalmayacak.” Mikah duşlara doğru yürüyüp suyu açtı.

Biri bizi kontrol etmeye gelmeden önce muhtemelen on dakikalık zamanımız vardı.

“Kartlarını almaya hak kazanan kimse olmadı çünkü bu pavlara. Tamamen yalan. Askerlerin motivasyonlarını korumaya devam etmelerini sağlamak için bunu söylüyorlar, bu sayede bir gün gerçekten çıkış yolunu bulabileceğine inanıyorsun. İdam cezasından kurtarıldığını ve Gölge Birlikler’e hizmet edersen bu durumun düzeleceğini düşünüyorsun. Gerçek şu ki, kimse buradan çıkamaz. Ya sadakatini kanıtlarsın ve subay olursun ya da...” Yüzü solarken yutkundu. “Sana kartlarını almayı hak ettiğini söylerler ve sonrasında da kısa süre içinde seni infaz ederler.”

Geriye doğru tökezleyip lavaboya yaslandım. *Biliyordum.* Yine de karnıma tekme atılmış gibi hissettirmişti.

Umutsuzca, “Peki, biz geri dönmeyince diğer timlere ne söylüyorlar? Bu kadar asker, neden bunun doğru olduğuna inanıyor?” diye sordum.

Mikah titrek bir nefes verdi. “Diğerlerine bütün timin görev sırasında öldüklerini söylüyorlar. Albay Bridger’ın gizli dosyasında emrin verildiğini gördüm. Her şeyi çoktan başlatmış. Şimdiden Fury Timi’nin ölüm raporunu hazırlıyor.”

Boğazım kurudu, gözlerim yanıyordu. Söyleyebildiğim tek şey, “Neden?” oldu.

Başını üzgün şekilde iki yana salladı. “Çünkü Fury Timi uzun zamandır ortalıklarda dolanıyor, yenisiyle değiştirilmesinin zamanı geldi. Fury yerine yeni gelecek tim belirlendi: *Hades*. Yeraltı’ndaki kalabalıktan bir avuç insan seçecekler ve bu döngü hiç durmadan tekrar tekrar devam edecek. Her zaman *kartını almaya hak kazanan ilk tim sizinki olabilir* düşüncesini motivasyon olarak kullanmaya devam ediyorlar.”

Dişlerimi sertçe sıktım. Öfke, çektiğim acıyı kenara atmıştı.

Bunun *son bulması* gerekiyordu.

Söyleyecek söz bulamıyordum. Yalnızca damarlarımda dolaşan ilkel ve tahrip edici duygular vardı. Bize deney hayvanı muamelesi yapıyorlardı. Onların gözünde farelerden bile daha aşağılık konumdaydık.

Mikah anlamış gibi görünüyordu. Beni hızla kendine çekip sarıldı. Ayrıldığımız sırada telefonu avucumun ortasına bıraktı ve diğer eliyle de elimi tuttu. “Al bunu. İzlenmesi mümkün değil. Buradaki takip cihazı sayesinde diğer Gölge Birlikler timlerinin nerede olduğunu görebilirsin. Takip cihazı bulunmayan sadece birkaç üst düzey asker var. Ama şunu görüyor musun?” Ekranda yanıp sönen mor noktayı işaret etti. Başımı sallayarak onayladım. “Bu, benimki. Mor *hacker*ları, kırmızı askerleri ve mavi de uykudaki ajanları gösteriyor.”

Hareket etmeden kaldım. “Uykudaki ajanlar mı?”

“Evet, topluma kazandırılmış ve normal şekilde yaşayan subaylar. Kendi hayatlarını yaşıyorlar, gerek duyulduğunda her şeyi arkalarında bırakıyorlar. Tek başına görev yapan askerlerdir, çoğu polis ya da koruma olarak çalışıyor. Bu sayede silahlarını her daim yanlarında taşıyabiliyorlar.”

SIRTINDAKİ HANGİR

Haritayı uzaklaştırdım. Yalnızca Avrupa civarında ne kadar *uykudaki ajan* olduğunu görünce kalp atışlarım hızlandı. Benim gibi yeteneklere sahip ve yalnız çalışmayı seven askerleri gönderdikleri yer orasıydı. Bu da akla şu soruyu getiriyordu: Eğer Cameron ve babam olmasaydı, *uykudaki ajan* pozisyonuna getirilir miydim? Ama öyle olsaydı, en başından itibaren zaten infazcı olamazdım. Kruvasan yiyip sanat galerimdeki işlerle uğraşırdım.

Mikah telefonun kapağını kapatıp cebime koydu. “Eğer yarın ben Coronado’ya giderken noktamın kaybolduğunu görürsen, bu beni ortadan kaldırdıkları anlamına gelir. Bu yaşanırsa, Jayce’e mesaj göndermen gerek, o direkt temas halinde olduğum kişi. Tamam mı?”

Ellerim titrediği için onları sıkıp yumruk haline getirdim. “Jayce... O ne yapacak? Mikah eğer bu kadar endişeleniyorsan, o zaman neden bu akşam gitmiyorsun? Biz sana yardım ede-”

Sertçe sözümü kesti. “Hayır, gitmem gerek. Bir şey yapmaya kalkışırsam suçlamalarla siz karşı karşıya kalırsınız. Ayrıca benim erişmemem gereken bilgileri timinin sızdırdığından şüphelenecekler. Siz kaçmaya fırsat bile bulamadan Nolan, Riöt’u peşinizden gönderir. Bunu yapmak zorundayım. Sadece Jayce’in bilmesini sağla ve dünyanın en seçkin birliklerinden kaçmaya çalışmak için hazırlanmaya başla. Fury Timi yeteri kadar deli. Belki siz çocuklar başarmanın bir yolunu bulabilirsiniz.” Buruk bir şekilde gülümsedi.

Ona itiraz edip Jayce denen adamın bu olaydaki rolünü tekrar sorma isteğimi zorla bastırdım. Mikah’nın bakışlarındaki sertlik, bu konudaki fikrinin ne olursa olsun değişmeyeceğini söylüyordu.

“İzlemede kalacağım,” diye mırıldandım. Mikah ellerimi tutup sıktı.

“Teşekkür ederim.” Gülümsedi ve gözlerini kırparak yaşları uzaklaştırdı. Boğazını temizleyip duşu kapattı. “O halde, şimdi sıra saçlarında.”

Mikah'yı tanımaya çalıştığım kısacık zamanın tadını çıkartmayı denedim. Bir tutam alıp onu örerek başımın ortasında taç şeklini verdi, ardından diğer kısma da aynı şeyi yaptı. Tutamların uçlarını örgülerin içine sokarak sanki kuyruk yokmuş gibi gösterdi.

"Çok güzel görünüyor." Beni bir nebze de olsa tekrar kendime benzetmeyi başarmasına şaşırmıştım. Örgülerimi kaybettiğim için üzgündüm ama bu gerçekten ufacık bir bedeldi. Yan-sımamı izlerken duruşumu dikleştirdim. Mikah gerçekten taç takıyormuşum gibi görünmemi sağlamıştı.

"Sen bizim ölümcül dozdaki pembe morfinimizsin. Onların icabına bak, tamam mı? Hepimiz adına bana bunun sözünü ver." Ellerini omuzlarıma bastırdı ve aynadan bana kararlı şekilde bakıp başını salladı. Bakışları umut ve güvenle doluydu. O gözlerde artık korku yoktu, sanırım tek başına bu bile bana cesaret vermeliydi.

Ama yatakta uzanmış tavanı seyrederken gecenin ilerleyen saatlerine kadar onu düşünmeye devam ettim.

Ertesi sabah Mikah nakil uçağına bindiği sırada da onu düşünüyordum. Ona el sallayıp yaşanabileceklerin korkusunu belli etmemeye çalışarak kendimi gülümsemek için zorladım.

Mor noktanın, Alaska'nın Rusya ile birleştiği noktaya kadar ilerlemesini seyrettim.

Ve ardından o ışığın sönmesini izledim.

Cameron yatakta, örtülerin altında bana sıkıca sarıldı, ben Mikah için gözyaşı dökerken kulağıma sakinleştirici kelimeler fısıldıyordu.

Kendimi zorlayarak telefonu tekrar alıp açtım ve rehber gözü atıp Jayce adıyla kaydedilmiş kişiyi bulduktan sonra söz verdiğim gibi ona mesaj attım.

Ben: Mikah'nın ışığı söndü.

BÖLÜM 28

Emery

Mikah'nın telefonu, ölümünden sonraki iki gün boyunca cebimde ağırlık yapmaya devam etti. Jayce mesaja cevap vermemişti ama ekranda okuduğunu gösteren bir simge vardı. Bütün bunların ne anlama geldiği bilmemek beni huzursuz ediyordu.

“Kahretsin, gerçekten epey yorgun görünüyorsun, Emery,” dedi Gage. Takım, çitlerle çevrilmiş hangarın etrafında turlarken Cam ve benimle aynı hızda koşabilmek için yavaşlamıştı. Alanın etrafı yaklaşık bir buçuk kilometreydi, bu yüzden Erik dört tur atmamızı emretmişti. Fiziksel formumuzun en iyi halinde olması çok önemliydi. Özellikle de Erik'in babamı devirmek için çoktan planladığı şeylere karşı hazır olmak istiyorsam.

“Teşekkürler, adi herif.” Alayla güldüm. Gage kahkaha attığında Cameron ona dik dik baktı.

“Siktir git.” Cam onun omzunu dürttü ve Gage, Damian'ın yanına doğru gitmek için hızlandı. Wraith ve Thomas biraz daha ileriden koşuyor, aralarında sohbet ediyordu. “Sen iyi misin?” Cameron bakışlarını bana çevirdi, bu samimi ilgisi karşısında yanaklarım kızardı.

Mikah'nın ölümüne gösterdiğim tepkiden sonra Cameron'ın benim için endişelendiğini biliyordum. Yas tutmaktan ziyade uzun süre yeri izleyip sık sık dalıp gittiğim bir çözülme yaşamıştım. Gece uykularım huzursuzdu, geri kalanımızın başına neler geleceğini düşünmenin verdiği o huzursuzluk beni çok yıpratmıştı. Eğer onun gibi bir *hacker*dan bu kadar kolay kurtulabiliyorlarsa bu, o zaman bizim onlar için hiçbir şey ifade etmediğimiz anlamına geliyordu.

“Evet, iyiyim,” diye yalan söyleyip ona gülümsedim.

“Bana en sevdiğin çayı hatırlatır mısın?” diye sorarak konuyu değiştirdi. Sorusu durumla tamamen alakasız olduğu için gözlerimi kısarak Cameron'a baktım.

“Sanırım böyle bir konuşma hiç yapmadık. Kara mürverli zencefil çayı.” Kaşlarını çatarak bana bakınca kıkırdadım. Soluk sarı saçları ter yüzünden alnına yapışmıştı. Ter içinde kalmış halde gülümserken öyle yakışıklı görünüyordu ki. Gözlerim geniş omuzlarına kaydı. Dar, uzun kollu tişörtünün altından bile kaslarının her bir kıvrımı belli oluyordu.

Eski dengeli haline geri dönmüştü. Onu neredeyse bir nöbetçiyi öldürmek üzereyken yakaladığım o günden daha istikrarlıydı.

“Tanrım, sen tabii ki kara mürver kızıydın. Peki ya bergamotlu çay?” diye sordu muzip ve neşeli bir sesle. O ses, göğsümün hafifçe titremesine sebep oldu.

“Herkes bergamotlu çay sever.”

Düşünceli bir ses çıkardı. “Senin hangi çayı tercih ettiğini hatırlamak zorundayım.” Daha fazlasını söylemesini bekledim ama devam etmeyince üzerine gittim.

“Neden?”

Cam'in dudakları beni kendisine âşık eden o tembel gülümsemeyle kıvrıldı. “Özgürlüğümüze kavuştuktan sonrası için,” dedi fısıltıyı andıran bir sesle. Kelimeleri göğsümde umudun

SIRTINDAKİ HANÇER

filizlenmesini sağladı. Hemen ardındansa bugüne kadar özgürlük şansını elde edemeyenler için suçluluk duygusu geldi. *Mikah. Bree. Kayden.*

Onların şu anda nerede inzivaya çekildiğini merak ediyordum.

Savaş odası, binanın giriş katındaydı ve tamamen tuğlalardan oluşuyordu. Yaklaşık üç metre genişlikte üç tane siyah çelik çerçeveli pencere, öğleden sonranın güneş ışıklarının içeriye sızmasını sağlıyor ve konuşulan konuyu daha az karamsar hale getiriyordu.

Yüzbaşı Erik elinde tuttuğu kalemle odanın ortasındaki tahtanın önünde duruyordu. Bu, Cameron'ın bana zorla ilk görevi ezberlettiği anı anımsatıyordu. *Cameron, Büyük Havza'daki sığınakta dizginleri kendi elime almama eminim hâlâ kızgındır.* Bakışlarımı ona çevirdim, bana *aklından bile geçirme* der gibi bakıyordu.

Kendi kendime gülüp Erik'in bantla tahtaya yapıştırdığı fotoğraflara odaklandım.

Hedefteki yeri tanıdığım anda midem bulanmaya başladı.

Finis.

İtalya'nın güneyinde, Craco'ya benzer bir mimariye sahip terk edilmiş bir şehirdi. Şehrin daha iç kısmında yer alıyordu. Issız ve dağlık bir arazideydi. Dünya tarafından gizlenmiş, unutulmuştu. Gerçek adını asla öğrenememiştim, babam oraya *Finis* derdi. Latince *son* anlamına geliyordu. Bir gün, imparatorluğunun yıkılacağı bir yere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Şansın, onun lehine dönebileceği bir yer... Yüksek rakımda bulunması ve uzaklığının sağladığı avantajlar sayesinde korunması kolaydı.

Erik babamın adamlarının, hatta babamın da *Finis*'te olduğunu kanıtlamak için *dronelerimizin* yukarıdan çektiği fotoğrafları bize gösterdi. Binalar taştan yapılmıştı, uzun zamandır harabe durumdaydı. Pencereleler fırtınalar yüzünden parçalanmış,

sarmaşıklar duvarların üzerine doğru tırmanmıştı, toprak sanki ödünç verdiği kaynakları geri almak istiyordu.

Hiçbir şeyin sonsuza kadar kalmaması ne kadar güzeldi. Her şey eninde sonunda toprağa geri dönecekti. Zamandan başka hiçbir şey ayakta kalmayacaktı.

Sanırım babam tam da bu yüzden orayı seçmişti. İmparatorluğunun sonunun kaçınılmaz olacağını biliyordu.

Eğer tahmin yürütmek zorunda kalsaydım, Reed'in peşine düştüğü şeyin bu olduğunu söylerdim. *Tıpkı Belerik gibi.*

Mavestelli İmparatorluğu.

Bunu seve seve Reed'e bırakabilirdim. Hiç tereddüt etmeden bütün operasyonları yönetebilirdi. Beni ya da timimi zerre kadar önemsemeyen duygusuz amcam yerine Reed'in başa geçmesini tercih ederdim. Babamın adamlarının Reed'e herkesten fazla -babamdan bile- saygı gösterdikleri gün gibi ortadaydı. Reed muhtemelen daha şimdiden babama karşı duyduğu bağlılık halini tam tersine çevirmişti.

Reed'in gözünde her şey bir oyundan ibaretti. En sonunda bu tuhaflıklardan sıkılacaktı. Çok yakında imparatorluğu ele geçirecek olmanın verdiği o heyecan, artık onu tatmin etmeyecekti. Hayatta her şey böyleydi, sürekli sonraki şeyin peşine düşerseniz mutluluk size asla uğramazdı.

Erik köşede, duvara yaslanmış olan copu kullanarak ilk görüntünün üzerine vurdu. Bu, havadan bakıldığında ikinci en büyük çatıya sahip olan binanın fotoğrafıydı.

"Saklandıklarını düşündüğümüz yer burası. Greg Mavestelli, muhtemelen bu binanın bodrumunda bir yerlerle. Ancak hiçbir olasılığı atlamayacağız. Burada asıl amacımız, hedefi ortadan kaldırmak ve hatta kalan korumaları *canlı* şekilde ele geçirmek. Eğer teslim olmayı kabul etmezlerse, o zaman hepsini o noktada infaz edeceğiz," dedi Erik. Alçak sesi tüylerimi ürpertmişti.

Gage rahatsızlıkla kollarını göğsünde bağladı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Damian elini kaldırdı ama Erik onu geçiştirdi.

“Buranın da Craco gibi terk edilmiş şehirlerden biri olduğunu teyit ettik. Binalar hem tarzları hem de kullanılan malzemeler bakımından birbirine benziyor. Siviller konusunda endişelenmemize gerek kalmadığı için şanslıyız. Ama dūřmanlarımızın yüksek güvenlik önlemleri alacağını ve yoğun şekilde silahlanacaklarını dūřünüyoruz.” Kaleminin kapağını açıp tahtanın üzerine bir şeyler yazmadan önce duraksadı. “İşte bu yüzden *HALO** atlayışı yaparak gireceğiz.”

Hepimizin dudaklarının arasından sert bir nefes kaçtı.

HALO atlayışları son derece tehlikeliydi. Ayrıca yoğun bir pratik gerektiriyordu. Uçaklar tespit edilmemek için normalden çok daha yüksek irtifalara ulaşıyordu ve yine aynı nedenden ötürü, üç bin fitin altına ulaşana dek serbest dūřüř yapılıyordu. Deneyimsiz bir ekibin karanlığın ve bilmedikleri bir arazinin içine böyle bir atlayış yapması düpedüz intihardı.

Cameron hemen yanımdan masaya doğru eğildi ve endişeli ifadesini gizlemek için parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Thomas sertçe, “Efen-” dedi ama devamını getiremeden sözü kesildi.

“Başka yolu yok. Eğer içinizden herhangi birinin bu konuyla alakalı bir problemi varsa, benimle konuşabilir. Yarın yerinizi değiştiririm.” Erik öfkeyle cevap verdiğinde Thomas yüzünü buruşturdu.

Her ne kadar bunu kabul etmekten hiç hoşlanmasam da Erik bu konuda haklıydı. Terk edilmiş bir şehre girmenin başka yolu yoktu.

Erik dikkatini Wraith’e çevirdi. “Herc, sen kas ve kilo olarak çok daha ağırsın. Bu yüzden makineli tüfeği sen alacaksın. Tim arkadaşların haricinde hareket eden her şeyi yok etmeni

* Askeri birliklerin on beş bin ya da otuz beş bin fit arasındaki yüksekliklerden paraşütle atlamasıdır.

istiyorum. Bridger'dan, orada bulunan herkesin düşmanımız olduğu ve Mavestelli ölene dek kimseyi sağ bırakmayacağımız konusunda yetki aldık." Yüzbaşı bizimle konuşurken masanın etrafında dolaşıyordu. Gözlerimi beyaz tahtanın üzerine sabitleyip çatıları inceledim.

Wraith, "Anlaşıldı, yüzbaşı," diye mırıldandı. Kollarını sertçe birbirine bağlamış, öylece duruyordu. Kod adını duyunca gözlerimi devirdim. *Herc*. Herkül'ün kısaltılmış haliydi. Wraith, kahraman dışında her şey olabilirdi. Yine de inanılmaz derecede güçlü olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

"Red Turtle, sen *MK-17*'yi taşıyacaksın ve Volt'un hemen arkasından ilerleyeceksin. İnsanları anında bulma gibi bir yeteneği var. Mavestelli'nin nerede olduğunu ararken elinizden geldiğince sessiz kalacaksınız. Yalnızca karşınıza biri çıkarsa ateş edin."

Gage, Damian'ın omzuna hafifçe vurdu. "Onu hızlıca bulacağız, böylece üsse hayatta kalanlardan birkaçını getirebiliriz," dedi ciddi bir tavırla. Dudaklarımı büzme isteğime engel oldum. Gage, geri dönmeyeceğimizi bilmiyordu. Gerçi, korumalardan herhangi birinin hayatta kalacağını da sanmıyordum. Kalsalar da Yeraltı Denemeleri'ne gönderileceklerdi. Erik'in etrafında tutmak isteyecekleri sadece Reed gibi ailelerde üst düzey pozisyonda bulunanlar olurdu.

Damian memnuniyetsiz bir sesle, "Hâlâ bana takılan bu isme karşı çıkıyorum," dedi.

Gage sandalyesine yaslanırken alçak sesle güldü. Damian'ın dipleri koyu kahverengi olan kırmızıya boyanmış saçlarına baktım. Bu isim ona tamamen uyuyordu.

"Power muhabereci olacak ve binaların dışındaki ya da sokaktaki hareketleri bize haber vermek için çatıda bekleyecek. Mori ve Morphine, öldürme ekibimiz. İkiniz içeri girecek, hızla ve hiç durmadan hareket edeceksiniz. Volt ve Red Turtle'ın Mavestelli'yi bulabilmesi için o adi heriflerin çoğunu ortadan kaldırmanızı istiyorum."

SIRTINDAKİ HANÇER

Erik, bana ve Cameron'a ürkütücü bir şekilde baktığında midem bulandı.

"Bu demek oluyor ki ne olursa olsun devam edeceksiniz. Vurulursanız, devam edin. Bıçaklanırsınız onu çıkartıp devam edin. Neye mal olduğu umurumda bile değil. Onun imparatorluğu *düşecek*. Gölge Birlikler, onun bütün varlıklarını ele geçirecek. Anlaşıldı mı?" Erik'in sesi alçaktı ve emirle doluydu.

Ekipteki diğer arkadaşlarımızın gözleri bizim üstümüze döndü.

Dudaklarımı alayla birbirine bastırdım. Elbette, domuz gibi kurban edilenler *biz* olacaktık.

"Emredersiniz, yüzbaşı," dedik aynı anda.

Ama sırf o öyle olmasını istiyor diye onun için ölmeyecektik. Her şeyi darmadağın edecek ve hayatlarımızı geri alacaktık.

BÖLÜM 29

Emery

G aze bize ikiye bölünmüş sandviçler dağıttı. Akşam yemeğine kadar yiyeceğimiz tek şey bu olacaktı çünkü bugün HALO atlayışı için pratik yapacaktık.

Benim dışımda herkesin bunu kabullendiği ve konu hakkında epey heyecanlı olduklarına dair genel bir görüş hâkimdi.

Ne yazık ki yirmi bin fitten atlayıp daha alçak bir irtifada paraşütlerimizi açmak pek de heyecan verici değildi. Bu çok tehlikeli bir sızma şekliydi ve çoğunlukla iyi eğitilmiş, özel operasyon ekipleri başarıyla üstesinden gelebilirdi. Kısacası, mahvolmuştuk.

Bu durum karşısında *normal olarak* şu soruyu sordum. “İçinizde *skydiving** yapan var mı? Neden endişelenen tek kişi benim?” Oldukça iyi bir noktaya parmak bastığımı düşünerek kaşlarımı çattım.

Damian kahvaltılık sandviçinden bir ısırık alıp omzumu dürttü. “Yere çakılıp ölmekle alnımıza bir kurşun yiyerek ölmek arasında ne fark var ki?” Sırıttı. Wraith bir yandan elindeki yarım elmayla Damian’ı işaret ediyor, bir yandan da iki büküm

* Çeşitli hava araçlarından atlanılarak serbest düşüş yapılması ve ardından belirli bir yükseklikte paraşütün açılmasıdır.

SIRTINDAKİ HANÇER

halde kahkaha atarak ağzındaki lokma yüzünden boğulmamaya çalışıyordu.

Thomas arkası karmakarışık olan uzun saçlarını eliyle açmaya çalışırken, “Atlamamızdan dolayı kimse ölmeyecek. Paraşütlerinizi tam üç bin fite ulaştığımızda açacaksınız. Ne daha erken ne de daha geç,” diye homurdandı.

“Yalnızca dün gece saçına reçine sürdüğümüz için huysuzluk ediyorsun,” dedi Gage kocaman bir gülümsemeyle. Şakaya katılmak istediğinde şaşırdığını itiraf etmem gerekiyordu. Biraz olsun eğlenmek iyi hissettirmişti. Hayat gerçekten çok kısaydı. Cameron, Thomas’ın bizimle birlikte eğlenmemesine karşı sırttı.

“Aynen öyle, siktir git,” diye homurdanarak cevap verdi Thomas. En sonunda son karmaşayı da çözmüştü ama yine de saçının diğer kısımlarıyla aynı görünmüyordu.

Wraith nihayet elmasını bitirirken, “Ben yaptım,” dedi.

Hepimiz ona döndük. Cameron, Wraith’e denemelerdekinden daha farklı gözlerle bakıyordu. Sanki ona karşı artık nefret beslemiyor gibiydi. Ona karşı hâlâ ciddi kuşkularım vardı ama son birkaç gündür, Yeraltı’nda geçirdiğimiz zamanın tamamında gösterdiğinden daha fazla insanlık ortaya koyduğunu ben bile kabul etmek zorundaydım.

Damian’ın elini tabağımdaki yiyeceklerden uzaklaştırmaya çalıştırırken, “Ne?” diye sordum.

Wraith öne doğru eğilip sırttı. “Daha önce *skydiving* yapan biri olup olmadığını sormuştun. Ben yaptım.” Son kısmı kendini beğenmiş bir şekilde tekrar söyledi.

Gözlerim büyüdü. Yeraltı’ndayken herkesin, saklamakta akıllıca davrandıkları karanlık bir geçmişe sahip olduğunu unutmak epey kolaydı. Ancak sanırım onu artık saklamaktan alıkoyan bir şey yoktu. Merakla, “Dökül bakalım,” dedim.

Wraith memnuniyetle onayladı. “Anlatacağım ama sonra senin de hikâyesi duymak istiyorum.”

“Anlaştık.”

Öksürüp boğazını temizlemeden önce bir yudum su içti. “Nevada’da *skydiving* eğitmenliği yapıyordum. Bana inanın, rüzgâr ve adrenalinin verdiği o hissin yerini hiçbir şey tutamaz.”

Cameron alayla mırıldandı. “Dur da tahmin edeyim. Çok fazla kişinin paraşütü açılmadığı için yakalandın.” Cam, kibirli gülümsemesini saklama gereği bile duymadı.

Wraith ellerini masumca havaya kaldırdı. “Benim yaptığımı kanıtlayamadılar ama resmi olarak tutuklanmadan önce Gölge Birlikler beni aldı.” *Kaçırılmasını* kastediyordu.

“İnanmıyorum!” Damian yüzüne yansıyan dehşetle doğruldu. “Bu en berbat şeylerden biri. Sırt çantamın yanına yaklaşmana izin vermeyeceğim.”

Gage başını iki yana sallasa da sırtıyordu. *Tanrım, biz gerçekten berbat insanlarız.*

Wraith omuz silkti. “Ölümünün yaklaştığını fark eden birinin yüzüne yansıyan o ifade bana asla yeterli gelmedi. Hızla değişen o duyguları... Bunun bana hissettir-”

Cam bıkkın bir tavırla, “Coşku,” diye mırıldandı.

“Evet ama güzel olan her şeyin bir sonu vardır.” Wraith duraksadı ve devam etmeden önce bir süre çatalıyla oynadı. “Yine de tamamen kötü değildim. Küçük kardeşlerimin ihtiyaçlarını sağlayan tek kişi bendim. Neredeyse liseyi bitirmek üzerelerdi, yani iyi şekilde bitirdiklerinden de eminim. Yine de... ben sadece bir katil değildim.” Sanki konuyu bir yere getirmek istiyor gibi bir tavrı vardı.

“Hiçbirimizin yalnızca günahlarından var olduğunu sanmıyorum,” dedim saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Hayır, elbette öyle değildik. Biz sadece kötü şeylerden çok daha fazlasıydık. İnsanlar karmaşıktı, çok fazla yüzleri ve sırları vardı.

“Bu merhametli hislerin, Arnold’u da kapsıyor mu?” diye sordu Wraith yavaşça. İma ettiği şey açıktı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Elbette kapsamıyor. Bunu onun yüzüne karşı haykırmak istesem de varmak istediği noktayı anlayabiliyordum.

“Birileri için önemli olduğuna eminim.” Konuyu değiştirmeden önce kaşlarımı gerginlikle çattım. “Bu arada Arnold nerede? Timlerden birine dahil edildi mi?”

Cameron araya girdi. “Evet. Hiç tereddüt etmeden ve sorgulamadan insan öldürebilme yeteneği sayesinde onu Riöt’a gönderdiler. Çavuşları, kısa süre önce yaşadıkları kayıptan sonra onu istedi.”

Tüylerim ürperdi. Bu demek oluyordu ki Arnold yalnızca dört kilometre uzaktaydı.

Tüm ekibiyle birlikte Finis’in yakınlarında mı olacaktı? İşlerini gördükten sonra bizi ortadan kaldırmak için bekleyecekler miydi?

Tam ona göre diye mırıldandım kendi kendime. Eğer Arnold’ı orada görürsem onu öldürecektim.

Birkaç saniye süren sessizliği Wraith böldü.

“Senin sıran.”

Onlara kim olduğumu tamamen anlattım. Ama neden bunları yaptığımı söylemedim. Babamın örgütü için öldürdüğümü, cesetlerden kalanlara yaptığım şeylerin onları var olmayan sanat galerimde sergilemek için olduğunu bilmelerine gerek yoktu Birilerinin fark etmesi için bunları yaptığımı da...

“İşte şimdi midem bulanmaya başladı.” Damian hızla ayağa kalkıp banyoya yöneldi.

Gage bu abartılı tepkiye karşı kahkaha atarken, Thomas bana yalnızca kuşkuyla bakmakla yetindi.

“Bu, pembe saçlı bir cüceden beklediğimden çok daha karanlık bir hikâyeymiş.” Wraith ensesini kaşıdı.

Cameron bana göz kırpıp, “Her zaman en az şüphelendiğimiz kişiler öyle çıkar,” dedi.

“Fury Timi, on dakika içinde giyinip hazır olmanızı istiyorum. On beş dakika içinde uçağa bineceğiz.” Yüzbaşı Erik odanın diğer tarafından emir verdi.

Hepimiz başımızı eğip elimizden geldiğince hızlı davranarak yemeklerimizi bitirdik.

Wraith, Damian geri dönüp oturduğu sırada, “Hey. Bu durumu eski güzel günlerdeki gibi deneme haline getirsek, nasıl olur?” diye mırıldandı.

Thomas anında atılıp, “Hayır,” diyerek reddetti. Ama onun söylediği pek de dikkate alınmamıştı.

“Dinliyorum,” dedi Gage. Sesi heyecanlı geliyordu.

Damian yüzünü buruşturdu. “Eski güzel günler mi?”

Wraith’in gözleri muziplikle parladı. “Paraşütünü en son açan ve hayatta kalan kazanır.”

BÖLÜM 30

Emery

Yükseklikten, uçmaktan, hatta paraşütle atlamaktan korkmuyordum. Ama *HALO* atlayışı kesinlikle bambaşka bir şeydi. Havada yirmi bin fit yüksekliğe çıkıyorduk ve tespit edilmemek için üç bin yüz fite ulaşana dek paraşütlerimizi açmamamız gerekiyordu.

Ayrıca kesinlikle profesyonel sayılmazdık. Öyle olmanın yakınından bile geçmiyorduk.

Erik kulaklıklar aracılığıyla, “Hazır mısınız?” diye bağırdı. Uçağın arkasındaki kapıyı açarken hava akımı bizi geriye doğru savurdu.

Hepimiz ona doğru sertçe başımızı salladık ve yukarıdaki düşme ipine bağlanmış olan emniyet halatını sıkıca tuttuk.

Yüzbaşı, “Üç, iki, bir,” diye geriye saymaya başladı ve Thomas aşağıya zıpladı. Gage ters takla atarak fırladı, Wraith ve Damian çoğu askerin yaptığı gibi kenara doğru yürüdü.

Onların hemen arkasından ilerledim, çıkıntıya vardığımda tam atlamaya hazırlanırken Cameron beni ittirdi. Boğazımdan bir çığlık fırladı ama bedenim yüksek hızla aşağıya doğru düşerken anında kahkaha atmaya başladım.

Cameron sonraki saniye yan tarafıma atladı. Oksijen maskesi ve gözlerini kapatan siyah, hava geçirmez gözlüğünden dolayı yüzünü tam olarak göremiyordum. Hoş sesi kulaklığımdan süzüldü. “Eğer atlamak için o kadar *uzun süre* beklemeseydin, seni ittirmezdin.” İğneleyici tavrı gayet açıktı ve dudaklarımda bir sırıtışın belirmesine sebep oldu.

“Bunun bedelini sana ödeteceğimi sakın unutma,” diye cevap verdim keyifle. Gülümsediğimi sesimden anlayabilmesini umuyordum.

“Tanrım, siz ikiniz artık kendi ağınıza geçebilir misiniz?” dedi Gage sızlanarak. Ama sesinden eğlendiği anlaşılıyordu. Telsizlerimizi, bu eğitim sırasında grubun frekansından çıkartmayacağımızı o da gayet iyi biliyordu. Bir şeyler ters giderse, oluşabilecek büyük riskler vardı. Açıkça iletişim kurmamız gerekiyordu.

Cameron altımıza bakıp Gage’e ortaparmağını gösterdi ve üç parmağını bana doğru kaldırarak üçüncü kanala geçmemi işaret etti.

Hâlâ zamanımız vardı, o yüzden onu biraz eğlendirmek için kanalı değiştirdim. Thomas buna çok sinirlenecekti. Kendi kendime kıkırdadım.

“Senin de bildiğin gibi bunu yapamayız,” dedim ona alayla.

Cameron kahkaha attı. Sesi gür ve endişeden yoksundu. Son zamanlarda biraz yoldan çıkmıştık ama yaşanan bunca şeyle başka nasıl başa çıkacaktık ki? Eğer sahip olduğumuz zaman bununla sınırlıysa, o halde bunun tamamından keyif almak istiyordum. Bu adrenalin patlamasının da bir farkı yoktu. Kendimi hiç böylesine canlı hissetmemiştim.

“Canımız ne halt isterse onu yapabiliriz, Em. Ne yapabilirler ki? *Bizi öldürürler mi?*” diye dalga geçti. Bunun komik olmaması gerekiyordu çünkü ikimiz de aslında acı gerçeğin bu olduğunu biliyorduk.

SIRTINDAKİ HANÇER

“*Hah!*” Gülümsememi bastırmaya çalışsam da başarılı olmadım. “Bunu söylemezsin. Ya biri bizi dinliyorsa?” Cameron *gerçekten* havadayken omuz silkti ve bu, kalbime o tatlı heyecanı geri getirdi.

“Paraşütünü çok alçakta açma, tamam mı?” Ses tonu tekrar sertleşmişti. Simsiyah maskesine baktım.

“Tamam, açmam,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım ama bana inandığını pek sanmıyordum. “Diğer kanala geri dönüyorum.”

Cameron aynısını yapmadan önce sadece başını salladı.

Ana kanala döndüğüm anda Thomas, “Dört bin fit. İpleri çekmeye hazır olun,” dedi. Cameron ile paraşütlerimizin birbirine dolanmaması için uzaklaşarak pozisyonumu aldım.

Timin geri kalanı da aynısını yaptı ve tüm sabah boyunca yerde çalıştığımız düzene geçti.

Zemine gittikçe yaklaştığımızı gördükçe kanımdaki adrenalin yükseldi. Buradayken, oksijen ciğerlerime sanki iki kat daha hızlı doluyor gibi hissediyordum.

Parmağım çekme ipinin üzerinde dolandı.

Thomas’ın sesi kulaklıklardan tekrar duyuldu. “Üç bin yüz fit. Açın!” Planlandığı gibi eğitime sadık kalarak önce kendi ipini çekti ama geri kalanımız en son kimin düşeceğini görmek için bekledi.

Gage, “Sikerler,” diyerek ipini çekti.

Kahretsin. Yalnızca birkaç yüz metre daha dayanabildi. Sessizce onu yargıladım.

Damian’ın başı bize döndü ve hiçbir şey söylemeden sonraki aşamaya geçti.

Cameron’ın sesi kulaklığıma doldu. “Paraşütün ipini çek, Emery.” Ben kendiminkini çekene kadar onun harekete geçmeyeceğini biliyordum. O yüzden elimi kaldırıp uzanıyormuş gibi yaptım. Cameron ipini çekti. Numara yaptığımı anladığı anda sesine yansıyan paniği işittim. “Emery!”

Üzgünüm, Cam. Damarlarımda dolaşan heyecanla gülümseyip dudagımı ısırdım.

Başımı çevirip Wraith'e baktım. Siyah kaskı güneşin altında parlıyordu, onun da benimle aynı şeyi yapıp kaskın altındaki gözlerini üzerime diktiğini biliyordum. "İki bin dört yüz fit." Sesi, benim de hissettiğim dehşetle titriyordu.

"Seni bekliyorum, prenses," diye cevap verdim sertçe.

"Emery, bu lanet bir oyun değil. Paraşütünü aç!" Cameron'ın sesini hiç böyle öfkeli duymamıştım. Bu bana bir şeyler yaptı, olduğumdan daha da fazla heyecanlandım. Merkezimde bir sıcaklık toplandı. *Ah*, işte bu yeniydi. Cameron'ın cezalandırıcı bir sevişmede nasıl davranacağına dair müstehcen düşüncelerimi bastırdım.

Wraith küfrederken hızla ipine asıldı.

Benimkini çekmeden önce birkaç saniye daha güldüm. Sırt çantasının beni sertçe yukarı çekmesinin verdiği heyecan, kanın damarlarımda şiddetle dolaşmasına ve kafamın içinde gümbür gümbür bir sesin yankılanmasına neden oluyordu.

Cameron kulaklığın üzerinden yine bağırmaya başlayınca hattı kapattım ve suçlulukla gülümsedim. Bana çok kızacağını biliyor, bu konuda da bir şeyler yapacağını umuyordum.

Bundan gerçekten büyük keyif alıyordum.

Bana Reed ile geçirdiğimiz eski güzel zamanları hatırlatıyordu. Tanrım, gerçekten berbattık. Seksen dönümlük arazide şiir ve tarih kitapları okumaktan, babamın eski spor arabalarını çalıp Malory'nin eski, terk edilmiş ahırını görmeye gitmeye kadar her şeyi yapar ve dünyanın bizim yokluğumuzu fark etmesinin ne kadar süreceğini görmeyi beklerdik.

Bu arada Reed babamın oraya yaptırdığı sığınağı çoktan bulmuştu. Bu tür şeylerden çok hoşlanırdı. Benden daha zekiydi ve Greg'i; o farkında değilken gizlice izleyerek şifreleri öğrenmekten büyük zevk alırdı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Reed'in babası Carlton, Reed'in aile üyeleri gibi mühendislik eğitimi almasını istiyordu ama ben, Reed'in asla tek bir yolu takip etmeyeceğini biliyordum. Onun içinde her zaman karanlık bir şeyler vardı ve aynı gölgeleri benim bakışlarımda gördüğü için bana yakınlık besliyordu. Etrafındaki insanların onun yanındayken fazla tedbirli davranmasından bıkmıştı, benim gözlerimdeyse hiç istemeden belli ettiğim o merakı görmüştü.

Geçmişî düşünürken gülümsedim ve ayaklarım yere basarken o saf sessizliğin tadını çıkarttım.

Cameron hızla bana doğru gelip kaskımı çözüp yere fırlattı ve gözlerimin içine bakarken o anı yok etti. Kendi kaskım çoktan çıkartmıştı, beni omuzlarımdan tutup kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi kavrarken, dağılmış saçları onu daha da öfkeli gösteriyordu.

“O da neydi, Em! Çok alçalmıştın. Ya farkına varmadığın bir yükseklik ya da ağaç olsaydı? Ya da kuvvetli bir rüzgâr esseydi...” Sertçe nefes aldığı sırada ter çenesinden süzülüyordu.

Kahretsin. Şu anda ne kadar seksi görüldüğüne ve sinirden nefes nefese kalmış olmasına odaklanmamaya çalıştım. Altdudağımı ısırdığımda aklımdan neler geçtiğini hemen anladı.

Öfkesi anında kaybolurken açık yeşil gözleri açlıkla parladı.

“Lanet olası velet,” diye mırıldandı ve dudaklarını benimkilere yaklaştırıp beni sertçe öptü. Paraşütlerimiz hâlâ sırtımıza bağlı dururken herkes bizi izliyordu ancak Cameron'ın umurunda bile değildi. “Beni delirtiyorsun, biliyorsun değil mi?” Dudaklarımdan üzerine ölümcül bir sesle fısıldadı.

Huş ağacı kokusunu içime çektim. Hissettiğim ihtiyaçla merkezimde sıcaklık toplanırken bacaklarımı birbirine bastırdım. Fısıltıyla, “Sen zaten delisin, hatırladın mı?” diyerek cevap verdim.

Cameron alçak sesle güldü ve beni tekrar öperken altdudağımı ısırıp emdi. Bu öylesine karanlık ve zevkliydi ki... “Sanırım

o zaman sen beni aklı başında biri haline getiriyorsun ve her nedense, bu bana korkunç bir düşünce gibi geliyor.”

Gülümseyip onu şakayla arkaya doğru ittirdim. “Nedenmiş o?” Paraşüt çantamı çıkartıp ceketimin fermuarını açtım. Güneş ve adrenalın yüzünden ter içinde kalmıştım, Cameron ile birlikte düş alma fikri şu anda tam da ihtiyacım olan şeymiş gibi geliyordu.

“Çünkü tek yaptığım senin hakkında durmadan endişelenmekmiş gibi görünüyor.” Sırt çantasını omuzlarından kaydırıp yere fırlatırken sesi yumuşaktı.

Diğerleri Cameron’ın arkasında hareket ederken bize bir şeyler söylediklerine emindim ama kelimeleri pusluydu ve kulağıma ulaşmıyorlardı. Yalnızca terlemiş ve gözlerinde vahşi bir parıltıyla bana bakan Cameron’ı görüyordum.

Omuzlarına inen iki el, aramızdaki trans durumunu bozdu. Gage, Cameron’ın omuzlarını sarstı. “Yine kafayı yiyeceğini sandım!” Gage bana baktı, ne kadar eğlendiğini saklamakta zorlanıyordu. “Onu daha önce hiç böyle sinirli görmemiştim. Psikopat gibi cinayet işleyip insanların gözünü oyduğunda bile,” derken güldü.

Damian’ın gözleri büyüdü ve bana dehşet dolu bakışlar attı. “Ve sen de bu adamdan mı hoşlanıyorsun?”

Cameron, “Hey,” diye çıkıştığında Damian irkilip Wraith’in arkasına saklandı.

Thomas bize doğru bağırdı. “Bu çok tehlikeliydi!” Emirleri hiçe sayan herkese hitap ettiğini düşünüyordum ama ruhsuz gözleri diğerlerinden daha çok benim üzerimdeydi.

Omuz silktim. “İrtifa ne kadar düşükse, o kadar iyi değil mi?”

Damian, “Orada binalar ve ağaçlar olacak,” diye kısık sesle mırıldandı ama duymuştum. Dönüp ona dik dik baktım. Cameron’ın yanından geçip bana doğru gelirken sırtıttı ve dirseğiyle beni dürttü.

SIRTINDAKİ HANÇER

Yüzbaşı Erik, dönüş turunda paraşütle atlamış ve grubun soluna, yaklaşık altı metre uzağa inmişti. O buraya gelip bize bağdırmaya başlamadan önce hızla Wraith'e baktım ve hâlâ bunun için zamanım varken, "Senin aptal yarışmanı ben kazandım," diyerek böbürlendim.

Wraith sırtıp kollarını birbirine bağlamadan önce bir anlığına boş boş baktı. "Kazanmana izin verdim."

Damian kahkahasını bastırıp, "Eğitmenlik yaptığını söylememiş miydin? Kendi mesleğinle ilgili bir şeyi kaybettiğine inanmıyorum," dedi.

"Bu daha çok irade savaşına benziyordu." Wraith'in sesi öfkelenmiş gibi görünüyordu.

Erik yanımıza geldiğinde kaskını çıkarttı. "İki bin fitteyken paraşütünü açan kimdi?" Gözleri üzerimizde gezinirken tereddüt ederek kolumu kaldırdım. Erik beni baştan aşağıya süzüp gülümsedi. "Herkesin, o alçaklıkta paraşütünü rahatça açabilmeye alışmasını istiyorum. Düşmanın savunma sistemlerinde tespit edilmememiz bu sayede daha kolay olur."

Bu, herkesin bakışlarını benim üzerime çevirmesine neden oldu. Hiç memnun olmayan soğuk gözlerle bana bakıyorlardı...

"*HALO* atlayışı için çok heyecanlananlar sizdiniz, hatırladınız mı?" Kahkaha atma isteğimi bastırmaya çalışıyordum ama Thomas'ın yüzüne yansıyan o saf dehşet bunu zorlaştırıyordu.

"Yarın öğleden sonra tekrar uçacağız. Kahvaltıdan sonra herkesin düzen sıralamasını tekrar çalışmasını istiyorum. Bugün hepiniz ayrı yerlere savruldunuz. Dağılabilirsiniz." Erik fareler gibi kaçışmamızı istiyormuş gibi elini bize doğru salladı. Onun, Nolan'ın bizden kurtulmasına bu kadar kolayca izin vermesi hâlâ imkânsız gibi geliyordu. Yine kendisi gibi davranıyordu, sanki umurunda olan hiçbir şey yoktu. En korkutucu olan insanlar da tam olarak böyleleliydi.

Cameron, sabunla kendini temizlemeyi bitirirken o baş döndürücü bakışlarını üzerime dikti. Beni defalarca çıplak görmüş olmasına rağmen bütün kıvrımlarımın üzerinde dolaştırdığı gözlerinin tenimde bıraktığı ateşi hissedebiliyordum. Bedenimin her detayına gösterdiği ilgi, yanaklarımın alev alev yanmasına sebep oldu.

Bu banyoyu, üç gün önce uçak hangarının altındaki katta bulmuştuk. Diğer banyoya göre çok daha güzeldi ve daha fazla mahremiyet sağlıyordu. Birebir aynısı olan iki tane daha vardı ve şu ana kadar burada görevli askerlerin hiçbiri tarafından rahatsız edilmemiştik. Aslında sayıları bir elin parmağı kadardı, o yüzden bize rahatlayacağımız bir alan sağlıyordu.

Tezgâhın üzerindeki pencereden süzülen ışıkla beyaz fayanslar parlıyordu. Günbatımının renkleri, buharın arasından süzülüyor ve Cameron'nın yeşil gözlerini, çalılarla kaplı hoş bir çayır gibi parlak hale getiriyordu.

Cameron bana dik dik bakarak bu mükemmel anı mahvetse de gülümsemeden duramadım.

Beni yavaşça arkadaki fayansla kaplı duvara yaslariken, "Beni bir daha sakın o şekilde yok sayma," dedi öfkeyle. Soğuk, sırtımda ürpertilerin dolaşmasına neden oldu ama Cameron'm benimkine yaslanan göğsü bedenimdeki bütün hücreleri anında ısıttı.

İşaretparmağımı boğazından aşağı yavaşça kaydırduğımda kollarını başımın iki yanına sabitledi ve üzerimize akan suyla ıslanmış dudaklarıyla köprücük kemiğimin üzerine öpücükler bıraktı.

"Yoksa ne olur, Cam? Bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyemezsin." Boynuna doğru mırıldandığımda tüyleri ürperdi.

Cameron'ın gösterdiği tepki her zaman benim de içimde bir tepki yaratıyordu. Onun kadar tehlikeli bir adamın, dudaklarımın tenine temas etmesi gibi hafif bir şey karşısında böylesine hassas olduğunu bilmek bile kadınlığımı sızlatmaya yetiyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Dilini boynumda dolaştırıp kulağıma doğru çıktı ve aynı anda iki parmağını içime kaydırды. Boğazımdan bir inleme koptu, içgüdüsel olarak çenemi yukarı kaldırdım. Sıcak, arzulu nefesi buharla karışırken, “O zaman risk almaktan hoşlanan kötü kızların başına ne geldiğini sana öğretmem gerekecek. Sen bana itaat edene dek sana bunu hiç durmadan göstereceğim,” dedi hırlayarak.

Edepsiz kelimeleri karşısında dizlerim titremeye başladı. *Bu adam beni evcilleştirebileceğini sanıyor.* Tanrı biliyor ya, bir saniye bile düşünmeden buna izin verebilirdim ama bu durum fazlasıyla eğlenceliydi.

“Eğer itaat edersem, elime ne geçecek?” Elimi uzatıp damarlı aletin etrafını sardım. Zaten çoktan sertleşmişti ve avucumun temasıyla seğirdi. Cameron inleyip alnını omzuma yasladı. Tutuşumu sertleştirip onu sıvazlamaya başladım. Kolları kaskatı kesilirken kalçalarını hafifçe çevirdi.

“Bebeğim, uslu durursan benim gibi tanrıçalara tapınan bir erkeğin sana neler yapabileceğini göstereceğim.” Parmaklarını daha derine itip iç duvarlarıma sürtünmeye başladı. Aynı zamanda başparmağıyla klitorisimi ovalıyordu. Dudaklarımın arasından yumuşak bir inleme kaçtı.

“Ben tanrıça değilim,” dedim ıslak tenine doğru gülerken. “En iyi ihtimalle *nimf** olabilirim.”

Durup geri çekildikten sonra sertçe bana baktı. “Emery, en iyi ihtimalle hayal görüyorsun çünkü sen, bugüne kadar gördüğüm en güzel kadınsın.” Bir zamanlar denemeler sırasında ona söylediklerime benzer şeyleri tekrar ederken Cam’in bakışları yerini rahat bir gülümsemeye bıraktı. Kıkırdamaya başladığımda Cameron, ikimiz de birbirimizi yavaşça tatmin edip inlemeye başlayana kadar o gülümsemeleri öptü.

* Doğanın vahşi ve özgür ruhunu temsil eden dişi varlıklardır.

Hareket etmeyi bırakıp dizlerimin üzerine çöktüm. Cam kaşlarını çatsa da hemen ardından başını geriye doğru attı. Aletini ağzıma aldığımda dudaklarının arasından sesli bir iç çekiş duyuldu. Onu tamamen almakta tereddüt ediyordum çünkü çok büyüktü ve geçen sefer çenem neredeyse kitlenip kalacaktı. Ama benim ağzım tarafından mahvedilmesini izlemekte kararlıyım. Arzulu yüz ifadelerimizin arasında buhar ve henüz başlamamış savaşların yorucu düşünceleri dışında hiçbir şey yoktu.

Dilimle alt tarafını okşarken aletini ağzımın derinliklerine doğru kaydardım. Elleri saçlarıma kaydı ve ağzımı becermeye başlamadan önce avucuna bir tutam doladı. Yanaklarımı çukurlaştırıp onu sertçe emdim. Cameron'ın hamleleri çaresiz ve hevesli hale gelirken hayalarını okşamaya başladım. Hırlamaları kesik kesikti, nefes nefese kalmıştı. Damarlarının belirginleşmesini, çenesinin gevşemesini izlerken gözlerim yaşardı.

Cameron'm hareketleri yavaşladı ve beni izlerken başını eğdi. Sıcacık gözleri hissettiği tatminle parlıyordu.

Dudaklarımın arasından çıkarken beni ayağa kaldırıp kollarının arasına aldı. Şaşkınlıkla sert bir nefes verdim.

Çıplak vücudumu banyonun karşı tarafındaki kanepeye doğru taşımaya başladığında, "Cam, ne yapıyorsun?" diye sordum. Eskiydi ve muhtemelen tembellik yapan nöbetçilerin öğlen kestirmelerinde kullandıkları bir yerdi. Ama Cameron bunu hiç umursuyor gibi durmuyordu.

Beni yere bırakıp kanepenin üzerine iki tane havlu attı ve beni onların üzerine itti.

"Hey!" Üzerime doğru uzandığında kıkırdadım. Cameron beni tutkuyla öperken aletinin ucunu içime ittirdi. Kalınlığı ve beni her zaman kendisine uyacak şekilde ayırması karşısında inledim.

"Tek bir damlanın bile boşa gitmesini istemiyorum. Seni öyle bir dolduracağım ki günlerce menilerim içinden akmaya

SIRTINDAKİ HANÇER

devam edecek,” diye soludu. Onun edepsiz sözleriyle inlerken Cameron dişleriyle altdudağımı çekiştirdi.

Cameron kalın aletini acı verici bir yavaşlıkta içeri kaydırıp beni esnetti ve kadınlığımın, onun beni doldurması için sıırılsıklam hale gelmesine sebep oldu.

Bir anlığına yakında başlayacak sert hamleleri için yalvaracağımı düşündüm ama Cameron beni şaşırtarak eğildi ve mememi emmeye başladı. Aynı anda acımasız ve sert bir hareketle kayarak aletinin tamamını içime itti. Penisinin ucu rahim duvarıma çarpıyordu. Dudaklarımdan ilkel bir ses çıktı. Çığlık atmak ve aletinin bana neler yaptığını söylemek istesem de burada yakalanmayı hiç istemiyordum.

“Sorun yok, bebeğim.” Diliyle meme ucuma fiske attı. “Bağırarak istediğini biliyorum. Endişelenmene gerek yok. Çok yakında kendimize ait bir yerimiz olacak ve istediğin gibi gürültü yapabileceksin. Eğer istersek bütün gün sevişebilir, pizza yiyebilir ya da canımız ne isterse onu yapabiliriz. Belki de uğraşacak gündelik işler buluruz. Normal insanların neler yaptığını bilmiyorum.” Boynuma doğru yumuşak bir sesle güldü.

Kalçalarını bana doğru itip beni orgazmın eşiğine getirirken resmettiği hayal karşısında, “*Hımm,*” diye mırıldandım. “Gündelik işler, öyle mi?” Kelimeler inlemelerimin arasından döküldü. Cameron hamlelerini hızlandırdı ve tamamen içime boşalmaya hazır hale gelirken iç duvarlarımdan onu kavramasını sağladı.

Daha sonra kalçalarımı kavradı ve beni sertçe tutarken içime öyle kuvvetle kayd ki yıldızları gördüm. Boşalmaya başladığımda ölmek üzere olan bir adammış gibi hırladı. Ardından vücudu kaskatı kesildi, içimde öyle derin bir noktada zonkluyordu ki sanki doğrudan rahmime boşalıyormuş gibi hissediyordum. Başım arkaya doğru düşerken içimde zonklayan aletinin verdiği o hissin keyfini çıkarttım. Cam kalçasını hafifçe döndürürken

inledi, benim yüzümden böyle darmadağın olduğunu görmek kalbimi çalışıyordu.

“Kahrolası şekilde mükemmel, Em.” Karnımın altına, aletinin durduğu noktaya masaj yapmaya başladığında dağıldım. “Sen benim sonumsun. Eğer bunu yapmak zorunda kalırsam, seni cehennemin en derinlerine kadar takip ederim.”

Bana sonsuza kadar birlikte kalacağımıza dair söz verirken, yarı kapalı gözkapaklarımın altından ona bakıp o büyüleyici gözlerini izledim.

“Ya bizim hikâyemizin bir sonu yoksa?” diye sordum fısıltıyla. Cameron çıplak ve savunmasız bedenime bakıp parmağını nazikçe kolumda gezdirdi.

“O halde sonsuza kadar var olacağız. Tanrı olmamız gerekiyor, o halde öyle oluruz. Bunun sonu olmayacak. Bu konuşmanın bittiğini ilan ediyorum,” dedi şiirlerini okumayı sevdiği o karanlık ses tonuyla.

Uzanıp dudaklarındaki o alaycı gülümsemeden öptüm. “Benim şiirsel askerim. Buraya hiç uymuyorsun ama buna rağmen başka bir yere de ait değilsin... Tabii benim kollarım dışında.” Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdığımda bana her zaman özlemini çektiğim o sevgiyle karşılık verdi.

BÖLÜM 31

Cameron

Emery'nin iyi olduğu bir şey varsa o da kesinlikle acılarını, ateşe dönüştürebilmesiydi. O, öfkeyi altın kaplamalı bir mızrağa dönüştürüp sadece onunla bir adamı öldürebilirdi.

Em'in Mikah hakkında konuşmayı bırakmasının üzerinden neredeyse bir haftadan fazla zaman geçmişti. Hâlâ geriye kalanlarımızın başına gelecekler hakkında endişelendiğini biliyordum ama idmanlarda varını yoğunu ortaya koyuyor, hazır olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Bu dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşmasına ve umutlanmama sebep oldu. Çünkü kendi gerçekliğimiz boktan bir hale gelmek üzereydi. Son göreve gittikçe yaklaşıyorduk ve bunun herkesin üzerinde oluşturduğu ağırlık elle tutulur, cins-tendi. Nolan'ın hepimizin öldürülmesi için emir verdiğinden habersiz olan Gage ve Thomas bile aynı durumdaydı.

Zippo çakmağımı çıkartıp sigaramı yaktım. Gage ve Thomas rutin sabah koşuları sırasında yanımdan geçerken dumanı üfledim. Gage'e planlarımızdan bahsetmek isteyen bir parçam vardı ama onun bağlılığının aslında kime karşı olduğundan emin değildim. Ters giden bir şeylerin olduğunu hissetmemiş

gibi görünüyordu, eğer fark ettiyse de bunu hiç belli etmiyordu. Thomas konusuna girmeye gerek bile yoktu. Eğer yaptığımız planlara dair en ufak bir şey sezerse, bizi anında yüzbaşıya söylerdi. O tam olarak böyle biriydi.

En çok canımı yakan şey Erik'in tüm bunların içinde bu kadar masum görünmesiydi. Hâlâ bizimle birlikte kahkaha atıyor, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Bu fazlasıyla acı veriydi. Özellikle de bizim diğerlerine göre çok daha yakın olduğumuzu gerçekten düşündüğüm için. Bu durum Emery'nin belki de yarıldığını, Nolan'ın o gece başka biriyle konuşmuş olabileceğini ümit etmeme neden oluyordu. Demek istediğim... lanet olsun, Erik nasıl böylesine bir zalimlik yapabilirdi ki? Belki de bunca zamandır onu tam anlamıyla hiç tanımamıştım.

İçimde kopan duygu fırtınası, annemin beni öldürmeye çalışacağını aklıma bile getiremeyeceğim o zamana götürdü. Gözlerimi kısıp sigaramın üzerine vurdum ve küllerin aşağıya düşmesini izledim. Belli ki yalnızca beni öldürmek isteyen ebeveyn figürleri bulmakta ustaydım.

Yüzbaşı Erik uçak hangarından çıkarken dikkatimi çekmek için elini salladı. Ona doğru bakıp istemeden de olsa yanına yürümeye başladım.

"Benimle yürüsene, Cameron," dedi keyifle. Erik her zaman ki gibi siyah taktik pantolonunu giymişti ama bugün altın kol düğmeleri ve rozetleri bulunan subay ceketi de üzerindeydi. Tek kaşımı kaldırsam da nedenini sormaya çalışmadım. Zaten Albay Bridger ya da Nolan orada olacağı zaman böyle giyindiğini biliyordum.

"Emery nasıl?" diye sordu yumuşak bir sesle. Arazinin sınırındaki toprak yolda yürürken sigarasını yaktı.

Cevap vermeden önce kendi sigaramdan uzun bir nefes çektim. "Neredeyse tamamen iyileşti."

"Kastettiğim şey bu değildi."

SIRTINDAKİ HANÇER

“Eğer kastettiğin şey sana *amca* demesiye, kesinlikle bunu yapmayacak.” Kısık sesle gülüp paylaştığımız bu ufacık andan keyif almaya çalıştım. Her ne kadar sahte de olsa, hâlâ rahat hissettiren bir tarafı vardı. Erik’in yanında olduğum zamanlarda kendimi bir canavar gibi görmüyordum. Bana asla öyleymişim gibi davranmamıştı. Hayatta kalmak için bilmem gereken her şeyi bana o öğretmişti.

Erik başını iki yana sallarken güldü. “Bunu yapacağı aklıma bile gelmemişti ama... daha önce söylemediğim için bana kızgın mı?” diye sordu. Kulağa pişmanmış gibi geliyordu.

Kaşlarımı çattım. *Bizi öylece bir kenara fırlatıyorsa, neden umursuyor ki?*

“Hayır, sanırım nasıl karmaşık bir durum olduğunu anlıyor. Bu arada... sen ve Greg *nasıl* düşman haline geldiniz?”

Yaşananların sadece sonunu görmek kolaydı. Ama Erik ve Greg’in, üvey kardeş olduklarını göz önüne alarak uzun bir mazileri olduğunu tahmin ediyordum.

“Tanrım... Eğer berbat hikâyemi anlatacak vaktim olsaydı, saatlerce burada kalırdık. Ama kısaca özetlemem gerekirse, gerçekten hiç anlaşılamazdık. Ben anne tarafından üvey kardeşim. Soyadım Belerik çünkü Mavestelli değildim, en azından kan bağıyla. Fakat Bay Mavestelli, Greg’in içindeki o karanlığı görmüştü. Onun imparatorluğu neredeyse yıkacağını ya da imparatorluğunun gücüyle dünyayı yavaş yavaş ateşe vereceğini biliyordu. Bu yüzden vasiyetinde, imparatorluğun ikimiz arasında paylaştırılmasını söylemişti. Ne yazık ki babamız hastalandı ve genç sayılacak bir yaşta hayatını kaybetti. O ana dek biz kirli işleri yapmaya ve işleri yönetmeye zaten çoktan başlamıştık. İşte o zaman, Greg beni öldürdüğünü ve bu işten sıyrıldığını düşündü. Gölge Birlikler’den bir subay, Albay Bridger tarafından izleniyordum. O zamanlar takım çavuşuydu. Beni buraya o dahil etti.”

Gözlerim açıldı. “Bekle biraz. Sen infazcı mıydın?”

Başını sallayarak onayladı. “Acımasız bir işti. Emery’nin bu sorumluluğu üstlenmek zorunda kalmasına üzülüyorum.”

İnfazcı olmuş ve bunu bütün dünyanın öğrenmesini sağlamıştı. Peki ama bu neye mal olmuştu? Kurtlarla dolu bu çukura düşmeye mi? Şiddet ve hapların olduğu bir kısır döngüye hap solmaya mı?

Bunu düşününce kalbim sıkıştı ve suçluluk duygusu üzerime çöktü. Çünkü Emery’nin bunların hepsini yaşamasına seviniyordum. Eğer tüm bunlar yaşanmamış olsaydı, benimle birlikte asla buraya düşmezdi. Gitmesine asla izin vermeyecektim.

Yolda yürürken aramızda bir sessizlik oluştu. Serin hava ciğerlerimi yakıyordu. Arazinin kenarında, yerden eğri bir şekilde yükselen çitin yanında durduk. Gece Reed ile burada buluşacaktım. Ona bizimkine benzer bir üniforma verecektim, böylece binaya girebilecek; Damian ve Wraith’in takip cihazlarım alt kattaki banyoda çıkartacaktı.

Reed, özellikle bu gece olmasını söylemişti çünkü Nolan ve Erik, Riöt’un şu anda ele geçirdiği sığınakta bir toplantıya katılacaklardı. Onların bize bu kadar yakın olduğunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu.

Aslında, gerçekten bilmek istediğim şey, Reed’in bu bilgilerin tamamına nasıl ulaştığıydı. Mavestelli’nin Bryce’ı gibi onun da mı içeride bir casusu vardı? *Peki ama kim?* diye geçirdim içimden.

Reed’in asıl amacının ne olduğu hâlâ soru işaretliydi. Haplara zaten sahipti. Siyah enjeksiyonla da ilgileniyordu ama onu gerçekten harekete geçmesi içi teşvik eden şey neydi? Mavestelli’ye ihanet edince eline ne geçecekti? Emery’nin bana anlattığına göre on yıldan daha fazla süredir Mavestelli ailesinin parçasıydı. Muhtemelen Greg’in ailedeki pozisyonuna sahip olmak istiyordu. Kulağa mantıklı gelen tek şey buydu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Bunu yapmamın nedeni tamamen aptallık mı, yoksa her konuda karanlıkta kalmaktan bıkmış olmam mıydı bilmiyordum ama yüzbaşıya gözücuyla bakıp, “Mikah nasıl?” diye sordum.

Erik’in gözbebekleri büyürken omuzları gerildi, derin bir nefes verip rahat bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı ve sigarasını yere fırlatıp ezdi. Gözlerim toprağa sertçe bastırdığı kalın botlarına takılıp kaldı.

Davranışı bilinçli gibi görünüyordu ya da yalnızca ben fazla anlam yüklüyordum.

“Çoktan sonraki görev için çalışmaya başladı bile,” derken sesi çatladı.

Yalan söylüyordu. Kendi kabuğuma çekilmeme neden olan o acıyı bastırmak zorunda kaldım.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedim yumuşak bir sesle. Gözlerimi ufukta tutmaya devam ediyordum. Gözlerinin, sakladığım bir amacım olup olmadığını görmek için üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. “Sadece yürüyüş mü yapmak istemiştiniz, efendim?” Beni buraya çağırmasının sebebini öğrenmek için ona baskı yaptım.

Erik güldü. “Seninle hep direkt konuya giriyoruz, Cameron. Doğrudan işin içine girmeden önce ayaküstü sohbetler etmeyi öğrenmen gerek.”

Herhangi bir duygu göstermedim. “Her şey görevle alakalı, efendim.”

Modumun yerinde olmadığını fark edince konuya girdi. “General Nolan burada.” Olduğum yerde kaldım ve Erik’e sanki kafama kurşun sıkmak üzereymiş gibi baktım. “Seninle konuşmak istiyor. Özel.” Bunu söylerken gözlerimin içine bakmamıştı.

Boğazımı temizledim. “Efendim, Nolan ile baş başa kaldığım son seferde bana yaptığı iğne yüzünden aklımı kaçırdım. Sizin ya da Emery’nin de benimle birlikte olmasını tüm saygımla talep ediyorum.”

Erik başım iki yana sallarken yürümeye devam ettik. “Bu bana bağlı değil, biliyorsun.” Morali bozuk gibi görünüyordu, sanki kötü bir şey olacağını biliyordu.

Adımlarımı yavaşlatırken, “Konunun ne hakkında olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum.

Omzunun üzerinden bana baktı. “Hayır, on beş dakikan var. Bu yüzden hemen giyinip sonra da hangarın üstünde onunla buluşmanı öneririm.” Erik bunları söylerken gözleri başımın üzerinden kayıp güneşin yansıdığı pencerelere kaydı. İçinde duran şeytanı gizliyorlardı.

Buradaki nöbetçilerin savaş odasında yaptıkları toplantılarda giydikleri ceketlerden birini üzerime attım. Koyu maviydi ve her yerinde altın renkli iplikler vardı. Düzgünce ütülenmişti, dik yakalıydı. Ana üssümüzde duran siyah ceketlerle kıyaslandığında epey sıradan kalıyordu. Oraya dönmek için hissettiğim istek garipti ama ne ana üssü ne de Yeraltı’nı bir daha görebileceğimi düşünüyordum. Açık konuşmak gerekirse, Emery ile birlikte olduğum sürece benim açımdan hiçbir sorun yoktu.

Bu uçak hangarı iki katlı olması ve bir de bodrumunun bulunmasıyla benzersizdi. Yapan kişi öngörülü davranmış, buradaki sert rüzgârlara dayanıklı hale gelmesi için yapıyı tuğlayla çeliği karıştırarak inşa etmişti. Duvarları oluşturan metal paneller, ben çinko kaplamalı demir merdivenlerden ikinci kata çıkarken tıkrıyordu.

Bu kat da neredeyse bizim kaldığımız kat gibi sadeydi. Hangarın tamamı boyunca uzanan büyük bir odadan oluşuyordu. Kubbe şeklinde bir tavanı vardı ve boydan boya eşit aralıklarla yerleştirilmiş pencereler sayesinde içeriye bolca ışık giriyordu. *Buradan harika bir stüdyo daire olurdu* diye geçirdim içimden.

Odanın tam ortasında eski ahşaptan yapılma bir masa duruyordu. Etrafında da iki sandalye vardı. Bütün bunların dışında

SIRTINDAKİ HANÇER

bir de üçüncü pencerenin önünde, ellerini arkasında sertçe birbirine kenetlemiş General Nolan bulunuyordu.

Onun gibi adamlara olan nefretim gittikçe yoğunlaşıyordu. Sanki hiç çocuk olmamışlar gibi insanlıklarını öyle güzel saklıyorlardı ki... Bir saniyeliğine bile olsa o maskelerini indiremezler miydi? Bir gün, onun gerçek yüzünü göstermesini sağlayacaktım. Neye benzediğini hayal bile edemiyordum.

Kötü adamlar neyin hayalini kuruyordu? Huzurla dinlenmeyi ve gardlarını indirmenin mi? Odanın ortasına doğru sakın adımlarla yürürken kafamın içinden bu düşünceler geçti. Benimle konuşmaya hazır hale gelene kadar *hazır ol* konumunda bekledim.

Uzun ve rahatsız edici birkaç dakika geçti. Söz konusu Nolan olduğunda bu pek de yabancı bir şey değildi. Nolan, güneş ışıklarının arasından süzülen tozun beni boğacağından emin olacağım duruma gelene dek arkasını dönmezdi.

Aydınlık pencerelerden uzaklaşıp aslında ait olduğu gibi gölgelerin içine adım atarken daha yaşlı görünüyordu. Saçlarında hatırladığımdan daha fazla gri tutamlar vardı ve gözleri, karamsar düşüncelerle kararmıştı.

“Mori.” Nolan oturmadan önce her zaman yaptığı gibi beni ilgisiz şekilde selamladı ve sonra bana da oturmamı işaret etti.

“General Nolan. Sizi görmek çok güzel, efendim,” dedim normal bir sesle.

“Biliyor musun, seni her zaman başıma açılan bir bela olarak gördüm.” Kaba sözleri karşısında irkildim. “Albay Bridger’a seni kaç kere göndermesini söylediğimi tahmin bile edemezsin. İlaçlara karşı dayanıklı olsan bile sende beni rahatsız eden bir şeyler var.” Sesi umursamaz ve buz gibiydi.

Çenem kasıldı ama yüzümü ifadesiz tutmak için elimden geleni yaptım. Buna nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum, o yüzden sessiz kaldım.

Sandalyesinde öne doğru eğilip dizlerine yaslanarak beni daha yakından süzdü, sanki onun için deneyden başka bir şey değildim. Pes edip çözülmemi bekliyordu ama nereden geldiğimi unutmıştu. Beni ben yapan o yeri... Bunun düşüncesi göğsümdeki yara izinin yanmasına neden oldu.

“Ama belli ki sen kendini gerçekten kanıtlamışsın, Mori. Tüm garipliklerine rağmen. Uzun zamandır seni göndermesini tavsiye etmeme rağmen Albay Bridger sana subayların içinde bir yer teklif etmeye karar verdi. Senin Hades Timi’ne, Ölüm Çavuşu olarak terfi edilmeni önerdi.” Benim şaşkınlıkla değişen yüz ifademi izlerken küçük gözleri, karanlık çukurları andırıyordu. *Hades mi?* Emery, Mikah’nın bizim timimizin yerine geçecek yeni bir ekibe ait bilgilere ulaştığından bahsetmişti. Ve şimdi de *benim* o timin, takım çavuşu olmamı mı istiyordu?

“Ne?” Ciğerlerimden şaşkınlık dolu bir nefes çıktı.

Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. Boğazım duygularla düğümlendi. Gölge Birlikler’de subay olmak bunca zamandır tek amacımdı. Zorlu ve acımasızlıkla geçen yedi yılda, uğruna çok çaba sarf ettiğim her şey bunun için değil miydi? Ama geleceğimin artık orada olmadığını biliyordum... o halde neden bunu düşünmek bile kalbimi kırıyordu?

Nedeni bunun neye mal olacağını bilmem miydi? Yoksa daha iyisini bulduğum için miydi? *Emery*. İçimde büyüyen kargaşayla mücadele ederken dişlerimi sertçe sıktım.

Uzun zamandır *Ölüm Çavuşu* olmak istiyordum.

Nolan sırtıttı, bu gerçekten kötü niyetli bir gülümsemeydi. Oturuşunu düzeltti ve sandalyesinin arkasına yaslanırken bir parça siyah kâğıt çıkarttı. Bir tarafında altın rengindeki harflerle yazılmış kelimeler vardı.

“Her subayın hayatında zor bir karar alması gereken bir dönem gelir, Mori. Gölge Birlikler’de yüksek rütbeli bir asker olabilmek için bugüne kadar yaptıklarından daha fazlasını

SIRTINDAKİ HANÇER

kanıtlamalısın. Hepimiz bulunduğumuz pozisyonlara gelebilmek için zor seçimler yapmak zorunda kaldık. Yüzbaşı Belerik ısrarla seni tavsiye etti.”

Ağrı göğsüme yayılıp ciğerlerimi istila etti ve nefesimi kesti. Çünkü bundan sonra ne söyleyeceğini biliyordum.

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordum yavaşça. Bu tozlu ve ürkütücü oda fazla sessiz geliyordu. Bakışlarım bomboştu, içlerindeki ışık sönmüştü.

Nolan siyah kâğıdı bana doğru uzattı. Albay emri bizzat kendi elleriyle yazmış gibi görünüyordu.

Mavestelli öldükten sonra Fury Timi'ni ortadan kaldır. Yalnızca sen geri döneceksin ve Gölge Birlikler'in içinde efsane olacaksın.

BÖLÜM 32

Emery

Cameron, Gage'in buradaki bazı uçak modellerinin ne kadar eski olduğunu anlatmasını dinlerken bakışlarıma zar zor karşılık veriyordu. Yüzbaşıyla yaptığı yürüyüşten sonra sessizliğe gömülmüştü. Tamamen içine kapanmış değildi ama bana anlatmadığı bir şeyler vardı. Öğleden sonraki talimlerde başını öne eğerek dalıp gitmişti.

Damian dizimi hafifçe dürtüp kucağıma birkaç tane eldiven bıraktı. "Dün yanlışlıkla yaktıklarımın yerine," diye mırıldandı. Hâlâ sıırtmaya devam ettiği için aslında hiç de üzgün olmadığını anlayabiliyordum.

"Umarım göreve çıkmadan önce işaret fişeklerini nasıl kullanacağını öğrenirsin," dedim alayla. Belli ki Büyük Havza'daki sığınağa giderken yaptığım gösteri büyük beğeni toplamıştı. Cameron, kaçma zamanımız geldiğinde bunun epey işe yaracağını düşünüyordu.

"Tabii, elbette." Damian beni başından savar gibi elini salladı ve Wraith'in yanına oturdu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Göz göze geldiğimizde bakışlarımı onun üzerinden çekmedim. Wraith sırtarak, “Ee, Reed denen şu herifi nereden tanıdığını anlatacak mısın?” diye mırıldandı.

Damian da hemen hareketlendi ve merakla başını salladı. “Hadi ama. Bu gece boyunlarımızı delik deşik edecek. En azından bize bu kadarını borçlusun.”

Omuz silktilim. “Onunla on iki yaşındayken gönderildiğim akademide tanıştım. Benimle aynı sınıftaydı ama zekâsı benimkinden oldukça üstündü.” Reed’in hakkında konuşmanın gariplik, nostaljik hissettiren bir yönü vardı. O zamanlar ikimiz çok yakındık. Şimdi ise birbirimizden apayrı dünyalarda gibiydik. Buna rağmen yine de kaderim onun ellerindeydi. Tıpkı her zaman olduğu gibi. “O, akademide birkaç sınıf atladıktan sonra eskisi kadar sık görüşmemeye başladık. Babam o sıralarda Reed’i kendi ekibine dahil etti. Sanırım içinde yatan kötülüğü gördüğü için ondan hoşlanmıştı. Aslında hepimiz bunu görmüştük ama öylesine karizmatikti ki bazen bunu fark etmek zor olurdu.”

Damian endişeli görünüyordu ama Wraith yalnızca daha sert bakmaya başlamıştı.

“Ona fazla güvenmeyin. Takip cihazlarınızı çıkartmasına izin verin ama konuşma taktiklerine sakın kanmayın. Eğer dikkatli davranmazsanız, Reed on dakika içinde bütün sırlarınızı ortaya dökmenizi sağlayabilir.”

Wraith homurdanıp akşam yemeği için tekrar toplanan timin kalanına baktı. Gage, onlara katılmamız için elini salladı.

Damian ortamı yumuşatmak için şakayla, “Yanlış hatırlamıyorsam boşboğazlık yapan sendin, hatırladın mı?” dedi.

Ona sırtarak baktım. “Hangi konudan bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.” Üçümüz birlikte kalkıp akşam yemeği için diğerlerine katılmadan önce kahkaha attım.

Cameron kapının yanında duruyor ve Reed'in söylediği gibi Erik'in odasından ayrılıp yukarı çıkmasını bekliyordu.

Akşam boyunca pek konuşmamıştı, kendi düşüncelerinin içinde kaybolup gitmiş gibi görünüyordu.

Yanına geçip duvara yaslandım ve odaklanmış yüzünü inceledim. Muhtemelen ona yaklaştığımın farkında bile değildi.

"Cam?"

İrkilip gözlerini yavaş yavaş bana çevirdi. Bakışları endişeyle dolu bir denizle kaplıydı, ufukta yaklaşan bir fırtına vardı.

Yumuşak bir sesle, "Em?" dediğinde bütün cesaretimi çaldı.

"Bu sabah bir şey mi oldu? Erik ile buluştuğundan beri gergin görünüyorsun." Tavırları beni rahatsız ediyordu. Yüzbaşı, Cameron'ın paylaşmadığı bir şey mi söylemişti?

Cameron'ın yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Hayır, sadece hoş bir yürüyüş yaptık." Birkaç saniye durduktan sonra gözlerini tekrar koridora çevirip orayı izlemeye başladı. "Bu küçük anları her şey bitmeden önce ezberlemeye çalışmam garip mi?" diye sordu üzgün bir şekilde.

Dudağımın kenarını ısırdım. Nasıl hissettiğini gayet iyi biliyordum. Seni koruduğunu hissettiğin birine veda etmek kolay değildi ama kastettiği şeyin bu olup olmadığından emin değildim.

"Hayır, bence değil. Bu, bir bakıma sessizce edilen bir vedaya benziyor." Parmaklarımı kolunda dolaştırıp sırtına kaydurdım ve kollarımı göğsüne dolayarak ona sıkıca sarıldım.

Elini benimkinin üzerine koyup sertçe sıktı.

Bir kapının kapanma sesi donup kalmamıza neden oldu. Cameron dikkatle izledi ve uzaktan ikinci kapının kapanma sesini duyana kadar bekleyip başını salladı. "Bu, Erik'ti. Ben Reed ile bulaşacağım. Sen Wraith ve Damian'ı al, banyoyu sterilize et."

Eğer bu kadar tuhaf davranmıyor olsaydı, söylediklerini hemen kabul ederdim. Ama yanlış giden bir şeyler vardı ve yüzbaşının arkasından gittiği için rahatsız hissediyordum. Cameron'a

SIRTINDAKİ HANÇER

güvenmediğim için içimi bir suçluluk sardı ama Reed ile benim buluşmam daha iyi olurdu. Onunla yüzleşmem gerekiyordu.

Cameron'ın bu konuda bana itiraz edeceğini bildiğim halde, "Reed'i almaya ben giderim. Sen burada kal ve her şeyin hazır olmasını sağla. Onunla özel olarak konuşmam gerek," dedim gergin şekilde.

Tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Ona içimi dökmem gereken bazı şeyler var... Sana olur mu olmaz mı diye sormuyorum," dedim sertçe.

Cameron beni baştan aşağıya süzdü, sanki benimle tartışacakmış gibi dudaklarım birbirine bastırdı ama sonra iç çekti. "Pekâlâ. Ama elini çabuk tut. Ne kadar vaktimiz var bilmiyorum."

Başımı salladım ve dolaba doğru yürüyüp Reed'e vermek için aldığımız yedek üniformayı aldım. Onu gizlice içeri almak böyle daha kolay olacaktı.

Yağmur omuzlarıma şiddetle vuruyordu. Bu geceki hava durumunu kontrol etmem gerekirdi. Nöbetçiler, hangarın girişindeki küçük odalarında kanalı sürekli açık tutuyorlardı ama ben tabii ki havanın her şeyi etkileyen bir faktör olduğunu unutmuştum.

Eğik çite doğru giden yolda yürürken kanım kulaklarımda uğulduyordu. Orada beni bekleyen bir siluet vardı. Her ne kadar kemiklerinin şeklinden başka bir şey göremesem de onu, karanlığın içinde bile tanırdım. Reed olduğunu anlardım.

Koşuşumu yavaşlatıp ondan birkaç metre uzakta durdum. Kapüşonunu başının üzerine çekmişti ama beni tepeden tırnağa süzen acımasız gözlerini gizleyemiyordu.

Kaşlarının arasında ufak bir kırısklık belirdi. "Emery?" Cameron'ı bekliyordu.

Ona dik dik bakıp yedek üniformayı kollarına uzattım. "Hemen giy," dedim sertçe ve arkamı dönüp kollarımı sıkıca etrafıma sardım.

Sırıttı. Bu, uzun zamandır aşına olduğum bir sesti.

“Benimle yaptığı anlaşmayı sana gerçekten anlatmasına şaşır-dım. O deli askerin buna kalkışacağım hiç sanmıyordum. Gerçi en başından beri sürprizlerle doluydu.” Reed’in sesi halinden mem-nunmuş gibi geliyordu. Onun bu kadar sinsi olmasından nefret ediyordum. Gerçekte neyin peşinde olduğunu bilmek imkânsız hale geliyordu. Reed’i tam anlamıyla asla çözememiştim.

“Bu meselelerin içine niye dahil oluyorsun, Reed? Eğer Greg, Gölge Birlikler’e bilgi sızdırdığını öğrenirse, sana neler yapacağı hakkında bir fikrin var mı?” Ses tonuma yansıyan endişeden hiç hoşlanmamıştım ama şu anda Reed’den nefret etsem de o benim ailem gibiydi. Eğer ölürse... ne yapardım bilmiyordum.

Çitin direğine fırlatılan kıyafetlerin sesiyle irkildim. *Sırtımı ona dönmek çok korkutucuydu.*

“Emery benim için endişelenmene gerek yok, yemin ederim. Beni tanıyorsun, ben her zaman dört adım daha öndeyimdir ve işlerin ters gitmesi durumunda bolca yedek planım var.” Gerçekten de buna hazırlıklıymış gibi basitçe söylemişti. “Ah, bu saç modeli sana gerçekten yakışmış.”

İşini bitirdiğini belli etmek istercesine omzuma hafifçe vur-du. Omzumun üzerinden ona sertçe baktım. “Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim. En azından bana gerçekten neyin peşin-de olduğunu söyle,” derken elini uzaklaştırdım.

Reed dudaklarını birbirine bastırdı. “Biliyor musun, aslında Greg kafanı kazımamı istemişti. Yani, öyle karmaşık halde bıraktığım için rica ederim. Saçının bu uzunlukta kalmasına izin ver-mesinin tek yolu buydu.” Sanki sorularımdan şimdiden bıkmış gibi derin bir nefes aldı. “Ne, hâlâ tahmin edemedin mi?” Bana gülümsediğinde midem hissettiğim dehşetle bulandı. Psikopat-lar akıl oyunlarından neden bu kadar keyif alıyorlardı?

“Gölge Birlikler’de nasıl bu kadar fazla istihbarata sahipsin? Cameron’ın dışında içeride tanıdığın başka insanlar da var mı?”

SIRTINDAKİ HANÇER

Uçak hangarına dönerken ondan koparabileceğim her bilgiyi almaya çalışıyordum.

Kahkahası beni daha da kızdırıyordu. “Ah, çok yakında öğreneceksin, Emery.”

Ona doğru hızla döndüğümde aniden durdu, gözleri büyü-müştü.

“Bu oyun değil, Reed. Sonraki görevde timimin tamamı yok edilecek ve içimizden birinin kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorum.” Dişlerimi sertçe sıkıp başımı iki yana salladım.

İç çekerken çenemi tutup yukarı kaldırdı. Yağmur damlalarından dolayı gözlerimi kısıtım.

“Ölmene izin vermeyeceğim, tamam mı? Söz veriyorum. Ama benden bilgi alamayacaksın, bu gece olmaz. Eğer arkadaşlarının takip cihazından kurtulmalarını istiyorsan, hemen gitmeliyiz. Fazla vaktim yok,” dedi Reed ciddi bir tavırla. Saatine bakıp tekrar yürümeye başlamam için beni hafifçe dürttü. “İster inan ister inanma ama sen benim tek arkadaşımsın. Seni tehlikeye atmayacağım, Emery.”

“Güven bana, buna inanıyorum.” Kaşlarımı çatattığımda o acımasız sırtışı tekrar ortaya çıktı.

Bunun beni kızdırması gerekiyordu çünkü pisliğin tekiydi ama söyledikleri beni avutmuştu. Bir zamanlar o da benim tek arkadaşımdı. Ama Gölge Birlikler’e dahil olduğumdan beri hayal edebileceğimden çok daha fazlasını bulmuştum.

Reed, Damian’ın yanına bir alet yerleştirip işine başladı. Ekranı bulunmayan küçük siyah bir kutuydu, sadece o üzerine bastığında yanıp sönen kırmızı bir ışığı vardı. Reed’in onun ağzını kapatmamıza ısrar etmesinden dolayı memnundum çünkü neşterle tenini keserken Damian’ın çıkardığı acı dolu hırıltılar tüylerimi ürperti-yordu.

Operasyon, bir dakikadan daha az sürdü.

Ardından takip cihazı çıkmıştı. Bu kadar küçük olmasına ve hapların kapsülüne olan benzerliğine şaşırmışım. Reed hemen cihazı kutunun yanına koyup düğmeye tekrar bastı. Işık yeşile döndükten sonra kapandı.

Cameron Reed'in özenli hareketlerini şaşkınlıkla izliyor, muhtemelen tıpkı benim gibi Reed'in bunların doğru şekilde çıkartılacağını nasıl bildiğini merak ediyordu. Kullandığı aleti nereden bulmuştu?

Wraith'inki daha az dramatik olmuştu. Reed takip cihazım devre dışı bıraktığında bile irkilmedi.

Reed kanlı ellerini havlulardan biriyle silerken, "İşte bu kadar kolay," dedi.

Takip cihazlarına baktım. "Peki biri bu alet olmadan takip cihazını çıkartmaya çalışırsa ne olur?" Cevabı gayet belliydi, yine de bunu onun söylemesini istiyordum.

Reed sanki aptalmışım gibi bana baktı. "Patlar. Takip cihazını güvenle çıkartabilmek için bu kutuyu altmış santim uzakta tutmak gerek." Bunu, sanki şeytanların yaptığı bu ustalık eserine hayran olmuş gibi sinsi bir gülümsemeyle söylemişti.

Reed, Wraith'in ufak kesliğini dikerken Cameron kollarını göğsünde birleştirip, "Sanırım sen de onu nasıl ele geçirdiğini bize söylemeyeceksin?" dedi.

Reed sırtıttı. "Tabii ki söylemeyeceğim." Saatini kontrol etti ve gitmek için ayağa kalktı. "Bu eğlenceliydi ama zamanım doldu." Elini Cameron'a uzattı, şırıngayı kendisine vermesini beklerken tek kaşını kaldırmıştı.

Cameron cebindeki siyah iğneyi çıkartıp hiçbir şey söylemeden ona verdi. Bakışlarında yenilmiş ve suçlu bir ifade vardı.

Reed, arkasına bandaj yapıştırılmış metal levhayı Cameron'a uzattı. "Bunlar da diğer ikisi için. Kaçmadan önce sinyali engellenmeniz gerek. Yoksa takip edilme ya da takip cihazının infilak olması riskiyle karşı karşıya kalırsınız."

SIRTINDAKİ HANÇER

Hepimizin bakışları karamsardı.

“Harika. Birkaç gün sonra görüşürüz.” Reed banyodan hiç tereddütsüz çıkmadan önce göz kırptı. Onu merdivenlere kadar takip ettim.

“Oradayken sakın yolumuza çıkma, tamam mı? En son isteyeceğim şey senin cansız bedenine karşılaştırmak,” diye itiraf ettim ve elini yakalayıp vedalaşmamızın daha samimi olması için sıktım.

Alayla gülümsedi. “Beni öldürmek için gerçekten çok çaba sarf etmen gerekir, Emery. Her zaman olduğu gibi hakkımı yeterince vermiyorsun. Uzun zamandır bunu bekliyorum, o yüzden benim için endişelenme. Yalnızca sahada en iyi performansını gösterirsen benim işime yararsın. Yani sen beni hayal kırıklığına uğratma, ben de seni hayal kırıklığına uğratmayayım.” Gözlerindeki ateş kötülükle doluydu ve her şeyi tüketiyordu.

O kapıyı arkasından kapattıktan sonra kendi kendime fısıldadım. “*Bencil pislik. O kafanın içinde ne planlar dönüyor?*”



BÖLÜM 33

Emery

Damian ve Wraith, kesiklerini saklamak için yeleklerini tüm hafta boyunca boğazlarına kadar fermuarı çekili halde tutmuşlardı. Sanırım ilk günden sonra endişelenmeyi bırakmıştım çünkü kimse bir şeylerden şüpheleniyor gibi durmuyordu.

Formasyon düzeni üzerinde çalışıp her gün en az iki defa yirmi bin fitten iniş yaptığımız için zaman yorucu geçiyordu. Antrenmanların hepsine altı buçuk kilometrelik koşularla başlıyor ve bitiriyorduk. Tam anlamıyla cehennem gibiydi.

Ama bugün diğer günlere kıyasla daha kötüydü çünkü burunum kanamaya başlamıştı. Elimden geldiğince kıyafetimin bilek kısmıyla siliyordum. Cameron'ın endişelenmesi gereken en son şey bendim. Ve *benim* de isteyeceğim son şey General Nolan'ın bana dozun en sonuncusunu vermesiydi. Nolan'ın, Cameron her gelişme kaydettiğinde yaptığı gibi ilaçları mükemmelleştirmeye çalıştığını biliyordum ama neler yaşanacağını kimse bilemezdi. Kendimi daha dengeli hissediyordum ve bunu kaybetmek istemiyordum.

Su noktasının yanına çöküp plastik bir şişe aldım ve birkaç büyük yudumla bitirdim.

SIRTINDAKİ HANÇER

Damian yanıma eğilirken, “Bize de biraz ayır,” dedi şakayla. Saçları terden sırlıslıklamdı, suyu benim gibi hızla içti.

Gage koşusunu bitirdiği sırada elini havaya kaldırınca ona bir şişe su attım ve hepsini başından aşağıya boşalttı.

“Görevden bir gün önce dinlenebileceğiz, değil mi? Bu çılgınlık.” Wraith nefesini düzene sokabilmek için ellerini dizlerine yasladı, ilk defa şikâyet ediyordu. Neredeyse ağzım açık kalacaktı çünkü onun daha önce herhangi bir konu hakkında sızlanacağını hiç düşünmemiştim. *Sanırım çok ama çok derinlerinde bir şekilde insanlığı vardı.*

“Pek sayılmaz.” Thomas’ın sesi öfkeli geliyordu ama endişe hepsinden baskındı. Her zaman grubun alaycı, kurallara uymayan üyesi olmuştu fakat uçak hangarına geldiğimiz zamandan beri çok daha sessizleşmiş, hatta içine kapanmıştı.

Bir şeylerin ters gittiğini hissedip hissetmediğini, bu konuda hiçbir şey söylememek için inat edip etmediğini merak ediyordum.

Cameron sessizce suyunu içti, ben bakışlarımı yukarı kaldırırken o aşağıya baktı. Gözleri koluma takılmıştı. *Siktir.* Kolumun iç tarafındaki kurumuş kanı gördüğünü biliyordum çünkü çenesini sıktı ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

Benim için kaygılanmasını istemiyordum ama bunu gizlediğim için yine de suçluluk duyuyordum. Başkalarının önünde bir şey söylemediği için bakışlarımla ona teşekkür ettim. Özellikle de yüzbaşı benim birkaç adım ötemde durmuş, sigarasını içip elinde tuttuğu dosyada bir şeyleri incelerken.

Kısa süre sonra serbest bırakıldık ve tam da düşündüğüm gibi Cameron kolumdan tutup beni binanın yan tarafına çekti. Kısık sesle, “Tekrar başlamasından bu yana ne kadar zaman geçti?” diye sordu. Sanki kanamanın kaynağını arıyormuş gibi başımı tutup öne arkaya çevirdi.

“İki gece önce,” dedim isteksiz halde.

“Em.” Elleri omuzlarımın etrafını sertçe kavrarken başını hayal kırıklığıyla öne eğdi. Zaten berbat hissediyordum, bunu daha kötü duruma getirmek zorunda mıydı? Altdudağımı dişlerimin arasına alıp hislerimi bastırmak için ısırıldım.

Önemsediğin bir insanın, gözlerinin önünde mahvolmasını izlemenin ne kadar zor olduğunu deneyimlerimden biliyordum. Onlara yardım etmek için elinizden gelen hiçbir şey olmamasının ne kadar çaresiz ve korkutucu olduğunu da. Benim durumundan haftalar öncesinde onun nasıl dağıldığını izlemiştim. Bu durum insanın ruhunu yıpratıyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

“Biliyorum, Cam.” Elimi yanağına götürüp hafifçe okşadım, bakışları ıstırapla yumuşadı. “Biliyorum.”

Derin bir nefes alıp alnını benimkine yasladı ve gözlerini kapattı. “En azından bana burun kanamalarının haricinde başka bir yan etki yaşayıp yaşamadığını söyler misin? Sana yardım etmek istiyorum, aşkım. Bunu yapmaya *ihtiyacım* var. Seni kaybedemem, bu yüzden *lütfen...* sana yardım etmeme izin ver,” diyerek nazikçe yalvardı.

Ellerimi yumruk haline getirip korkularımı bastırdım. “Zihinsel olarak kendimi kaybettiğim, zaman algımı yitirdiğim anlar yaşıyorum... Bunlar da birkaç gece önce başladı.” Gözlerime dolan yaşlarla savaşıyordum. Cameron irkildi ve bana bakabilmek için arkaya doğru birkaç adım attı.

Gözkapaklarımdan birini aşağı çekti. “Yukarı bak.”

Bir şeye rastlamayacağını umarak söylediğini yaptım ama gözlerimin beyaz kısmında yavaş yavaş büyüyen, koyu kanlı lekeleri ben de görmüştüm. Durum pek de iyi görünmüyordu.

“Bazen nerede olduğumu tamamen unutuyorum. Ama senin genellikle gösterdiğin şiddet eğilimleri ortaya çıkmadı ve en azından bildiğim kadarıyla kimseyi öldürmedim.”

SIRTINDAKİ HANÇER

“Siktir.” Sesi titrerken hızla diğer gözümü kontrol etti. “Bu da aynı.” Cameron başını ellerinin arasına alıp daireler çizdi. Küfürler ediyor, başını iki yana sallıyor ve bana, kalbimi paramparça eden darmadağın olmuş gözlerle bakıyordu.

Etrafımızdaki dünyayı tamamen sessizliğe gömen kısık bir sesle, “Bu ne anlama geliyor?” diye sordum. Kuşlar, rüzgâr, gökyüzündeki uçaklar ve binanın içinden yükselen kahkahalar... Cameron’ın cevap vermesini beklerken hepsi sessizliğe büründü.

Hareket etmeyi bırakıp ellerini iki yanında yumruk yaptı, bana bakamıyordu.

“Ölmeye başladığın anlamına geliyor,” dedi boğuk bir sesle. Kendisine bu kadar acı çektiren kelimeleri söyledikten sonra altdudağını ısırды. Ardından çenesini sertçe sıkıp bana baktı, gözleri kıpkırmızı olmuştu ve yanaklarından aşağıya yaşlar süzülüyordu. “Vücudun çökme sürecinde, ilaçları reddediyor ve yapabileceğim bir şey var mı, yok mu bilmiyorum. Ama her şeyi deneyeceğim.”

Ölüyor muyum? Fiziksel acımı durduran ilaçların aynı zamanda bedenime zarar verdiği düşüncesinin gerçekten ironik bir yönü vardı.

Gerçeği kabullendiğimi görmüş olmalıydı çünkü aramızdaki mesafeyi tek adımda kapatıp beni sertçe göğsüne yasladı. Parmakları saçlarımda dolaşıyordu, başımın üzerini birkaç kez öptü.

“Sana yemin ederim, elimden ne gelirse yapacağım. Bu sorunu halledeceğim, Em. Benim gibi bir günahkâr için bu dünyada başka hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şey. Reed’e ulaşacağım ve eğer o yardım etmezse zor da olsa General Nolan’a soracağım. Bunu bir şekilde çözeceğiz.” Alnımı öperken söz verdi.

Sanki bir dakika sonra kendimi karanlık odada, tek başıma otururken bulmuştum. Buranın, Cameron’ın odası olduğunu örtülere sinen huş ağacı kokusundan anlayabiliyordum.

Elimi alnıma dayadım. *Bana ne oluyor böyle?* Damarlarıma hızla yayılan korkuyu atmaya çalıştım. Yataktan birkaç adım uzaklıkta, kenara bir not ilâştirilmişti.

Öne doğru eğilip onu aldım.

Unutma ihtimaline karşı... benimle akşam onda,
orta boy nakliye uçağında buluş.

-Cam

Yatağın yanındaki saate baktım, neredeyse ondu. *Siktir.*

Koridor karanlık ve soğuktu, içinden geçerken *sweatshirtü-*
mü bedenime daha sıkı sardım. Günün çoğunu hatırlamadığı-
ma inanamıyordum. Cameron'ın odasına nasıl inmiştim? Belki
de Cameron da bir ara odadaydı.

Orta boy uçağa yürürken endişeyle altdudağımı ısıırıyordum.
Nöbetçilerin kilitlemeden bıraktığı tek uçak buydu ve akşam
kontrollerinde ne kadar gevşek davrandıklarım biliyorduk. O
yüzden içeriye geçip Cameron'ı beklemek zor değildi.

Onunla neden burada buluşuyorum? Boş uçağın ortasında
dikilirken kendi kendime düşündüğüm şey buydu. Burası ka-
ranlıktı, yağ ve hurdaya dönmüş metal kokuyordu. Burnumdan
sıcak bir sıvı süzüldü ama durmadan silmek yerine damlamasına
izin verdim.

Kanın akması sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Boğazıma bir
yumru oturdu. İlaç şişesini çıkartıp içinden dört tanesini avu-
cuma döktüm. Günümün tamamı silik olduğu için en son ne
zaman aldığımı hiç hatırlamıyordum ama zararı dokunmazdı.
Kendimi birkaç dakika boyunca onlara öylece bakarken buldum.

Boynuma batan bir şeyler vardı ve bu garip his etrafımı sarar-
ken orayı ovuşturup kaşlarımı çattım.

Bu küçücük siyah haplar nasıl böylesine acıya neden olabi-
liyordu?

SIRTINDAKİ HANÇER

Bana, Cameron'a neler yaptıklarına bir bakın. Babam, amcam hatta General Nolan bile. Onlar var olduğu sürece herkes daha kötü olacaktı.

Hapları atmak için elimi kaldırdığımda biri bileğimi kavradı. Gözlerim kolumun ön tarafına kayarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Kanla kaplanmış bir el, tenimi sımsıkı kavramıştı.

Boğazımdan bir inleme çıkarken hızla yukarı baktım.

Koyu renkli uzun saçları, kadının yüzünü kapatıyordu. Gözleri buz gibiydi. Karla kaplıydı ve taktik teçhizatına yapışmış kırmızı bir sıvı vardı.

Bree?

Yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu, göğsüme keskin bir acı saplandı.

“Bree.” Kelimeler kurumuş dudaklarımın arasından zorla çıktı.

Ağzı açıldı ve Arnold'un ormanda onu öldürürken attığı çığlığın aynısının uçağın içinde yankılandığını duydum. Arkaya doğru sıçrayıp ayaklarımın üzerinde dengede kaldım. Bileğimden yakalayıp beni yere düşürdü.

“Başına gelenler için üzgünüm!” diye bağırıp onu tekmeledim ve uçağın aralık kapısından dışarıya çıkmayı başardım. Soğuk hava ciğerlerime doldu, almaya çalıştığım her nefes mücadeleye dönüşüyordu.

Hangarın etrafındaki araziye doğru koştum ve dönüp omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettiğimde taşa takılıp düştüm. Arnold'un bıçağını sapladığı kalbine elini götürmüş halde beni takip ediyordu. Safra boğazımdan yukarıya doğru tırmandı.

“Emery.” Başka biri bağırdı. Bu ses bir erkeğe aitti.

Başım hızla sola dönerken gözlerim Bryce'in üzerinde kitle-nip kaldı. Gözlüğünü burnunun üstüne kaydırırken boğazından kan fışkırmaya başladı.

Neden buradalardı? Cameron neredeydi? Panik kulaklarımda uğulduyor, akan yaşları gözlerimi öfkeyle kırparak uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Arazinin ilerisine doğru koşmak için döndüm ama iki yüzle daha karşılaştım. Kayden ve Mikah. Beni yakaladılar, kaçmamı engelliyorlardı. “Ne istiyorsunuz? Durun!” Başımı iki yana sallayıp dizlerimin üzerine çökerken haykırdım.

Beni daha ne kadar takip edeceklerdi? Etrafımdan en az yirmi adamın çığlıkları geldi. Yavaş yavaş başımı kaldırırken gözlerim büyüdü. Öldürdüğüm adamların hepsi çevreme yayılmıştı. Feryat ediyorlardı ve onları kesip açtığım yerden kan süzülüyordu.

Kaburgalarım sanki kendi içlerine çökecekmiş gibi hissediyordum. Yumruğumu kalbime vurarak hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Yumuşak bir el omzumu kavradı. Başımı kaldırdığımda Bree’nin sıcacık yüzüyle karşılaştım.

Elimin içine bir şey sıkıştırıp, “Hepsi senin yüzünden öldü,” dedi fısıltıyla.

Korku damarlarıma hücum ederken Bree uzaklaştı ve ölmüş silah arkadaşlarım meydana çıktı.

Gage’in donuk gözleri yıldızlara dönmüştü, karnı boydan boya yarılarak açılmıştı. Thomas’ın başı, bedeninin altmış santim uzağındaydı. Wraith’in şakağına bir kurşun sıkılmıştı.

Nefesim panikle hızlanırken, “*Hayır,*” diye mırıldandım.

Damian yan yatmıştı, hâlâ nefes alıyordu. Yanına doğru emekledim. Çığlıklar atıyor, ağlıyordum. “Damian! Ne oldu? Bunu kim yaptı?” Onu sırtüstü yatırdım, gözyaşlarım ceketine damlıyordu. Damian’ın gözleri oyulmuştu, dudaklarının arasından kan fışkırıyordu.

Boğazıma kadar yükselen kusma dürtüsü beni boğuyordu. Şokun etkisiyle tüm bedenim titriyor, Damian’ın dudaklarındaki kanı silmeye çalışırken ellerimi güçlkle sabit tutabiliyordum.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Sen... y-yaptın.” Bunlar son sözleri oldu. Son nefesini verdi ve dünya da onunla birlikte altüst oldu.

Ben mi yaptım? Hayır... hayır. Bunu asla yapmazdım. Bunu ben yapmamıştım.

Kendimi zorlayarak ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarım zar zor sabit duruyordu. Arazinin karşısındaki ölü timime baktım. Peki Cameron neredeydi?

Bunu Cameron mı yaptı?

Çenem kasıldı, tüm bedenim adrenaline uyuşmuştu.

“Emery...” dedi Cameron yavaşça. Sesiyle olduğum yerde sıçradım.

Ona doğru dönüp kendimi savunmak için elimi kaldırdım ve tam o sırada elimde siyah bir savaş bıçağı tuttuğumu fark ettim. *Ne...*

Cameron avuç içlerini kaldırarak bana doğru yavaş bir adım attı. “Emery, benimle misin?” Gözleri vahşi, yaşlı ve kararsızdı. Bana daha önce böyle baktığını hiç görmemiştim.

Gözlerimi birkaç defa kırıp arkama döndüm ve oradaki kanla ölümü inceledim. Tüylerim dehşetle ürperdi.

“Bunu ben...” dedim fısıltıyla. Çenemden tükürük ve kan süzülüyordu.

Cameron’ın bakışları güçsüzleşti ama bana doğru bir adım daha attı. “Bıçağı bana ver, Em.” Ses tonu, sanki aramızda gölgeler dolaşıyormuş gibi değişmişti.

Fısıldayarak, “Onları duyabiliyorum,” dedim. Sesim tizdi.

“Kimi?” diye sordu tereddütle.

Gözyaşları çenemden akarken zorla gülümsedim. “Herkesi. Duyabildiğim tek şey onların çığlıkları.” Elim alnıma bastırdım. Hava daralıyor, beni boğuyordu.

Aklımı kaçırarak gibi hissediyordum.

Cameron'ın dudakları ince birer çizgi halini alırken öne atılıp kollarını bana doladı ve beni sıkıca tuttu. Sıcaklığı etrafımı sarıyordu. Kollarım boynunu sardı.

Cameron başımı uzun uzun ve sakın hareketlerle okşadı. "Artık iyisin. Seni seviyorum, Emery. Lütfen bana geri dön," dedi kalbimi paramparça eden, kırık bir sesle.

Farkındalıkla zihnim netleşmeye başlamadan önce birkaç dakika geçti.

Kollarım sırtında yukarıya doğru kayarken, "Cameron?" dedim. Sağ kolum ıslak ve yapış yapış bir şeye temas etti. Boğazımda bir yumru oluştu. "Cameron?" dedim daha telaşlı bir sesle.

Kanaması vardı.

BÖLÜM 34

Emery

Panikle nefes alıp verirken yarasına bakabilmek için kollarının arasından kurtulmaya çalıştım. Cameron bana yalnızca daha sıkı sarıldı ve ben kollarında çırpınırken beni bırakmadı.

“Yaralısın! Cameron, bırak beni... Cam, bırak!” Omzuna doğru bağırarak ağladım, tüm bedenim gevşerken kendimi bıraktım. Beni göğsüne sıkıca bastırıp yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

“Ben iyiyim,” dedi kısık sesle.

Ama değildi. İyi olmaktan oldukça uzaktı ve görünüşe göre ben de öyleydim.

Boğazımdan bir hıçkırık yükselirken omuzlarım sarsıldı.

“Şşt. Sorun yok, bebeğim. Buradayım. İyi olacaksın.” Kollarımın etrafını kavrayıp dik durmamı sağladı ve beni hangara geri götürmek için hareketlendi.

Yanlış olduğunu bilmeme rağmen silah arkadaşlarımı aramak için bir kez daha araziye döndüm. Ama onları orada bulamadım. Ne tek damla kan ne paramparça olmuş et parçaları ne de kesilip kopmuş bir kafa vardı.

Parmaklarım Cameron’ın tişörtünü sıkıca kavradı.

“B-ben sandım ki... ben.” Karanlık geceye boş gözlerle baktım. “Ne oldu?” Çaresiz gözlerle ona baktım.

Cameron bakışlarını bana çevirdi. Onunla en son karşılaştığım zamandan daha yorgun görünüyordu. “Sana son iğneyi yaptım.”

Kaşlarımı çatarken elim boynuma gitti. Minik bir iğne izi vardı. *Bree’yi görmeden hemen öncesinde hissettiğim şey bu muydu?* Boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırdım. En azından aklımı tamamen kaçırmamıştım. Bunun endişe verici bir durum değil, ilacın yan etkisini olduğunu öğrenmek beni rahatlatmıştı. Uzun bir nefes verdim.

“İşe yarayacak mı? Şu an iyi miyim?”

Cameron usulca, “Şimdilik güvendesin. Bekleyip göreceğiz ama yanındaydım. Her şey yoluna girecek,” dedi fısıltıyla.

Ofiste toplanmış, yargılayan ve endişeli gözlerle bana bakan nöbetçilerin yanından geçtik. Cameron bodruma gitmek yerine beni yukarı çıkarttı.

Ona bunun nedenini soramayacak kadar yorgun olduğum için bunu yapmadım. Şu anda kafamın içinde dans eden şeytanları andıran çok daha büyük problemlerim vardı.

Beni yere indirip tekrar doğruldu. Kaygılı gözleri üzerimdeydi. “Hemen dönerim, tamam mı? Bu yaraya dikiş attırmam lazım. Elimden geldiğince çabuk yanına geleceğim, anlaştık mı?” Bitkin bir halde dönüp gitmeden önce saçlarımı arkaya attı. Kürek kemiklerindeki uzun kesikleri gördüğümde göğsüm sıkıştı.

Cameron kapıyı kapattığında ürpertici ses karşısında irkil-dim ve büyük, kubbe şeklindeki karanlık odayı incelerken oturduğum yerde sindim.

“Neredeyse kendi ellerinle sonunu hazırlıyordun.”

Reed’in sesini duyduğumda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Onu, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden birinin önünde, ellerini arkasında kenetlemiş halde dururken buldum.

SIRTINDAKİ HANÇER

Şu anda burada olup olmaması umurumda bile değildi. Tek yapabildiğim boğuk bir şekilde hıçkırırken kollarına doğru yürümekti.

Duygusallığım karşısında güldü. Herhangi bir şeye, hatta bana karşı bile empati kurabilmekte daima zorlanmıştı. “Mori’nin, Belerik’i uyandırmadan seni alabilmek için nöbetçileri ikna edebilmiş olmasına minnettar olmalısın. Yüzbaşı, imparatorluğunu ele geçirmeye bu kadar yaklaştığını düşünürken sana neler yapardı, açıkçası emin değilim.”

“Ne yaptım?” diye sordum göğsüne doğru. Acı dolu bir sesle, “Timim hayatta mı?” dedim. Gördüğüm şeyler öylesine canlıydı ki ayrıldığımız sırada karşılaştığım boş arazinin gerçek olup olmadığını bilmiyordum.

Reed saçlarımı arkaya atıp başımın üzerine hafifçe vurdu. “Yaptığın şey, kelimenin tam anlamıyla aklını kaçırmaktı. Ve evet, hepsi aşağıda uyuyor.” Ses tonundaki alay yüzünden onu ittirdim. Reed’ in sırtışı sinsiceydi, bu sefer de göğsüne vurdum. “İşte, gördün mü? Artık bomba gibisin.” Sesi biraz fazla neşeliydi.

Kolumla yüzümü kapatıp derin bir nefes aldım. “Hayatımın en çılgınca deneyimini yaşadım ve hepsi kafamın içinde olup bitti, Reed. Ben bunu *bomba gibiyim* şeklinde tanımlamazdım.” Dişlerimi altdudağıma geçirdim. “Ayrıca sanırım Cameron’ı sırtından bıçakladım.” Boğazımdaki hırıltılar, çığlıklarımın epey gerçek olduğunu gösteriyordu.

“Ah, onu *kesinlikle* bıçakladın. Dürüst olmak gerekirse, romantikti. O seni histerik halinden çıkartmaya çalışıyordu. Olup biten her şeyi buradan izle-”

“Reed,” dedim sertçe. Öfke dolu gözyaşlarım gözlerimden süzölmeye başladı.

Ellerini masumca havaya kaldırdı. “*Tamam, tamam.* Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyordum. Benden ne söylememi istediğini bilmiyorum. Cameron, Nolan’ın Erik ile gönderdiği son

iğneyi sana verdikten sonra aklını kaçırdın. Öncesinde beni aradı ve iğnenin seni kurtarmak için yeterli olduğunu onayladım. Yine de sanırım bunu ancak zamanla göreceğiz.” Sanki her şey bu kadar kolaymış gibi omuz silkti. “İşlerin gerçekten kötüye gitme ihtimaline karşı burada olmak istedim. Ama Cameron sana daha hızlı ulaştı, o yüzden ben de buradan izleyip notlar aldım.”

Bakışlarım ellerime kaydı. Kırmızıyla boyanmış, pislik içindelerdi. Cameron son denemeden sonra uyandığında böyle mi hissetmişti? Ama o karşısında benim hareketsiz bedenimi ve beni öldürmüş olabilme ihtimalini bulmuştu. Bu bir insanın başına gelecek en kötü deneyimdi.

Ölümden bile beterdi. Hissettiği o suçluluk duygusu akıl alır gibi değildi.

Sırtımı tuğla duvara yaslayıp yere kayarken, “Ona saldırdığıma inanamıyorum,” dedim ve dizlerimi göğsüme doğru çektim. Kendimi bomboş, tamamen tükenmiş hissediyordum.

Reed bana uzun uzun bakıp başını iki yana salladı. Belki de aklına bir fikir gelmişti. Ceketini çıkartıp omuzlarıma bıraktı ve ardından çöküp yanıma oturdu. “Tanrım, ona sanki gerçekten zarar vermişsin gibi konuşuyorsun.”

Burnumu ceketine bastırıp kokusunu içime çektim. Çocukluğum gibi kokuyordu. Reed ile birlikte bir gün miras alacağımız o boktan dünya hakkında ders çalışıp tartıştığımız gecelerdeki eski sayfalar gibi kokuyordu.

“Verdim, Reed. Cameron bunu hissedemiyor olsa da o bir insan. Senin aksine,” diye mırıldandığımda Reed ayağıyla benimkini hafifçe dürttü, gözlerim onun çamur içindeki asker botlarına takıldı. Tamamen Gölge Birlikler’in askerlerine verdiklerine benziyordu.

“Kapa çeneni.” Bakışları kubbe şeklindeki odada karanlığa odaklanmış haldeydi.

SIRTINDAKİ HANÇER

Birbirimize yaslanıp metal çatıya vuran yağmur damlalarının sesini dinledik. Ona gerçekten ne planladığını sormak istiyordum fakat bunun gereksiz olduğunu biliyordum. Bu yüzden gözlerimi kapatıp dinlendim.

Dakikalar ilerlerken Reed elini elimin üzerine koydu. Soğuktu. Reed'in elleri hep soğuk olurdu.

Ona baktım. Koyu gözleri yarı yarıya kapalıydı, yüz hatlarına yorgunluk yayılmıştı. "İyi olacaksın." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Kıkırdadım. "Her şeyi çözmüşsün gibi konuşuyorsun."

"Bunu yapabilmek imkânsız ama Nolan'ın bu ilaçla alakalı sorunların çoğunu çözdüğünü biliyorum. Yani iyi olacaksın. Eğer olmazsan, hata yapmışım demektir."

Başım onun omzuna kayarken dudaklarımda uykulu bir sırırtı belirdi. "Hiç üzülmez misin?"

Reed başını benimkinin üzerine yasladı. "Biliyorsun, duygusal konularda zorlanıyorum... Mutlu olmazdım, daha fazlasını konuşmamıza gerek yok."

Hafifçe güldüm. "O gün çiftlikteyken Cameron'ı, yalnızca ilacı ele geçirebileceğini umduğun için mi buldun?"

"Hıhım. Onları kullanmaya başladığı zaman dikkatimi çekmişti, diğerleri gibi ölmedi. Ardından zaman geçtikçe kendi ilacımı yapmak ve tabii ki satmak için bir örneğini edinmeye karar verdim. Ama Emery, sen de böyle bir ilacın gizli tutulması gerektiği konusunda hemfikir misin?"

Ses tonu imayla doluydu ve sorusunda yönlendirme vardı. Reed'in bunu aşama aşama planladığını biliyordum. Sadece henüz nedeni hakkında bir fikrim yoktu. Cevabım elbette, "Evet," oldu.

"Güzel. Senin de benim gibi düşüneceğini biliyordum."

"Artık sırrını benimle paylaşmaya hazır mısın? Ya da Gölge Birlikler'in içine nasıl bu kadar girdiğini?" Sesim karanlıkta kaybolan zayıf bir esinti gibiydi.

Nefesleri yavaş ve düşünceliydi. “O zaman ne eğlencesi kalır ki?”

Ne söylemek istediğini çözmeye çalışırken, “Asker misin?” dedim soğuk bir tavırla.

Reed’in omuzları boğuk kahkahasıyla sarsıldı. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Yukarı çıkan merdivenler gıcırdadı. Cameron içeri girdiğinde ikimiz de sessiz kaldık. Kapüşonunu yukarı çektiği siyah bir *sweatshirt* giymiş, alnına soluk sarı saçlarından birkaç tutam düşmüştü. Kucağında battaniyeler ve tek bir yastık vardı.

Reed hafifçe bacağıma vurdu. “Benim sıram.” Ardından ayağa kalktı ve Cameron’a başını sallayıp dışarı çıktı. Onun dışarı çıkmasını, kapıyı arkasından kapatmasını izledim. Bana gerçekten bir şey mi söyleyecekti, yoksa beni yine oyalamaya mı çalışmıştı? Bu konunun üzerinde düşünmek için fazla yorgun olduğuma karar verdim.

Cameron önümde dizlerinin üzerine çöküp getirdiği eşyaları yere bıraktı. İçim suçlulukla dolarken kendi kabuğuma çekildim. Gözlerinin içine bakacak cesareti kendimde bulamıyordum.

Karamsar ruh halimi hissetmişti. Buruk bir gülümsemeyle iç çekerken örtüleri serdi ve bize geçici bir yatak hazırladı. Kapüşonlusunu çıkartıp sarılmış omzunu ortaya sermesini izlerken tereddütlerim teker teker erimeye başladı. Sargının altından kırmızı bir leke görünüyordu.

Yatağı hazırlamayı bitirince sırtını bana döndü. Gözlerim diğer kürekkemiğindeki; ilk deneme sırasında beni, Wraith’in öldürmeye çalıştığı bıçaktan korumak isterken oluşan yara izine kaydı. Koyu kırmızı rengi ve uzunluğuyla bir zamanlar kanatları varmış gibi görünüyordu. *Karanlığa yemin etmiş, düşmüş bir melek...*

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Beni duyduğunu, yalnızca başım yavaşça beni gözucuyla görebilmesine yetecek kadar çevirerek belli etti.

SIRTINDAKİ HANÇER

Parmağım nazikçe yara izinde dolaştı ve işaretparmağımın ucuyla orayı takip ettim. Elimi hafifçe omzuna koyduğumda Cameron ürperdi. Uzanıp bileğimi tutarak yumuşak dudaklarını, kıpkırmızı olmuş parmak eklemlerime bastırdı.

“Çok özür dilerim, Cam,” diye fısıldadım. Gözlerimi yeni sarılmış omzuna çevirdim.

Kelimelerle cevap vermedi. Yalnızca bileğime tekrar öpücük bıraktı, ardından da elimin arkasını öptü. Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı omzuna sardım. Sırtının sıcaklığı tişörtümün içinden sızıp ruhuma işliyordu.

“Eğer bu, burada benimle olacağın anlamına geliyorsa, bıçağın sırtıma saplanması binlerce kez göze alırım, Em.” Kıpırdadı ve beni battaniyelere doğru çevirip sırtüstü yatırdı, ardından ellerini başımın iki tarafına koydu.

Kalbim sıkıştı. “Canını yakmak istemiyorum, Cam. *Asla*.”

Alnımdaki saçları düzeltip parmaklarını bana bıraktığı yara izinin etrafında gezdirdiği sırada eğlenceli olmaktan çok yorgun görünen bir gülümsemeyle baktı.

Burnunu benimkine yaklaştırıp gözlerimin içine bakarken, “Sana bir daha *asla* zarar vermeyeceğim,” diye söz verdi. Göğsüm ısınırken sert bir nefes aldım.

Evrenin ağırlığı bakışlarından hissedilebiliyordu. Titreyen uzuvlarından, adrenalın salgılamaya ihtiyaç duyduğu için haplardan ikinci dozu alması gerektiğini anlayabiliyordum. Tenlerimizin her temasında damarlarımda elektrik akımı dolaşıyordu.

Gözlerimin, göğsündeki her kasılmanın üzerinde dolaştığını ve nefeslerimin sıklaştığını fark etti. Boynundaki damarlar, dövmelelerinin altından hafifçe belirginleşmişti. Orman boynunu sarıyor, yapraklar köprücükkemikleri boyunca dans ediyordu ve bir tanesi, annesinin ona bıraktığı yara izini kapatıyordu.

Uzanıp boynunun yan tarafını öptüm. Bu, bana doğru eğilmesi ve sanki beni dünyadaki kötülüklerin tamamından koruyabilecekmiş gibi kollarıyla beni sarması için yeterliydi. Cameron

parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi ve dudaklarından acı dolu bir fısıltı çıkarken kokumu içine çekti. "Bu akşam seni kaybettiğimi sandım, Emery." Bakışları ısırapla kaplanmıştı.

Ellerim çıplak sırtında dolaşırken soğuk hava yüzünden teni ürperdi. "Son iğneden sonra halüsinasyonların ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Timdeki herkesi öldürdüğümü sandım... Ardından da seni öldürdüğümü düşündüm." Boğazımda kuruluştan dolayı oluşan o yumruyu yutkunarak bastırdım.

Alnını alnıma yasladı. Nefeslerimiz birbirine karışırken beni göğsüne çekti ve battaniyeyi üzerime örttü. "Gerçekten dehşet verici olabiliyorlar," diye itiraf etti.

"Ben-"

Cameron beni öperek kelimeleri dudaklarımdan çaldı. "Daha fazla özür yok. Artık biraz uyuyalım, tamam mı? Sabah kendini daha iyi hissedeceksin ve eski küstah haline geri dönebileceksin." O hafif İngiliz aksanıyla birlikte gelen gülüşü, karşı konulmaz derecede bulaşıcı.

Gülümseyip boynuna doğru sokuldum. "Cam?"

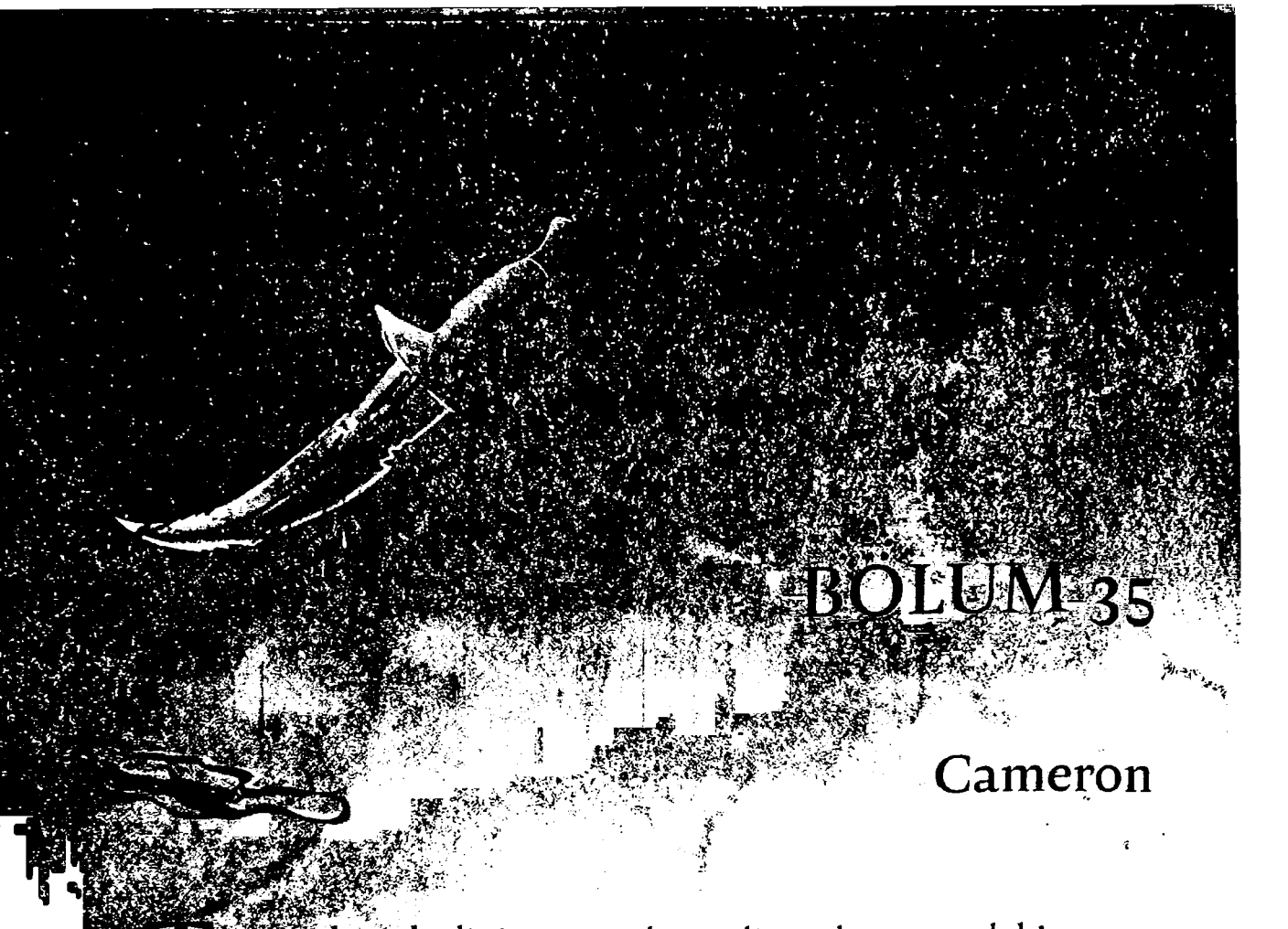
"Efendim?" Odunsu kokusu, çatallı sesiyle birleşti.

"Ölüm hapları yüzünden kısa bir hayatımız olacağını mı düşünüyorsun? Bilirsin işte... eğer gerçekten kaçmayı başardığımız göz önüne alınırsa?"

Düşünceli bir ses çıkarttı. "Hiçbir fikrim yok. Ama ne var, biliyor musun?"

"Ne?" Gözlerim kapanmıştı, uyku sersemiydim ve onun mükemmel sesiyle sarhoş olmuşum.

Gülüşü göğsümde yankılandı. "Hayatlarımız kısa olsa da her bir anını seninle yaşayacağım, Em. Seni seviyorum. Seni rüyalarımda gördüğümde bile arzuluyorum." Alnıma bir öpücük bırakıp bana sıkıca sarıldı. Daha önce hiç böyle derin bir uykuya dalmamıştım.



BOLUM 35

Cameron

Thomas büyük elini çenesinde gezdirip el aynasındaki yansımasından bir süre kendisine baktı.

Nè gördüğünü merak ettim. Takım arkadaşlarımızın tamamı, kendilerini bizim dönüştüğümüz canavarlar olarak mı görüyordu? Vahşi, düşüncesiz yaratıklar gibi emirlere itaat ettiğimizi mi?

Kalbimde, Nolan'ın bana verdiği emri yerine getireceğimi aklımdan bile geçiremeyeceğimi biliyordum. Kendi timimi infaz etmek? Emery'yi infaz etmek? Bunu yapabileceğim herhangi bir gerçeklik yoktu. Ellerimi iki yanımda öfkeyle yumruk haline getirdim.

Takım çavuşu olmak gözümde asla *bu kadar* önemli olamazdı. Bu, bir zamanlar asıl amacım olabilirdi ama hayat insana gerçekten neyin kıymetli olduğunu göstermenin bir yolunu buluyordu, değil mi?

Bakışlarımı uyluğumun üzerinde duran Emery'nin eline çevirdim.

Bu konudaki irademi sarsabilecek hiçbir şey yoktu. Kararımla birlikte gözlerim sıkıca kapandı.

Eğer buna mecbur kalırsam, tüm dünyaya karşı onu seçerdim.

Yüksek irtifaya ulaşip bulutların arasından geçtiğimiz sırada uçak sallandı. Gage kulaklıklarını takmıştı ve heyecanını yüksek tutmak için kendini havaya sokuyordu.

Wraith ve Damian'ın, silah arkadaşlarımızı elimizden geldiğince korumamız konusundaki rollerini tamamen anladıklarından emin olmuşum. Bunu kusursuz şekilde uygulamak zorundaydık. Fakat Gage ile Thomas'ın takip cihazları başımıza bela olacaktı. Karşıt planımızı devreye soktuğumuz anda cihazların üzerini kapatmamız gerekiyordu.

Onlara bakarken zihnimden *bugün içimizden kimse ölme-yecek* diye tekrarladım. Hatta Yüzbaşı Erik bile. Tabii eğer onu ikna etmeyi başarabilirsem. Yoksa...

Ellerimi dizimin üzerinde yumruk yaptım ve başımı iki yana sallayarak düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Onu öldürecek cesareti kendimde bulup bulamayacağımı bilmiyordum.

Bunu, zamanı geldiğinde görecektik.

Emery bacağına yanımda durmadan sallıyordu. Endişeli olduğunun farkındaydım. Kahretsin, *ben de endişeliydim*.

Elimi uyluğumdaki elinin üzerine koyup güven verircesine hafifçe sıktım. Emery derin bir nefes alıp kolunu benimkine doladı.

Küçük, rahatlatıcı hareketler her şeyi değiştirebiliyordu.

Rüzgârla dağılmış saçlarımdan elini geçirirken, "Mori, *fethetmek* anlamına gelir," dedi fısıltıyla. Sırtıp başımı onun başının üzerine yasladım. *Mori, ölüm anlamına gelir* diyerek benimle alay etmesini neredeyse özlesem de benim gözümde ifade ettiği anlamı kabullenmesi çok hoştu. Göğsüm ısındı.

"Morphine, *rüya tanrıçası* anlamına gelir," diye karşılık verdim.

Emery kıkırdadı. Bu sesi, hayatımın geri kalanı boyunca tekrar tekrar duyabilmeyi isterdim. Bugüne kadar hayatımda duyduğum en tatlı sestti.

SIRTINDAKİ HANÇER

Kaşları şüpheyle kalktı. “Gerçekten anlamı bu mu?”

“Latinceye çevrilmiş Yunanca kitaplara göre öyle. Geçtiğimiz günlerde kitaplarımdan birinde gördüm.” Ona göz kırptım. Başını iki yana sallasa da dudaklarında bir gülümseme vardı.

Pilotlardan biri, çıkış kapısının kilidini açıp kaydırırken Erik kabinin ortasına geldi. “Yirmi bin fit. Atlamaya hazır olun, Fury Timi. Birlikte kalın ve görevinizin Greg Mavestelli’yi ortadan kaldırmak olduğunu unutmayın. Onu canlı halde ele geçirmek *değil*.” Yüzbaşı, elinde tuttuğu Emery’nin babasının fotoğrafıyla hepimizin yanından geçerek hepimize onu hatırlattı.

Erik önümüzden geçerken Emery’nin kasları gerildi ve gözlerini dizlerine çevirdi.

“Bunu görevin sonuna kadar saklayacaktım ama askerler... eğer bugünü başarıyla tamamlarsanız, Fury Timi Gölge Birlikler’in içinde kartlarını almaya hak kazanan ilk takım olacak.” Erik yavaş ve kararlı adımlarla geldiği yere döndü. Thomas ve Gage’in yüzü aydınlanmıştı. Gözleri umutla titreşiyordu, Erik’e bu kadar kolayca inanmaları midemi bulandırdı.

Sıraya geçip atlamak için hazırlandık. Oksijen maskemi takıp gözlüğümü gözlerimin etrafına sabitledim. Hiçbirimizin teni bir santim olsa dahi görünmüyordu. Üniformalarımız simsiyahtı, yansıma oranı sıfırdı ve bu da karanlıkta, bizi el feneriyle bile görmelerini neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Em, kolunun alt kısmındaki destekleri sıkılaştırdı ve tüfeğini göğsüne sabitledi. Bu saçmalığın biz inmeden önce silahlı çatışmaya dönmemesini umuyor olsam da eğer yaşanırsa, en azından tedarikli olacaktık. Çatılarda silahlı adamların bulunacağını düşünmek abartılı bir varsayım olmazdı, buna karşı hazırlıklıydık.

Ellerimi esnetip soğuk havanın içine dalmaya ve dikkatimin en yüksek seviyesine çıkmaya hazırlandım. Emery uçağa binmeden önce haplarını içmişti ve ben de işlerin gerçekten kötüye gitme ihtimaline karşı yanıma fazladan birkaç tane almıştım.

Çıkış kapısına doğru adım atıp yaklaştığımız sırada hava bize şiddetle çarptı. Kulaklığımdan Emery'nin sesi geldi. "Aptalca bir şey yapma, Mori." Dominic'in, Yeraltı Denemeleri'nde söylediği kelimeleri tekrar ederken sesi alaycıydı. Kahkahamı bastırdım.

"Aynı şeyi yapmanı bekliyorum, Morphine," dedim. Ağırlığını durmadan bir ayağından diğerine verdiğini, omzunun üzerinden bana sürekli baktığını fark etmiştim. Oksijen maskesinin ve teçhizatın altından hissettiği o duyguları gösteren tatlı gözlerini görmek istiyordum. Ama bunun yerine çenemi işaret edip bana tabancasıyla selam verdikten sonra arkasını dönmesini izlemekle yetindim.

İşte başlıyoruz.

Kanın başıma hücum etmesi için birkaç hızlı nefes aldım.

Erik'in elini havaya kaldırmasıyla her milisaniye sonsuzluğa dönüştü. Kulaklıktaki sessizlik şiddetliydi, aldığım tek bir nefes bile canlandırıcıydı.

Erik'in sesi kulaklarımda kurşun gibi keskindi. "Fury Timi, Greg Mavestelli'yi öldürün! Atla, atla, atla!" diye mikrofonuna doğru bağırdı ve sırayla karanlığın içine doğru koşmaya başladık. *Yerden yirmi bin fit yüksekliğe. Hiçliğin ortasına. Bu akşam dökülecek kan yüzünden zamanın durduğu yere.*

Emery karanlığa dalarken tereddüt etmedi. Arkasından gittim, bu manzara cehenneme atlıyormuşum gibi hissettiriyordu. Düşme halatı arkamdan ayrılıp beni uçaktan kurtardı. Ardından hiçliğe gömüldük. Gökyüzü, uğuldayan rüzgârın içinde serbestçe düşerken bizi açgözlülükle yutuyordu.

Kalbim kulaklarımda şiddetle atıyordu. Damarlarımda çılgınlığın başladığını hissedebiliyordum. Adrenalin bedenimde dolaşıyor, uzuvlarıma elektrik akımları gönderiyordu. *Odaklan.* Dişlerimi sıkıp Emery'ye baktım. Karanlık silueti aşağıya düşen bir güvercin gibi zarifçe yere iniyordu. Elleri yanlarına uzanmış, bulutların içine hapsolmuş buharlara dokunuyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Her ne kadar onun bu belalı halini izlemeyi çok sevsem de kalbimde daha sıcak, daha nazik bir hayat için sızlayan bir taraf vardı. Bizi sonsuza kadar bulamayacağından korktuğum ama en azından kısa da sürse gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım bir hayat...

Bunun için yemin etmiştim.

Thomas formasyon düzenine girdi ve diğerleri de kusursuz şekilde onu takip etti. Son birkaç haftadır hiç ara vermeden yaptığımız pratikler, bizi gerçekten göz alıcı hale getirmişti. Elbette zorlanan tek kişi, Damian'dı. Ne kadar denese de bir türlü doğru pozisyona gelemiyordu.

Thomas mikrofonundan, "Red Turtle, dik dur!" diye bağırdığında kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. "Dört bin iki yüz fit. Dağılın. Binalara dikkat edin ve görevinizi unutmayın."

Hepimiz antrenmanını yaptığımız yönle doğru eğilerek güvenli şekilde pozisyon alabileceğimiz kadar dağıldık. Erik'in binaların yükseklikleri hakkında doğru bilgilere sahip olmasını umuyordum çünkü şu anda şeytanla dans ediyorduk.

"İki bin yüz fit. Paraşütleri açın, orada görüşürüz pislikler!" İşler yolunda gittiği için Thomas'ın sesi daha çok kendisinininki gibi çıkıyordu.

Gage çekme ipine asılırken, "Evet, siktir!" diye haykırdı.

Savaş alanına bu şekilde giriyor olmak kesinlikle heyecan vericiydi. Endorfin yüzünden kafamın titremesini engellemek için çenemi sıkarak zorunda kaldım.

Geri kalanlarımız da ipleri çektik. Ardından aşağıda yaşanacak herhangi bir hareketlenmeyi ya da siren seslerini dinlerken ölüm sessizliğine büründük. Tam da bu gece yoğun ve alçak bulutların olması bizim açımızdan can sıkıcı olacaktı. Gece ve kızılötesi görüşe sahip gözlükler, bulutlar gibi atmosfer koşulları karşısında hiçbir işe yaramazdı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Her ne kadar onun bu belalı halini izlemeyi çok sevsem de kalbimde daha sıcak, daha nazik bir hayat için sızlayan bir taraf vardı. Bizi sonsuza kadar bulamayacağından korktuğum ama en azından kısa da sürse gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım bir hayat...

Bunun için yemin etmiştim.

Thomas formasyon düzenine girdi ve diğerleri de kusursuz şekilde onu takip etti. Son birkaç haftadır hiç ara vermeden yaptığımız pratikler, bizi gerçekten göz alıcı hale getirmişti. Elbette zorlanan tek kişi, Damian'dı. Ne kadar denese de bir türlü doğru pozisyona gelemiyordu.

Thomas mikrofonundan, "Red Turtle, dik dur!" diye bağırdığında kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. "Dört bin iki yüz fit. Dağılın. Binalara dikkat edin ve görevinizi unutmayın."

Hepimiz antrenmanını yaptığımız yönle doğru eğilerek güvenli şekilde pozisyon alabileceğimiz kadar dağıldık. Erik'in binaların yükseklikleri hakkında doğru bilgilere sahip olmasını umuyordum çünkü şu anda şeytanla dans ediyorduk.

"İki bin yüz fit. Paraşütleri açın, orada görüşürüz pislikler!" İşler yolunda gittiği için Thomas'ın sesi daha çok kendisinininki gibi çıkıyordu.

Gage çekme ipine asılırken, "Evet, siktir!" diye haykırdı.

Savaş alanına bu şekilde giriyor olmak kesinlikle heyecan vericiydi. Endorfin yüzünden kafamın titremesini engellemek için çenemi sıkma zorunda kaldım.

Geri kalanlarımız da ipleri çektik. Ardından aşağıda yaşanacak herhangi bir hareketlenmeyi ya da siren seslerini dinlerken ölüm sessizliğine büründük. Tam da bu gece yoğun ve alçak bulutların olması bizim açımızdan can sıkıcı olacaktı. Gece ve kızılötesi görüşe sahip gözlükler, bulutlar gibi atmosfer koşulları karşısında hiçbir işe yaramazdı.

“İnmeye hazırlanın, biz bunu yapa-” Thomas’ın sesi, yüksek bir binanın çatısına sertçe çarptığı anda kesildi. Bedeninin çatıda birkaç defa yuvarlanmasını izlerken kulaklarıma kan hücum etti.

“Power!” Gage haykırdı. Kahretsin, bu pek iyi görünmüyordu.

“Siktir.” Küfrettim ve hazırlanmak için dizlerimi büktüm. Altımda yaşananlara odaklanmam gerektiğini biliyordum ancak gözlerim içgüdüsel şekilde Emery’ye kaydı. Hâlâ kendi pozisyonunda duruyor, bir şeyler görmek için yere bakıyordu. *Aferin kızım.* Rahatlamayla derin bir nefes aldım.

Wraith tam zamanında bir ağaçtan kaçmayı başardı, Damian ise alçak bir çatıya inmişti.

Şakaklarımdan ter süzülüyordu. En azından nöbetçilerin ya da alarmların sesleri duyulmuyordu. Belki de bulut örtüsü o kadar da kötü değildi.

En sonunda eski taşlarla örülmüş yol görüş alanıma girdi. Yakınlarda hiç nöbetçi görünmüyordu. Ayaklarımdan üzerine inip hızla paraşüt ekipmanını çıkartırken içimden *bu küçük bir lütuf* diye düşündüm. Dövüş bıçağımı kınından çıkartıp hızla Emery’ye yöneldim.

Hiç zorlanmadan yere inip sırt çantasını kolayca çıkarttı. Sesi kaskıma doğru net bir şekilde ulaştı, o tatlı ses tonu karşısında keyfim yerine geldi. “Hedefimizden birkaç bina uzaktayız.”

Alanı hızla taradım, bulutlar burada yoğun bir sise dönüşmüştü ve gece görüşü işe yaramaz hale gelmişti. Bu yüzden gözlükleri çıkarttım. “Hemen hedefimizdeki yere geri dönelim. Buradaki sessizlikten hiç hoşlanmadım.”

Em başıyla onayladı ve KA-BAR bıçağını kınından çıkartıp öldürmeye hazır halde önden yürümeye başladı.

Onun bu şekilde savaşması, denemelerde gördüğüm haliyle tamamen zıttı. Ormanda, yüzlerce aceminin içindeyken tabii ki doğal ortamından uzaktaydı. Ama burada, her zaman bildiği

SIRTINDAKİ HANÇER

dünyada bir avcıydı. Bedeninin engebeli taşların üzerinde rahatlıkla hareket etmesi, binaları kendisine siper olarak kullanması, etrafı incelemesi ve hemen ardından saniyeler içinde hareket etmeye başlaması etkileyiciydi.

Beni gerçekten beceriksiz bir bok parçasıymışım gibi gösteriyordu. Ben daha çok *doğruca içeri dal ve öldürmeye başla* türünde bir adamdım.

Wraith'in, taş duvarı ve muhtemelen bir yerdeki karmaşanın içinde bulunan nöbetçileri delip geçen makineli tüfeğinin sesini duyunca irkilip başımı sağa çevirdim.

"Gizlilik bozuldu," diye hırladım. Emery'ye doğru kafamı sallayıp hızlanmamız için işaret verdim.

Em, "Yere yat!" diye bağırdığında bacaklarım anında gevşeyip bana diz çöktürdü. Yan tarafıma yuvarlanıp tek bacağımın üzerinde kalktım, bir sonraki saniye tüfeğim elimdeydi.

Emery'nin bıçağının havayı kestiği sırada çıkardığı ıslık sesi, sert bir *tak* sesiyle kesildi ve hemen ardından bir beden yere yığıldı.

Emery koşarak geldi ve bıçağını nöbetçinin yüzünden acımasızca çekip çıkarttı. Kanı yeleğine silerken yanımdan geçti. Hafifçe omzuma vurup sessizce ayağa kalkmamı söyledi.

Onu öldürürken izlemek beni kahrolası şekilde sertleştirmiş olsaydı hareket etmek çok daha kolay olurdu. İnledim ve sakinleşmek için avucumu aletime bastırdım.

Arkasından onu takip ediyor, başımın döndüğü her yere tüfeğimi doğrultuyordum.

Mermiler, gökyüzünü aydınlatmaya başladı. En yüksek binayı hedef alıyorlardı, sanırım Thomas'ın bulunduğu noktayı fark etmişlerdi. *En azından bu iyi olduğu anlamına geliyor.* Başımı eğip ilerlemeye devam ettim.

"Çatılardan yoğun ateş ediliyor. Hedef binanın içinde, hemen yanındaki binada hareket tespit edildi. Hedefin onlardan

birinin içinde olma ihti-” Daha fazla silah sesi duyulmaya başlarken Thomas’ın konuşması kesildi.

Hiçbir iletişim kurulmadan kısa süre daha geçti.

Tetiği çekip bir nöbetçinin göğsüne iki, altına da bir kurşun sıkarken sakın bir sesle, “Volt. Sen ve Red Turtle hedefe doğru ilerliyor musunuz?” diye kısık bir sesle sordum.

Gage nefes nefese kalmış halde araya girdi. Sesi koşuyormuş gibi geliyordu. “Red Turtle benimle birlikte inmedi ama hedef binada tekrar bir araya gelmek üzereyiz.”

Makineli tüfek yoğun şekilde ateş ederken sesi etrafta yankılandı. Hemen ardından Wraith’in sesi kulaklıkların üzerinden gürledi. “Duvar aşıldı! Nöbetçileri delik deşik ediyoruz ama Mori ve Morphine’in acele edip hemen gelmesi gerek!” Tüfeğinden çıkan mermilerin gürültüsü yüzünden sesi zar zor duyuluyordu. Yakında şarjörü tekrar doldurmak zorunda kalacaktı.

Emery cevap vermeden önce iç çekti. “Yoldayız, pislik herif.” Sert bir hamleyle sola döndüğünde dört silahlı adamla karşılaştık. Geldiğimizi muhtemelen duymuşlardı çünkü hemen üzerimize ateş etmeye başladılar.

Omzum darbenin etkisiyle geriye savruldu ama derin bir nefes alıp doğruca karşıya ateş ettim. İlk nöbetçi dizinden vurulunca yere düştü, ikincisi boynundan fışkıran kanı durdurmaya çalışıyordu.

O yüksek coşku tüm bedenimi sardı ve dudaklarımdan delice bir kahkaha çıktı.

Emery ilk bıçağını nöbetçinin uyluğuna fırlattı, diğer bıçağını da kaçmaya çalışanın kıcına sapladı.

Kahkaha attım. “Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Tabancasını çıkartıp uyluğuna bıçak saplanan herifin beynini dağıtırken küçük bir zafer dansı yaptı. “Sana yalnızca anlatmakla yetinemezdim. Bunu görmelisin, izle.”

SIRTINDAKİ HANÇER

Nöbetçinin, bıçağı kışından çıkartmasını tereddütle izledim. Dudaklarımın arasından bir kahkaha kaçarken bıçağımı yere düşürdüğüm nöbetçilerden birinin kalbine acımasızca sapladım.

Ayağa kalkıp Emery'nin yanına giderken, "Seni lanet derecede çok seviyorum," dedim. *Tanrım, keşke onu hemen şu anda öpebilseydim* diye düşündüm ama kaskım onunkine çarptığında Emery kıkırdadı. Ardından zavallı adamın kışından bıçağı çıkarttı ve ikimiz birlikte yan taraftan boğazını keserek tek hamlede kafasını koparttık. Kan etrafımıza yağmur gibi sıçrarken kalbim inanılmaz bir hızla çarpıyordu.

"Ben de seni seviyorum, psikopat." Bıçağının kabzasıyla bana vurduktan sonra tekrar öne geçerek ilerlemesini izledim. Onun bu çılgın ve vahşi tarafını seviyordum. Önce ilk görevdeki pembe dumanı, şimdi de kara mizahı? Emery benim sonum olacaktı.

Wraith sadece bir blok ötede, dizlerinin üzerine çökmüş ve hemen arkasında boğazına bıçak dayamış bir nöbetçiyle duruyordu.

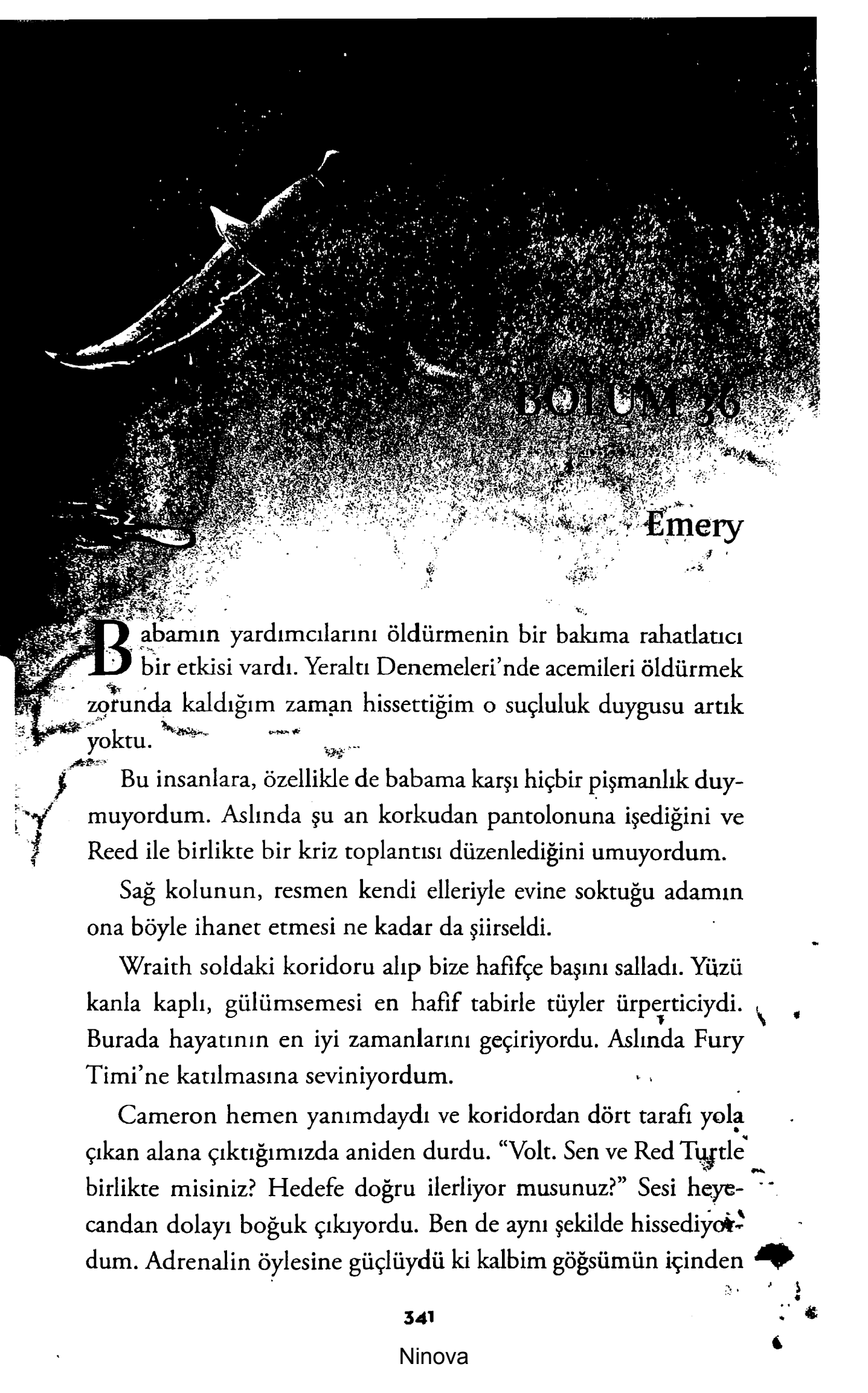
Adam bağırmaya başladı. "Silahlarınızı indirin, yoksa ben-"

O cümlesini bitiremeden tüfeğimi kaldırıp açılmış ağzına bir kurşun sıktım. Geriye doğru devrildiğinde Wraith kahkaha atmaya başladı. Her tarafı kan ve pislikle kaplı olduğu için delirmiş gibi görünüyordu.

"Senin bunu yapacağını bildiğimden ona beni öldürmesini söylemiştim." Makineli tüfeğini tekrar kapıp büyük binanın içini başıyla gösterdi. "Hadi gidelim!"

Emery yanından geçerken ona beşlik çaktı ve ben de cesaret verircesine dirseğimle onu dürttüm.

Siktir, kendimi daha önce hiç böyle canlı hissetmemiştim.



BÖLÜM 36

Emery

Babamın yardımcılarını öldürmenin bir bakıma rahatlatıcı bir etkisi vardı. Yeraltı Denemeleri'nde acemileri öldürmek zorunda kaldığım zaman hissettiğim o suçluluk duygusu artık yoktu.

Bu insanlara, özellikle de babama karşı hiçbir pişmanlık duymuyordum. Aslında şu an korkudan pantolonuna işediğini ve Reed ile birlikte bir kriz toplantısı düzenlediğini umuyordum.

Sağ kolunun, resmen kendi elleriyle evine soktuğu adamın ona böyle ihanet etmesi ne kadar da şiirseldi.

Wraith soldaki koridoru alıp bize hafifçe başını salladı. Yüzü kanla kaplı, gülümsemesi en hafif tabirle tüyler ürperticiydi. Burada hayatının en iyi zamanlarını geçiriyordu. Aslında Fury Timi'ne katılmasına seviniyordum.

Cameron hemen yanımdaydı ve koridordan dört tarafı yola çıkan alana çıktığımızda aniden durdu. "Volt. Sen ve Red Turtle birlikte misiniz? Hedefe doğru ilerliyor musunuz?" Sesi heyecandan dolayı boğuk çıkıyordu. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Adrenalin öylesine güçlüydü ki kalbim göğsümün içinden

SIRTINDAKİ HANÇER

fırlayacakmış gibi geliyordu. Ölüm haplarının böyle harika hissettirmesi biraz boktandı ama şikâyetim de yoktu.

Konuşan Damian oldu. “Mori, şu an karmaşık bir durumun içindeyiz. Henüz ilerleyemedik. Dördüncü katta devriye gezen iki grubun arasında sıkıştık. Onları temizlemenize ihtiyacımız var.”

Cameron hızla, “Anlaşıldı,” dedi. Ardından açık yeşil gözlerini bana çevirip beni kısa süreliğine inceledi.

Az önce orada birkaç defa vurulduğumu biliyordum ama henüz hiçbir zorluk hissetmiyordum. Çok heyecanlıyım ve nerede olduklarını çözmeye çalışacak halde değildim. Bu yüzden başımı salladım. “İyiym.” Tereddüt etse de cevabımı kabul etti.

Binanın içinde, dışarıya kıyasla çok daha yavaş hareket ediyorduk. Duvarlar taştan bir labirent oluşturunuyordu. Yapılar 1950 yıllarında inşa edilmiş benziyordu, yani orijinal merdivenler çoktan yıkılmıştı. Yeni takılan demir merdivenler, asker botlarımızla bastığımız anda fazlasıyla ses çıkartıyordu. Tabanlardaki tutuş, metal basamakların kabartmalı kenarlarına takılıyordu ve bu kadar fark edilebilir olmaktan rahatsızlık duyuyordum.

Merdivenleri tırmanırken sırtımı Cameron’a çevirdim. O tüfeğini öne uzatmıştı, ben de arkamızı kolluyordum.

Wraith’in gürültülü makineli tüfeği canlandı ve sesi koridorlarda yankılandı. Tavan biraz ufalandı, minik molozlar aşağıdaki kata düştü ve üzerimizi kuru kil olduğunu tahmin ettiğim bir toz bulutu sardı.

“Sakin ol, Herc,” dedim mikrofonuma doğru sertçe.

Wraith’in kahkahası vahşiydi. “Onlardan daha fazla kalmadığı zaman duracağım!”

Cameron bana doğru, “Tanrım,” diye mırıldandı. “Baban yabancı bir bölgede her zaman bu kadar çok adamı hizmeti altına alır mı?” Bana baktı ve üçünü kata çıkan merdivenleri tırmanmaya devam etti.

“Hayır, diğer ailelerden yardım talep etmiş olmalı.”

Tanrı bilir Mavestelli ailesinin elinde ne kadar *borç senedi* vardı. Greg yıllardır onları topluyordu. Öngörüsü, her zaman en güçlü yanıydı. Karanlık işlerinin en sonunda başına bela olacağını biliyordu.

Cameron tıpkı bir aslan gibi hareket ediyordu. Her hareketi ve adımı hesaplanmış, bunun eğitimi almıştı. Dördüncü kata ulaştığımızda gözlerini kıstı. Merdiven bitimine vardığımız anda ayaklarımızın altına bir el bombası yuvarlandı.

Ona baktığımda aklım durdu, kalbim boğazımda atıyordu.

“Kımılma!”

Cameron beni arkaya itti ve birlikte aşağıya yuvarlandık. Demir basamaklara birkaç defa üst üste çarparken beni sertçe göğsüne bastırdı. Kaburgalarım korkuluklara çarptığında ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Patlama merdiven boşluğunun tamamını sardı ve dördüncü katın girişindeki kil duvarı yerle bir etti. Molozlar üzerimize yağıyordu ama vücudumdaki hasarı değerlendirme fırsatı bulmadan Cameron bedenimi ayağa kaldırıp merdivenleri tekrar çıkmamız için beni zorladı. Paramparça olmuş maskesini çıkartıp kenara fırlattı.

“Devam etmek zorundayız!” Kelimeler sertçe sıktığı dişlerinin arasından zar zor çıktı. Onu gördüğümde dehşete kapıldım. Çenesi kan içindeydi, tozla kaplanmıştı. Gözlerini kırpıp bakışlarıyla buluştu. Yüzümde hissettiğim aynı şaşkın ifade onda da belirdiğinde kalbim duracak gibi oldu.

Yara izi olan gözüne kan dolmuştu. Bu, beni denemelere geri götürdü ve her ne kadar hissedemesek de bana... *insan* olduğumuzu hatırlattı.

Biz yalnızca etten ve kemikten var olan tatlı canavarlardık.

Bu defa birinci kattan bir patlama duyuldu. Merdiven boşluğundan yükselen toz ve duman, tekrar harekete geçmemizi

SIRTINDAKİ HANÇER

sağladı. Molozların üzerinden tırmanıp dördüncü kata ulaşmayı başardık. Cameron kapısı aralanmış, karanlık odaya doğru başını salladığında hemen oraya yöneldim. Odayı hızla inceleyip dikkatini tamamen bana çevirdi.

Endişeli ve telaşlı bir sesle, “Ne tarafından yaralandın?” diye sorduğunda kararlılığım yerle bir oldu. Titreyen elleri kahverengi ve kırmızı lekelerle kaplıydı. Bazı parmakları yanlış yöne bakıyordu ama Cameron yalnızca bana ve yaralarımın nerede olduğuna odaklanmıştı.

Kendime bir saniye izin verip bedenimde neler olup bittiğini kontrol ettim. Baskı ve sıcak sıvı birkaç bölgede hissediliyordu. Bazı kısımlarda diğerlerine oranla daha kötüydü. “Sol kolumda hiç hareket yok.” *Siktir, sanırım yine yerinden çıktı.* Cameron arkama geçti ve kolumu yerine oturtmadan önce derin bir nefes aldı. Oradaki basınç kaybolurken başka bir yerde tekrar ortaya çıktı.

Gözlerim, bileğimin garip bir açıyla durduğu bacağıma kayd. “Kahretsin.” Birkaç defa derin derin nefes aldım. Merdivenlerden yukarıya çıkarken bunun üzerine mi basmıştım? Uzuvarım titremeye, dişlerim birbirine çarpmaya başladı.

Sanırım bedenim geçirdiği travmaya verilen tepkiyi tamamen ortadan kaldırmak mümkün değildi. Kalbim çok daha hızlı ve sert atmaya başladı. Altından kalkabileceği şok dozuna yaklaştığım konusunda beni uyarıyordu.

Cameron küfürler savurup bileğime baktı. “Bunu halledebilir miyim bilmiyorum,” dedi titreyen sesiyle. Gözleri hızla bana kayd, yüzü panikle buruşmuştu.

Bir doz morfin çıkartıp bacağıma saptırken, “Dene,” diye mırıldandım. Bedenimdeki titremeler anında hafif sarsıntı halini aldı. Rahatlamayla iç çektim.

Başını sallayarak onayladı ve sertçe yutkunduktan sonra ellerini bacağımın iki yanına koyup kuvvetle yerine oturttu. Sağ bacağımdan kalçama kadar elektrik akımları dolaştı. Bu tuhaf his karşısında çığlık attım.

“Siktir, iyi misin?” Beni kontrol etmek için hareketlenirken birden donup kaldı ve göğsünü kavradı.

“Cam!” Onu ittirip rahatça nefes alabilmesi için çenesini kaldırdım. Zorlukla aldığı nefesleri hırıltılıydı. Gözleri odaklanmıyordu, göğsünü tutup tavana baktı. “Ne yapacağım?” diye haykırdım. “Cameron. Cameron!” Yeleğinin fermuarını indirip tişörtünü yukarı kaldırdım. Kumaş kan yüzünden sirilsiklamdı, tişörtü indirirken biri omzunda diğeri de sağ tarafında olmak üzere iki kurşun yarasıyla karşılaştım. Hayati tehlike yaratacak bir şey yoktu ama vücudu şoka giriyor olabilirdi. Belki buñca yılın ardından en sonunda limitinin sonuna ulaşmıştı? Belki de bedeni artık bu şekilde devam etmeyi reddediyordu.

Elimdeki morfin iğnesini uzatırken, “Cameron, sorun ne? Morfine ihtiyacın var mı?” diye sordum fısıltıyla. Bana bakıp kendini hafifçe gülümsemeye zorladı. O kadar zayıftı ki hıçkırıklarına engel olmak için dişlerimi altdudağıma bastırmak zorunda kaldım.

“Sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Acı hissetmiyorum... Ben hisse-” Kısa süreliğine tavana dalıp gitti ve gözlerini kırptırıp kendini toparlamaya çalıştı. “*Siktir*. Vücudumda neler olup bittiğini anlamıyorum.”

Elimi göğsüne koyup üzerine bastırdım ve mikrofonuma doğru konuştum. “Volt, Red Turtle. Mori yaralandı. Tekrar ediyordum, Mori yaralandı. Neredesiniz?” En sonunda biri cevap verene kadar birkaç dehşet verici saniye geçti. Ama duymayı beklediğim ses bu değildi.

“Göreve devam et, Morphine. Durmak yok. Hatırladın mı?” Erik’in soğuk sesi, damarlarımda buz etkisi yarattı.

Bakışlarımı Cameron’a çevirdim. Kırılmıştı. En kötüsü de kulaklığı takılıydı ve baba figürü olarak gördüğü kişinin umursamaz ses tonunu duymuştu. Gözleri yaşardı, dudaklarına buruk bir gülümseme yayıldı. “Onu duydun. Ben iyiyim, sadece nefesimi toparlamam gerek.” Kuru bir öksürük krizine girerken başı tekrar öne düştü.

SIRTINDAKİ HANÇER

Yapmak istediğim en son şey onu burada bırakıp gitmekti. Ancak kafamın içindeki ses bu işi ne kadar hızlı bitirirsem, buna bir son vereceğimizi ve özgür olacağımızı söylüyordu. *Peki Cameron hareket bile edemiyorken nasıl kaçacağız?* Düşünceyi kafamdan silip attım. Onu buradan çıkartacaktım.

Onu yeraltına taşımak zorunda kalsam bile.

Eğer o düşerse, ben de düşerdim.

“Geri döneceğim, söz veriyorum.” Kanlı dudaklarını öptüğümde dilimin üzerinde o metalik tadı aldım. “Seni seviyorum, Cameron.” Konuşmamı engellemeye çalışan boğazımdaki yumruyu bastırdım. “Seni seviyorum. Ölmene izin yok, anlaşıldı mı?” Kaşlarımı çattığımı görmek acı verici olmalıydı çünkü Cameron küfretti, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Ölmüyorum. Sikerler.” Sırtı ve gözlerinde minik bir ateş parladı. “Seni seviyorum. Hemen arkanda olacağım.”

Başımı salladım ama yerinde durmasını umuyordum. Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Eğer hemen gitmezsem, yanından asla ayrılamazdım.

Wratih’in sesi kulaklıktan yayıldı. “Morphine, yoldayım. Sen devam et, ben ona yardım ederim.”

Rahat bir nefes verdim. “Teşekkürler, Herc.”

İki tane işaret fişegi hazırladım ve kalan ölüm haplarından ikisini ağzıma atıp çiğnedim. Ağrıları az da olsa hafifleten acı bir macun haline geldiler. Elimde yalnızca iki yedek şarjör vardı, ayrıca Gage ve Damian’ı bulana kadar tek başıma olacaktım.

Koridorlar silah sesleriyle doluydu. Binanın merkezine yaklaştıkça kulaklığımdaki sesler, cızırtılı bir hal almaya başladı

Bana cevap vermemelerinin nedeni bu olabilir mi? Belki de sinyal engelleyici vardır.

Köşeyi dönerken diz çöktüm ve diğer taraftan sessizce gelen iki nöbetçiye on kurşun sıktım. Kalbimde sakladığım merhamet

uzun zaman önce yok olmuştu. Bu lanet imparatorluğu yok edecektim ve hiçbir şey bana engel olamazdı.

Birkaç adam daha öldürdüm; birinin boğazını keserken ön kolumdan vuruldum. Nöbetçinin çenesinin kilitlenmesi yüzünden çıkaramadığım bıçağımı ardımda bırakmamdan sonra nihayet Damian ve Gage'i bulmuştum.

Beni gördükleri anda yüzleri aydınlandı, ben de onları görünce aynı şekilde rahatlamıştım.

"Görevin tamamını ikimizin üstlenmek zorunda kaldığını düşünmüştük," diye yakındı Gage. Üzerinde tek bir lanet çizik bile yoktu ve bu bende gülme isteği uyandırdı.

Her defasında böyle yara almadan kurtulması hiç mantıklı değildi. Sanırım sebebi şanstı.

Ya da saklanma konusunda gerçekten iyi diye düşündüm kendi kendime.

Damian'ın üniformasıysa pislik içindeydi ve paramparçaydı. Yalnızca sol eldiveninden azıcık kan sızıyordu.

"Siktir, berbat görünüyorsun!" Damian yanlarına çökmem için beni aşağıya çekerken gözleri büyümüştü. O anda arkalarında bir nöbetçi olduğunu fark ettim. Kalbim duracak gibi olurken tüfeğimi onu vurmak için kaldırdım ama bunu yapamadan Gage, elini hızla namlunun üzerine koydu.

"Hey, sakın ol bakalım. Bunu saklıyoruz," diyerek bana çıkıştı.

Sanki kafayı yemişler gibi onlara baktım. "*Neden?*"

Damian iç çekti. "Uzmanlık alanımı hatırlıyor musun?" Bana göz kırptı. *Doğru!* O ve Bree, insanları manipüle ederek bilgi toplama konusunda ustalardı.

Gage, "Bizi doğruca Mavestelli'ye götürüyor," diye ekledi.

Nöbetçiye tekrar bakarken ne kadar genç görüldüğünü düşünüyordum. Yüzüne korku hâkimdi. Başını bana doğru eğerek, "Bayan Mavestelli, bu bir onurdur," diye mırıldandığında

SIRTINDAKİ HANÇER

gözlerim kocaman açıldı. Gage ve Damian şaşkınlıkla birbirine bakıyordu.

Gage alayla, "Tanrım. Lanet bir kraliyet ailesi üyesinin yanında olduğumuzu bilmiyordum," diye mırıldandı.

Damian hemen ardından konuştu. "Tanrım, öyleyiz değil mi? Avokadonuzun yanında kahrolası bir tost da ister misiniz, leydim?"

Sertçe, "Siz aptallar, gerçekten harika bir ikili oldunuz, biliyor musunuz?" dedim. Ardından nöbetçiye dönüp dikkatle baktım. "Çabuk ol ve bizi babama götür."

KOLUM 37

Cameron

Wraith nihayet yanıma ulaştığında ellerimi tekrar yumruk haline getirebiliyordum. Silahını kenara bıraktı ve yeleşinin ön cebindeki fermuarı açıp içinden siyah bir şırınga çıkarttı.

Başımı kaldırmayı denedim ve başaramayınca inledim. “O, olmaz. Ben iyiyim, sadece birkaç saniyeye ihtiyacım var.”

Wraith yalnızca başını iki yana salladı ve bana gerçekten acıyormuş gibi bakma cesaretini gösterdi. Siyah eldivenlerinden birini çıkartıp iğneyi dikkatle tuttu.

“Elimdeki tek şey bu. Yüzbaşı Erik, ihtiyaç duymamız durumunda senin ya da Morphine’in üzerinde kullanmamızı söyledi. Sanırım ayağa kalkamıyor olman kullanmam için yeterli bir neden.” Kolumu yukarı doğru sıyırdı.

“İğne henüz test edilmedi. Bu beni-” Boğazımın arkasından ekşi bir tat yükselirken dişlerimi sıkıp kendimi susturdum. Wraith’in gözleri endişeyle parladı. “Bu, beni öldürebilir.”

Elini aşağıya indirirken küfürler savuruyordu. “O halde ne yapmamız gerek? Bunu sana yaptıktan sonra Emery’nin bana aynı şekilde bakmasını bekleyemem.” Ayak sesleri yaklaştığında

SIRTINDAKİ HANÇER

kapıya döndü. Silahını kaldırdı ve saklanacak bir yer arıyormuş gibi görünen nöbetçiyi göğsünden vurdu.

Derin bir nefes alıp tekrar hareket etmeye çalıştım ama kaslarım ve tendonlarım beni dinlemeyi reddediyordu. “*Siktir.*” İç çekip gözlerimi yumdum.

Timimin bana ihtiyacı vardı ama her şeyden önemlisi Emery bana ihtiyaç duyuyordu. Yapacağım en son şey bile olsa onu bu berbat dünyadan kurtarmak zorundaydım. Her ne kadar bu, onunla eve gidemeyeceğim anlamına gelse de. Eğer onların lanet olası gündoğumuna doğru özgürce koşmalarını sağlayana kadar dayanabilirsem, o halde bunu yapacaktım.

“Ver şunu bana,” diye emrettim. Bina bir patlamayla sarsılırken koridorlardan bağırmalar yükseldi. Kulaklıktan anlık olarak titrek, acı bir ses duyulduğunda midem taş gibi ağırlaştı. “Hemen!” dedim sertçe.

Wraith bana son kez tereddütle baktı ve altdudağını ısırp iğneyi ön kolumdaki damarıma batırdı. “Hadi yapalım!” diye bağırp iğnedeki sıvıyı enjekte etti.

Siyah sıvı damarlarıma doğru karıştığında kan dolaşımda sıcak, yakıcı bir his süzölmeye başladı. Duruma tepki vererek aniden doğruldum. Gözlerim kocaman açılmıştı, kalbim saniyede yüz kez çarpıyordu.

“Siktir, bu şey anında kıcını topladı!” Wraith eldivenini tekrar geçirip makineli tüfeğini alırken bana bakıp sırttı.

Ellerime baktım, şu anda onları rahatça hareket ettirebiliyordum. *Nolan, ne yarattın böyle?* Bedenimin her santimine elektrik akımları yayıldı. Zihnim pusluydu, her şey ani ve düzensiz şekilde hareket ediyordu.

Tüfeğimi kaldırıp içine yeni bir şarjör taktım.

Ben yanından geçerken Wraith hafifçe sırtıma vurup, “İyi misin?” diye sordu.

Ona hırıltıyla karşılık verdim ve omzumla kapıyı ittirerek açarken ölü nöbetçinin omurgasının ortasına bastım. Çıtırtı sesi, beynimdeki bir şeyleri harekete geçirip gülümsememi sağladı. Endorfin etrafımı sarıyordu.

Tanıdık bir his aklıma süzüldü, daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlüydü. Dönüp Wraith'e baktım, görüşüm karanlıkla bulanıklaşmıştı ve dişlerimde zehri andıran bir öldürme dürtüsü dolaşıyordu.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

BÖLÜM 38

Emery

Nöbetçi bizi doğuya bakan bir pencereye götürüp yandaki binayı gösterdi. Tek kaşımı kaldırdım. “Ne?”

“Mavestelli ve ona yakın adamları orada.” Başını beşinci kata doğru salladı. İki binayı birbirinden ayıran sert çizgiyi zar zor fark edebildim.

Gage kendisinin de görebilmesi için beni biraz öne ittirdi. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

Bıkkın bir nefes verdim. Söylenmenin durumu değiştirmeyeceğinin farkındaydım. “Önce sen.” Nöbetçiyi omzumla dürttüm, pencereden dışarıya çıktı ve çerçevenin etrafından dolanarak binanın yan tarafındaki merdivenlere ulaştı.

Damian, “Ya karşı tarafa geçtiğinde bağlantıyı keserse?” diye homurdandı.

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım, ardından aklıma gelen fikirle canlandım. “Thomas’ta roketatar vardı, değil mi? Oraya ulaştığımızda sinyale tekrar erişebiliriz. Eğer bağlantıyı keserse, o zaman Thomas’a onları havaya uçurmasını söyleriz.”

İkisi de gülerken Gage kaskıma hafifçe vurdu. “Baban öleceği için ne kadar duygusalsın,” dedi alayla. Ama bu yalnızca

tüfeğimi daha sert kavramama neden oldu. Onu öldürmek istemediğim ya da zevk almayacağım için değildi. Bu, yalnızca kolayca yapılması gereken bir şeydi. Böyle devam etmesine izin verilemezdi.

Greg Mavestelli'nin eline o kadar kan bulaşmıştı ki... Durup kanla lekelenmiş eldivenlerime baktım. Olabileceğimi sandığım o kadar şey varken... bunu aklımdan asla geçirmemiştim.

Merdivenleri tırmanıp odada bekledik, nöbetçi bükülmüş metal çubukları getirdi. Bunları kullanarak yaklaşık altı metrelik boşluğu geçeceğimizi tahmin ediyordum.

"Lanet olsun, bunu yapmama imkân yok. İniş yaparken elimi kestim, o kadar uzun süre tutmaya dayanamam. Yani, tutunacak yeri bile yok ki." Damian sanki biz net şekilde göremiyormuşuz gibi çubuğu çevirdi.

"Tutunmak zorundasın, yoksa yere çakılıp ölürsün," dedi Gage sertçe. Ardından devam etmesi için nöbetçiye başıyla işaret verdi.

Nöbetçi kancalı metali ipin üzerine geçirip binalar arasındaki boşlukta sessizce süzülürken onu izledik. Gözlerimi kısıtım, diğer taraftan elini bize doğru salladığını görebiliyordum.

"Başardı. Gage, sen önde-"

Sesim, Wraith'in aniden kapı eşiğinde ortaya çıkmasıyla kesildi. Vücudu kanla kaplıydı. Kaskı yoktu ve başının yan tarafında berbat bir kesik vardı. Bize doğru boş boş bakıp tek bir kelime mırıldandı. "*Kaçın.*"

Üçümüz de donakaldık.

Wraith bir saniye öncesine kadar orada duruyordu, hemen ardından vahşice yere serilmişti. Kan havaya püskürüp eski taş zemine sıçradı.

Havadaki seslerin tamamı bir anda yok oldu, dişlerim birbirine çarparken iliklerime kadar dehşetle doldum. Cameron,

SIRTINDAKİ HANÇER

Wraith'in üzerine eğildi ve ekip arkadaşımızın yan tarafına sapladığı bıçağını çekip yavaşça ayağa kalktı.

Cameron'ın başı hızla bulunduğumuz yöne döndü. Gözleri tıpkı şeytaninkiler gibi simsiyahtı. Bir tanesi kanıyordu. İkisi de çılgın ve vahşi bakıyordu.

Siyah enjeksiyonu almış.

Zamanımızın gittikçe daraldığını fark ederken, "Gage, hemen git!" diye bağırdım.

Gage kancalı metali çoktan ipin üzerine atmıştı, o yüzden onu pencerenin dışına ittirdim. Hava boşluğuna savrulmadan önce tiz bir çığlık attı.

Damian yanıma yaklaşp *MK-17*'sini kaldırdı. "Onu öldürmek zorundayım, Em," dedi acı dolu bir sesle. Başımı sertçe iki yana sallayıp onu arkama aldım.

"Eğer bunu yaparsan, seni öldürürüm. Git ve hedefimizi ortadan kaldır," dedim öfkeyle. İtiraz eder gibi bir ses çıkarttı ama Cameron, Wraith'in kanını temizlediği bıçağının duruşunu ayarladı.

"Sakın öleyim deme." Damian beni bırakıp gitmek zorunda kaldığı için mahvolmuş gibi görünüyordu ama o ayrıldığı anda rahatça nefes aldım.

Cameron odanın etrafında tur atıp duruyor, beni fazlasıyla iyi hatırladığım o gözlerle inceliyordu. Hayatıma son vermeye çalışmasından hemen önce gördüğüm gözlerin aynısıydı.

"Yine o eski döngüye mi giriyoruz?" dedim acıyla.

Gözlerini kırpmıyordu bile. Sanki şu anda hiçbir şey duymuyordu. Sol kolundaki damarlar, diğer taraflardakine göre daha koyuydu. Bu da iğneyi oraya yaptığını gösteriyordu. Çığlık atmak, yorgun düşmüş kemiklerimi yere bırakmak ve bu kalp acısına teslim olmak istiyordum. Lanet olsun, dinlenmek istiyordum. Cameron'ı yanımda istiyordum. Bir parça da olsa huzur bulmak istiyordum.

Ama bu artık bitmek zorundaydı.

Yaşlar yüzüme süzülürken ona baktım. Sert çenesindeki çizikler ve çürükler, ruhumu eziyordu. O açık yeşil gözler içimi delip geçiyordu ama yine de onları süzdüm. Bu kaderden kurtulmasını arzuluyordum.

Aşkım senin şeklini aldı, Mori.

Dişlerimi sıkıp başımı iki yana salladım.

Başka hiç kimse böyle bir durumun içine düşemezdi. *Cameron'a ya da bana olanlar gibi.*

Bizim, tıbbi deneylerin sonuncuları olmamız gerekiyordu. Reed bunu sona erdirmeliydi. Eğer ailenin sorumluluğunu üstlenirse... belki de başarabilirdi.

Bunu başarabilecek biri varsa, o da Reed'di.

Bu hepimizin meselesiydi.

Cameron odanın içinde yavaş yavaş dolanırken saldırı için fırsat kolluyordu. Kısıtlı zamanımız vardı.

Maskemi dudaklarımın üzerine çektim ve ardından işaret fişeklerinin uçlarını kırdım. Ateş ve pembe duman bulutu, küçük odanın içine yayılıp tüm havayı emdi. Cameron hemen öksürük krizine girdi ve beni öldürmek için öne doğru hamle yaparken öfkeli bir hırıltı çıkarttı.

Onu yere düşürmek için eğilip uyluğunun arka tarafını kes tim. Amaçladığım gibi tendona denk getirip getirmediğimden emin eğildim ancak Cameron hızla bana doğru dönüp yumruğunu sertçe omurgamın üzerine indirdi. Darbeyle yere yığılırken uyguladığı güçle nefesim kesildi. Homurdandım ve bıçağın ucundan kaçabilmek için tam zamanında yan tarafa yuvarlandım.

Çelik yere çarptığında kırıldı.

Cameron öfkeyle etrafında beni aradı. Öksürükleri şiddetliydi ama bundan hiç etkilenmiyormuş gibi hareket ediyordu. Eli kalçama sürttü ve eğilip beni sertçe tuttuğunda dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Elimi yerin sol tarafına vurup çaresizce kırılmış bıçak parçalarını aradım. Cameron göğsüme oturmuştu, kaşlarını hafifçe çatmış halde bana bakıyordu.

Kendine gelmeye mi başlıyor?

“Cameron. Benim, bebeğim. Emery,” dedim hırıltılı bir sesle. Duman dağıldığında ve onu daha net görmeye başlarken öksürüyordum.

Sanki içi bomboş bir kabukmuş gibi mırıltıyla, “Em,” dedi. Kaşlarını çatı, kanındaki şeytanlar büyüünün etkisi altında kalması için ona çağrı yapıyorlarmış gibi başını şiddetle iki yana salladı.

Muhtemelen ben kendimi kaybettiğim zaman gördüğüm korkunç şeylerin hepsini o da görüyordu. Belki de daha kötüsünü. Benim gibi ölümler görüyor muydu? Onu da kovalayıp onunla da alay ediyorlar mıydı? Kalbim paramparça oldu ve her ne kadar onları bir araya getirmeye çalışsam da yine de parmaklarımdan arasından kayıp gittiler.

“Cameron, güvendesin. Tuttum seni,” diye mırıldandım usulca. Yüzündeki ifade yorgun bir kafa karışıklığına dönüştü. Maskemi koparıp attı. Çenesini boynuma doğru indirirken gözünden akan yaş yanağıma damlıyordu. Kasları gevşedi ve derin nefesler alıp verirken kokumu içine çekti.

Sesine yansıyan acıyla, “Em...” diye fısıldadı. Bu, tüm bedene morfin gibi yayıldı. “Emery...” Dişlerini etime sapladığında vücudum onun gücüyle sarsıldı.

Derin bir nefes aldım, bir çığlık kuruyan boğazımda takılı kaldı.

Cameron başını kaldırdı, dolgun dudakları kanımla kaplanmıştı. Burnu, benimkinden birkaç santim uzakta duruyordu.

O sızlayan acıyı hissedemiyordum ama dişlerinin tenimi deldiği yerde gittikçe artan bir sıcaklık vardı. Ne kadar derine girdiğini anlayamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu aklıma gelebilecek

en son şeydi. Çünkü Cameron doğruca bana bakıyordu ve orada büyüyen bir ışık vardı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Beni izleyen yeşil gözleri, kanım ve kalplerimiz arasında bir yerde kaybolup gitmiş gibiydi.

Uzanıp dudaklarımızı birbirine kenetledim. Onu sanki bu bir günahmış gibi öptüm. Bir daha onu öpme şansını asla yakalayamayacakmışım gibi öptüm. Nefesi hızlandı ve bir anlığına tereddüt ettikten sonra dudaklarını ayırıp bana doğru eğildi.

Kırılmış bedenlerimiz birbiriyle buluştuğunda ruhuma yumuşak bir ilahi doldu. Ancak Cameron beni hızla kaldırırken kayboldu. Gözünden kan süzülüyordu.

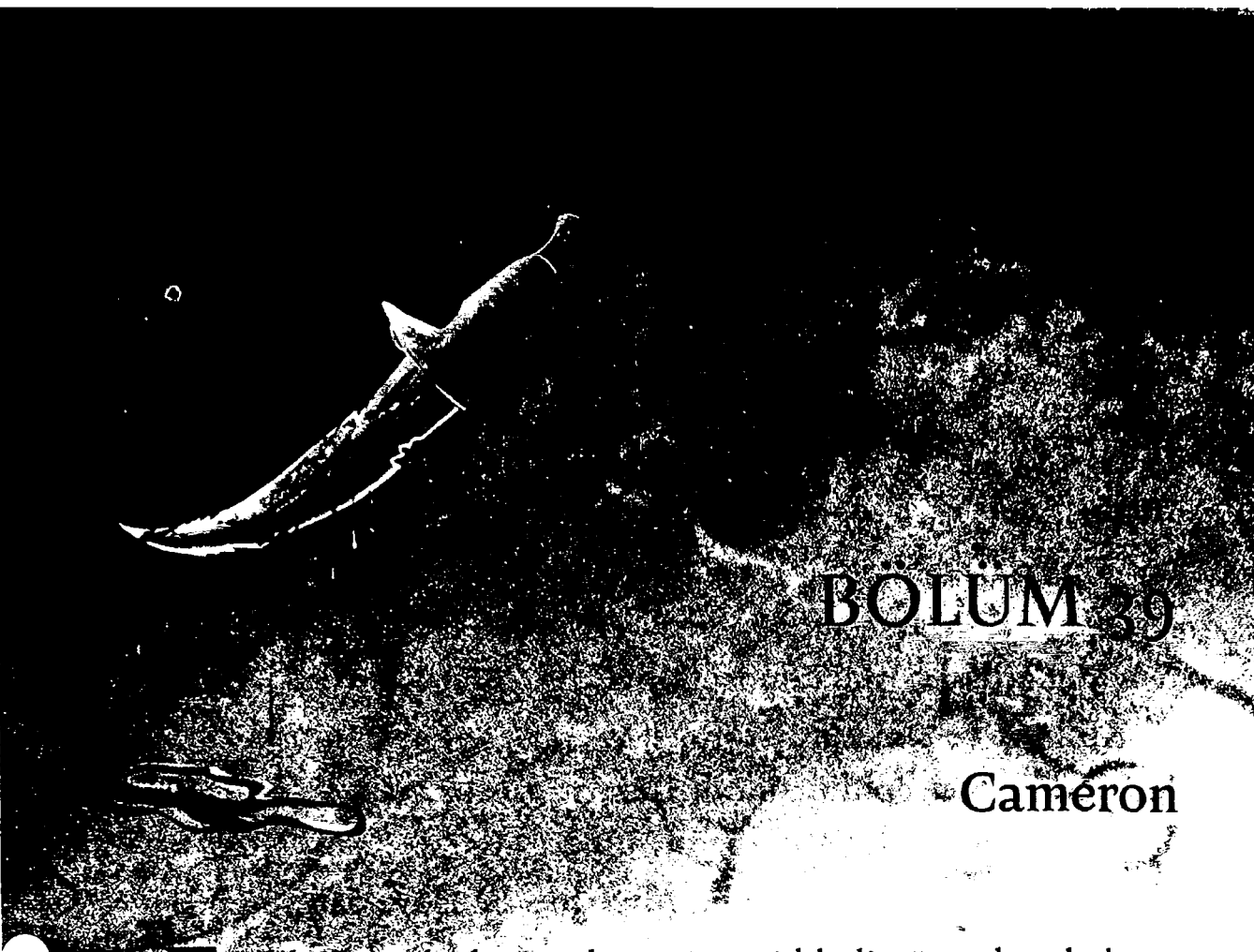
“İşe yaramaz şey,” dedi tükürürcesine. Beni ayaklarımın üzerine kaldırıp boynumu öylesine sertçe kavradı ki hava akışı tamamen kesildi.

Boş yere çırpınırken gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

Lütfen, beni bunu yapmaya zorlama. Avucumun içinde bıçağın kırılmış parçasını sıkıca tutarken gözlerimi kapattım.

Dudaklarıma yalnızca bir nefes uzaklıktan, “Öl,” dedi fısıltıyla.

Kendimi zorlayarak bulanık gözlerimi açtım ve hançeri sırtına saplamadan önce onu son kez süzdüm.



BÖLÜM 39

Cameron

Em, bugüne kadar gördüğüm en şiddetli gözyaşlarıyla bana bakıyordu.

Birkaç defa gözlerimi kırptırdım ve boğazını sertçe sıkarak elime odaklandım. Avucumun altında bulunan ısırtık yarasından kan süzülüyordu.

Dehşet ve şok, kenetlenmiş parmaklarımı çözdü. Emery nefes nefese kalmış halde yere yığıldı. Farkındalık dalgası bana sertçe çarparken boğazım düğümlendi. Onu öylece öldürmeye çalışıyordum... Ensemde hemen altında ufak bir baskı vardı.

“Cameron.” Başını iki yana salladı, ağlıyordu. “Yapamadım.”

Gözlerim bir anlığına açıldı. Etrafına sarmaşıklar dolanmış, eski ve kırılmış aynaya gözucuyla baktım. Yansımadan neredeyse sırtımı delip geçen bıçağı görebiliyordum.

Zihnime tekrar tırmanmaya başlayan kaşıntı ve karanlık his gelmeden önce boğuk bir kahkaha attım. Eğer bir şeyler yapmazsam, o zaman ona neler yapabileceğimi bilmiyordum. Bu düşünce kalbimdeki bir parçanın ölümüne neden olsa da yapılması gerekiyordu.

Son morfin iğnemi çıkartıp tam kalbime saplarken, “Bunu izleme... Seni seviyorum, Emery,” dedim hırıltılı bir sesle. Bedenimde zaten bu kadar ilaç varken morfin, onu doğruca sınıra sürükleyecekti.

Emery haykırmaya başladı, yaşlar yanaklarından aşağıya süzülürken dizlerimin üzerine çöktüm. Tuhaf bir his göğümün tamamına yayıldı. Elimi kalbime koyup yana devrildim.

Emery bir saniye sonra yanımdaydı, duymak istediğim ama anlayamadığım bir şeyler söylüyordu. Sanırım yüzüme dokuyordu. Her şey soğuyordu ve ben yorgundum.

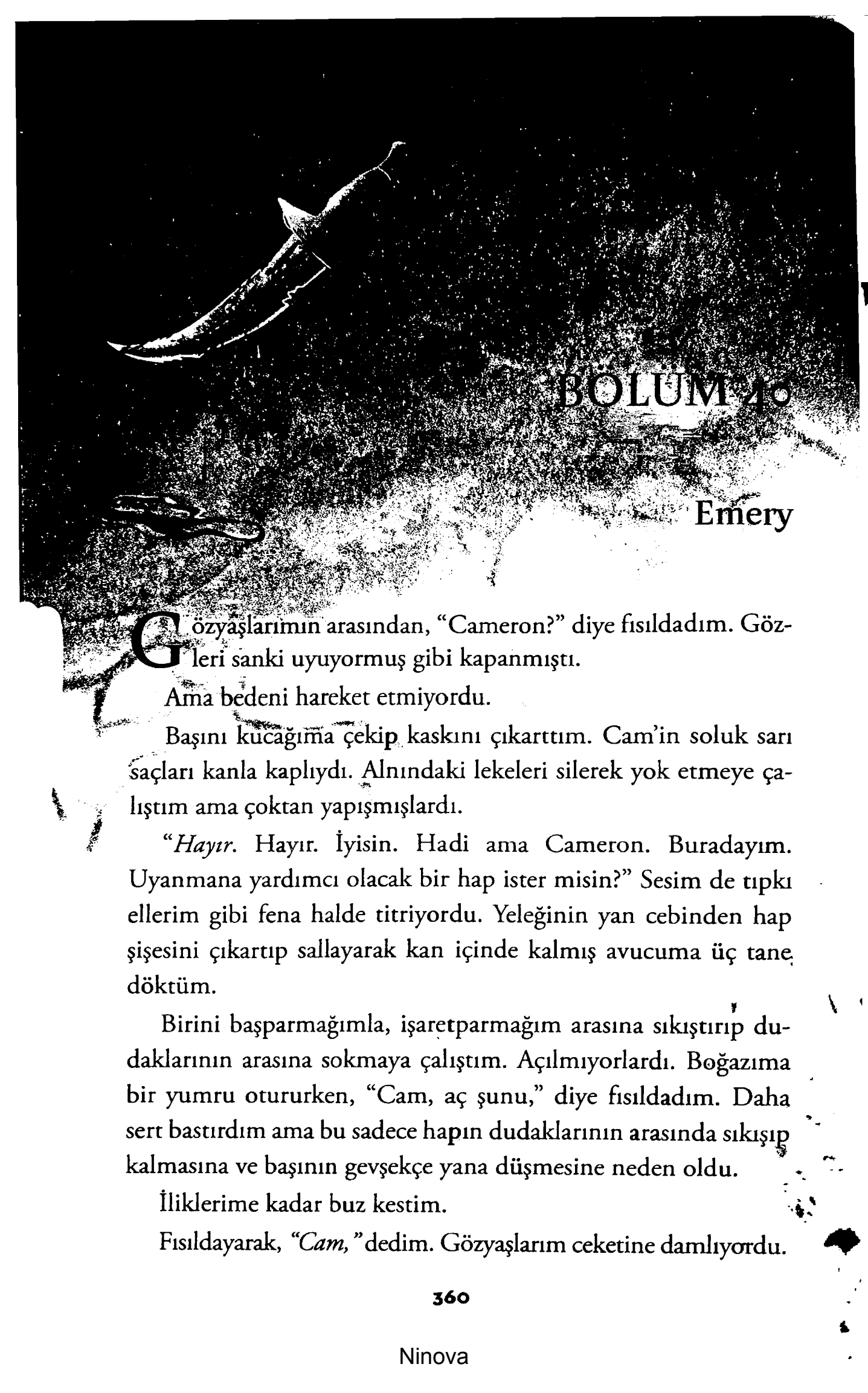
Çok yorulmuştum.

Gözlerim son kez yüzünün etrafında dolandı. Emery, beni bu hayatta bulan tek ışıktı. Bütün gölgelerimi uzaklaştırmıştı.

Ağırlaşan gözkapaklarıma bir saniye daha karşı koyamadım.

Sana bir daha asla zarar vermeyeceğim.

Dudaklarım zayıf bir gülümsemeyle kıvrılırken hissettiğim son şey bu oldu.



BOLUM 40

Emery

Gözyaşlarımın arasından, “Cameron?” diye fısıldadım. Gözleri sanki uyuyormuş gibi kapanmıştı.

Ama bedeni hareket etmiyordu.

Başını kucığıma çekip kaskını çıkarttım. Cam’ın soluk sarı saçları kanla kaplıydı. Alnındaki lekeleri silerek yok etmeye çalıştım ama çoktan yapışmışlardı.

“Hayır. Hayır. İyisin. Hadi ama Cameron. Buradayım. Uyanmana yardımcı olacak bir hap ister misin?” Sesim de tıpkı ellerim gibi fena halde titriyordu. Yeleğinin yan cebinden hap şişesini çıkartıp sallayarak kan içinde kalmış avucuma üç tane döktüm.

Birini başparmağımla, işaretparmağım arasına sıkıştırıp dudaklarının arasına sokmaya çalıştım. Açılmıyorlardı. Boğazıma bir yumru otururken, “Cam, aç şunu,” diye fısıldadım. Daha sert bastırdım ama bu sadece hapın dudaklarının arasında sıkışıp kalmasına ve başının gevşekçe yana düşmesine neden oldu.

İliklerime kadar buz kestim.

Fısıldayarak, “Cam,” dedim. Gözyaşlarım ceketine damlıyordu.

Çenem titriyordu, eğildim ve elimden geldiğince onu tamamen kendime çektim.

“Lütfen, hayır. Yapamam... ben yapamam...” Boğuk çığlıklarımın arasından haykırdım. “Neden bunu yaptın?” dedim feryatlarımın arasından. Sesim, bu unutulmuş yerin tozlarının içinde kaybolup gidiyordu. Cameron’ın kanı. Benim kanım.

Bu benim için artık sondu.

Onsuz yola devam edemezdim.

“Emery.”

Reed’in soğuk ses tonunu duyunca gözlerim yavaşça yukarı kaydı. Başımı kaldırıp ona baktım.

Mahvolmuş halimi gördüğünde Reed’in yüz ifadesi yumuşadı. Ama tıpkı ondan bekleneceği gibi soğukkanlılığını korudu.

“Reed... benden bu kadar. Devam edemem.” Başımı Cameron’ın başına yasladım ve omuzlarımın bir hıçkırıkla daha sarsılmasına izin verdim.

“Emery, beni dinlemen gerek.” Reed odanın diğer tarafından yürüyüp beni Cameron’dan uzaklaştırdı. Kıçımın üstüne düşerken şaşkınlıkla ona bakıp kaldım. Adrenalin iğnesinin şeffaf kapağını çekip çıkardı, onu dişlerinin arasında tutarken öfkeli gözleri, bana her şeyi abartıyormuşum gibi bakıyordu. “İpi kullanarak geç ve başladığın işi bitir. Yakında ben de geleceğim. Aptal sevgilin de iyi olacak... tamam mı? Söz veriyorum. Şimdi, buradan siktir git.”

“Bu i-işe yarayacak mı?” dedim kekeleyerek. Gözlerim açılmış, bir tarafım şoktaydı.

Reed iğneyi Cameron’ın kalbine sapladı. Adrenalinin kan dolaşımına karışmasını gözümü bile kırpmadan izledim. Cam sertçe, kesik kesik nefesler aldı.

Ama nefes alıp veriyordu.

Hayattaydı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Tenimde ürpertiler dolaşırken gözyaşlarım ifadesiz yüzümden aşağıya akıyordu.

“Tamamen uyanık hale gelmesi biraz zaman alacak.” Reed, Cameron’ın dikkatini kendisine çekebilmek için parmağını şıklattı. Reed durumdan memnun görünüyordu, bana öfkeyle kaşlarını çattı ve imayla baktı.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken, “Reed...” dedim dalgın şekilde.

İç çekip yanıma geldi, kalkmama yardımcı olduğunda kollarımı sıkıca ona doladım. Bana neden yardım ettiği umurumda bile değildi. Reed bir saniyeliğine donup kaldı ama buna rağmen aynı şekilde karşılık vererek o da bana sarıldı.

Tıslar gibi, “Rica ederim,” dese de samimiydi.

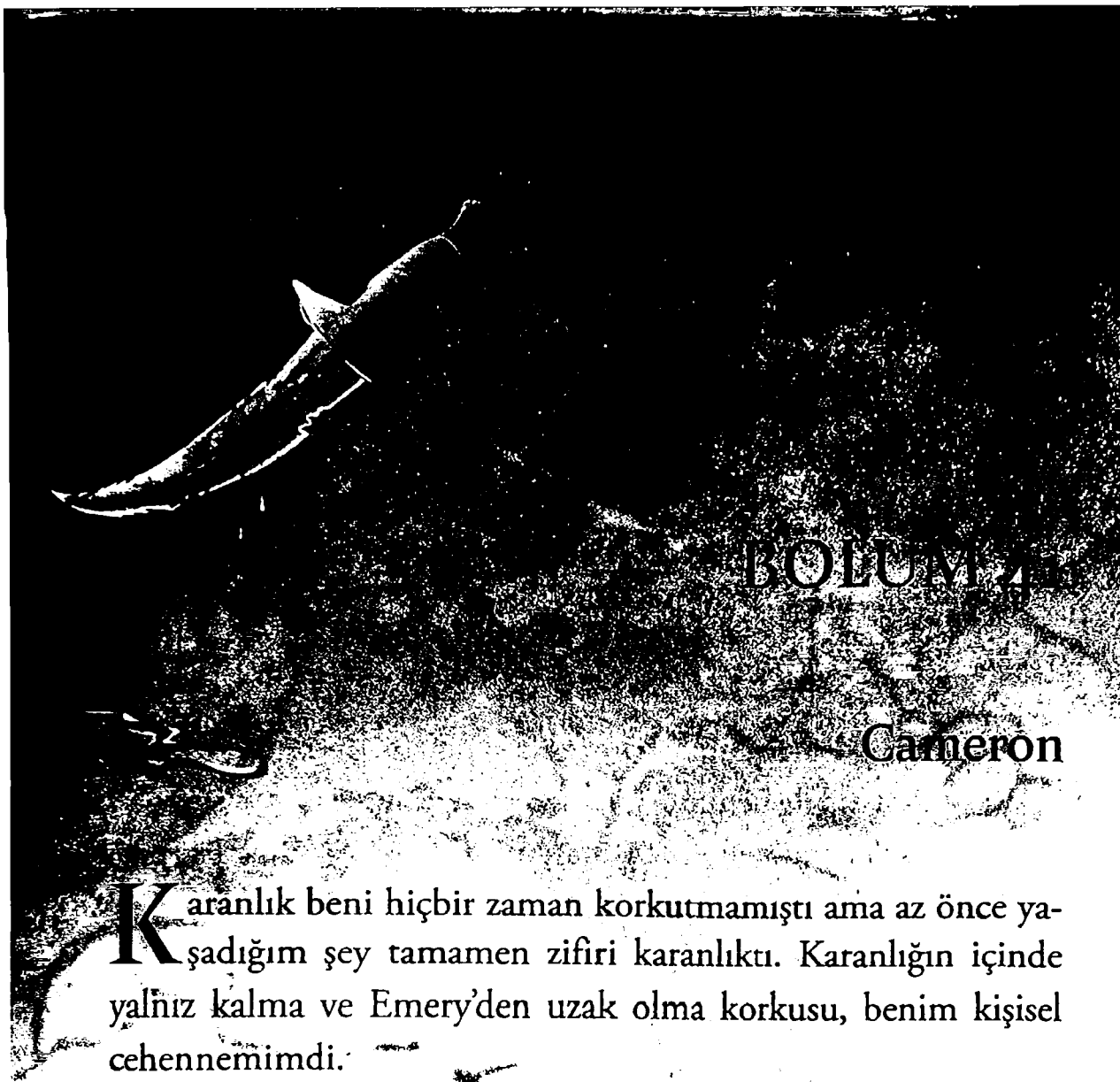
“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.” Kolumla gözlerimi silip geri çekildim. Reed’in yüzünü inceledim; Gölge Birlikler askerleri gibi taktik teçhizat giymişti, üstünde siyah bir yelek vardı. Sarı saçları yan tarafa doğru taranmıştı, koyu gözleri her zaman olduğu gibi hesapçı görünüyordu.

Bu garipti, normalde babamın yanında olduğu gibi takım elbise giymesini bekliyordum fakat bunu sorgulamak için kafam fazla karıştı. Olan bunca şeyin arasında bunu yapamazdım.

Reed bana ipten geçebilmem için bir çubuk uzattı. “Git.”

Cameron’a dönüp bir kez daha baktım, göğsü inip kalkıyordu. Aklımı tamamen keskinleştirebilmem için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Bu gece her şey bitecek.



BOLUNMA

Cameron

Karanlık beni hiçbir zaman korkutmamıştı ama az önce yaşadığım şey tamamen zifiri karanlıktı. Karanlığın içinde yalnız kalma ve Emery'den uzak olma korkusu, benim kişisel cehennemimdi.

Gözlerimi açıp tavandaki loş ışıkları gördüm. *Neler oldu?* Sanki bugün ters tarafımdan kalkmışım gibi hissediyordum, nefeslerim hırıltılıydı. Her şey ağır geliyordu.

Gördüklerimi anlamlandırabilmek için kısa süreliğine durdum. Yerde pembe toz, kille karışmış kan ve odanın girişinde öylece yatan Wraith vardı.

Bir gölün üzerine çöken sis gibi, her şey zihnime yüklenmeye başladı. Emery'yi boğuyordum... ve ardından zamanında uyanıp...

Gözlerim, kalbime morfini sapladığım göğsüme kaydı. *Aşırı doz almıştım.* O halde şu anda nasıl uyanıktım? Yan tarafımdaki zemini tarafım. Dip dibe duran iki şırınga vardı. Birisi benim aldığım morfindi, diğerinin üzerineyse adrenalin etiketi yapıştırılmıştı.

SIRTINDAKİ HANÇER

İçim rahatlıkla doldu. *Tanrı'ya şükür*. Henüz bu hayattan kopup gitmemiştim. Dudaklarımın üzerinde anlık olarak bir gülümseme belirdi. Sonra nerede olduğumuzu ve kimi yok etmekle görevlendirildiğimizi hatırladım.

Emery nerede?

Kulaklıktan cızırtılı sesler gelince irkildim, onu taktığımı unutmuştum.

“Rapor verin.” Erik’in sesi sertti. Cevap vermeyi denedim ancak muhtemelen pembe duman yüzünden boğazım mahvolmuş durumdaydı.

İşte o anda Emery’nin narin sesi kulaklıklarımda yankılandı. “Volt ve Red Turtle benimle birlikte. Hedefi bulduk. Ona yaklaşıyoruz.” Sesi nefes nefese ve yaralıymış gibi çıkıyordu.

Bundan nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum.

Onlarla birlikte olmam gerekirdi.

Dizlerim beni taşıyamayacakmış gibi geliyordu ama kendimi ilerlemeye zorladım. Yukarıya baktığımda karşı binayla bağlantı kuran bir halat gördüm. Pencerenin camında, ahşaba karışan kırmızı bir elin izi vardı. Küçüktü. *Emery’nindi*.

Elimi oraya bastırıp ahşaba yaslandım ve titreyen bacaklarımın üzerinde sallandım. Gage’in sesi telsizden patlayarak geldi.

“Morphine yaralandı!” Uzaktan silah sesleri yankılandı ve ardından Gage acıyla haykırdı. Bağlantı kesilmeden önce Damian çığlık attı.

Ellerim pencere pervazını sertçe kavradı ve yorgun başımı kaldırdım.

Mikrofona doğru, “Yoldayım,” dedim hırıltılı bir sesle.

“*Mori?* Senin öldüğünü düşünmüştük.” Yüzbaşı sesimi duyunca çılgına döndü. Endişeyle kahkaha attı. “Hadi git, asker.” Greg öldükten sonra herkesi öldürmemi bekliyordu. Büyük bir sürprizle karşılaşacaktı. Öfkeyle gözlerimi kısıtım. Wraith’in X

serisi aşısını yaptığı yerde rahatsız edici bir sızlama belirdi. Siyah damarlar yayılmaya devam ediyordu.

Henüz tehlikeyi atlatabilmiş değilim. Acele etsem iyi olacaktı.

Tutulan kaslarımı yok sayıp kancalı metali ipe taktım ve gecenin içine süzıldüm.

Yolun neredeyse dörtte üçünü tamamladığım sırada yaralı omzumdaki kaslar keskin bir şekilde zonkladı ve elim refleksle çubuğu bıraktı. Dördüncü kattaki pencereye atlamak zorunda kaldım. Bedenim camlara çarptığında ellerimle yüzümü korudum. Camlar etrafa saçılırken ivmenin etkisiyle yuvarlandım.

Yan odadan alarm sesleri geliyordu. Ayağa kalkarken inledim ve topallayarak kapıya doğru yürürken tüfeğimi hazır hale getirdim.

Tekmeleyerek kapıyı açtığımda en yakında duran nöbetçi kıçının üstüne düştü. Yağdırdığım kurşunlar yanındaki adama isabet etti, ardından da ona iki kurşun sıktım.

Gözlerim odada dolaştı, onunla karşılaştığım anda durdum.

Emery'nin gözleri donuktu. Bağlanmıştı. Boğazı kanla kaplıydı ve özensiz şekilde bandajla sarılmıştı. Gage ve Damian da onun hemen arkasındaydı. Ağızları kapatılmıştı, ikisi de fena halde dayak yemişti.

Greg Mavestelli giydiği şık, koyu lacivert takım elbiseyle orada dikiliyordu. Altın saplı bastonu kan içindeydi ve en yakın adamları arkasında duruyordu. Reed de onların arasındaydı, yüz hatları kusursuz şekilde yumuşaktı ama o gözlerin sinsilik ve heyecanla titrediğini yakalamıştım. Tıpkı bizden biriymiş gibi giyinmişti. *Gölge Birlikler askerlerinden biri gibi.*

Greg Mavestelli'nin sesi odanın içinde yankılandı. "Biz de burada durmuş, senin öldüğünü sanıyorduk."

BÖLÜM 42

Emery

Cameron hızla kapıdan içeri girdi ve onu gördüğüm anda varlığımın her zerresi hayata döndü.

Babam onunla konuşuyordu ama kelimeleri duymuyordum. Gördüğüm tek şey hayatımın aşkının yorgun bacaklarının üzerinde dikildiği, bana yumuşak ve anlayışlı gözlerle baktığıydı.

Tekrar kendisi gibi görünüyor. Yaşıyor.

Sessizce ağladım, iliklerime kadar rahatlamış durumdaydım çünkü onunla ilgili hatırladığım son şey o ruhsuz yüz ifadesi olmayacaktı.

Cameron beni gördüğünde dikkatti dağıldı, muhtemelen bedenindeki travmalardan dolayı kafasının içi o kadar da berrak değildi. Babamın söylediklerinin çoğunu anlayamıyormuş gibi görünüyordu. Aramızda dile getirilmeyen kelimeler dolaşırken yalnızca özlem dolu bakışlarla birbirimizi izliyorduk.

İki nöbetçi ona doğru atılıp Cameron'ı yere yatırdı. Cameron onları üzerinden atmaya çalışsa da ikisi de yaralı değildi ve en az onun kadar irilerdi.

Greg'in soğuk sesi havada yankılandı. "Kızımın benim gözümde değersizleşmesinin nedeni sensin. Eh, bu durumu kolayca düzeltebiliriz." Elini sağa doğru uzattığında Reed babamın

avucuna bir silah koydu. Reed'in gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Yüzünü tekrar ifadesiz hale sokmadan önce dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

Lütfen bana kazık atma. Kendimi dua ederken buldum.

Greg başını arkaya atıp kıkırdadı. "Kader senin ölmeni istiyor olmalı, Mori." Silahı kaldırdı ve Cam'i sol dizkapagından vurdu. Nöbetçilerle mücadele etmeye çalışırken kanı yere saçıldı. Soluk sarı saçları alnına dökülmüştü, yukarı baktığında o kasvet dolu yeşil gözlerinde dünyanın tüm yükünü gördüm.

Bağlara karşı direndim ve Greg'e durması için bağırmaya çalıştım ama ağzımdaki bez yalvarışlarımın çıkmasını engelliyordu. Yine de babamın dikkatini çekmeyi başarmıştım.

Gülümsedi ve sanki burada durduğumu unutmuş gibi gözleri parladı. "Seni bu işin dışında bırakmayı aklımın ucundan bile geçirmem, Emery." Başını nöbetçilerine doğru salladığında ikisi beni ayağa kaldırıp Greg'in yanına götürdüler ve ipleri kestiler.

En sonunda bezi çıkarttılar, ağzımın içi kupkuruydu ve tahriş olmuştu. Öksürmemek için direndim, ardından babamın yüzüne vurmak için elimi kaldırdım. Babam, elimi havadayken yakaladı ve tekrar yanıma savurdu. Koyu saçları tavandaki spot ışıklarının altında parlıyordu. Uzun gölgeler, sert yüzünün üzerine vuruyordu. Elinin tersiyle bana sertçe vurdu ve darbenin etkisiyle beni yere serdi.

Damian ve Gage bağırmaya çalışsa da sesleri boğuktu. İplerine karşı koymaya çalıştılar ama boşuna çaba sarf ediyorlardı.

İki nöbetçi beni tekrar tutup ayağa kaldırdı. Babama karanlık, öfkeli gözlerle bakıyordum. Kendisinden ne kadar nefret ettiğimi görebilmesini diledim.

"Hadi ama Emery." Sinsilikle sırtıttı. Nöbetçiler beni Cam ile aramızda beş adımlık mesafe kalana kadar sürükledi. Nefesleri ağırdı. Buna daha ne kadar süre dayanabileceğini bilmiyordum. Zaten yeteri kadar yara almıştı.

SIRTINDAKİ HANÇER

Siktir, ben bile daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Greg elini sallayıp nöbetçileri uzaklaştırdı ve tabancasının namlusunu şakağıma dayadı. Sıcak çelik tenime değdiği anda kaslarım gerildi ve nefesim kesildi.

Nabzım kafamın içindeki bütün düşünceleri bir kenara fırlatacak kadar şiddetli bir şekilde atıyordu. Tek gördüğüm, önümde kanlar içinde yatan ve gözlerini benim üzerimde tutmaya çalışan Cameron'dı. Bugüne kadar bir erkeğin gözlerinde böylesine bir acıyı ve hüznü asla görmemiştim. Eğer benim için her şey burada son bulacaksa, sorun yoktu. Cam'in gözlerinde ne kadar çok sevildiğimi görebiliyordum, artık dünyanın geri kalanı önemsizdi.

"Köpeklerin birbirini yok etmesini sağlamanın en kolay olduğunu zor yoldan öğrendim." Greg bıçağını bırakıp Cameron'ı tekmelerken sesi bir yılaninkini andırıyordu. "Ya ikiniz birden öleceksiniz ya da yalnızca sen, sevgili dostum."

Çenem gerildi ve çaresizliğimi bastırmak zorunda kaldım. "Hayır," dedim titreyen sesimle.

Cameron bıçağa halsiz gözlerle baktı ve yavaşça yerden aldı. Topuklarının üzerinde oturana kadar arkasına yaslandı. Omuzları çökmüştü ve dudaklarında hoş, kırgın bir gülümseme vardı.

"Ben zaten ölü bir adamım, Em." Sesi kısık ve çatallıydı. Bıçağı taş zeminde sürükleyip boğazına dayarken yüzünü buruşturunca kalbim paramparça oldu. "Seni tüm kalbimle sevdim. Birlikte asla tam olarak keşfedemediğimiz şekilde sevdim. Sen buz tutmuş gölün üzerindeki güneş ışığı oldun. Tanıdığım o mutluluğun fısıltısıydın. Seni seviyorum, Em... Sana âşığım. Şimdi, başka tarafa bak." Cam nazikçe konuşsa da dediğini yapamadım, onu karanlığının içinde tek başına bırakamazdım.

Daha az önce onu geri kazanmıştım.

Bıçak boğazına dayanmıştı ve Cameron onu teninin üzerinde kaydırmak üzereydi.

Haykırarak dizlerimin üzerine çöktüm. Cam'in gözleri kapalıydı ama yüzündeki o dayanılmaz acı ifadesi içimi paramparça etti ve ruhumun derinliklerinde yaralar bıraktı.

"Emery tatlım, sana onunki gibi binlerce ölüm izleteceğim... Sen lanet emirlerimi yerine getirene kadar seni kıracağım ve-
Ah." Sırtımdan yukarıya doğru bir ürperti yayıldı ve yavaşça sağıma baktım. Babamın şakağıma dayadığı silah uzaklaşıyordu.

Greg sözcüklerinin arasında boğulurcasına hırıltılar çıkardı, iki santimlik bir bıçak çenesini kapatmasına engel oluyordu. İkiye ayrılan dilinin kasları, bıçağın yanlarından sarkıyordu ve kana bulanmış dişlerinin üzerine yığılmıştı.

Bu grotesk manzaradan uzaklaşmak için kıpırdandım ve omzumun üzerine düştüm. Cameron bıçağını fırlatıp attıktan sonra beni hızla kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. İkimiz de Greg'e bakarken derin nefesler alıp veriyorduk. Reed'in bıçağı kafatasına saplanmıştı; bıçağın ucu, üstdudağından çıkmış halde yerde debeleniyordu.

Reed tuttuğu nefesini verirken kocaman gülümsedi ve kanlı eliyle sarı saçlarını arkaya attı. "*Tanrım.* Bu yaşlı adamın konuşmasını dinlemekten sıkılan başka kimse var mı?" Bana göz kırpıp nöbetçilere ıslık çaldı. Hızla harekete geçip Gage ve Damian'ı çözdüler.

Bu da ne böyle? Reed az önce... onu az önce zahmetsizce öldürmüş müydü? Neden? Onu en başından öldürebilecekken bütün bunlar neden yaşanmıştı? Çenem titrerken Reed'e kafa karışıklığı ve öfkeli gözlerle baktım.

Yere çöküp başıma hafifçe vurdu. Cameron korumacı bir tavırla kollarını daha sıkı sardı.

"Eğer değersiz babanı öldürmenin zor olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun, Emery. Zamanlama *her şeydir,*" dedi rahatsız edici bir gülümsemeyle.

SIRTINDAKİ HANÇER

Dışlerimi sıkarak, “Peki bizi buraya neden getirdin?” diye sordum.

Başını yana eğdi. “Elbette diğer problemi bana getirebilmeniz için. *Belarik*. Bir taşla iki kuş vurmak böyle bir şey.” Reed, siyah damarların gittikçe yayıldığı Cameron’ın koluna baktı. “Hemen döneceğim,” diye mırıldanıp kalktı ve babamın yanma dizilmiş nöbetçilerden yakın olana gitti. Adamlar, Reed’in yaptığı şeye dair hiç şaşkınlık belirtisi göstermiyorlardı.

Babamı öldürebilmek için Yüzbaşı Erik’i tuzağına çekeceği anı beklemişti... Sırtımdan aşağıya soğuk bir ürperti indi.

Cameron hâlâ titriyordu, kollarıyla beni öylesine sıkı tutuyordu ki beni bırakıp bırakmayacağından emin değildim. Bırakmamasını umuyordum.

Kollarının arasında kıpırdanıp ellerimi boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Omzuna doğru, “Seni kaybettiğimi sandım,” dedim hıçkırıklarla. Yoğun huş ağacı kokusu kalbimi sakinleştiriyordu. Cameron eliyle enseme nazikçe okşadı.

“Sana yaptığım her şey için özür dilerim, Em,” diye fısıldadı. Boynumdaki ısırık izini başparmağıyla okşuyordu. Beni arkaya doğru çekip gözlerimin içine baktı. Bakışlarında sıcak yaz fırınaları uyanıyor, beni içine çekiyor ve kalplerimizin birbirine kenetleneneceği sıcak geceler vaat ediyordu.

Şu anda ne kadar yenilmiş görüldüğünü hafızama kazıdım. Yanaklarındaki kırmızı lekeler, şişmiş dudağı ve kaşının etrafındaki kesikler. Şimdiden çenesi morarmıştı. Yüzünü dikkatle ellerimin arasına alıp dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım.

Derin bir nefes alıp elini belime doladı ve öpücüğümü daha da derinleştirip alnını benimkine dayadı. “Henüz tam olarak bitirmedik, aşkım,” diye fısıldadı. İngiliz aksanı dudaklarımın üzerinde yankılanıp kalbimi eritti.

Başımı sallayarak onayladım. Kendimizi hâlâ Gölge Birlikler’in ellerinden kurtarmamız gerekiyordu.

Gage ve Damian her iki yanımızda diz çöktüler.

“Siz ikiniz iyi misiniz? Yani... öpüştüğünüzü gördüm. Bunu yapabiliyorsanız eminim yeterince iyisiniz-” Üçümüz aynı anda Gage’e ters ters baktık.

Cameron onu kışının üstüne ittirip sertçe, “Kapa çeneni,” dese de ses tonunda gizleyemediği hafif bir eğlence vardı.

Gage endişeyle gülümsedi. “Gitmemize neden izin verdiler? Mavestelli’nin sağ kolu onu niye öldürdü? Benim dahil edilmediğim büyük bir plan falan mı var?” Gergin şekilde yutkundu.

“Sana bunu anlatacağız ama burada olmaz.” Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona söyleyebileceğim tek şey buydu. Nasıl tepki vereceğinden hâlâ emin değildim, bu yüzden daha güvenli bir ortama girene kadar ona daha fazla detay vermek istemiyordum. Gage’in dudakları titrese de gönülsüzce başını salladı.

Damian doğrulmama yardım etti, ardından ikisi birlikte Cameron’ı ayağa kaldırdı. Dizi gerçekten mahvolmuş durumdaydı, üzerine basamıyormuş gibi görünüyordu. Bacağının alt kısmının yana eğilmesine bakılırsa, uyluk ve kavalkemikleri artık birbirine bağlı değildi. Göğsüm korkuyla sıkıştı.

“Kahretsin, sanırım diz kapağındaki bağlar kopmuş.” Gage, Cam’in dizini kontrol ederken ciddi bir sesle konuştu. “Evet, bağların tam içine nişan almış. Üzerinde yürümesi imkân-”

Dalgın gözlerle babamın bedenini izlerken, “Baston işe yarar mı?” diye sordum. Dudaklarım ince birer çizgi halini alırken eline bakıyordum. Parmakları hâlâ altın yaldızlı bastonu kavramış halde duruyordu.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırırken diz çöktüm ve Greg’in şimdiden kaskatı kesilmiş ellerinin arasından bastonu dikkatle çekip aldım. Donuk gözlerini ve ona karşı ne kadar az şey hissettiğime odaklandım. Babamın yasını bir nevi uzun zaman önce tutmuşum gibi geliyordu. Onun ölmesinin üzerinden

SIRTINDAKİ HANÇER

şu son birkaç dakikadan çok daha uzun süre geçmişti. Yıllardır ölüydü. Annem de öyle olabilirdi.

“Hoşça kal, Greg Mavestelli. İmparatorluğun en sonunda çökecek,” diye fısıldadım ve ayağa kalkmadan önce ölümünü aklıma kazımak için birkaç dakika daha bekledim.

Cameron çoktan arkama gelmişti, Damian ve Gage de yanında duruyordu. Dizini sıkıca sarmışlardı, böylece tendon bağları birbirine bağlı olmadan da dengede kalabiliyordu. Bastonun, Cameron’ın yürümesini sağlayacak kadar destek sağlamasını umdum. Üçünü bir arada görünce kalbim ısındı. *Buraya kadar gelmeyi başardık.*

Sırtarak bastonu Cam’e verdim. Birkaç saniye boyunca ona baktı, aklından anlayamadığım bir şeyler geçti ve yavaşça uzanıp bastonu aldıktan sonra alnımı öptü. “Teşekkür ederim, aşkım.”

Arkaya doğru bir adım atıp onu baştan aşağıya süzdüm. Baston onun boyuna kusursuz şekilde uyuyordu. Taktik teçhizatıyla uyumsuz dursa da sivil kıyafetlerini giydiğinde mükemmel olacaktı. “Tam sana göre,” dedim sıcak şekilde.

Cam omuz silkti. “Fena sayılmaz.”

Gage, onun desteğe ihtiyaç duyması ihtimaline karşı yanında duruyordu. Dikkatimi nöbetçilere emirler yağdıran Reed’e çevirdim. Büyük bir şeyler planladığını, parmaklarını heyecanla uyluğuna vurmasından anlayabiliyordum.

Reed ona baktığımı hissetmiş olmalıydı çünkü yanımıza gelmeden önce bize bakıp sırtıttı. “Harika bir iş çıkarttın, Emery.” Sanki herkesin önünde hıçkırıklara boğularak ağlamamı planlamışım, Cam’in gerçekten öleceğini düşünmemişim gibi davranıyordu. “Takip ekibim, çok sevgili yüzbaşınızın *en sonunda* geldiğini ve Fury’nin çıkış yapacağı şehrin sınırında beklediği haberini verdi.” Reed’in gözbebekleri büyümüştü, dudaklarında çılgınca bir sırıtış belirmişti. “Size, hepinizin özgür kaldığını

söyleyecek ve sonra da sizi bir buçuk kilometre kadar uzağa; Riöt Timi'nin sizi infaz etmek için beklediği yere götürecektir."

Grubumuzun arasındaki sessizlik uzadı. Reed'in teçhizatını tekrar inceledim.

Damian umutla, "Ya gerçekten kartlarımızı almaya hak kazandıysak?" diye sordu. Gözlerimi yumup başımı iki yana salladım. Neler olup bittiğinin farkında değildi.

Gage hepimize sanki kafayı yemişiz gibi bakıyordu. *Umarım bunu iyi karşılar.*

"Bu ne sikimden bahsediyor böyle?" Gage, Cameron'a baktı. Kaşlarını endişeyle çatmıştı.

"Gage, her şeyi açıklayacak zamanımız yok ama bize bu konuda güvenmek zorundasın. Erik ve Nolan, Fury Timi'nin infaz edilmesini planlıyor." Cameron öksürdüğü için duraksadı. "Reed'i dinlememiz gerek."

Damian sessizce başımı salladı. Gage'in bize inanmayacağından endişeleniyormuş gibi görünüyordu.

"Riöt, bütün timin tamamını neden infaz etsin? Bu hiç mantıklı değil!" Gage saçlarını yumruklarının arasına alırken boğazından histerik bir kahkaha yükseldi. "Bu adam kim ki?"

Elimi nazikçe Gage'in koluna koyup ona anlayışla baktım. "Reed benim çocukluk arkadaşım, akıl hocam ve güvendiğim yoldaşım. Tanıdığım en zeki adamdır. Ona güvenebiliriz," dedim kararlılıkla. Gage'in gözlerinin içine, o nihayet pes edene kadar baktım. Reed'in dünya standartlarında bir sosyopat olduğunu ve onu istediği noktaya, yani en güçlü konuma getirebilecek herkesi öldüreceği kısımlarını atlamıştım.

"Riöt kendilerine ne söylenirse yapar çünkü yalnızca pisliğe bulanmış ve kötü işler peşinde olan askerleri avlayıp onları infaz ettiklerini sanıyorlar. Yeraltı dünyası böyle," diye açıkladı Reed. Vurgulamak için Greg'in şık ayakkabısını ittirdi. "Nolan onlara

SIRTINDAKİ HANÇER

istediği isimlerden oluşan bir liste verir. Riöt da onun emrini yerine getirir.”

Gage’in yüzündeki kan çekildi. “Hiç sorgulamadan mı?”

Reed güldü. *Sanki bunların herhangi bir noktası komikmiş gibi davranıyordu.* Ona öfkeyle baktım.

“Bir düşünsene. Sen üstlerinle hiç tartışmaya girdin mi? Sana verdikleri bilgilerin doğru olup olmadığına dair en ufak bir fikrin var mı? Yoksa bunları sadece onlar emrettiği için mi yapıyor-sun? Lanet olası Yeraltı Denemeleri’nden sağ çıkmayı başardığın için artık güvende olduğunu mu sanıyorsun? Sana son dakika haberlerini vereyim. Hepiniz yalnızca deney farelerinden ibaret-siniz.” Reed’in sesi mide bulandırıcı bir tona dönuştü. Sanırım bu konu onu gerçekten kızdırıyordu.

İçinde iyi bir taraf olduğunu biliyordum. Her ne kadar o kısım, kötü ve yozlaşmış bir amacın arkasına saklı olsa bile.

Reed bir iğne çıkartıp Cameron’ın kolunun alt kısmına şeffaf bir sıvı enjekte etti. Cam kıpırdamamıştı bile. “Bu, karşıt madde. O olmadan bir saat içinde ölmüş olurdun. Koluna yayılan siyah damarları görüyor musun? Kalbine ulaştığı anda ölürdün.” Reed umursamaz şekilde konuştu.

Cameron’a bir daha asla iğne yapıldığını görmek istemiyordum.

Cam’in şimdiden toparlandığını ve damarlarındaki siyahlığın azaldığını fark ederken, “Bunu nereden buldun?” diye sordum.

Reed kaşlarını kaldırarak bana baktı, gözleri yumuşamıştı. “Yüzbaşınızın yeğinin cebindeydi.”

İğne Erik’te miydi? O zaman neden Cameron’a bunu vermedi? Reed, Erik’in cebinden iğneyi çalmasına yetecek kadar yaklaşmayı nasıl başarmıştı? Kanım dondu. Reed, Erik’in güvendiği ya da en azından güvenilir olduğunu sandığı biriydi.

“Mori, Albay Bridger’in emirlerini direkt yerine getirirse, bunu ona vermeyi planlıyordu.” Reed’in bakışları Cameron’a döndüğü anda sertleşti.

İrkildim ve kırılmış askerime baktım. “Hangi emirler?” Sesim acıyla kaplıydı.

Cameron’ın yüzünde aniden suçluluk duygusu belirirken çenesini sıktı. “Greg infaz edildikten sonra timin tamamını ortadan kaldırmam emredildi. Hayatta kalan tek kişi olmamı ve Hades Timi’nin takım çavuşu olmamı istediler.”

Gage, “Hades Timi mi?” diye tekrarladı ve bana endişeyle baktı. Damian ise onu susturdu.

“Eğer bunu yapmazsam, neler yaşanacağını bana söylemediler. Ama söylemelerine gerek yoktu. Emery ve Wraith sayesinde zaten biliyordum. Benden şüphelenmenizi istemediğim için size söylemedim.” Cameron başını öne eğip iç çekti. “Ama yine de size saldırdım. Wraith’i öldürdüm ve şimdi... şimdi de ben...” Duyguları tarafından ele geçirilirken sözleri havada kaldı.

Kaşlarımı çatıp ellerimi iki yanımda yumruk haline getirdim. “Bize saldıracağını bilemezdin. O, sen değildin.”

Hüzünle gülümsedi. “Bunu bahane olarak sunmaya devam edemem. Kaç silah arkadaşımın ölümünün benim ellerimden olduğunu biliyor musun?” Sesi titrerken avuçlarına baktı.

“Kendini durdurdun, Cam. Ben bunu yapamayınca... sen-” Kucağımda tuttuğum cansız bedeninin görüntüsünü bastırmak zorunda kaldım. “Beni güvende tutabilmek için kendi hayatına son verdin.”

Cameron’ın büyüyen gözlerinde rahatlama parıltıları belirdi.

Reed öksürerek araya girdi. “Boktan katiller miyiz, yoksa değil miyiz bunu tartışacak vaktimiz yok. Hepimiz suçluyuz, öyle değil mi?” Hepimizin gözlerine anlamlı şekilde bakarken sesi sertti. Kimse cevap vermeyince hafifçe başını sallayıp devam etti. “Kesinlikle. Şimdi, biz devam etmeden önce Gage’in takip cihazını devre dışı bırakın. Erik’in hepinizin öldüğünü düşünmesini sağlayacağız ve Mori’yi, Erik’i öldürmesi için oraya göndereceğiz. Yüzbaşı öldüğünde gerisi çocuk oyuncağı gibi olacak.”

SIRTINDAKİ HANÇER

Damian, Reed'in geçen hafta bize verdiği sinyal kesiciyi Gage'in takip cihazının etrafında dolaştırmaya başladı.

"Thomas ne olacak?" Gage hüznle kaşlarını çatı. Herkesin yerine konuşamazdım ama telsiz üzerinden ona ateş edildiğini duymuştum. O andan itibaren Thomas'ın tek kelime bile ettiğini duymamıştık. Mantıksal bir çıkarım yapacak olursak, yaraları yüzünden ölmüştü ama onlardan dolayı baygın halde de olabilirdi. Reed'in yarattığı mucizeden sonra kimsenin öldüğünü düşünmeyecektim.

İkisi aklıma geldiğinde yüzümü buruşturdum. Wraith güvenimi tam anlamıyla kazanamasa da bana alışmaya başlamıştı. Onun ölmesini istemezdim.

Reed onun koluna vurdu. "Emin olmak için ikisini de kontrol etmeliyiz. Ben işleri yarım bırakma taraftarı değilimdir." Reed her zaman titiz davranan biri olmuştu.

Hepimiz başımızı salladık. Cameron'ın hüznü bakışları beni içine çekiyordu. Benim için verilen emri, benden sakladığı için ona kızacak gücüm yoktu. Yanına sokulup odadan çıkarken ilerlemesine yardım ettim.

Babamın ölü bedenine dönüp son kez baktım. Bu unutulmuş yer onun mezarı haline gelecekti. Hükümdarlığının sona erdiği, mezar taşının bile olmadığı bir yer.

BÖLÜM 43

Emery

Reed, Wraith'i kontrol etmesi için iki nöbetçi gönderdi. Ardından o, Damian ve Gage bir nöbetçiyle birlikte Thomas'ı bulmak için durduğumuz binanın çatısına doğru yöneldi.

Biz beklerken diğer nöbetçiler Cameron ve bana alt kata kadar eşlik ettiler. Nöbetçiler babamın adamları olsa da çoğunu tanıımıyordum. Bunlar sanırım Reed'in yıllar içinde yerleştirdikleriydi. *Kurnaz tilki* diye düşündüm kendi kendime. Her zaman dört adım önden ilerliyordu.

Sırtımızı sokağın iki yanına uzanan duvara yaslayıp oturduk. Binanın içinde yaklaşık bir buçuk metre boyunda; duvar ve tavanadaki deliklerden gelen ışıklarla büyüyen ağaçlar kök salmıştı. Böyle ıssız bir yerde dahi umut, direnmeye devam ediyordu.

Cameron elini elimin üzerine koyup nazikçe kavradı.

Biz de direniyorduk. Bazılarımız diğerlerinden çok daha uzun süre dayanmıştı.

Başını duvara yaslarken, "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye mırıldandı.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Elbette."

SIRTINDAKİ HANÇER

Elimi daha sert kavradı. “Gölge Birlikler’de subaylık yapmak uzun zamandır hayalimdi. İlk başta istediğim şey bu muydu hatırlayamıyorum ama ayakta kalmamı sağlayan hayal bu oldu. Tüm cinayetleri ve düşüşleri aştı. Kafama bir kurşun sıkılmamı engelleyen tek hedefti.” Sesi kısıktı ve kalbimdeki sızlamayı artırıyordu. O güzel, açık yeşil gözlerini bana çevirip yüz hatlarımı incelemek için kendisine izin verdi ve devam etti. “Sonra sen çıkıp geldin.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Duyguların içimden dökülmesine engel olmaya çalışıyordum.

“Nolan bana sadece timimi değil, seni de öldürmemi emrettiğinde aklımda soru işareti bile oluşmadı. Hiçbir emir ya da söz verilen zenginlik, beni o tetiği çekmeye zorlayamazdı. Seninle tanışmadan önceki ben, sadece rütbe yükselme şansı için hepsini hırsıyla öldürürdü. Ama sen beni değiştirdin, Em.” Bana doğru eğilip başını benimkine yasladı. “Senin sevgin, en karanlık kalpleri dahi değiştirebilir. Sanırım Reed’in bütün kötülüklerin efendisi olmamasının nedeni de bu,” dedi alayla. Söyledikleri, gözlerim yaşlarla dolu olsa da gülümsememi sağladı.

“Sanırım hâlâ bize göstermediği bir tarafını saklıyor.” Endişeyle dudaklarımı ısırdım. “Ayrıca senin kalbin de *o kadar* karanlık değil.”

Omuzlarını keyifle silkti. “Sanırım senin her zaman gece görüşüne sahip olduğuna yemin edebilirim.”

Parmaklarımı, Cameron’ın saçlarının kan bulaşmamış tarafından geçirdim. Birkaç dakika sonra diğerleri merdivenlerde belirdi.

Thomas’tan hiçbir iz yoktu.

Yüzüm asıldı. Gölge Birlikler söz konuşuyken bize inanıp inanmayacağını merak ediyordum. Belki de ölümü için en merhametli yol buydu.

Gage köşede diz çökerek eğilip kustu.

Cameron bastonunu kullanarak zorla ayağa kalkmaya çalışırken kaşlarımı çatı. Kendi aralarında fısıldayarak konuştular. Gage'in, bana kıyasla Thomas ile daha fazla zaman geçirdiğinin farkındaydım. Bree ve Mikah'nın ölümlerinin, eğer onları daha çok tanıma fırsatım olsaydı ne kadar canımı yakacağını hayal bile edemiyordum.

Reed'in bana uzattığı elini tuttum ve beni kolayca ayağa kaldırdı. Damian ellerini ceplerine sokmuş, donuk gözlerle duvarı izliyordu. Yerdeki toz kalıntılarını tekmeleyip, "Vurulmuş. İniş sırasında da bacağını kırmış," dedi Damian.

Reed homurdandı. "Diğer nöbetçiler yakında döner. Harekete geçmeye hazırlanın. Mori direkt yüzbaşıya giderken biz doğudaki sokağı alacağız. Üvey erkek kardeş öldüğü anda her şey yoluna girecek."

O kibirle yürüyüp adamlarına gitmeye hazırlanmalarını söylemeden önce elini sıkıca kavradım.

"Sonra ne olacak?" Gözlerinde onu ele verecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama yüzünü ifadesiz tuttu.

Alayla, "Olayın en heyecanlı noktasını öğrenmeye bayılıyor-sun, değil mi?" diye sorsa da gülümsemedim. "Asker sevgilinin hazırlanmasını sağla." Sırtını bana dönerken elini umursamaz şekilde salladı.

Birkaç dakika geçti. Biz nöbetçilerin elleri boş halde geleceğini düşünürken arkalarından fena halde hırpalanmış ve bilinci belli belirsiz açık Wraith ortaya çıktı. Wraith başını kaldırmaya çalışsa da zayıf bir şekilde gülümsemekle yetindi.

"Herc!" Damian hemen onun yanına koştu ve nöbetçilerden biriyle yer değiştirerek yürümesine yardım etti.

"Mori'nin beni öldürdüğünü mü sandınız?" diye sordu boğuk sesle. Kendini beğenmiş görünmeye çalışsa da tamamen başarısızlıkla sonuçlandı.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Yani... eğer seni göğsüne bıçak saplanmış halde yere nasıl serdiğini görseydin, sen de öyle düşünürdün,” derken sııttım. Wraith bana bakıp gülümsedi. Hayatta kalmasına sevinmiştim ama onunla iyi anlaşabilmem için önümüzde hâlâ çok yol vardı.

Reed, Cameron’ın son binaya ulaşmasına yardım etti ve tekrar grubumuzla buluştu.

Cameron’ın yavaş yavaş Erik’e doğru gitmesini izlerken göğsüm korkuyla doldu. Kulaklığının mikrofonu açıldı ve anlaştığımız gibi yalnızca bizim duyabileceğimiz özel bir frekansa geçmişti. Böylece geri kalanımız ve Gage için Erik’e dair kafasında soru işareti kalmayacaktı.

Biz doğu tarafındaki sokağa ilerlerken, “Mori’nin yüzbaşıya zarar verebileceğini sanmıyorum,” diye itiraf etti Gage. Hüzünle başımı salladım. Cameron zaten annesini öldürmüştü. “Erik ona her zaman oğluymuş gibi davrandı.”

Dişlerimi sıktım. “Hangi baba figürü, oğlunu *böyle* bir şeye maruz bırakır?”

BÖLÜM 44

Cameron

Bacığım boktan durumda olsa da yürümeye devam ettim. Kendimi dengede tutabilmek için yeraltı kralının bastonunu kullanıyordum. Erik'in ne kadar harap durumda olduğumu görmesine izin veremezdim. Beni buraya, kendi ruhumu öldürmem için gönderdiği gerçeğiyle yüzleşmesine asla müsaade etmeyecektim.

Arka cebimde fazladan bir siyah enjeksiyon vardı. Reed'in hediyesiydi.

Yüzbaşıyı, tıpkı Reed'in bana söylediği gibi şehrin girişinde taş duvara yaslanmış şekilde buldum. Reed'e güvenmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama Emery'ye çok fazla değer veriyordu. Ayrıca hayatta olmamın tek sebebinin o olduğunun farkında olacak kadar zekiydim. İşimi uzun süre önce bitirebilirdi. Büyük planında bir nokta kadar yer kapladığıma dair şüphelerim vardı. Ta ki Emery bana bağlanana kadar.

"Cameron." Erik ismimi sanki yalnız olmama şaşırmış gibi söylemişti.

"Yüzbaşı," diyerek ona selam verdim. Gözlerinin kullandığım kanlı bastona kaymasını izledim. Dudaklarında şaşkınlık dolu bir gülümseme belirdi.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Hepinizin öldüğünden endişeleniyordum.” Duraksayıp bir anlığına beni süzdü. O korkunç kelimeleri yüksek sesle dile getirmek istemediğini anlayabiliyordum ve ben, bunu onun yerine kesinlikle yapmayacaktım.

“İşte buradayım.” Gözlerim donuktu. Bu yaşananların hiçbirinden zevk almıyordum. Kahrolası şekilde yorgundum.

Tek istediğim eve gitmekti.

Güneşli ve sıcak bir yer bulmak, Emery uykuya dalana dek onu kollarımın arasmda tutmak istiyordum. Ona daha fazla anlamsız ölümün bulunmadığı bir hayatın vaadini fısıldamak istiyordum.

Ama içimizden biri, gerçekten zarar görmeden Gölge Birlikler’in içinden çıkabilir miydi?

Erik elini omzuma koydu, dudaklarında gururlu bir gülümseme belirmişti. Bu, göğsüme sert bir darbe gibi çarptı. Hayatım boyunca bütün istediğim, onu gururlandırabilmekti.

“Albay Bridger’in emrini tamamen yerine getirdin mi? Hep-sini öldürdün mü?” Sözleri damarlarımı keserek açan buz parçası gibiydi. En aldatıcı adamlar, kibarlık ve gülümsemelere sarılı olanlardı.

“Evet.” Kelimeyi kendimi zorlayarak söylerken bastonumu daha sert kavradım.

“Sevgili Morphine’ini bile mi?” Dilinde sözlerine sıcaklık katan ufacık bir merhamet damlası dahi yoktu.

“Onu bile.” O zehirli düğümü yutkunarak bastırdım.

İki eliyle omuzlarımı kavrayıp çılgın bir kahkaha attığında ensemın tamamına ürpertiler yayıldı. “Aferin! Bunu yapabileceğini biliyordum. Hem de Nolan’ın bana itiraz etmesine, bana senin subay olmayı asla başaramayacağını söylemesine rağmen! Bu fırsatı değerlendirebileceğini biliyordum. Sadece Emery konusunda beni tedirgin ettin. Onun senin felaketin olacağını sanmıştım.” Sanki bu fikir komikmiş gibi başını iki yana salladı.

Emery için her şeyi yapardım. Erik’in bunu göremiyor olması, onun sonunu getirecekti.

Siyah damarlar hâlâ yayılmaya devam ediyormuş gibi yaparak kolumu sıktım. Gözleri büyüdü.

“Şırınga yanınızda mı, efendim?” diye sordum soğuk şekilde.

İrkilse de gülümsemeye devam etti. “Ah, evet. Nereye koymuştum?” Ceplerine vurarak aramaya başladı ve sonra karşıt madde olduğunu bilmemem gerektiğini farkına varmış gibi yüzü soldu ve gözleri belirgin şekilde canlılığını yitirdi.

Elim hızla hareket etti ve o kayda değer bir şeyler mırıldanmadan önce iğneyi boynuna sapladım. Gözlerinde yanıp sönen şok, canımı itiraf edebileceğimden çok daha fazla yakmıştı. Ancak artık ihanete uğramanın nasıl hissettirdiğini biliyordu.

Siyah sıvının damarlarında ölüm gibi yayılmasını izledim. Hızlı hareket ediyordu ama etkisinin ortaya çıkmasının zaman alacağını biliyordum.

Sanki eliyle sıvıyı boynundan çıkartıp atabilecekmiş gibi boynunu ovalarken, “Cameron! Ne yaptın sen?” diye bağırdı.

Başımı soğukkanlılıkla kaldırdım. “Karşıt maddeniz yok mu, efendim? Eğer yalnız dönersem, bana vereceğiniz şeyi kastediyorum?” Avuçlarım terliyordu, bastonla beynini dağıtma arzusu dayanılmaz bir hal almıştı.

Erik’in gözleri kanlanmıştı, iğneyi bulabilmek için tekrar ceplerini yoklarken acıyla haykırdı.

“Gölge Birlikler’in bize verdiği zehir işte bu. Bu yüzden öncesinde hiçbir şey hissetmememizi istediler, böylece damarlarımıza pompaladığınız ölümlerin geri kalanına hiçbir tepki vermeyecektik.” Erik’in ilaçları almama her zaman itiraz ettiğini biliyordum ama bu duruma yol açan karanlık eli bana o uzatmıştı. Bir sürü insanın ölmesine izin vermişti.

Onun aklını kaçırmış gibi hareket etmesine artık tahammül edemedim ve ağırlığımı sağlam bacağıma verip bastonu bütün gücümle boynuna savurdum. Tatmin edici bir çatırtı onu sinek gibi yere yapıştırdı.

“Yıllarca sana güvendim!” O, toprağın üzerinde kıvrılırken bastonun ucuna göğsüne bastırdım. Gözleri vahşi bir şekilde

SIRTINDAKİ HANÇER

bana bakıyordu. “Beni öldürecektin, değil mi? Eğer ben... kardeşlerimi ve Emery’yi öldürmeseydim? Beni bir kenara atacaktın. Öylece? Söyle... *SÖYLE!*” diye bağırdım. Neredeyse dengemi kaybedecektim.

Bastona daha sert bastırdım, ucu göğsüne birkaç santim girdiğinde Erik yüzünü buruşturdu. Bastonun oradan geçmesinin ne kadar süreceğini merak ettim.

“Sana kim yardım etti?” diye sordu boğuk bir sesle.

Öfke beni ele geçirdi. “Umurunda olan tek şey bu mu?” diye mırıldandım. Sesime yansıyan ıstırapı gizlemeye çalışsam da korkarım ki, gözlerime yansıyıp beni ele veriyordu.

“Reed miydi? Orospu çocuğu! Hepinizi infaz ed-”

Bastonu doğruca boğazına savurup söyleyebilme ihtimali olan her şeyi yok ettim. Boynundan ve ağzından kan gelirken gözleri kocaman açıldı. Zorla aldığı her nefes hırıltıyla çıkıyordu. Bedeni istemsizce birkaç kez kasıldı.

En sonunda hareket etmeyi kesti.

Şeytanlarım onun yanında yatıyordu.

Hepsi ölmüştü.

Bir süre onunla birlikte oturdum. Sanırım yas tutuyordum. Annem için de aynısı olmuştu. Beni ve benim iyiliğimi umursamayan boktan insanlar olsalar da elimde olmadan ölümlerine üzülüyordum.

Bir süre sonra arkamdaki çakıl taşlarını ezen ayak sesleri duyuldu ve sıcak bir el omzumu kavradı.

Tatlı bir sesle, “Gitmemiz gerek,” diye fısıldadı kulağıma.

Ağırlaşmış omuzlarımdaki tüm üzüntüler bir bir döküldü. Ulaşılmaz olduğunu sandığım bir hayal, kasvetli fırtınayı delen bir güneş ışığı gibi içime süzüldü çünkü eve döndüğümü biliyordum.

Emery’ye baktım ve onun yumuşak gözlerine tutundum. *Nihayet evdeyim.*

BÖLÜM 43

Emery

Bir yıl sonra
Madrid, İspanya

Reed masaya iki sürahi bira koydu ve Wraith bir tanesini almak için uzandığında elini sertçe uzaklaştırdı.

Kahkaha atıp Wraith'in yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi yok etmek için ona patates kızartması fırlattım. Patates koyu sakalına çarpıp masaya düştü. "Zaten üç tane içtin, biraz sabırlı olamaz mısın?" diye sordum alayla.

Wraith patatesi alıp ağzına atarken gözlerini devirerek bana baktı.

Cameron kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne çekti. "Barlarda yemek fırlatmak hoş karşılanmaz, aşkım." Şakağımı, tam yara izimin üzerini öptü.

Omuz silktim. "Bu barın sahibi *benim*, sevgilim," diye fısıldadım kulağına. Göğsünden bir hırlama yükseldi. Ses, merkezimde bir heyecanın filizlenmesine ve kollarının arasında kıvrılmama sebep oldu. Eli uyluğumun üzerinde gezinirken olan biteni farkına varmaması için bacaklarımı birbirine bastırdım. "Tekrar olmaz, Cam. Geceye kadar bekle." Henderson ailesiyle

SIRTINDAKİ HANÇER

önemli bir yemek yerken masanın altından parmaklarıyla içime girdiği o anı hatırlayıp kıkırdadım.

Yakalanmaktan kıl payı kurtulmuştuk. *Zar zor.*

Cameron karanlık bir şekilde güldü ve yarı sarhoş halde dudaklarını başımın yan tarafına bastırdı. Derin bir nefes alıp, “Sanırım barın *bize* ait olduğunu kastettin,” diye mırıldandı. Ardından gevşedi ve eliyle yanağımı kavrayıp beni kendisine çekti.

Gülümsediğimde dudaklarımdaki tüm mutluluğu yakalamak ister gibi herkesin önünde beni öptü.

Gage kısık sesle, “Tanrım, bize merhamet et,” deyip kollarını birbirine bağladı. Babamın giydiklerinden pek de farklı olmayan lacivert bir takım elbise giyiyordu. Göğsündeki cebi yeleğine bağlayan altın bir zinciri vardı; bu parıltıların arasında bir yerlerde altın yaldızlı bir cep saati duruyordu.

Damian bardağından bir yudum daha bira alıp, “Bırak da eğlensinler. Biliyorsun, pek sık dışarı çıkmıyorlar,” dedi.

Haklıydı. Yıkılmış bir imparatorluğu yönetmekle uğraştığımız için pek dışarı çıktığımız söylenemezdi. Ama Gölge Birlikler’i arkamızda bıraktığımız günden bu yana bir yıl geçmişti. Babamın unutulmuş şehir Finis’t e ölmesinin üzerinden bir yıl geçmişti. Bakışlarımı tekrar Cameron’a çevirdim, gözlerinde yoğun bir hü zün vardı. Hayatımızdaki bütün hainleri silip atmamızın, gerçek ailemizi inşa etmemizin üzerinden bir yıl geçmişti.

Suçlulardan, katillerden ve manipölasyon ustalarından oluşan bir aileydi ama yine de aileydi.

Tek isteğim Cameron’ın dizinin daha iyi durumda olmasıydı. Tendonu yanlış kaynadığı için biraz topallıyordu ama çaldığımız bastonun onu yalnızca daha seksi gösterdiğini düşünüyordum. Bu bizim gücümüzün göstergesiydi. Özellikle de pahalı takım elbiseleri, siyahla altın rengindeki yüzükleri ve *MORI* dövmesini ortaya çıkaran her hafta kestirdiği yanları daha kısa saçlarıyla.

Dirseğimi masaya yaslayıp herkese bir bardak daha bira dolduran Reed'e baktım. Koyu gözleri bana kayarken hafifçe gülümsedi.

Aynı şekilde karşılık verdim ama yine de o aldatıcı görünüşünün arkasında neyin gizli olduğunu merak etmeden duramıyordum. Sırları ve yalanları, iyi bir noktaya gelmemizi sağlamıştı ancak biricik arkadaşına bir daha asla tam anlamıyla güvenebileceğimi sanmıyordum.

Finis'teki yaptığı o itiraftan sonra mümkün değildi.

Reed nöbetçilere doğru elini sallayıp onları uzaklaştırdı. "Doğuya doğru devam edin. Yerde herkesi bekleyen bir nakil uçağımız var. Benim bu ikisiyle özel olarak konuşmam gerek."

Gage ve Damian tereddüt edip endişeyle bize baktı ama Reed'in söylediğini dinlemeleri için başımı salladım. Wraith kaygılanmakla uğraşmamıştı, bunu umursamayacak kadar yorgun ve sersemlemiş görünüyordu.

Konuşulanları duyamayacak kadar uzaklaştıktan sonra Reed derin bir nefes verip bana ve Cameron'a kaşlarını çatarak uzun süre baktı. Yüz ifadesinde yıllardır ilk defa samimiyet hissediliyordu. Bu, alaycı bakışları ve göğsümün derinliklerine kış soğuğu yerleştiren o buz gibi tavırlarıyla uyuşuyordu.

En sonunda bize planladığı şeyi anlatacağını biliyordum. Sırları, sağanak yağmur gibi akıp gidecekti.

"Bu gizli operasyonun artık ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun," dedi dikkatle. Söylediği her kelimedede yüz ifademi inceliyordu. Kaşlarımı çattım ve başımı sallayarak onayladım. "Bunu kendi gözlerinle görmem gerekirdi, değil mi? Ne kadar yozlaşmış olduklarını, ellerinin dünyanın her yanına nasıl uzandığını anlamam için."

Cameron bana endişeli gözlerle bakıyordu. Reed'in varmak istediği noktadan emin değildim, tekrar başımı salladım.

SIRTINDAKİ HANÇER

“Mavestelli imparatorluğunun başına geçmeyi kabul etmenin başka bir yolu olur muydu?” Sözləri, ruhumun derinliklerinde güçlü bir etki yarattı.

Çenemi sıktım. “Ne? Reed, imparatorluğu kendin için istediğini sanıyordum. Ben yapama-”

“Ama yapacaksın.” Reed yarı kapalı, istekli gözlerle bana baktı. “Ölüm haplarının ve iğnelerin dünyaya yayılmasına engel olmak için yapmaz mısın? İkimizin de çok iyi bildiği gibi eğer başa geçmezsen, orduya ve yeraltı dünyasına sızması durumunda yaşanacak dehşetleri durduramazsın.”

Bunu birinci elden deneyimleyip Cameron’ın her adımında neler yaşadığına tanıklık etmek... elbette bunları yapabilirdim. Eğer yapmazsam, felaketle sonuçlanırdı.

Yapmak zorundaydım.

Reed imparatorluğu kendisi için istememişti... Benim başa geçmemi istiyordu.

Reed bakışlarımın özgürlük arayışında olan yorgunluktan, intikamcı bir ruha döndüğü anı gördü. Cameron’ın yüzü de aynı şekilde kararlıydı.

“Elbette, yaparım. Ama niye benim yönetmemi istiyorsun? Neden sen değilsin?” Gözlerim dudaklarına yayılan ve dişlerini ortaya çıkaran sinsi gülümsemesinde gezindi.

“Çünkü sevgili Emery, benim gözlerim bambaşka bir şeyin üzerinde. Sen, ailenin mirasını devam ettirmek için her zaman en uygun kişiydin. Benim güvenebileceğim birisin. Seninle tanıştığım andan itibaren ailenin gücünü istedim. Sakın bilmiyormuş gibi davranma, zaten sana bu kadar çok güvenmemin sebebi de bu. Beni en başından beri izliyordun. Evine girebilmek için ailemin malikânesini yakıp kül ettim. Henüz ortadan kaldırmaya hiç hazır olmadığım birkaç kişiyi, sırf babanın isteği uğruna öldürdüm.” Mide bulandırıcı bir konuya parmak basmıştı. Beni kullandığının her zaman farkındaydım. Sadece bana diğerlerine oranla daha

fazla değer verdiğini; bir kenara atamayacağı tek kişi olduğumu biliyordum.

Boğazımda bir yumru oluşurken, "Bu, beni ortadan kaldırmak anlamına gelse bile mi?" diye sordum.

Reed'in yüz ifadesi yumuşadı. "Bazen başaramayacağından endişelendiğim zamanlar oldu, Em. Ama hayatta kalmanı sağlayan şans eseri gelişen tesadüfler oldu." Gözleri Cameron'a kaydı.

Cameron, "Gölge Birlikler bizi aramayacak mı? Nolan öylece gitmemize izin vermez," diye araya girdi.

"Ben Gölge Birlikler'in içinde kalacağım, böylece ihtiyaç duyduğumda ipleri kontrol edebileceğim. Sen de benim dışarıdaki gizli ortağım olacaksın. Onları Fury Timi'nin ortadan kaldırıldığına ikna etmek kolay olacak." Ellerini arkasında birbirine bağlayıp sinsi bir şekilde sırıttı. "Üçümüz, tüm dünyanın en güçlü insanları haline geleceğiz." Sesi nazik ve kendinden emindi.

Cameron homurdandı. "Ölüm haplarına ve o deneylere son verecekse, beni dahil edin." İki adam da cevabımı beklerken bana baktı.

Ailemin imparatorluğundan her zaman nefret etmiştim ama belki de hep birlikte yeni bir imparatorluk inşa edebilirdik.

Sesim sertti. "İyi ama bir şartım var."

"Mortem ailesinin yeraltında hüküm sürmeye başlamasının birinci yılı şerefine. İşler hiç böyle sorunsuz ilerlememişti, dünya genelindeki aileler arasındaki barış hiç böyle yüksek seviyelerde olmamıştı." Reed kadehini kaldırdığında biz de aynı şeyi yaptık. "Daha uzun yıllara."

Wraith heyecanla tezahürat yaptı, siyah smokinin içinde çok komik duruyordu. Onu sadece bu durum için aldığını biliyordum. İmparatorlukla ilgili pis işlerden hâlâ keyif alıyordu, bu yüzden bugüne uygun giyinip her zamanki gibi kanla kaplanmış gömleğiyle gelmediği için memnundum.

SIRTINDAKİ HANÇER

Gage, Cameron'ın sırtına hafifçe vurunca bin dolarlık pantolonun üzerine birayı döktü. Neredeyse farkına bile varmadan birlikte gülüp bağırmaya devam ediyorlardı. Hepimizi bir arada hiç böyle mutlu görmemiştım.

Cam'in yeni hayatımızda gelişmesini izlemek kalbimi sıcacık yapıyordu. Çalıştığı günlerin yarısını Gage ve Damian ile birlikte diğer büyük ailelerle yapacakları önemli anlaşmaları planlayarak geçiriyordu. Kimliklerimizi dünyadan gizlemek için yüz yüze görüştükleri zamanlarda da her zaman maske takıyorlardı.

General Nolan aklıma geldiğinde tüylerim diken diken oldu. Reed, generalin hepimizin öldüğüne inandığını ve bizi aramadığını söylemişti ama riske girmek istemiyorduk. Gerçeği anlaması için içimizden birini görmesi yeterdi. Çoğunlukla Londra ve Paris'te vakit geçirmemizin sebebi buydu. Ölmüş babam sayesinde bütün binalara sahiptik. Cameron ve ben bir daha asla hiçbir şeye muhtaç olmayacaktık. Sevgili arkadaşlarım da öyle.

Cameron'ın yanağını öptüğümde bana döndü ve yakında çatı katı dairesine çıkmak istediğini belli eden gözlerle baktı.

Damian bordoya boyadığı saçlarını arkaya attı. Ardından dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümsemeyle bana bakan Reed ile kadeh tokuşturdu.

Reed, Gölge Birlikler'de tam olarak ne yaptığını bize asla söylememiştı. Bilmek istediğimden de emin değildim. Belki bir gün ona sorardım. Tek bildiğim Gölge Birlikler'in içinde bir gücü olduğuydu, General Nolan ve Albay Bridger ile rakip olabilecek bir kurnazlığa sahipti.

"Biz kötülere. Yeraltı dünyasının kontrolünü ele aldığımız için," dedi Cameron tehlikeli bir gülümsemeyle.

Bardağımı Reed'e doğru kaldırdım ve Cameron elini belime dolayıp varlığıyla ruhumu ısıtırken gülümsedim.

"Kötü adam olmanın şerefine," diye bağırdım.

Cameron kapıdan içeri doğru düzgün girmeme izin vermeden bastonunu yere fırlatıp beni duvara yasladı ve ellerini tişörtümün altına soktu. Öpücüğüne karşı kıkırdayıp, “En azından önce kapıyı kapatsaydın,” diye fısıldadım.

Dudaklarıma doğru homurdanıp kapıyı tekmeledi ve dönüp bakmadan kilitledi. Öpücüğü derinleştirdi ve beni her zamanki gibi ateşli şekilde tüketti. Ancak bu gece daha arzulu görünüyordu.

Kalçalarımı kasıklarına doğru kaldırdım. İhtiyaçla dolu aletin çoktan hazır olduğunu ve pantolonundan çıkıp serbest kalmak için yalvardığını hissedebiliyordum. Cameron ellerini belimin altında gezdirip üzerime doğru eğildi. Beni duvara daha da sert bastırmasıyla dudaklarımdan bir inleme yükseldi.

“Siktir. Benim için çıkarttığın o tatlı seslerden asla sıkılmayacağım.” Sözleri zaten baskı isteyen uyluklarımı birbirine bastırmama sebep oldu. Cameron beni kaldırıp bacaklarımı iki yanına sardı.

“Senin doymak bilmez iştahından asla sıkılmayacağım,” diye mırıldandım boynuna doğru. Tüyleri diken diken oldu ve dişlerimi hafifçe omzuna geçirdiğimde inledi.

Cameron beni yatağa taşıdı, hafif de olsa topallıyordu ama her zamanki gibi güçlüydü. “Emin misin?” Beni bırakıp yatağın kenarında dizlerinin üzerine çökerken sesi şehvetle doluydu. Ellerini bacaklarımin arasında gezdirip beni yavaş yavaş açarken gözleri benimkilere odaklandı. O yukarı çıkmaya devam ederken pembe elbisem kolaylıkla sıyrıldı ve bu sabah ona özel aldığım dantelli tangamı hızla kenara çekti. “Bebeğim, şuna bir bak. Akşam yemeği boyunca ne kadar da ıslanmışsın. O sırada seninle ilgilenmeme izin vermeliydin. Benim için tahrik olduğunda ve seni o anda beceremediğimde bu hiç hoşuma gitmiyor,” dedi kısık sesle. Dudaklarıyla bacağımdan yukarıya doğru tırmanıyordu. Her öpücük ıslak ve ateşliydi. Cameron merkezime yaklaştıkça karnım kasılıyordu.

SIRTINDAKİ HANÇER

Kadınlığıma ulaştığında, “Benimle böyle konuştuğun anları çok seviyorum,” diye mırıldandım.

“Siktir, elbette seviyorsun.” Cameron klitorisime nazıkçe fiske attı ve sıcak dilini birkaç defa kadınlığımda dolaştırıp içime kaydırды.

Haykırdım ve soluk sarı saçlarını yumruğumla kavrayıp sırtımı kavislendirdim. Bacaklarımı içgüdüsel şekilde birbirine bastırmaya çalıştım ama o beni yiyip bitirirken güçlü kollarından birini dizime dolamıştı. “Aman Tanrım. Cameron, geliyorum.” Kalçam yüzüne doğru yükseldiğinde çığlık attım. İşine öyle konsantre olmuştu ki parmaklarını çevirip kadınlığımyı emerken yatağa sürtünüyordu. En sonunda şiddetle boşaldım ve gözlerim arkaya kaydı.

Cameron ıslaklığımyı yalarken inledi ve hırlayarak pantolonunun fermuarını açtı. Sanki içime girmek için bir saniye daha kaybetmek istemiyordu.

Orgazmımyın etkisinden hâlâ çıkamamıştım, derin nefesler alıp veriyordum. Üzerime doğru eğildi ve memelerime doğru çıkarken karnıma öpücükler bıraktı. Dilini memelerimde dolaştırdı, birinin ucunu emerken diğerini avuçladı. İnleyip heyecanla aletine uzandım. Onu kavradığım anda titredi ve ucundan bir damla sıvı süzüldü.

“İçimde olmanı istiyorum,” diye soludum. Göğsümden çekilip arzudan ve alkolden sarhoş olmuş gözlerle bana baktı. Başparmağımyı yavaşça sıvısının üzerinde gezdirdim. Gözlerini yumdu ve dudaklarının arasından sert bir nefes kaçtı.

“Seni seviyorum, Em,” dedi tatlı bir fısıltıyla. Üzerimdeki pozisyonunu ayarlarken kendisini yavaşça içime kaydırıp kadınlığımyı kendisi için genişletti. “Siktir, ne kadar açgözlüsün. Sikimi her zaman böyle doyumsuzca kavırıyorsun, değil mi güzel kız?”

Cameron kendisini tamamen içime kaydırırken dudaklarım aralandı. İnledim ve gözlerim onun gözlerine kaydı. İki parmağını ağızıma sokup onları emmemi sağlarken acımasız bir hızla içime girip çıkmaya başlamıştı. Çıkardığım sesler parmaklarının

arasında hapsoldu, Cameron'ın inlemeleri hâkimiyeti ele geçirdi. Kadınlığının onu daha sıkı sarmasına yetecek kadar yüksek sesliydi. Onun boşalması için muhtaç ve çaresiz durumdaydım.

“Evet. Sana sürtünmem hoşuna gidiyor, değil mi bebeğim? *Siktir.*” Hayaları birkaç defa kıcıma çarptı ve içimden çıkıp beni yüzüstü çevirdi. Elini omzuma bastırdı. Böylece göğüslerim yatağa yapışırken kıcım ve kadınlığım onun için havalandı.

Kalçamı çevirdim, her şeyini bana vermesi için sızlandım.

Cameron karanlık bir şekilde güldüğünde sesi duvarlarımın sıkışıp doldurulma ihtiyacıyla sızlamasına sebep oldu. Üstüme doğru eğildi. Göğsü sırtıma değecek şekilde dirseklerini yatağa yasladı. Kalçalarım bana doğru ittirip aletini tek bir hamleyle içime gömdü ve beni hızla doldurdu.

Bütün bedenimi ele geçiren hazdan dolayı haykırdım. Cameron kolunu köprücük kemiğimin etrafına doladı. Diğer eliyle de çenemi dudaklarına doğru çevirdi.

Kadınlığımı acımasızca becerirken beni öptü ve nefesim kesilip yıldızları görmeye başlayana kadar içime girip çıkmaya devam etti. İnleyip dilini çenemde gezdirerek, “Geliyorum, bebeğim. Hepsini al,” diye fısıldadı.

Onun gibi titreyip inlerken yüksek sesle boşaldım. Beni aletine bastırıp bir arada tuttu ve hayalarını en derinlerime boşalttı.

Aleti zonklayıp nabız gibi atarken tüm menilerini boşaltıp, “İşte böyle, aferin kızıma,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Elini yavaşça karnımda dolaştırdı.

Ayrılmaya hazır hale gelene kadar birbirimize tatlı sözler fısıldadık. Duş aldıktan sonra insanlık tarihinin şahit olduğu en yumuşak yatakta sarıldık. Hayatım boyunca böyle bir mutluluğu bulabileceğimi asla düşünmemiştim. *Özellikle de kırılmış askerimle olabileceğimi.*

Cameron televizyonu açtı ve sanat eserlerimin galasının yapıldığı etkinlik kanalına geçti. Heykellerde, sırtlardan kanatlar

SIRTINDAKİ HANÇER

gibi fırlamış kemikler vardı. Gerçekten karanlık şeylerdi. Ama dünyanın karanlık şeyleri epey sevdiğini fark etmiştim.

Favori parçam yakında ortaya çıkacaktı. Onu gösterdikleri anda nefesim kesildi. İki kırık askerdi. Kelimenin tam anlamıyla kırılmışlardı. Yüzlerinin ağız ve çene bölgesi, tamamen kemiklerden oluşuyordu ve bu, o kısımların Yeraltı'nda taktığımız maskeler gibi görünmesini sağlıyordu. Birbirlerine sarılarak yeraltı dünyasına iniyorlardı. Onları yakalamış, ayırmaya çalışan kemikten eller vardı ancak boşuna uğraşıyorlardı. Bu parçaya *Mori ve Morphine* adını vermiştim ama Gölge Birlikler'den saklanmak zorunda kaldığımız için sergide isim kullanmamıştım.

Açık arttırma iki milyon dolardan başladığında dudaklarımdan keskin bir nefes kaçtı.

Gerçekten bu kadar teklif veren biri mi vardı?

Cameron haylaz bir şekilde sıırttı ve beni göğsüne doğru çekerek, "Çoktan onu koymak için harika bir yer hazırladım," diye mırıldandı.

Gözlerim yaşardı. "Cam." Ne söyleyeceğimi bilemeyerek gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştım.

Burnunu burnuma sürüp, "Bunu satmayı denemeni çok sevimli buldum. Em, bir daha *asla* kimse bize benzeyen bir şeyi alamayacak," dedi.

Kendimi onun sevgisine bıraktım, huş ağacı kokusu içime işledi.

"Bizim dışımızda hiç kimse," diye söz verdi.

BÖLÜM 40

Anonim

Bir yıl önce

Gölge Birlikler Üssü, Coronado

General Nolan, düzgünce ütülenmiş siyah subay üniformasıyla Yeraltı'nın önünde duruyordu. Sağ göğüs cebinin üzerinde rozetler ve madalyonlar vardı. Elinde küçük siyah bir not kâğıdı tutuyordu. Yeraltı askerleri; Malum, Warsaw ve Riöt Timleri'nin tamamı oradaydı.

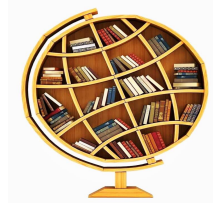
“Fury Timi'nin denizaşırı bir görevdeyken yok edildiğini üzümlere size bildirmek zorundayım. Hayatta kalan kimse olmadı. Onların ölümlerinin ardından Hades Timi'ni kurduk. Ekibi önümüzdeki birkaç hafta içinde belirleyeceğiz. Bu yüzden dahil olmayı bekleyenleri incelerken bize karşı sabırlı olun.” Nolan'ın sesi kendinden emindi. Gözleri, seçilebilme umuduyla ona bakan asker denizinden bir an olsun ayrılmadı.

Nolan toplantısının ardından uzun bir sigara molası verdi. Üssün tuğla duvarına yaslanıp yüzünü okyanusa döndü ve eliyle suratını sıvazladı. Omuzlarında bir ağırlık vardı. Sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen Yüzbaşı Erik'ten haber alamayacağını biliyordu. Özellikle de Riöt'tan gelen rapordan sonra.*

Nota tekrardan uzun uzun baktı ve kâğıdı avucunun içinde buruşturdu.

Hayatta kalan kimse bulunmadı. Mori ve Morphine'in ölenlerin arasında olup olmadığını garanti etmek ya da reddetmek mümkün değil.

- Çavuş R. Jenkins



Teşekkür

Bu ikilemeyi yazmak gerçekten çok eğlenceliydi! Gölge Birlikler yolculuğunda bana eşlik eden tüm okuyucularıma o kadar minnettarım ki... Size bu kötü dünyaya dair daha fazla hikâyeye anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Beni her zaman destekleyen okuyucularıma teşekkür ederim, bu gerçekten bir macera haline geldi! Önümüzdeki yıllarda sizinle paylaşacaklarım için çok heyecanlıyım.

Editörüm Christa'ya, bu ikilemeyi elinden geldiğince güçlendirdiği için teşekkür etmek istiyorum. Fikir alışverişinde bulunmak ve delice kurgularıma eşlik etmek için her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim!

Temsilcim Brent'e teşekkürler! Tanrım, sen gerçekten bu sektördeki en iyi temsilcisin. Sıkı çalışmalarınız ve her şeyin sorunsuz şekilde ilerlemesini sağladığınız için hem size hem de Laura'ya teşekkür ederim. Sayenizde dünyanın dört bir yanındaki herkes bu kitapların keyfini çıkartacak!

Bay Moronova'ya en iyi koca olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Hikâyelerimi herkesten önce o okuyor ve moralim bozulduğunda ya da hikâyenin gidişatıyla ilgili işler yolunda gitmediğinde beni cesaretlendiriyor. Beni motive ediyor, eğer onun desteği olmasaydı bu kadar fazla yazamazdım!

Yazar Hakkında

K. M. Moronova, karanlık fantastik ve romantik türlerinde yazan bir yazardır. Montana'da partneri, iki köpeği ve üç kedisiyle birlikte yaşamaktadır. Çay içmeye ve kendini tamamen içinde kaybedebileceği dünyalar yaratan hikâyeler yazmaya bayılır. En sevdiği karakterler, yanlış anlaşılan kötü adamlardır.

İnternet sitesi: kmmmmoronova.com

Tiktok: @K.M.Moronova

Facebook: @K.M.Moronova

Instagram: @K.M.Moronova

Threads: @K.M.Moronova